Conn Iggulden

Războiul celor două roze

Pasărea furtunii

CONN IGGULDEN

Seria: Războiul celor Două Roze

Volumul 1

PASĂREA FURTUNII

Original: *Stormbird* (2015)

Traducere din limba engleză:
SILVIU GENESCU

virtual-project.eu

NEMIRA

2016

Conn Iggulden, unul dintre cei mai cunoscuți autori de romane istorice din zilele noastre, a semnat numeroase volume de gen, care se bucură de un real succes. Fiu al unui englez și al unei irlandeze, s-a născut în 1972, a crescut cu poveștile mamei și a început să scrie încă de mic poezie și povestiri. A studiat literatura engleză, materie pe care apoi a și predat-o. Dar în scurtă vreme a ales să se dedice în întregime scrisului și a debutat cu romanul *The Gates of Rome,* primul din seria în cinci volume *Emperor,* construită în jurul vieții lui Iuliu Cezar. În 2007 a apărut prima parte din seria *Conqueror,* tot în cinci volume, ficțiune amplă desfășurându-se în imperiul mongol, Ginghis-Han fiind unul dintre protagoniști. Seria *Războiul celor Două Roze* a debutat în anul 2013 cu romanul *Pasărea furtunii,* după care au urmat încă trei volume.

PROLOG

ANNO DOMINI 1377

Sub pat, ligheane cu sânge regesc, închis la culoare, zăceau uitate acolo de doctor. Alice Perrers se odihnea pe un scaun, gâfâind din pricina efortului de a-l ajuta pe regele Angliei să intre în armura sa. Aerul din încăpere era îmbâcsit cu acreala mirosului de transpirație și moarte, iar Eduard părea propria sa efigie, palid și cu barba colilie.

Pe Alice o podidiră lacrimile în timp ce-l privea. Lovitura care-l doborâse pe Eduard la pământ venise din cerul senin al unei zile de primăvară, nevăzută și îngrozitoare, pe aripile unui vânt cald. Se aplecă cu grijă înainte și-i șterse saliva din colțul gurii lui lăsate. Cândva, fusese atât de puternic, un bărbat între bărbați, care putea lupta din zori și până-n seară. Armura-i lucea, cu toate astea era însemnată și scrijelită precum pielea pe care o proteja. Sub ea, mușchii și oasele își pierduseră vigoarea.

Așteptă să-l vadă deschizându-și ochii, nefiind sigură de claritatea gândirii lui. Era conștient când și când, momente ale unei vieți tot mai firave și mai scurte, pe măsură ce treceau zilele. Se trezise în zori și-i șoptise să-i fie pusă armura. Doctorul sărise din scaunul său, dând regelui să bea încă una din licorile sale mizerabile. Nevolnic ca un copil, Eduard refuză amestecul împuțit, începând să tușească atunci când bărbatul continuă să-i țină bolul la gură. Pe Alice o cuprinse mânia când văzu una ca asta. Cu toate protestele furioase ale doctorului, îl izgoni pe acesta din apartamentul regelui, plesnindu-l cu șorțul și neluând în seamă amenințările sale, până când izbuti să închidă ușa după el.

Eduard o văzuse ridicând cămașa de zale de pe suportul armurii. Zâmbi o clipă, apoi ochii săi albaștri se închiseră și se lăsă înapoi pe perne. În următoarea oră, pielea ei deveni trandafirie din cauza efortului, ștergându-și fruntea cu dosul palmei în timp ce se muncea cu legăturile din piele și cu fierul, trăgându-l pe bătrân înainte și-napoi, fără niciun ajutor din partea lui. Totuși, fratele ei era cavaler și astfel nu era pentru prima dată când îmbrăca un bărbat, pregătindu-l de luptă.

Când îi puse pe mâini mănușile armurii și se lăsă pe scaun, el abia dacă mai era conștient, gemând încet, aproape căzut în leșin. Degetele lui

zvâcniră pe păturile boțite până când ea icni și se ridică, dându-și seama ce voia. Alice se întinse spre sabia uriașă agățată de peretele încăperii, fiind nevoită să-și folosească ambele mâini pentru a o așeza acolo unde palmele lui puteau apuca mânerul. Fusese o vreme când Eduard mânuise spada de parcă n-ar fi cântărit nimic. Își șterse lacrimile fierbinți în timp ce mâinile lui se strânseră într-un spasm, mănușa armurii scârțâind în tăcere.

Arăta din nou ca un rege. Reușise. Dădu din cap bucuroasă că, atunci când i se va împlini sorocul, regele va arăta așa cum era cât trăise. Băgând mâna în buzunar după un pieptăn, începu să-i aranjeze barba albă și părul încâlcite. Nu-i luă mult. Fața lui era lăsată într-o parte, ca și cum se topise o bucată de ceară fierbinte, iar respirația lui se auzea ca o horcăială sacadată.

La douăzeci și opt de ani, era cu aproape patruzeci de ani mai tânără decât regele, însă până la boala sa Eduard fusese viguros și puternic, de parcă ar fi fost hărăzit să trăiască pe vecie. Era rege deja când ea se născuse și nimeni dintre cei cunoscuți de ea nu și-l putea aminti pe tatăl lui, nici pe marele Ciocan al Scoțienilor[1], care domnise înaintea lui. Familia Plantagenet își lăsase urma în Anglia și devastase Franța în bătălii pe care nimeni nu crezuse că le-ar fi putut câștiga.

Pieptănul se încurcă în barba lui. Ochii cei albaștri se deschiseră la atingerea ei și, istovit, regele o privi. Alice se cutremură sub uitătura lui cumplită, care-i adâncise slăbiciunea pentru atâta amar de vreme.

— Sunt aici, Eduard, spuse ea aproape în șoaptă. Sunt aici. Nu ești singur.

O parte a feței lui se zbârci într-o strâmbătură și-și ridică mâna stângă, cea bună, ca s-o tragă de mână și să i-o coboare, cea în care ținea strâns pieptănul. Răsufla din greu, iar pielea i se îmbujoră de efortul de a vorbi. Alice se aplecă mai aproape, spre a-i auzi cuvintele bolborosite.

— Unde sunt fiii mei? zise el, ridicându-și capul în așa fel încât se desprinse de pe pernă, apoi căzu la loc.

Mâna dreaptă-i tremura pe mânerul spadei, simțindu-se în siguranță cu ea.

— Vin, Eduard. Am trimis mesageri după John, să-l aducă de la vânătoare. Edmund și Thomas sunt în aripa cealaltă. Vin cu toții.

În timp ce vorbea, putu auzi un tropăit pe trepte și zarvă de glasuri bărbătești. Îi cunoștea bine pe fiii lui și se pregătise, știind că momentele ei de intimitate erau pe sfârșite.

— Mă vor trimite de-aici, dragostea mea, dar n-am să fiu prea departe.

Se aplecă și-l sărută pe buze, simțind căldura nefirească a respirației sale amare.

În vreme ce se așeza înapoi, putu desluși vocea hârșâită a lui Edmund spunând altor doi despre un rămășag pe care-l pusese. Ar fi fost bine ca fratele mai mare să fi fost printre ei, însă Prințul Negru murise cu un an înainte, fără a mai putea moșteni vreodată regatul tatălui său. Se gândi că pierderea moștenitorului tronului fusese prima lovitură care dusese la toate celelalte. Un tată n-ar trebui să-și vadă fiii pierind înaintea lui, își zise ea. Era ceva cumplit de suportat, fie el rege sau om de rând.

Ușa se deschise cu un pocnet care o făcu pe Alice să tresară. Cei trei bărbați care intrară semănau cu toții cu tatăl lor, în feluri diferite. Cu sângele bătrânului Longshanks curgându-le prin vene, erau unii dintre cei mai înalți bărbați pe care-i văzuse ea vreodată, astfel că umplură încăperea și ea se trezi înghesuită chiar înainte de a deschide gura.

Edmund de York era zvelt și cu părul negru, aruncând o căutătură piezișă când dădu cu ochii de femeia care stătea cu tatăl lui. Nu fusese niciodată de acord cu ibovnica părintelui lor și, în timp ce Alice se ridică și rămase sfioasă, sprâncenele sale coborâră închipuind o expresie tăioasă. Lângă el, John de Gaunt[2] avea aceeași barbă ca și tatăl său, cu toate că era încă bogată și neagră, tăiată în „V", ascunzându-i gâtul vederii. Frații se înălțau lângă tatăl lor, privindu-l în vreme ce ochii lui se închiseră din nou.

Alice tremura. Regele-i fusese protector, iar ea își adunase o adevărată avere. Devenise bogată din această asociere, însă era perfect conștientă că oricare dintre bărbații din încăpere putea porunci să fie înșfăcată dintr-o simplă toană, iar proprietățile și pământurile să-i fie luate după nicio altă hotărâre decât cuvântul lor. Titlul de duce era încă atât de nou, încât nimeni nu le pusese autoritatea la încercare. Se ridicau deasupra conților și baronilor aproape ca niște regi în toată puterea cuvântului, aflându-și semenii și egalii numai printre cei din această încăpere, în acea zi.

Lipseau doi capi ai celor cinci mari case. Lionel, ducele de Clarence, murise cu opt ani înainte, lăsând în urmă-i doar o fetiță. Fiul Prințului Negru era un băiat de zece ani. Richard moștenise Ducatul de Cornwall al tatălui său, după cum va moșteni însuși regatul. Alice îi cunoscuse pe amândoi copiii și spera doar că Richard va supraviețui puternicilor să-i

unchi suficient de mult ca să ajungă rege. În sinea ei, n-ar fi dat nicio para pe șansele lui.

Cel mai tânăr dintre cei trei era Thomas, ducele de Gloucester. Poate pentru că era cel mai apropiat de vârsta ei, o tratase întotdeauna pe Alice cu blândețe. Era singurul dintre ei care luase seamă de prezența ei în timp ce era ridicată în picioare și tremura.

— Știu că ai fost o mângâiere pentru tatăl meu, lady Perrers, zise Thomas. Însă acum e momentul să rămână cu familia sa.

Alice clipi printre lacrimi, recunoscătoare pentru cumsecădenie. Edmund de York vorbi înainte să apuce ea să răspundă.

— Vrea să spună că ar trebui să pleci, fată, spuse el.

Nu privi spre ea, având ochii ațintiți spre figura tatălui său zăcând în armura lui, pe așternuturile albe.

— Ieși!

Alice plecă degrabă, ștergându-și ușor ochii. Ușa era deschisă, iar ea privi înapoi spre cei trei fii aplecați deasupra regelui muribund. Închise ușa cu grijă și suspină luând-o prin Palatul Poleit.

Rămași singuri, frații păstrară tăcerea multă vreme. Tatăl lor fusese ancora vieții lor, singura constantă dintr-o lume violentă. Domnise timp de cincizeci de ani, iar țara devenise puternică și bogată sub stăpânirea sa. Niciunul dintre ei nu-și putea imagina un viitor fără el.

— N-ar trebui să fie și-un preot? întrebă Edmund dintr-odată. Nu este un lucru bun ca, în ultimele sale clipe, tatăl nostru să aibă alături o târfă.

Nu-l văzuse pe fratele lui, John, încruntându-se la tăria glasului său. Edmund lătra către lume cu fiecare vorbă a sa, fiind incapabil să folosească un ton potolit, ori, cel puțin, nedorind s-o facă.

— Poate fi chemat pentru pregătirea sufletului pentru trecerea în lumea de dincolo, răspunse John, înmuindu-și intenționat vocea. L-am pomenit într-o rugăciune în cămăruța de-afară. Va mai aștepta puțin pentru noi.

Se lăsă din nou tăcerea, însă Edmund se foi și oftă. Privi în jos, spre silueta nemișcată, văzând cum i se ridica și cobora pieptul, răsuflarea-i făcându-i-se auzită prin hârâitul adânc din plămâni.

— Nu înțeleg ce…, începu el.

— Pace, frate, zise John încet, întrerupându-l. Doar... *pace.* A cerut armura și spada. Nu mai durează mult.

John își închise ochii, într-un moment de iritare, în vreme ce fratele său mai mare privi împrejur și descoperi un scaun care i se potrivea, trăgându-l aproape de pat cu un scrâșnet.

— Nu-i nevoie să stăm în picioare, nu? întrebă Edmund cu îngâmfare. Cel puțin, așa pot să șed comod.

Își lăsă mâinile pe genunchi, privind spre tatăl lui înainte de a-și întoarce capul. Când vorbi din nou, glasul lui își pierduse stridența sa obișnuită.

— Nici nu-mi vine să cred. A fost întotdeauna atât de puternic.

John de Gaunt își puse mâna pe umărul lui Edmund.

— Știu, frate. Și eu îl iubesc.

Thomas se încruntă spre ei.

— Aveți de gând să-l lăsați să moară cu vorbăria voastră răsunându-i în urechi? zise el cu asprime. Dați-i pace sau rugați-vă, ori una, ori alta.

John îl strânse mai tare pe Edmund de umăr, simțind că fratele lui va răspunde. Spre ușurarea sa, Edmund se supuse în silă. John își lăsă mâna jos, iar Edmund privi în sus, iritat de atingere chiar când aceasta încetase. Privi cruciș spre fratele său mai mare.

— Te-ai gândit, John, că acum între tine și coroană se mai află doar un băiat? Dacă n-ar fi micuțul și dragul de Richard, tu ai fi rege mâine.

Ceilalți doi glăsuiră imediat porniți, spunându-i lui Edmund să-și țină gura. Dădu din umeri.

— Dumnezeu știe că nici Casa de York, nici Gloucester nu vor vedea tronul intrând în posesia lor, dar tu, John? Ești doar la un fir de păr de șansa de a fi rege și atins de Dumnezeu. Dacă aș fi în locul tău, m-aș mai gândi la asta.

— Ar fi trebuit să fie Eduard, se răsti Thomas. Sau Lionel, dacă ar fi trăit. Fiul lui Eduard, Richard, este singurul moștenitor pe linie bărbătească și asta-i tot ce avem, Edmund. Doamne, nu știu cum de ai nerușinarea de a spune una ca asta, în timp ce tatăl nostru zace pe patul de moarte. Și nu știu nici cum de poți spune că adevărata ramură regală este doar „un fir de păr". Stăpânește-ți vorbele, frate. M-am săturat să te tot aud. Există o singură familie. Doar un singur rege.

Bătrânul din pat deschise ochii și-și întoarse capul. Văzuseră cu toții mișcarea, iar răspunsul ursuz al lui Edmund îi muri pe buze. Se aplecară mai aproape toți odată, pentru a auzi, în vreme ce tatăl lor zâmbi ușor,

expresia strâmbându-i jumătatea bună a feței sale într-un rictus care dezveli dinții de un galben murdar.

— Ați venit să mă vedeți murind? întrebă regele Eduard.

Zâmbiră înaintea licărului de viață, iar John își simți ochii umplându-se cu lacrimi nedorite, așa că vederea i se încețoșă.

— Visam, băieți. Am visat o câmpie înverzită și o străbăteam călare.

Glasul regelui era slab și subțire, atât de ascuțit și de nevolnic încât deabia de-l puteau auzi. Cu toate acestea, în ochii lui îl vedeau pe cel pe care-l știau înainte. Era încă acolo, privindu-i.

— Unde-i Eduard? zise regele. De ce nu-i aici?

John își șterse îndârjit lacrimile.

— Nu mai este, tată. Anul trecut. Fiul lui, Richard, va fi rege.

— Ah! Mi-e dor de el. L-am văzut luptând în Franța, știi?

— Știu, tată, răspunse John. Știu.

— Cavalerii francezi au dat năvală în locul unde se afla el, urlând și zdrobind totul. Eduard a rămas singur, împreună cu doar câțiva dintre oamenii lui. Cavalerii mei m-au întrebat dacă voiam să trimit ajutoare să-l sprijine pe primul meu fiu. Pe atunci, avea șaisprezece ani. Știți ce le-am spus?

— Ai spus nu, tată, șopti John.

Bătrânul râse cu icnete scurte, întunecându-se la față.

— Am spus nu. Am spus că trebuia să-și câștige pintenii.

Ochii i se întoarseră spre tavan, purtat de amintire.

— Și asta a făcut! Și-a croit drum din încercuire și s-a întors alături de mine. Atunci am știut că va fi rege. Am știut. Vine?

— Nu mai vine, tată. S-a dus, iar fiul său va fi rege.

— Da, îmi pare rău. L-am iubit pe băiatul acesta, acest băiat curajos. L-am iubit.

Regele dădu tot aerul afară, până când răsuflarea lui încetă. Frații amuțiră de groază, iar John suspină, punându-și mâna pe ochi. Regele Eduard al III-lea era mort, iar nemișcarea era ca o greutate asupra lor.

— Aduceți preotul, zise John.

Lăsă mâna jos să închidă ochii tatălui său, deja lipsiți de licărul vieții.

Unul după altul, cei trei frați se aplecară pentru a săruta fruntea tatălui lor, pentru a-i atinge pielea pentru ultima dată. Îl lăsară acolo când preotul

năvăli înăuntru și pășiră în strălucirea soarelui de iunie pe drumul unei vieți fără tatăl lor.

PARTEA ÎNTÂI

ANNO DOMINI 1443

Șaizeci și șase de ani după moartea
Regelui Eduard al III-lea

„Vai de tine, țară, al cărei împărat este un copil”.

Ecleziastul 10:16

CAPITOLUL 1

Era rece în Anglia în acea lună. Chiciura făcuse cărăruile să lucească albicios în întuneric, agățându-se de copaci în plase împovărătoare de gheață. Străjerii se gheboșau și tremurau în vreme ce făceau de gardă la metereze. În încăperile cele mai de sus vântul suspina și fluiera în vreme ce obosea ricoșând din pietre. Focul din cameră s-ar fi putut foarte bine să fie doar pictat, după căldura pe care o dădea.

— Mi-l amintesc pe prințul Hal, William! Mi-l amintesc pe leu! Încă zece ani și-ar fi avut și restul Franței la picioare. Henric de Monmouth a fost regele meu, nu altul. Dumnezeu știe că l-aș fi urmat pe fiul lui, însă băiatul ăsta nu-i ca tatăl său. O știi și tu. În locul unui leu al Angliei, avem un mielușel drăguț și alb care să ne conducă în rugăciune. Doamne, îmi dau lacrimile!

— Derry, te rog! Glasul tău se aude. Și n-am să plec urechea la blasfemie. Nu o îngădui oamenilor mei, iar de la tine mă aștept la lucruri mai bune.

Bărbatul mai tânăr se opri din mersul lui în sus și-n jos, ridicându-și privirea încrâncenată. Făcu doi pași repezi și se așeză foarte aproape, cu brațele ușor îndoite, lăsate pe lângă trup. Era cu o palmă mai scund decât lordul Suffolk, însă avea o constituție robustă. În el clocoteau la foc scăzut furia și puterea, întotdeauna aproape de suprafață.

— *Jur* că n-am fost niciodată mai aproape de a te face una cu pământul, William, zise el. Cei care ascultă sunt oamenii *mei.* Crezi că încerc să te atrag în capcană? Asta era? Lasă-i să audă. Știu ce să fac dacă repetă chiar și un singur cuvințel.

Cu unul din pumnii săi grei, îl lovi pe Suffolk ușor în umăr, răspunzând cu un hohot privirii lui încruntate.

— Blasfemie? Ai fost soldat întreaga ta viață, William, însă vorbești ca un preot cu fața plângăcioasă. Încă te pot doborî la pământ, William. Aceasta-i diferența dintre mine și tine. Lupți destul de bine, când ți se spune să faci asta, dar *eu* lupt pentru că așa-mi place. De asta e răspunderea mea, William. De aceea voi fi eu cel care află locul potrivit pentru cuțit și-l va înfige acolo. Nu ne trebuie *domni* pioși, William, nu pentru asta. Avem nevoie de un om ca mine, unul care poate vedea slăbiciunea și să nu se teamă s-o ia de piept.

Lordul Suffolk îi aruncă o privire încruntată, inspirând adânc. Când șeful spionilor regelui își dădea drumul la gură, putea amesteca insulte și complimente într-un puhoi măreț de vitriol amar. Dacă cineva se mânia, își spuse Suffolk, nu va izbuti să facă nimic. Bănuia că Derihew Brewer cunoștea prea bine limitele temperamentului său.

— S-ar putea să nu avem nevoie de vreun gentleman, Derry, însă am avea nevoie de un lord ca să tratăm cu francezii. *Mi*-ai scris, îți amintești? Am trecut marea și mi-am lăsat responsabilitățile din Orléans ca să te ascult. Așa că aș aprecia dacă ți-ai împărtăși planurile, altfel mă voi întoarce pe Coastă.

— Asta era, nu-i așa? Vin cu răspunsurile și le dau strălucitului și nobilului meu prieten ca să poată culege el întreaga glorie? Ca să se poată spune: „Acest William Pole, contele de Suffolk, este *chiar* isteț”, în vreme ce Derry Brewer este dat uitării.

— William *de la* Pole, Derry, după cum bine știi.

Derry răspunse printre dinții încleștați, glasul său sunând ca un mârâit:

— O, da? Crezi că a sosit vremea unui nume drăguț, care sună franțuzește, nu? Credeam că ai ceva înțelepciune, chiar credeam asta. Adevărul este, William, că am s-o fac oricum, pentru că îmi pasă ce se întâmplă cu mielușelul acela care domnește asupra noastră și n-aș vrea să-mi văd țara sfâșiată de smintiți și nemernici încrezuți. Am o idee, deși nu-ți va plăcea. Trebuie doar să știu dacă înțelegi miza.

— O înțeleg, zise Suffolk, cu ochii cenușii și reci.

Derry rânji spre el fără nicio urmă de haz, dezvăluind cei mai albi dinți pe care Suffolk i-a văzut vreodată la un adult.

— Nu, nu înțelegi, spuse el cu un rictus. Întreaga țară așteaptă ca tânărul Henric să fie măcar pe jumătate din cel care a fost tatăl său, să încheie cu o glorioasă izbândă capturarea a jumătate din Franța după ce l-a făcut pe prețiosul lor prinț Delfin să fugă precum o fetiță. *Așteaptă,* William. Regele are douăzeci și doi de ani, iar tatăl lui era un războinic *împlinit* la acea vârstă. Îți amintești? Bătrânul Henric le-ar fi smuls plămânii din piept și i-ar fi purtat ca pe niște mănuși, doar ca să-și încălzească mâinile. Însă nu și mielușelul. Nu acest băiat. Mielușelul nu poate conduce și nu poate lupta. Nu-și poate lăsa nici măcar barbă, William! Când își vor da seama că n-o să reușească *niciodată,* suntem terminați cu toții, înțelegi? Când francezii vor înceta să tremure de frica întoarcerii regelui Henric, leul afurisitei de Englitere, totul s-a sfârșit. Poate, într-un an sau doi, o armată franceză se va aduna, precum viespile, să mărșăluiască în pas de plimbare prin Londra. După ceva siluiri și măceluri, ne vom lua tichiile de pe cap și vom face plecăciuni ori de câte ori vom auzi un glas franțuzesc. Vrei așa ceva pentru fiicele tale, William? Pentru fiii tăi? Astea sunt mizele tale, Wiliam *Englezul* Pole.

— Atunci *spune-mi* cum i-am putea aduce la un armistițiu? zise Suffolk, pronunțând cuvintele rar și apăsat.

La cei patruzeci și șase de ani ai săi, era un bărbat masiv, cu capul mare, având o coamă de păr cenușiu ca oțelul, ce-i ajungea până aproape de umeri. Pusese pe el în anii trecuți, iar pe lângă Derry se simțea bătrân. Îl durea umărul drept în mai toate zilele, iar un picior fusese rău vătămat cu ani în urmă, astfel că mușchiul nu se refăcuse cu totul niciodată. Șchiopăta iarna, durerea sfredelindu-l acum, stând în picioare în încăperea friguroasă. Ajunse la limita răbdării.

— Asta mi-a spus băiatul, răspunse Derry. „Adu-mi un armistițiu, Derry”, face el. „Adu-mi pacea”. *Pacea,* când am putea lua totul într-un singur sezon de luptă serioasă. Mi s-a întors stomacul pe dos, iar bunul și bietul său tată trebuie că se întoarce-n mormânt. Am petrecut mai multă vreme prin arhive decât și-ar fi dorit vreodată orice bărbat cu sânge-n vine. Însă am aflat-o, William Pole. Am descoperit ceva ce franțujii nu vor

refuza. Le vei spune și se vor agita și se vor îngrijora, însă nu vor fi în stare să reziste. Își va primi armistițiul dorit.

— Și vei dezvălui această revelație? întrebă Suffolk, stăpânindu-se cu mare greutate.

Omul te scotea din pepeni, însă Derry nu putea fi repezit și mai exista și suspiciunea că șeful spionilor se bucura să-l facă pe un conte să-i aștepte vorbele. Suffolk reuși să nu-i ofere lui Derry satisfacția de a se arăta nerăbdător. Traversă încăperea pentru a-și turna apă dintr-o carafă, sorbind-o cu înghițituri repezi.

— Henric al nostru își dorește o soață, răspunse Derry. Mai degrabă va îngheța iadul decât să-i dea francezii o prințesă regală, cum au făcut cu tatăl lui. Nu, regele franțuz își va ține fetele aproape, pentru franțujii lui, așa că nici măcar n-am să-i dau satisfacția de a ne refuza. Însă mai există o casă, William… cea de Anjou. Ducele lor are hârtii de revendicare pentru Neapole, Sicilia și Ierusalim. Bătrânul René își zice sieși rege și și-a ruinat familia pretinzând coroana vreme de zece ani. A plătit recompense mai mari decât vom vedea vreodată vreunul dintre noi, William. Și are două fiice, una dintre ele nefăgăduită, având treisprezece ani.

Suffolk clătină din cap, reumplându-și cupa. Renunțase la vin și bere, însă acum era un moment când chiar și le-ar fi dorit.

— Îl *cunosc* pe ducele René de Anjou, zise el. Îi urăște pe englezi. Mama lui a fost o bună prietenă cu fata aceea, Ioana d’Arc, și, după cum îți amintești, Derry, noi am ars-o.

— Nimic mai adevărat, se răsti Derry. Ai fost acolo, ai văzut-o. Târfulița aia se înhăitase cu cineva, dacă nu cumva era chiar dracul însuși. Nu, nu înțelegi, William. Pe René îl ascultă regele lui. Păunul acela franțuzesc îi datorează lui René de Anjou coroana, *totul.* Nu i-a dat mama lui René adăpost când și-a băgat coada între picioare și-a fugit? Nu a trimis-o ea pe micuța Ioana d’Arc la Orléans pentru a-i face de rușine atacând? Această familie a permis păstrarea Franței în mâinile francezilor sau, cel puțin, dosul ei. Anjou este cheia întregii încuietori, William. Regele franțuz s-a căsătorit cu sora lui René, pentru numele lui Dumnezeu! Aceasta-i familia care-l poate strânge cu ușa pe micuțul lor rege… și tot ei sunt cei cu o fiică nemăritată. Ei sunt calea spre interior, îți *spun.* I-am privit pe toți, William, pe toți „lorzii” franțuji care aveau trei porci și două slugi. Margaret de Anjou *este* o prințesă, tatăl ei a ajuns la sapă de lemn ca s-o dovedească.

Suffolk oftă. Era târziu și obosise.

— Derry, nu-i bine, chiar dacă ai dreptate. L-am întâlnit pe duce nu o dată. Mi-l amintesc plângându-mi-se că soldații englezi au râs de ordinul său cavaleresc. A fost foarte ofensat, din câte-mi amintesc.

— Atunci n-ar fi trebuit să-i spună Ordinul Croasantului, nu?

— Nu-i cu nimic mai prejos decât Ordinul Jartierei. Oricum, Derry, nu ne-o va da pe fiică, în niciun caz nu în schimbul unui armistițiu. Ar putea lua o avere pentru ea, dacă lucrurile stau atât de prost precum spui, dar un armistițiu? Nu sunt cu toții proști, Derry. N-am mai făcut o campanie de zece ani și cu fiecare an ce trece devine tot mai greu să păstrăm teritoriul pe care-l avem. Au un ambasador aici și sunt sigur că le spune tot ce vede.

— Le spune doar ce-l las eu să vadă; să nu-ți faci griji pentru *asta.* L-am îmbrobodit bine pe băiatul acela parfumat. Însă nu ți-am spus că oferta noastră îl va face pe bătrânul René să-l apuce nădușeala și să-l tragă pe rege de mânecă, doar pentru a se milogi de regele lui să accepte termenii noștri. Fără renta pământurilor sale strămoșești e sărac ca un șoarece de biserică. Și de ce-i așa? Pentru că ne aparțin *nouă.* Are două castele vechi și părăginite, care domină asupra celui mai mănos pământ din întreaga Franță, iar bunii englezi și soldații se bucură de el în locul lui. Maine[3] și Anjou în întregime, William. Acest lucru îl va aduce la masa negocierilor destul de repede. Asta ne va oferi armistițiul. Zece ani? Vom cere douăzeci și pe afurisita de prințesă. Și René de Anjou se bucură de ascultarea regelui. Mâncătorii de melci se vor grăbi de nu se poate să spună da.

Suffolk se frecă la ochi nemulțumit. Putea simți gustul de vin în gură, cu toate că nu se atinsese nici de-o picătură de mai bine de un an.

— Asta-i o sminteală. Vrei să mă faci să renunț la un sfert din teritoriul nostru din Franța?

— Crezi că-mi place, William? întrebă Derry nervos. Crezi că n-am asudat luni întregi căutând o altă cale mai bună? Regele a zis: „Adu-mi un armistițiu, Derry. „Păi, atunci acesta-i. E singurul lucru de făcut și, crede-mă, dacă ar fi fost o altă cale, aș fi știut deja. Dacă ar putea folosi spada tatălui său – Doamne, măcar dacă ar fi în stare s-o ridice! – , n-aș avea această discuție cu tine. Tu și cu mine am mărșălui din nou, trompetele ar răsuna și franțujii ar fi puși pe fugă. Dacă nu poate face așa ceva – și nu *poate,* l-ai văzut, William –, atunci vorbim despre singura cale de pace. Îi vom găsi și-o soață, pentru a ascunde restul.

— I-ai spus regelui? întrebă Suffolk, știind deja răspunsul.

— Dacă i-aș fi spus, ar cădea de acord, nu? răspunse Derry cu amărăciune. „Tu știi cel mai bine, Derry" „Dacă tu crezi asta, Derry". Știi doar cum vorbește. L-aș putea face să spună da pentru orice. Necazul este că la fel poate face oricine. Atât e de nevolnic, William. Nu ne rămâne decât să-i aducem o soață, să câștigăm timp și să așteptăm un fiu puternic.

Văzu expresia suspicioasă a lui Suffolk și pufni.

— L-a ajutat pe Eduard, nu? Ciocanul afurisiților de scoțieni avea un fiu nevolnic, dar nepotul lui? Aș vrea să fi cunoscut un astfel de rege. Dar nu, *n-am* cunoscut un astfel de rege. Îl știu pe Henric. Îl cunoșteam pe leul blestematului de Azincourt[4], și poate că asta-i tot ce poate spera cineva să obțină într-o viață de om. Dar în vreme ce așteptăm să vină monarhul potrivit, ne trebuie un armistițiu. Băietanul imberb nu-i bun de altceva.

— Ai văzut vreun portret al acestei prințese? întrebă Suffolk, uitându-se în depărtare.

Derry râse disprețuitor.

— Margaret? Le preferi pe cele tinere, așa-i? Tu, un bărbat însurat, William Pole! Ce contează cum arată? Are aproape paisprezece ani și e virgină, asta-i tot ce contează. N-are decât să fie acoperită cu negi și alunițe și Henric al nostru ar spune: „Dacă tu crezi că trebuie, Derry" și acesta-i întregul adevăr.

Derry veni lângă Suffolk, observând că mai vârstnicul conte era mai gheboșat decât atunci când intrase pe ușă.

— Ești cunoscut în Franța, William. Îl știau pe tatăl și fratele tău și știu că familia ta și-a plătit toate datoriile. Te vor asculta, dacă le spui toate astea. Ne rămân încă nordul și regiunea de coastă. La fel Calais și Normandia, Picardia, Bretania… totul până la Paris. Dacă am putea păstra toate acestea, Maine și Anjou la fel, aș înălța steagurile și aș mărșălui alături de tine. Însă nu putem.

— Trebuie să aud asta de la rege înainte de a mă întoarce, zise Suffolk cu ochii mohorâți.

Derry privi stânjenit într-o parte.

— Prea bine, William. Înțeleg. Dar știi… Nu, este în ordine. Îl vei găsi la capelă. Poate că l-ai putea întrerupe din rugăciuni, nu știu. Va fi de acord cu mine, William. Întotdeauna afurisitul cade de acord.

•

Cei doi bărbați pășeau peste pologul de iarbă înghețată, trosnitoare, mergând prin beznă spre capela Windsor, dedicată Fecioarei Binecuvântate, lui Eduard Confesorul și Sfântului Gheorghe. În lumina stelelor, cu respirația aburindu-se în fața lui, Derry le făcu semn soldaților din garda de la ușa exterioară, în vreme ce pătrundeau în interiorul luminat de lumânări, aproape la fel de rece ca și noaptea de afară.

Capela părea, la prima vedere, pustie, însă Suffolk simți mai întâi, apoi văzu oameni stând printre statui. Îmbrăcați în robe întunecate, erau aproape invizibili, asta până nu apucau să se pună în mișcare. În liniște, se auzi zgomotul de pași pe piatră în vreme ce păzitorii se îndreptau spre cei doi bărbați, cu chipurile încordate de responsabilitatea lor. De două ori, Derry trebui să se oprească înainte de a fi recunoscut, înainte de a-și putea urma drumul prin nava centrală spre silueta singuratică aflată în rugăciune.

Scaunul monarhului era aproape încastrat în lemnul sculptat și aurit, luminat de lămpile chioare atârnate sus, deasupra lui. Henric îngenunche acolo, cu mâinile întinse în fața lui, cu pumnii strânși, încordat. Avea ochii închiși. Derry oftă încet în barbă. O vreme, el și Suffolk se mulțumiră să stea acolo așteptând, privind chipul orientat în sus al unui băietan, scos din beznă de o lumină aurie. Regele arăta angelic, însă li se rupea inima amândurora să-l vadă cât părea de tânăr și firav. Se spunea că nașterea lui a fost o încercare pentru mama lui franțuzoaică. A avut noroc că a supraviețuit. Băiatul s-a născut vânăt tot și sufocându-se. Nouă luni mai târziu, tatăl său, Henric al V-lea, a murit, cu viața frântă de o simplă boală, după ce rezistase o viață întreagă tot într-un război. Au fost și unii care spuneau că era o binecuvântare că regele războinic n-a trăit să-și vadă fiul crescând până la vârsta bărbăției.

Prin beznă, Derry și Suffolk se priviră în tăcere, împărtășind același simțământ de deznădejde. Derry se aplecă mai aproape.

— Ar putea trece ore în șir, șopti el în urechea lui Suffolk. Va trebui să-l întrerupi, altfel rămânem aici până la ziuă.

Drept răspuns, Suffolk își drese glasul, zgomotul făcut în liniștea cavernoasă fiind mai tare decât intenționase. Ochii regelui clipiră deschizându-se, de parcă s-ar fi întors de undeva de foarte departe. Încet, Henric întoarse capul, văzându-i pe cei doi bărbați aflați acolo. Clipi, apoi le zâmbi, făcându-și cruce și murmurând o rugăciune finală, înainte de a se ridica în picioare, înțepenite după atâtea ore de nemișcare.

Suffolk își văzu regele zăvorând jilțul regal, înainte de a coborî și a veni spre el. Henric părăsi pata de lumină pentru ca astfel să nu-i vadă nimeni fața când se apropia.

Amândoi bărbații îngenuncheară, genunchii lui Suffolk protestând. Henric îngăimă pe deasupra capetelor lor plecate:

— Inima mi-e bucuroasă la vederea voastră, lord Suffolk. Haideți, ridicați-vă acum. Podeaua este prea rece pentru niște bătrâni. Sunt convins că așa-i. Am auzit-o pe fata în casă plângându-se, cu toate că nu știa că eram acolo. Cred că e mai tânără decât voi. Ridicați-vă, amândoi, înainte să răciți.

În timp ce se ridica, Derry aprinse lampa pe care o adusese, răspândind lumina în capelă. Regele era îmbrăcat în straiele cele mai simple, doar în lână închisă la culoare și încălțări umile, din piele, la fel ca ale oricărui târgoveț. Nu purta nimic din aur și, arătând ca un băietan, ar fi putut fi luat drept vreun ucenic la un negustor, ceea ce nu necesita prea mare forță.

Suffolk cercetă chipul tânărului, căutând vreo asemănare cu tatăl său, însă ochii-i erau atât de inocenți, iar silueta-i era zveltă, netrădând nicio urmă din forța masivă a celor din familia lui. Suffolk aproape că nici nu văzu bandajele de pe mâinile lui Henric. Privirea-i zăbovi asupra lor, iar Henric le ridică la lumină, înroșindu-se la față.

— Exercițiile cu spada, lord Suffolk. Bătrânul Marsden zice că se vor întări, însă doar îmi sângerează iar și iar. M-am gândit o vreme…

Se opri, ridicându-și spre buze un deget bandajat, apăsându-l ușor pe gură.

— Nu, nu ai venit tocmai din Franța ca să-mi vezi mâinile. Nu-i așa?

— Nu, Înălțimea Voastră, răspunse Suffolk cu blândețe. Îmi puteți acorda un moment? Am tot discutat cu maestrul Brewer[5] despre viitor.

— Derry nu-ți dă nicio bere! zise Henric. Singurul Maestru Berar fără bere!

Asta era o glumă veche, însă amândoi bărbații chicotiră sârguincioși. Henric le zâmbi.

— Adevărul este că nu pot pleca din acest loc. Mi se permite să iau câte-o pauză la fiecare oră, pentru apă sau pentru a umple oala de noapte, dar apoi trebuie să mă întorc la rugăciunile mele. Cardinalul Beaufort mi-a împărtășit secretul, iar povara nu-i din calea-afară de mare.

— Secretul, Înălțimea Voastră?

— Acela că francezii nu pot veni când un rege se roagă, lord Suffolk! Cu mâinile mele, chiar dacă sunt bandajate, așa cum sunt ele, îi țin pe loc. Nu-i acesta un lucru minunat?

Suffolk inspiră și expiră încet, blestemându-l în gând pe fratele bunicului tânărului pentru nerozia lui. Nu avea niciun rost în a-l face pe Henric să-și piardă nopțile în acest fel, cu toate că Suffolk își imagină că asta făcea mai ușor traiul pentru cei aflați în preajma lui. Pe undeva, prin apropiere, cardinalul Beaufort dormea. Suffolk hotărî ca acesta să fie trezit și să se alăture băiatului în rugăciune. La urma urmelor, rugăciunile unui rege nu puteau fi întărite decât de cele ale unui cardinal.

Derry ascultase cu atenție, așteptând să poată vorbi.

— Am să îndepărtez oamenii, lord Suffolk. Înălțimea Voastră, cu voia dumneavoastră, nu? Aceasta-i o chestiune privată, e mai bine să nu tragă nimeni cu urechea.

Henric făcu un gest spre el, să procedeze astfel, în vreme ce Suffolk zâmbi la auzul tonului oficial. Cu toată amăreala și disprețul lui Derry, acesta era prudent în preajma regelui. Nu exista nicio blasfemie în capelă, nu din partea lui.

Regele nu părea să-i bage de seamă pe cei șase oameni scoși afară din capelă de către Derry, în noaptea înghețată. Suffolk era suficient de cinic să suspecteze că unul sau doi mai rămăseseră prin cotloanele cele mai întunecate, însă Derry își cunoștea propriii săi oameni, iar răbdarea lui Henric se topea întotdeauna, privirea lui alunecând înapoi spre locul său de rugăciune.

Suffolk simți un val de afecțiune pentru tânărul rege. Îl văzuse pe Henric crescând, având pe umerii săi speranțele unei țări întregi. Văzuse cum acele speranțe se clătinau, prăbușindu-se apoi în deznădejde. Nu putea decât să-și închipuie cât de greu îi fusese băiatului. Henric nu era prost, în pofida ciudățeniilor sale. Auzise toate comentariile tăioase făcute la adresa lui de-a lungul anilor.

— Înălțimea Voastră, maestrul Brewer a binevoit să facă un plan pentru o învoială pentru o soață și un armistițiu în același, în schimbul a două mari provincii din Franța. El este de părere că francezii vor accepta un armistițiu în schimbul provinciilor Maine și Anjou.

— O soție? zise Henric clipind nedumerit.

— Da, Înălțimea Voastră, pentru că familia în chestiune are o fiică adecvată. Am vrut să…

Suffolk ezită. Nu putea întreba dacă regele pricepea ce-i spunea.

— Înălțimea Voastră, există supuși englezi care trăiesc atât în Maine, cât și în Anjou. Ar fi expulzați dacă le-am ceda. Am vrut să întreb dacă n-ar fi un preț prea mare pentru un armistițiu?

— Trebuie să obținem un armistițiu, lord Suffolk. Trebuie. Așa zice unchiul meu, cardinalul. Maestrul Brewer este de acord cu el, cu toate că nu are bere! Vorbește-mi despre soție. Există vreun portret?

Suffolk închise ochii o clipă, înainte de a-i deschide.

— Am să pun să se facă unul, Înălțimea Voastră. Și-acum despre armistițiu. Maine și Anjou se află în partea de sud a teritoriilor noastre din Franța. Împreună, au aceeași întindere ca și *Țara Galilor*, Înălțimea Voastră. Dacă vom ceda o asemenea porțiune de teritoriu…

— Care-i numele ei, al fetei ăsteia? Nu pot să-i spun acum „fătucă” sau nici măcar „soață”, nu-i așa, lord Suffolk?

— Nu, Înălțimea Voastră. Numele ei este Margaret. Margaret de Anjou.

— Te vei duce în Franța, lord Suffolk, și te vei întâlni cu ea din partea mea. Când te întorci, vreau să aflu toate detaliile.

Suffolk își ascunse frustrarea.

— Înălțimea Voastră, am înțeles eu bine că sunteți dispus să pierdeți teritorii în Franța pentru pace?

Spre surprinderea sa, regele se aplecă mai aproape pentru a-i răspunde, ochii lui de un albastru-deschis aruncând scântei.

— După cum spui, lord Suffolk. Trebuie să obținem un armistițiu. Mă încred în tine să-mi îndeplinești dorințele. Adu-mi un portret al ei.

Derry se întorsese în vreme ce conversația continua, nelăsând să se întrevadă nicio emoție pe chip.

— Sunt convins că Înălțimea Sa Regală ar dori să se întoarcă acum la rugăciunile sale, lord Suffolk.

— Da, așa fac, răspunse Henric, ridicându-și una din mâinile bandajate în semn de rămas-bun.

Suffolk putu vedea o dâră de un roșu închis în mijlocul palmei. Făcură amândoi o plecăciune adâncă spre tânărul rege al Angliei, în vreme ce el reveni la locul său și îngenunche, închizând încet ochii și împreunându-și degetele ca un zăvor.

CAPITOLUL 2

Lui Margaret îi scăpă un icnet când o siluetă în viteză se lovi de ea și se prăvăliră amândouă la pământ. Zări cu coada ochiului un păr șaten, strâns legat și simți un miros de transpirație sănătoasă, înainte să cadă cu un țipăt ascuțit. O oală de cupru se rostogoli peste pietrele din curte cu un zgomot atât de mare, mai-mai să-i spargă timpanele. Când căzu Margaret, slujnica dădu din mâini ca să prindă oala, însă nu reuși decât s-o dea de-a dura.

Slujnica privi nervoasă, gura deschizându-i-se pentru un blestem. Când dădu cu ochii de rochia roșie, fină a lui Margaret și mânecile albe, bufante, sângele i se scurse tot din obraji, ștergându-i îmbujorarea căpătată prin bucătării. Pentru o clipă, cântări din ochi dacă n-ar fi mai bine să o zbughească pe cărare. Cu atâtea chipuri străine prin castel, avea măcar șansa ca fata să nu o recunoască vreodată.

Scoțând un oftat, slujnica își șterse mâinile de un șorț. Șefa de la bucătărie o avertizase despre frați și despre tată, dar spusese că fata cea mai mică era o dulceață. Întinse mâna s-o ajute pe Margaret să se ridice în picioare.

— Îmi pare rău pentru asta, draga mea. N-ar fi trebuit să alerg, însă astăzi totul e o vânzoleală. Te-ai lovit?

— Nu, nu cred, răspunse Margaret nesigură.

O durea într-o parte și se gândi că-și julise un cot, dar femeia deja se legăna de pe un picior pe altul și voia să plece. Din nou în picioare, Margaret îi zâmbi, zărind licărul transpirației pe fața tinerei.

— Pe mine mă cheamă Margaret, zise ea, amintindu-și lecțiile învățate. Poți să-mi spui numele tău?

— Simone, doamnă. Dar trebuie să mă întorc la bucătărie. Acolo încă mai sunt de făcut o mie de lucruri pentru venirea regelui.

Margaret văzu mânerul oalei ițindu-se lângă gardul viu proaspăt tuns de lângă piciorul ei și-o ridică de jos. Spre marea ei încântare, femeia făcu o reverență înainte de a o primi. Își zâmbiră, înainte ca slujnica să dispară aproape la fel de repede precum venise. Margaret rămase de una singură să se uite după ea. De ani buni, în castelul Saumur nu mai fusese atâta agitație și putea auzi vocea groasă a tatălui ei răsunând pe undeva prin apropiere.

Dacă ar fi dat cu ochii de ea, ar fi pus-o la treburi, era sigură de asta, așa că o luă în direcția opusă.

Reîntoarcerea bruscă a tatălui ei la Saumur îi adusese lui Margaret, încă o dată, lacrimi amare și mânioase. Era supărată pe el, cum ar fi fost pe oricine altcineva ar fi sosit aici cu atâtea ifose, asumându-și toate drepturile sale de senior și stăpân al casei ei. Timp de zece ani, cât absentase el, mama ei vorbise adesea despre curajul și onoarea lui, însă Margaret văzuse spațiile goale de pe tencuiala îngălbenită după ce tablourile și statuile au fost luate în grabă și vândute. Colecția de bijuterii a fost ultima care s-a dus și remarcase durerea mamei sale când bărbați din Paris au sosit să evalueze cele mai bune piese, holbându-se prin tuburile acelea mici ale lor și numărând monedele. Fiecare an adusese tot mai puține articole de lux și răsfățuri, până când Saumurul a fost văduvit complet de obiectele frumoase, rămânând doar piatra rece. Margaret ajunsese să-și urască tatăl atunci, fără a-l fi cunoscut defel. Chiar și servitorii au fost îndepărtați, unul după altul, secțiuni întregi din castel fiind închise și lăsate să fie năpădite de mucegaiul albastru.

La acest gând, ridică privirea, întrebându-se dacă ar putea să urce până prin aripa de est fără a fi zărită și pusă la treabă. Într-una din încăperile din turn erau șoareci care zburdau liberi, făcându-și cuiburile lor mici prin divanele vechi și prin tapiseriile scaunelor. Avea un buzunar plin cu firimituri de pâine pentru a-i momi afară și și-ar putea petrece amiaza acolo. Devenise refugiul ei, o ascunzătoare despre care nu știa nimeni, nici măcar sora ei, Yolande.

Când Margaret văzuse oamenii de la Paris numărând cărțile din biblioteca minunată a tatălui ei, se strecurase acolo noaptea și luase cât de multe cărți putuse căra, sustrăgându-le și ducându-le în camera din turn înainte să dispară. Nu se simțea deloc vinovată din cauza asta, nici chiar când tatăl ei s-a întors și poruncile sale răsunau prin jur în toată casa ei. Margaret nu înțelegea prea bine ce însemna o răscumpărare sau de ce trebuiau să plătească una pentru a-l aduce înapoi, însă prețuia cărțile salvate de ea, chiar și pe aceea găsită de șoareci și ronțăită de ei.

Saumurul era un labirint de scări dosnice și coridoare, moștenirea a patru veacuri de construcție și extindere, ceea ce însemna că unele coridoare se înfundau fără nicio cauză aparentă, în vreme ce anumite încăperi nu puteau fi vizitate decât trecând prin vreo alte șase. Cu toate astea, acolo fusese

lumea ei de când se știa ea. Margaret cunoștea fiecare traseu și, după ce-și mai frecă puțin coatele, trecu repede, traversând un coridor, și tropăi printr-o încăpere lată, goală, lambrisată cu stejar. Dacă mama ei ar vedea-o alergând, ar urma vorbe aspre. Margaret se trezi temându-se de zgomotul pașilor guvernantei sale, înainte de a-și aminti că teroarea din copilărie fusese dată afară împreună cu toți ceilalți.

Două scări din lemn o aduseră sus la etajul care ducea drept spre turnul de est. Vechile dușumele erau curbate și scorojite aici, ridicându-se de pe grinzile de jos. Margaret pierduse amiezi întregi pășind pe ele după un ritual complicat, făcându-le să glăsuiască cu vocile lor scârțâite. Numea încăperea Camera Ciorilor, din cauza sunetului scos de lemnul uzat.

Gâfâind ușor, se opri sub cornișe, pentru a arunca o privire de partea cealaltă a sălii de sus, așa cum făcea întotdeauna. O încânta sentimentul de libertate pe care-l avea când se apleca deasupra spațiului vast, peste nivelul candelabrelor, cu lumânările lor galbene și groase. Se întreba cine le va aprinde pentru vizita regelui, acum că lumânărarii nu mai erau chemați, însă bănuia că tatăl ei se gândise la asta. Găsise el aur pe undeva ca să tocmească alți servitori. Castelul gemea de ei acum, precum șoarecii din turn, grăbindu-se încoace și-n colo, cu tot felul de treburi și cu toții niște străini pentru ea.

O luă înainte, prin bibliotecă, și o cuprinse tremuratul, pentru că era pustie și rece. Yolande spusese că toate marile case aveau biblioteci la parter, însă nici chiar pe vremea când erau bogați tatălui ei nu-i păsa câtuși de puțin de cărți. Observă că pe rafturi era un strat gros de praf, desenând cu degetul, absentă, un chip înainte de a merge mai departe. Privi în curte de la fereastra bibliotecii și se încruntă la vederea fraților ei, exersându-și priceperea cu sabia. Jean, cu zâmbetul pe buze, îi trăgea o chelfăneală micului Ludovic, aducându-l în genunchi. Nicolas stătea de-o parte, vârful sabiei lui atârnând în praf în vreme ce el le striga încurajări amândurora. Aruncând o privire în jur, pentru a fi sigură că nu se uita nimeni, Margaret întinse un deget spre fratele ei cel mai mare și-l blestemă, cerându-i Domnului să-i dea lui Jean o mâncărime prin părțile lui private. Asta nu păru să-i afecteze loviturile triumfătoare, dar o merita pentru că o pișcase în dimineața aceea.

Spre oroarea ei, Jean ridică brusc capul, surprinzându-i privirea. Scoase un strigăt puternic, pe care-l auzi chiar și prin geamul de cristal. Margaret

încremeni. Fraților ei le plăcea s-o fugărească, imitând cu mâna pâlnie la gură cornurile de vânătoare în timp ce o urmăreau prin încăperile și coridoarele din castel. Crezuse că vor fi prea ocupați acum, cu venirea regelui? Inima i se făcu cât un purice când Jean o luă din loc, arătând-o cu degetul, apoi toți trei dispărură în goană din curtea de jos. Margaret renunță la ideea de a se duce în camera ei secretă. N-o descoperiseră încă, dar dacă veneau în bibliotecă, vor căuta prin toate părțile în castel. Era mai bine să-i atragă departe de-aici.

Alerga, ținându-și ridicate poalele rochiei și blestemându-i pe toți să se aleagă cu mâncărimi și pete. Ultima dată o siliseră să intre într-unul din cazanele mari din bucătărie și o amenințaseră că aprind focul.

— *Maman*! strigă Margaret. *Mamaaan*!

Aflată în plină viteză, abia părea că atinge treptele, folosindu-și brațele ca să se orienteze, în timp ce înainta în goana mare pe podea și traversa un coridor spre încăperile mamei ei. O slujnică luată prin surprindere sări înapoi cu mop și cu găleată cu tot, în vreme ce Margaret țâșni pe lângă ea. Îi putea auzi pe frații ei hăulind pe undeva, cu un etaj mai jos, însă nu se opri, sărind de pe cele trei trepte apărute pe podeaua din fața ei, apoi în sus, pe alte trei, încă un aspect al construcției castelului care nu avea vreo noimă. Icnind după aer, năvăli în garderobele mamei ei, uitându-se disperată în jur, în căutarea unui ascunziș. Văzu un dulap uriaș și greu și, cât ai clipi din ochi, deschise ușa și se aruncă în fundul dulapului, în confortul blănurilor groase și al parfumului mamei.

Se lăsă tăcerea, cu toate că încă-l mai putea auzi pe Jean strigându-i numele în depărtare. Margaret se luptă să nu tușească prin praful stârnit de propria-i alergare. Auzi zgomot de pași intrând în încăpere și rămase nemișcată ca o statuie. Nu era neobișnuit ca Jean să-l trimită pe Nicolas sau pe micul Ludovic în altă direcție, în vreme ce el se mișca făcând gălăgie și lăsând-o să se simtă în siguranță. Margaret își ținu răsuflarea și închise ochii. Cel puțin, în șifonier era cald și, în mod sigur, nu îndrăzneau s-o caute prin camerele mamei lor.

Pașii se apropiară și, fără veste, ușa dulapului se deschise scârțâind. Margaret clipi când, pe fundalul luminos, se profilă silueta tatălui său.

— Ce *faci* tu aici, fată? întrebă el. Nu știi că vine regele? Dacă ai vreme de joacă, atunci, pe Dumnezeu, ai prea *mult* timp!

— Da, domnule, îmi pare rău. Mă fugărea Jean și…

— Ai mâinile murdare! Ia uită-te la urmele pe care le-ai făcut! *Uită-te* la ele, Margaret! Tu gonești pe-aici ca un plod de pe stradă, în vreme ce regele e pe drum!

Margaret își lăsă capul în jos, ieșind din dulap, și închise ușa cu grijă în urma ei. Era adevărat că avea palmele negre de murdărie adunată în goana ei nebună prin încăperile de sus. În ea creștea ranchiuna. Poate că René era tatăl ei, dar nu avea nicio amintire cu el, nici pe departe. Era doar un pierde-vară alb și uriaș, care venise în casa ei și-i poruncea mamei ei de parcă era o slugă. Fața lui era nefiresc de albă, poate din cauza anilor în care zăcuse în temniță. Avea ochi cenușii, reci, pe jumătate ascunși sub pleoapele de jos, netede, astfel că părea întotdeauna că privește peste ele. Era limpede că nu flămânzise în temniță, își zise ea. Acest lucru era cât se poate de vizibil. Se plânsese nevestei sale de plata cerută de croitor ca să-i mai dea drumul la haine, lăsând-o în lacrimi.

— Dacă aș avea o clipă de pierdut, aș pune să fii biciuită, Margaret! Aceste veșminte vor trebui curățate.

Strigă și gesticulă furios o vreme, în vreme ce Margaret stătea cu capul plecat, încercând să pară spășită în mod corespunzător. Cândva avuseseră slujnice și servitori care să frece fiecare piatră și să lustruiască tot acel stejar franțuzesc, fin. Dacă acum stratul de praf se îngroșa, a cui vină era asta, dacă nu a celui care ruinase Saumurul cu vanitatea lui? Margaret îl auzise plângându-se mamei sale despre starea castelului, însă fără o armată de servitori, Saumurul era doar prea vast pentru a putea fi ținut curat.

Margaret își aminti să dea din cap în vreme ce tatăl ei se dezlănțuise. Își spunea Regele Ierusalimului, Neapolelui și Siciliei, locuri pe care ea nu le văzuse niciodată. Presupunea că asta ar însemna că era prințesă, dar nu putea fi sigură. De fapt, nu reușise să cucerească nimic din toate acestea, iar stăpânirea pe hârtie nu valora nimic, dacă tot ce-i stătea în putință era să facă spume și să se împăuneze și să scrie scrisori furioase. Îl ura. În timp ce stătea acolo, ea se înroși la amintirea unei discuții cu mama ei. Margaret ceruse să i se spună de ce nu se putea ca el să plece din nou, pur și simplu. Ca răspuns, buzele mamei sale se strânseră ca trase de un șiret, precum băierile pungii, glăsuind cu o asprime mai mare decât își amintise Margaret vreodată.

Margaret simți că trântorul se apropia de sfârșitul tiradei sale.

— Da, domnule, răspunse ea cu umilință.

— Ce, da? întrebă el, ridicând glasul. Ce vrei să *zici* prin „Da, domnule"? Ai ascultat ce-am spus?

Pete de culoare apărură pe obrajii lui palizi pe când furia îi creștea.

— Ieși afară! se răsti el. Nu mai vreau să te văd la față decât dacă te chem eu, ai înțeles? Am alte lucruri mai bune de făcut azi decât să te învăț bunele maniere, ceea ce, vezi bine, îți lipsește. Să alergi ca o disperată! După ce pleacă regele, mă voi gândi la o pedeapsă pe care n-ai s-o uiți așa de ușor. Du-te! Ieși afară!

Margaret fugi, roșie la față și tremurând. Trecu de fratele ei, Ludovic, pe coridorul de afară și măcar o dată se arătă și el înțelegător.

— Jean te caută prin sala de ospețe, murmură el. Dacă vrei să-l eviți, eu aș ocoli pe lângă bucătărie.

Margaret dădu din umeri. Ludovic se credea deștept, însă îl cunoștea prea bine. Jean va fi în bucătărie sau prin apropiere, asta era cât se putea de limpede. Nu ar putea s-o bage într-un cazan, nu cu atâția oameni în jur pregătind ospățul regelui, dar fără îndoială că fratele ei se gândise la ceva la fel de neplăcut. Demnă, Margaret o luă la pas, în loc să fugă, luptându-se cu lacrimile greu de înțeles. Pentru ea nu conta că acel pierde-vară era furios, de ce-ar conta? Se hotărî să o caute pe mama ei, aflată pe undeva în miezul agitației și zarvei care înlocuiseră liniștea de acum câteva zile. De unde *apăruseră* atâția servitori? Nu aveau bani pentru plata lor și nici nu le mai rămăsese ceva să vândă.

•

Pe la vremea apusului, frații ei abandonară vânătoarea pentru a se îmbrăca pentru ospăț. Populația de la Castelul Saumur crescuse și mai mult după ce regele Carol își trimisese propriii săi oameni înainte. La fel și bucătarii tocmiți de la casele nobiliare și de prin satul din apropiere, erau acolo bucătari-șefi care verificau fiecare stadiu de pregătire a bucatelor și șase oameni în haine negre care cercetau fiecare încăpere în căutarea spionilor și asasinilor. Măcar o dată, tatăl ei nu mai spusese nimic în timp ce oamenii din gărzile lui erau chestionați și organizați de cei ai regelui. Satele din împrejurimi știau deja că regele va veni în ospeție. Pe când se lăsa întunericul, cu rândunicile rotindu-se și săgetând cerul, țăranii se întorceau din grădinile și țarinile lor împreună cu familiile. Stăteau pe marginea drumului spre Saumur, întinzându-și gâtul ca să vadă primii

apariția monarhului. Bărbații își scoteau pălăriile când trecea regele, legănându-le în aer și ovaționând.

Sosirea regelui Carol nu fu atât de impresionantă pe cât își închipuise Margaret că va fi. Privea de la fereastra din turn cum de-a lungul drumului dinspre sud venea un mic grup de călăreți. Nu erau mai mult de douăzeci, adunați în jurul unui personaj cu părul negru, înveșmântat cu o mantie albastru-deschis. Regele nu se oprise ca să-i salute pe țărani. Margaret se întrebă dacă nu cumva el credea că lumea era plină de oameni care ovaționau, ca și cum ar face parte din peisaj, precum copacii sau râurile.

Când întreaga suită intră călare pe poarta principală, Margaret se aplecă peste fereastra deschisă, ca să vadă. Regele i se părea mai degrabă banal când descălecă de pe cal și-i dădu frâiele unui slujitor. Oamenii săi aveau fețele împietrite și severe, cel puțin unul dintre ei privind în jur cu o expresie de dezgust. Lui Margaret îi displăcură imediat. Îl văzuse pe tatăl ei ieșind din casă și plecându-se în fața regelui înainte de a intra împreună înăuntru. Glasul lui René ajunse până sus la ferestre, tare și aspru. Încerca prea din greu, își zise Margaret. Un om precum regele era, fără îndoială, sătul de lingușeli.

Ospățul fu mizerabil, cu Margaret și Yolande exilate la capătul celălalt al mesei lungi, îmbrăcate în rochii țepene, care miroseau a camfor și a lemn de cedru, fiind mult prea prețioase pentru a fi pătate. Frații ei ședeau mai aproape de rege, întorcându-și capul spre acesta precum drumeții încălzindu-se la foc într-un han. Cel mai mare, Jean, încercase chiar să poarte o conversație, însă eforturile sale îl făceau atât de bombastic și de formal, încât lui Margaret îi veni să râdă. Atmosfera era insuportabil de rigidă și, bineînțeles, sora ei, Yolande, o pișcă pe sub masă ca să țipe și să se facă de ocară. Margaret o împunse cu o furculiță dintr-un set de tacâmuri pe care nu-l mai văzuse niciodată până atunci.

Știa că nu i se permite să vorbească; mama ei, Isabelle, fusese cât se poate de clară în această privință. Așa că rămase tăcută când vinul începu să curgă, iar regele-i învrednicea pe tatăl ei sau pe Jean cu câte-un zâmbet fugitiv între feluri.

Margaret era de părere că regele Carol era prea slab și avea nasul prea lung ca să fie chipeș. Ochii săi erau ca două mărgele mici și negre, iar sprâncenele erau ca niște linii subțiri, de parcă ar fi fost pensate. Sperase să vadă un om cu stil și charismă sau cel puțin o coroană de vreun fel. În

schimb, regele se juca nervos cu mâncarea, evident, neplăcându-i deloc, și abia dacă-și curba colțurile buzelor când încerca vreun zâmbet.

Tatăl ei umplea tăcerea cu povești și amintiri de la Curte, alimentând un șuvoi de flecăreli fără noimă, care-o făceau pe Margaret să se simtă stânjenită pentru el. Singurul moment amuzant a fost când tatăl ei, dând din mâini, a răsturnat o cupă cu vin, însă servitorii s-au mișcat repede și au șters totul. Margaret putea descifra plictiseala regelui, chiar dacă domnul René nu putea. Mâncă fără nicio poftă fiecare fel, întrebându-se cât costase totul. Sala era luminată cu lumânări noi și chiar din acelea albe, cumpărate, de obicei, la Crăciun. Presupunea că aceste costuri însemnau că vor veni luni de necazuri, după ce regele va fi plecat. Încercă să se bucure de toate, însă vederea capului lunguleț al tatălui său, săltând de râs, reușea s-o enerveze. Margaret își sorbi cidrul, sperând că-și vor da seama de dezaprobarea ei și, poate, chiar se vor simți prost. Era un gând ales, că s-ar putea ca ei să privească și s-o vadă pe fata sobră, apoi să-și mute privirile în farfuriile încărcate cu mâncarea de care abia se vor atinge înainte să vină următorul fel. Știa că regele Carol o întâlnise pe Ioana d'Arc și ardea de nerăbdare să-l întrebe despre ea.

Aflată lângă rege, mătușa ei, Marie, îl asculta pe René cu o expresie dezaprobatoare, mult asemănătoare cu cea a lui Margaret. Din când în când, Margaret vedea privirea mătușii alunecând spre gâtul mamei ei, gol, fără vreun obiect de podoabă. Acestea erau ceva ce René nu reușise să împrumute pentru ospăț. Bijuteriile mamei ei se duseseră toate pentru finanțarea campaniei lui eșuate. Ca soață a regelui, mătușa Marie purta un set splendid de rubine care curgeau direct între sânii ei. Margaret încercă să nu se holbeze, însă erau menite să atragă atenția, nu? S-ar fi gândit că o femeie măritată n-ar fi dorit ca bărbații să se zgâiască la pieptul ei într-un asemenea fel, dar se părea că așa era. Marie și René crescuseră în Saumur, iar Margaret văzu ochii cercetători ai mătușii sale mutându-se de la urechile și gâtul gol ale mamei sale spre tapiseriile enorme atârnate de-a lungul pereților. Margaret se întrebă dacă recunoștea vreuna. Asemenea servitorilor, acestea fuseseră împrumutate sau închiriate pentru numai câteva zile. Aproape că putea auzi gândurile mătușii sale, ticăind ca un abac miniatural. Mama ei spunea întotdeauna că Marie avea o inimă rece, însă câștigase un rege cu ea și toate luxurile acestei vieți.

Nu pentru întâia dată, Margaret se întrebă ce l-ar fi putut aduce pe regele Carol la Castelul Saumur. Știa că nu vor fi discuții serioase în timpul ospățului, poate numai după ce regele se va fi odihnit sau va fi plecat la vânătoare, a doua zi. Margaret se decisese să viziteze balconul de deasupra sălii de sus, după ce i se permise să plece la culcare. Tatăl ei își conduse oaspeții acolo, pentru a se bucura de focul zdravăn și de selecția din cele mai bune vinuri ale sale. La acest gând, se trase mai aproape de Yolande, tocmai când fata încerca să-i ciupească brațul dezgolit.

— Îți răsucesc urechea și-am să te fac să țipi dacă faci asta, Yolande! o atenționă ea în șoaptă.

Sora ei își retrase brusc mâna. La cei cincisprezece ani ai ei, Yolande era, probabil, cea mai apropiată companioană a ei, cu toate că, în ultima vreme, adoptase aerele și eleganța unei femei tinere, spunându-i lui Margaret cu emfază că nu se mai putea juca precum un copil. Yolande îi dăruise chiar și o păpușă minunat pictată, stricând gestul cu un comentariu disprețuitor despre lucrurile copilărești de care nu mai avea nevoie.

— Vii cu mine până la scara din spate, după cină, să ascultăm de la balcon? Lângă Camera Ciorilor?

Yolande căzu pe gânduri, înclinându-și ușor capul, de parcă ar fi pus în balanță noua ei manieră de adult față de dorința de a-l vedea pe rege discutând între patru ochi cu tatăl ei.

— Poate, pentru ceva timp. Știu că ți-e frică pe întuneric.

— Poate ție, Yolande, și o știi și tu. Mie nu mi-e frică nici de păianjeni, nici chiar de cei mari. Atunci, vii?

Margaret putea simți privirea dezaprobatoare a mamei sale ațintită asupra ei și luă câteva feliuțe de fructe, așezate pe un strat de gheață. Feliile subțiri erau aproape înghețate și delicioase. Nici nu-și putea aminti de vreo masă încheiată cu astfel de delicatese.

— Am să vin, șopti Yolande.

Margaret întinse mâna și și-o puse pe cea a surorii sale, știind că era mai bine decât să riște să abată mânia mamei sale printr-o altă vorbă. Tatăl ei spunea o poveste plicticoasă despre unul dintre țăranii lui argați, iar regele chicoti, declanșând un val de râs în rândurile asistenței. Ospățul a fost, în mod sigur, un succes, însă Margaret era sigură că regele nu venise la Saumur pentru vin și mâncare. Cu capul plecat, privi peste masă spre regele Franței. Arăta atât de comun, însă Jean, Ludovic și Nicolas erau, după toate

aparențele, fascinați de el, uitând de mâncare la cel mai mic comentariu rostit de buzele lui regale. Margaret zâmbi în sinea ei, știind că dimineața următoare îi va lua în râs pentru asta. Le va plăti pentru că o hăituiseră ca pe o vulpiță.

CAPITOLUL 3

În Camera Ciorilor trona liniștea, pe când Margaret pășea cu tălpile goale. Își petrecuse o parte din vara precedentă desenând podeaua cu cărbune, pe spatele unei hărți vechi, marcând fiecare îmbinare a dușumelelor scârțâitoare cu cruciulițe. Lumina focului din sala de sus arunca licăriri pe podea, iar Margaret traversă încăperea ca o dansatoare, făcând pași exagerați după un tipar pe care-l urmărea din memorie. Ciorile rămaseră tăcute, iar ea ajunse la balcon triumfătoare, întorcându-se pentru a-i face un semn Yolandei.

Conturată de auriul tremurător și de umbre, sora ei dădu din mâini de necaz, însă prinsese gustul aceleiași distracții nepermise și se strecură peste dușumelele lustruite, făcându-i cu ochiul lui Margaret în vreme ce gemeau sub ea. Cele două fete încremeneau la fiecare sunet, însă tatăl lor și regele erau surzi la ele. Focul sfârâia și trosnea, iar o casă veche întotdeauna scârțâia și fremăta în cursul nopții. René de Anjou nu-și ridică privirea când Yolande se așeză lângă sora ei și privi în jos, printre baluștrii de lemn, spre scena de jos.

Sala de la etaj supraviețuise dezgolirii Saumurului rămânând aproape intactă. Poate pentru că rămăsese inima și miezul castelului familiei, tapiseriile sale și mobila din stejar au fost ferite de oamenii de la Paris. Șemineul era destul de mare pentru a permite unui bărbat în putere să intre în el fără a-și lăsa capul în jos. Un buștean, de mărimea unui divan mai mic, ardea în el cu veselie, încingând vătraiele negre așezate peste el, până când vârfurile lor licăreau aurii. Regele Carol ședea într-un fotoliu uriaș, vătuit, tras aproape de foc, în vreme ce tatăl ei stătea în picioare și manevra cupe și butelci. Margaret privi fascinată cum René cufundă vârful unuia dintre vătraie într-un pocal cu vin, pregătit pentru regele său, ridicând cu un sfârâit un fuior de abur și înmiresmând aerul. Putea simți miros de cuișoare

și scorțișoară și îi lăsă gura apă numai imaginându-și gustul vinului. Căldura nu ajungea atât de departe, până la ascunzișul ei, din păcate. Piatra castelului absorbea căldura, mai ales noaptea. Margaret dârdâia stând acolo cu picioarele ghemuite într-o parte, gata să dispară din lumină dacă tatăl ei ar fi privit sus.

Amândoi bărbații își schimbaseră ținuta, observă ea. Tatăl ei purta o cămașă de noapte matlasată peste nădragii largi și papuci de pâslă. În lumina tremurătoare, părea un vrăjitor, înconjurat de abur, mânuind cupele aplecat deasupra focului. Regele era îmbrăcat într-un veșmânt greu, dintr-un material sclipitor, încins la brâu. O atrăgea ideea că era martora vreunui ritual obscur al unor magicieni. Tonul mieros al tatălui ei spulberă această impresie.

— I-ați adus în această poziție, Maiestatea Voastră, nu altundeva. Dacă nu ați fi asigurat Orléans-ul și n-ați fi transformat armata în forța care a devenit, acum nu ar cerși după un armistițiu. Acesta este un semn al puterii noastre și al slăbiciunii lor. Au venit la noi, Maiestatea Voastră, rugându-ne. Totul se datorează gloriei dumneavoastră și a Franței.

— Poate, René. Poate că ai dreptate. Totuși, sunt vicleni și isteți, aproape ca evreii. Dacă aș muri de sete și englezul mi-ar oferi o cupă cu apă, aș ezita și m-aș gândi la avantajele pe care i le-ar aduce asta. Tatăl meu era mult mai încrezător, iar ei i-au răsplătit bunătatea prin înșelăciune.

— Maiestatea Voastră, sunt de acord cu dumneavoastră. Sper doar că nu voi avea niciodată atâta încredere încât să strâng mâna vreunui lord englez fără a-mi verifica buzunarele după aceea. Cu toate acestea, avem un raport al ambasadorului maiestății voastre. A spus că regele lor abia dacă a vorbit cu el și că a fost îndepărtat în mare grabă de lângă persoana regală ca și cum încăperea ar fi luat foc. Acest Henric nu-i un bărbat, așa cum a fost tatăl său, pentru că altfel și-ar fi reluat distrugerile fără noimă cu ani în urmă. Cred că aceasta-i o ofertă făcută din slăbiciune. Și din această slăbiciune ne putem recupera teritorii pierdute pentru noi. Pentru Anjou, Maiestatea Voastră, dar și pentru Franța. Ne putem, oare, permite să ignorăm o astfel de ocazie?

— Este *exact* motivul pentru care bănuiesc că este o capcană, zise regele Carol cu amărăciune, sorbind din vinul său fierbinte și inspirând aburii. O, dar mai cred că-și doresc o prințesă franțuzoaică pentru a-și reîmprospăta linia genealogică – să se amestece cu un sânge mai bun. Am văzut două

surori date în mâinile englezilor, René. Tatăl meu a fost… nestatornic în ultimii săi ani. Sunt convins că n-a înțeles pe deplin pericolul trimiterii lui Isabelle regelui lor, Richard, sau pe draga mea Catherine măcelarului englez. Este, oare, surprinzător că acum cer propriul meu tron, propria mea moștenire? Nerușinare, René! Henric, băietanul, este un om din două jumătăți: una de înger, una de diavol. Să te gândești că am drept nepot un rege englez! Sfinții râd sau plâng… nu știu.

Regele își goli cupa, băgându-și în ea nasul lui cel lung. Se strâmbă când dădu de depuneri și-și șterse cu mâneca o dungă purpurie de pe buze. Făcu un gest absent, dus pe gânduri, în vreme ce tatăl lui Margaret reumplu cupele și aduse un alt vătrai din foc.

— Nu vreau să le întăresc pretențiile cu nicio picătură de sânge franțuzesc, René. Ai vrea să-mi dezmoștenesc propriii mei copii pentru un rege străin? Și pentru ce? O bucățică din Anjou? Maine? Un armistițiu? Mai degrabă mi-aș aduna armata și i-aș snopi în bătaie până ar cădea în mare. Acesta-i răspunsul pe care vreau să-l dau, nu un armistițiu. Unde-i onoarea aici? Unde-i demnitatea, în vreme ce vând grâu, sare și mazăre la Calais și-și șterg cizmele pe mesele franțuzești? Este insuportabil, René.

Deasupra, Margaret văzu cum expresia tatălui ei se schimbă, fără ca acest lucru să fi fost remarcat de regele întristat. René se gândea intens, alegându-și vorbele cu mare grijă. Știa că mama ei îi dădea ulei și semințe de siminichie pentru constipația lui, una din urmările întemnițării sale cu care se părea că se întorsese acasă. Fața albă și lată era îmbujorată de vin sau de la căldura focului și părea congestionată, își zise ea, ca a unui om rău. Aversiunea ei doar se adânci și, în pofida logicii, speră că va rămâne dezamăgit, indiferent ce voia.

— Sunt la porunca Maiestății Voastre. Dacă spuneți să fie război, îmi voi pune armata în marș împotriva englezilor, la primăvară. Poate vom avea, din nou, norocul de la Orléans.

— Sau poate norocul de la Azincourt, răspunse regele Carol pe un ton amar.

Pentru o clipă, brațul îi zvâcni sub impulsul de a azvârli cupa în foc. Se controlă făcând un efort vizibil.

— Dacă aș putea fi sigur de o victorie, aș înălța flamurile chiar mâine, jur asta.

Rămase gânditor o vreme, holbându-se la jocul flăcărilor.

— Totuși, i-am văzut pe englezi luptând. Îmi amintesc de aceste bestii cu fețe roșii, răcnind triumfătoare. Nu au cultură, dar oamenii lor sunt sălbatici. *Tu știi* asta, René. Le-ai văzut pe aceste șunci cu săbiile și arcurile lor, pe acei grăsani împiedicați care nu știu altceva decât să măcelărească.

Dădu din mână, iritat de acele amintiri întunecate, însă tatăl lui Margaret îndrăzni să-l întrerupă înainte ca regele să poată să-i spulbere toate speranțele și planurile.

— Ce triumf ar fi să putem recupera un sfert din teritoriul lor din Franța fără să dăm nicio bătălie măcar, Maiestatea Voastră. Pentru doar o promisiune de armistițiu și căsătorie, am câștiga mai multe decât oricine altcineva în zece ani și mai bine de luptă cu ei. Nu mai există un leu al Angliei și le-am interzice să ajungă la inima Franței.

Regele Carol pufni:

— Ești prea pe față, René. Înțeleg prea bine că vrei ca pământurile familiei să-ți fie înapoiate. Avantajul ar fi limpede în cazul tău. Mai puțin pentru mine.

— Maiestatea Voastră, nu pot să neg asta. Vedeți mai limpede și mai departe decât aș putea eu vreodată. Totuși, v-aș putea servi mai bine având bogățiile din Anjou și Maine în mâinile mele. Mi-aș putea plăti datoria către Coroană cu aceste arende, Maiestatea Voastră. Câștigul nostru este pierderea lor și chiar un singur pogon[6] din Franța merită un mic risc, sunt sigur de asta.

Căpătă îndrăzneală, văzând ezitarea regelui.

— Recuperarea unui pogon din pământul Franței are o mare însemnătate, Maiestatea Voastră, ba chiar mai mult dacă este luat de la vechiul dușman. Aceasta-i o victorie, fie că este obținută prin negocierile franceze sau cu sângele francez. Nobilii dumneavoastră vor vedea doar că ați recâștigat un teritoriu de la englezi.

Regele oftă în sinea lui, punând cupa jos, pe podeaua din piatră, pentru a-și freca ochii.

— Fiica dumitale ar fi, bineînțeles, o regină engleză dacă mă învoiesc cu asta. Presupun că are un caracter fără pată, nu?

— Maiestatea Voastră, este un suflet cu o nobilă timiditate. N-ar putea decât să vă întărească poziția, să aveți un membru credincios al familiei mele la Curtea engleză.

— Da… asta e, zise Carol. Dar este aproape ceva incestuos, nu, René? Regele Henric este deja nepotul meu. Fiicele tale sunt nepoatele mele. Va trebui să-i cer Papei o dispensă specială… iar asta are costurile sale, cel puțin dacă nu vrem să treacă un deceniu până atunci.

René zâmbi, văzând semnele progresului făcut. Știa că englezii vor trimite la Roma după o dispensă, dacă le va cere asta. Mai era, de asemenea, conștient că regele său se târguia pentru o zeciuială în schimbul acordului său. Faptul că trezoreria Saumurului era plină de saci goi și păianjeni nu-l deranja câtuși de puțin. Putea împrumuta mai mult de la evrei.

— Sire, va fi o onoare pentru mine să acopăr aceste costuri. Simt că suntem foarte aproape de o soluție.

Încet, Carol își lăsă capul în jos, gura mișcându-se de parcă ar fi găsit vreo urmă de mâncare între dinți.

— Prea bine, mă voi baza pe tine în această poveste, René. Vei fi din nou Senior de Anjou și Maine. Cred că pentru asta vei fi recunoscător la modul corespunzător.

René îngenunche, întinzând mâna spre cea a regelui și lipindu-și buzele de ea.

— Sunt slujitorul Maiestății Voastre. Vă puteți încrede în mine pentru orice fel de îndatoriri, chiar și cu prețul sângelui meu.

Mult deasupra capetelor lor, Margaret căsca ochii mari în timp ce se retrăgea. Yolande se holba, cu gura căscată. Întinzându-și mâna, Margaret i-o închise cu un deget.

— Sunt deja promisă, șopti Yolande. Tata nu-mi va anula logodna.

Înțelegându-se în tăcere, se strecurară afară din lumină, în timp ce Margaret se strâmba la gemetele dușumelelor care protestau sub ele. Departe de balcon, cele două surori se opriră în întuneric. Yolande tremura de agitație și strânse mâinile surorii sale, aproape săltând pe loc, de parcă ar fi vrut să danseze.

— Te vei mărita cu un rege, Margaret. *Tu* trebuie să fii aceea.

— Un rege englez, răspunse fata cu îndoială.

Știuse dintotdeauna că soțul ei va ales pentru ea, însă presupusese că mama ei va fi cea care va face alegerea, sau cel puțin că va fi implicată în asta. Se uită iritată spre sora ei, săltând în umbră ca un măcăleandru.

— Am fost târguită ca o juncă premiată. I-ai auzit. Este ceva… copleșitor.

Yolande o trase și mai departe, într-o altă încăpere, chiar ceva mai întunecată fără lucirea trimisă spre balcon. Își îmbrățișă sora sub lumina albicioasă a lunii.

— Vei fi *regină*, Margaret. Asta-i tot ce contează. Cel puțin, Henric al lor este tânăr. Ai fi putut fi dată vreunui lord bătrân și gras. Nu ești încântată? Când creștem, va trebui să fac reverențe înaintea ta când o să ne întâlnim. Frații noștri vor trebui să ți se plece.

Pe fața lui Margaret înflori încet un zâmbet, la gândul că fratele ei, Jean, ar fi obligat să-i recunoască rangul superior. Era o imagine plăcută.

— Poate că aș putea pune niște soldați din garda engleză să-l îndese într-un cazan, zise ea chicotind.

— Ai putea. Și nimeni nu ar îndrăzni să te împiedice pentru că ai fi regina.

O parte din încântarea sinceră a Yolandei ajunse până la ea, iar cele două fete se luară de mână în beznă.

•

Orașul Angers era minunat la orele serii. Cu toate că era capitala ținutului Anjou și, astfel, sub autoritate engleză, locuitorii săi rareori întâlneau vreunul dintre opresorii străini, în afara Curților și a colectorilor de taxe. Reuben Moselle invitase mulți dintre negustorii englezi la reședința sa de pe malul râului, așa cum făcea în fiecare an. Numai din comerț, petrecerea se finanța întotdeauna singură, iar el considera asta o investiție sănătoasă.

În comparație cu francezii și englezii, se îmbrăca foarte simplu, în culori întunecate. Luase de mult obiceiul de a nu-și arăta bogăția prin aspectul său. Nu conta că i-ar fi putut cumpăra și vinde pe mulți dintre cei din încăpere ori că o treime dintre ei îi datorau o avere în aur, pământuri sau drepturi de sechestru pe afacerile lor. Departe de banca lui sau în ea, era modestia întruchipată.

Observase că soția sa discuta cu lordul York, făcându-l să se simtă bine în casa lor. Sara era o comoară, reușind mult mai ușor decât Reuben să li se adreseze conducătorilor englezi, maeștri ai minciunii. În general, îi prefera pe francezi, ale căror minți subtile erau mult mai potrivite pentru nuanțele afacerilor. Totuși, York era comandantul trupelor engleze din Normandia și

fusese invitat pentru că așa se cuvenea. Omul controla contracte pentru sume importante, doar ca să-și hrănească soldații. Reuben oftă, exersându-și engleza, și se îndreptă spre ei prin mulțime.

— Milord York, zise el, zâmbind. Observ că ați făcut cunoștință cu soția mea. Este o mare onoare să vă avem în această casă.

Nobilul se întoarse să vadă cine i se adresase, iar Reuben se strădui să zâmbească sub o privire încărcată de dispreț. Momentul părea că durează multă vreme; apoi York își înclină capul, recunoscându-l, iar vraja se risipi.

— Ah, gazda noastră! zise York fără nicio urmă de căldură. *Monsieur* Moselle, îmi permiteți să v-o prezint pe soția mea, ducesa Cecily?

— *Mon plaisir, madame,* zise Reuben făcând o plecăciune.

Ea nu-i întinse mâna, iar el își mască momentul de surprindere prin legănarea paharului de vin. La gâtul ei licăreau diamante și cei doi făceau o pereche foarte potrivită, căci și ea avea ochi reci și buze subțiri, lipsite de zâmbet. Totul la ea arăta severitate și lipsă de umor, își zise Reuben. Sprâncenele ei fuseseră pensate și aproape că nici nu le mai avea, iar pe fruntea-i albă purta o panglică de dantelă cusută cu pietre prețioase.

— Aveți o casă plăcută, *monsieur,* zise ducesa. Soțul meu îmi spune că faceți negoț.

Pronunțase cuvântul ca și cum abia suportase să-și murdărească buzele cu el.

— Mulțumesc, *madame.* Am o mică bancă și o casă furnizoare, o afacere locală, în cea mai mare parte. Curajoșii soldați ai soțului dumneavoastră trebuie hrăniți și ținuți la căldură în timpul iernii. Îmi revine mie sarcina de a le oferi unele dintre aceste lucruri.

— Pentru o avere în aur, adăugă York. M-am gândit și la alți furnizori, *monsieur* Moselle, însă acesta nu-i locul de discutat despre astfel de lucruri.

Reuben clipi surprins de ton, cu toate că-l mai auzise la oameni ocupând diverse poziții sociale.

— Sper că voi reuși să vă fac să vă răzgândiți, milord. Este o asociere profitabilă pentru amândoi.

Gura soției se strâmbă la auzul menționării profitului, însă Reuben continuă să zâmbească, străduindu-se din greu să fie o gazdă bună.

— Cina va fi servită în scurtă vreme, *madame.* Sper că vă veți bucura de micile plăceri pe care le putem oferi. Dacă aveți o clipă liberă, oranjeria este minunată noaptea.

Reuben se pregătea să-i părăsească, cu scuzele de rigoare, când auzi voci grave venind dinspre grădină. Strânse tare din buze, ascunzându-și iritarea în spatele paharului de vin în vreme ce sorbea din el. Unul dintre țăranii locali încercase, de câtva timp, să-l aducă în fața unui magistrat. Era o chestiune nesemnificativă, iar Reuben îi cunoștea prea bine pe cei ce reprezentau autoritățile în oraș pentru a-și face probleme din cauza unei plângeri făcute vreunui țăran sărăntoc. Însă nu era imposibil ca smintitul să fi venit la petrecerea anuală pentru a o tulbura. Înclină capul, schimbând o privire cu soția sa, care-i arătă că pricepuse.

— Ar trebui să mă duc și să văd și de alți oaspeți ai mei. Lady York, milord… Îmi pare foarte rău.

Gălăgia creștea și putea vedea zeci de capete întorcându-se. Reuben se deplasă cu ușurință prin mulțime, zâmbind și scuzându-se pe măsură ce înainta. Soția sa îl va întreține pe lordul englez și pe soața cea rece a acestuia, făcându-i pe amândoi să se simtă bine, se gândi el. Sara era darul Domnului pentru un om devotat.

Casa aparținuse, cândva, unui baron francez, o familie scăpătată în vremuri potrivnice, care fusese nevoită să-și vândă proprietățile, după dezastrele bătăliilor. Reuben o cumpărase imediat, spre dezgustul familiilor nobiliare locale, care se împotriviseră ideii ca un evreu să dețină o casă creștină. Totuși, englezii erau mult mai maleabili în aceste privințe sau, cel puțin, ușor de corupt.

Reuben ajunse la marile ferestre din cristal, care dădeau spre pajiște. În acea noapte erau cu obloanele deschise, să permită intrarea aerului cald. Se încruntă dând cu ochii de soldații intrați cu cizmele pe iarba tunsă cu grijă. Desigur, toți invitații săi trăgeau cu urechea, așa că-și menținu un glas calm și potolit.

— Domnilor, după cum puteți vedea cu toții, mă aflu în mijlocul unei cine private, pentru prieteni. Nu poate asta aștepta până mâine-dimineață?

— Ești Reuben Moselle? întrebă unul dintre soldați.

Glasul său conținea o undă de dispreț, însă Reuben se confrunta cu asta zi de zi, iar expresia lui amabilă nu se modifică.

— Eu sunt. Vă aflați pe proprietatea mea, domnule.

— O duci bine, răspunse soldatul uitându-se prin sală.

Reuben își drese glasul, simțind primul semn de nervozitate.

Omul era încrezător, când, de obicei, ar fi trebuit să se aștepte la o anumită prudență față de bogăție și putere.

— Ați putea să-mi faceți cinstea de a-mi spune numele dumneavoastră în schimb? întrebă Reuben, glasul său dobândind o nuanță de răceală.

Soldatul nu-i merita curtoazia, însă tot erau prea multe capete ale celor interesați întoarse în direcția lui.

— Sunt căpitanul Recine din Saumur, *monsieur* Moselle. Am ordin pentru arestarea dumitale.

— Iertare, sub ce acuzație? Aceasta-i o greșeală, căpitane, vă asigur. De fapt, magistratul este înăuntru. Permiteți-mi să vă conduc la el, iar el vă va explica…

— Am ordinele mele, *monsieur*. A fost formulată o acuzație, la nivel de provincie. Acum trebuie să vii cu mine. Te poți explica înaintea unui judecător.

Reuben se holbă la soldat. Omul avea mâinile murdare, iar uniforma lui putea, însă persista acea încredere de sine tulburătoare. Alți trei oameni își dezveleau dinții îngălbeniți pe la spatele lui, bucurându-se de tensiunea pe care o creaseră. Gândul că va fi nevoit să plece împreună cu acești oameni îl făcu pe Reuben să transpire.

— Mă întreb dacă v-aș putea ajuta, *monsieur* Moselle? se auzi un glas lângă umărul său.

Se întoarse și-l văzu pe lordul York stând acolo cu un pahar de vin în mână. Reuben răsuflă ușurat. Nobilul englez arăta ca un soldat, cu bărbia sa proeminentă și umerii lați. Soldații francezi deveniră instantaneu mai respectuoși.

— Acest… căpitan susține că urmează să fiu arestat, lord York, zise Reuben repede, pomenindu-i titlul în mod deliberat. Încă nu a menționat acuzația, dar sunt sigur că este o greșeală la mijloc.

— Înțeleg. Dar care *este* acuzația? zise York.

Reuben văzu că soldatul lua în considerare un răspuns insolent, apoi omul se mulțumi să ridice din umeri. Nu era înțelept să iriți un om cu reputația lui York, cel puțin, nu fiind un căpitan oarecare.

— Blasfemie și vrăjitorie, milord. Va trebui să răspundă înaintea Tribunalului din Nantes.

Reuben simți cum i se cască gura.

— Blasfemie și… Aceasta-i o nebunie, *monsieur*! Cine este acuzatorul meu?

— Nu este datoria mea să spun asta, răspunse soldatul.

Îl privea pe lordul York, pe deplin conștient că omul se putea hotărî să intervină. Și Reuben se întoarse spre englez.

— Milord, dacă-i veți face să revină mâine-dimineață, sunt sigur că voi găsi martori și chezășie care vor dezvălui falsitatea acestor acuzații.

York își coborî privirea spre el, iar ochii săi luciră în lumina lămpilor.

— Nu mi se pare a fi o chestiune care ține de legea engleză, *monsieur* Moselle. Aceasta nu-i treaba mea.

Rânjetul căpitanului se lăți la auzul acestor cuvinte. Păși înainte și-l apucă pe Reuben de braț, strângându-l cu fermitate.

— Fii rezonabil, *monsieur.* Vino cu mine acum, nu vreau să trebuiască să te târăsc pe-aici.

Strânsoarea crescu, dovedind minciuna vorbelor sale. Reuben se împletici, nevenindu-i să creadă ce se petrece.

— Magistratul se află la mine în casă, căpitane! Măcar vrei să mă lași să ți-l aduc? El va explica totul.

— Nu este o cauză locală, *monsieur.* De ce nu spui și altceva, ca să-mi oferi plăcerea de a-ți înfunda dinții în fundul gâtului?

Reuben clătină din cap, amuțit de frică. Avea cincizeci de ani și deja respira greu. Amenințarea violentă îl uluise.

Richard, duce de York, privi aproape amuzat cum gazda lui era luată de-acolo. Își văzu nevasta venind din mulțime pentru a-i sta alături, cu o expresie încântată, în vreme ce bărbatul mai în vârstă se împleticea prin grădină împreună cu paznicii săi.

— Mă gândeam că această seară va fi una îngrozitor de plictisitoare, zise ea. Acesta-i singurul mod de a trata cu evreii. Ajung prea îndrăzneți, până când li se reamintește care le este locul. Sper că-l vor ciomăgi pentru insolența sa.

— Sunt sigur că așa vor face, draga mea, zise el amuzat.

Pe holul principal auziră amândoi un țipăt, când vestea ajunse la nevasta lui Reuben. Cecily zâmbi.

— Cred că aș vrea să văd oranjeria, zise ea, întinzându-și brațul pentru ca soțul ei s-o călăuzească înăuntru.

— Acuzațiile sunt mai degrabă serioase, draga mea, făcu York gânditor. Aș putea cumpăra casa pentru tine, dacă dorești. Angers este splendid vara și n-am niciun fel de proprietăți aici.

Buzele ei subțiri se curbară în timp ce clătina din cap.

— Mai bine pui s-o ardă cu totul și s-o reconstruim, după proprietarul de dinainte…

Replica doamnei sale îi stârni voia bună.

CAPITOLUL 4

Reuben simțea gustul de sânge în gură în timp ce se clătina la marginea drumului. La nări îi ajungea mirosul mulțimii nespălate, care urla și-l scuipa, numindu-l „ucigătorul lui Cristos" și „blasfemator", cu fețele congestionate de atâta cinstită indignare. Unii dintre ei aruncau cu pietre și resturi reci și umede, care-l loveau în piept și i se strecurau prin cămașa lui descheiată.

Reuben îi ignora pe cetățenii scandalizați. Abia dacă reușeau să-l rănească mai tare decât era deja. Fiecare părticică din el era învinețită sau lovită, iar unul dintre ochi devenise o mizerie cleioasă și oarbă, din care curgea o dâră de fluid pe obraz. Șchiopăta, pe când era împins pe străzile din Nantes, plângând, în vreme ce picioarele-i sângerau prin bandaje, lăsând în urmă pete roșietice.

Pierduse ceva după luni de tortură și închisoare. Nu credința sa. Nu se îndoise nicio clipă că dușmanii lui vor primi aceeași pedeapsă. Dumnezeu îi va descoperi și le va însemna capul cu fier înroșit. Totuși, încrederea sa în orice urmă de decență fusese frântă împreună cu picioarele lui. Nimeni nu venise să vorbească în numele lui ori să-l ceară din custodia tribunalului. Cunoștea cel puțin o duzină de oameni cu autoritate și bogăție, care i-ar fi putut asigura eliberarea, însă rămăseseră cu toții tăcuți după ce vestea crimelor sale îngrozitoare ajunsese să fie cunoscută. Reuben clătină obosit din cap, străbătut de gânduri negre. Nimic nu avea sens. De parcă un om de categoria lui și-ar petrece serile bând sângele copiilor creștini! Nu și dacă în pivnițele sale exista un vin roșu, bun.

Acuzațiile fuseseră atât de monstruoase, încât la început fusese sigur că vor fi dovedite ca minciuni. Niciun om cu bun-simț n-ar fi putut crede așa ceva. Și cu toate acestea, judecătorii orașului își pungiseră gurile lor grase privind la bietul om, bătut, adus din carceră. Îl priveau cu dezgustul întipărit pe fețe, de parcă aceasta ar fi fost alegerea lui să devină neputinciosul ce-și târăște picioarele, mizerabil, în care-l transformaseră inchizitorii Curții. Purtând tichii negre, judecătorii au pronunțat o condamnare la moarte prin jupuire, trădând întreaga satisfacție a unei acțiuni bine făcute.

Reuben dobândise ceva curaj în celula sa, cu cizma pe care-l forțaseră să o poarte, care putea fi strânsă din ce în mai tare, până când oasele trosneau și se rupeau. În întreaga lui viață nu avusese puterea sau curajul de a lupta. Cu ceea ce-i dăduse Domnul se îmbogățise: cu inteligența lui. Îi disprețuia în secret pe cei care făceau paradă cu abilitatea lor de a ridica măsuri de fier în aer și de a le răsuci. Totuși, când durerea devenea insuportabilă, după ce-și vătămase gâtul din cauza urletelor, tot nu mărturisise. Era vorba de o încăpățânare despre care nu știa că o avea, poate și singura cale de a-și arăta disprețul. Voia să meargă la execuție cu acel dram de mândrie încă neatins, precum un ultim fir de aur dintr-o mantie uzată.

Judecătorul suprem din Nantes venise în celulă după multe zile. Jean Marisse arăta ca un cadavru, ținând la nas un recipient cu petale uscate de flori, pentru a se proteja de duhoare. Acoperit de sânge închegat și de propria lui scârnă, Reuben îl privise cu ochiul rămas întreg, sperând să-l facă pe Marisse să se rușineze printr-o urmă de demnitate. Nu putea vorbi. Toți dinții îi fuseseră sparți și abia dacă reușea să mănânce lăturile de ovăz fiert pe care i le aduceau zilnic, ca să-l țină în viață.

— Văd că trufia diavolului zace încă în el, spusese Jean Marisse gărzilor.

Reuben îi adresase o privire încărcată de ură. Îl cunoștea pe Jean Marisse, după cum îi cunoștea pe toți oficialii din regiune. Cândva, fusese o acțiune profitabilă să le afle obiceiurile, cu toate că asta nu-l salvase. Omul se bucura de o anumită reputație printre târfele din oraș, aceea a unuia care prefera să biciuiască decât să sărute. Se vorbea chiar și de o fată care murise după o seară petrecută în compania ei. Cu siguranță soția lui Marisse ar fi fost scandalizată la această veste. Mintea lui se învolburase de propriile lui acuzații, însă nu avea cine să-l asculte, iar limba-i fusese trasă până la refuz și vătămată cu clești special pregătiți pentru asta.

— Anchetatorii tăi mi-au spus că nu-ți mărturisești păcatele, spuse Jean Marisse. Mă poți auzi, *monsieur* Moselle? Au zis că nu vei semna nimic, cu toate că ți-au lăsat mâna dreaptă neatinsă, tocmai în acest scop. Nu înțelegi că toate acestea s-ar putea termina? Soarta dumitale a fost deja hotărâtă, e sigură ca apusul soarelui. Nu mai ai ce să faci. Mărturisește și cere iertarea. Domnul nostru este un Dumnezeu milos, deși nu mă aștept ca vreunul dintre voi, fii de-ai lui Abraham, să înțelegeți asta. Stă scris că trebuie să ardeți pentru ereziile voastre, dar cine-ar putea spune cu adevărat? Dacă te pocăiești, dacă mărturisești, s-ar putea ca El să te cruțe de flăcările iadului.

Reuben își aminti cum se holbase la el. Se simțise ca și cum și-ar fi putut dirija întreaga durere în privire, până când ar fi spulberat toate minciunile omului și carnea și l-ar fi deschis până la oase. Marisse deja arăta ca un cadavru, cu fața lui îngustă și pielea ca un pergament îngălbenit și încrețit. Și totuși, Dumnezeu nu-l trăsnea. Jean Marisse își ridicase bărbia, ca și cum tăcerea însăși ar fi fost o provocare pentru autoritatea sa.

— Proprietățile ți-au fost confiscate, înțelegi? Nimeni nu poate profita de pe urma unei înhăitări cu diavolul. Soția și copiii tăi vor trebui să se descurce singuri în lume. Le-ai îngreunat destul de mult situația cu ritualurile tale și vrăjile secrete. Avem un martor, *monsieur* Moselle, un creștin cu o bună reputație și o onoare de neclintit. Înțelegi? Nu există nicio speranță pentru dumneata pe această lume. Cine se va ocupa de familia ta acum, din moment ce au plecat? Să continue să sufere pentru ce-ai făcut tu? Cerul protestează, Reuben Moselle. Protestează în fața durerii celor nevinovați. Mărturisește, omule, și toate acestea se vor termina!

Pe stradă, Reuben se împletici, lovindu-se de un țăran care striga, piciorul rupt trădându-l. Calfa voinică îl lovi imediat, dându-i capul pe spate și umplându-l cu un val proaspăt de sânge țâșnit din nas. Văzu stropii strălucitori, licărind pe paiele și mizeria care alcătuiau drumul spre piața orașului. Unul dintre străjeri mârâi spre calfă, azvârlindu-l înapoi în mulțime, cu o suliță ținută de-a latul pieptului. Reuben îl auzi pe om râzând zgomotos chiar și-așa, încântat că va putea să le spună prietenilor să-i cum îi spărsese nasul evreului.

Continuă să meargă împleticit, cu mintea plutind între momentele de judecată limpede. Drumul părea că nu se mai termină și fiecare treaptă era plină de târgoveți, veniți să-l vadă murind. Un derbedeu mucos întinse piciorul și Reuben căzu gemând, lovind cu genunchiul pietrele, astfel că

durerea-i săgetă picioarele. Prostimea râse, încântată că o parte a scenei se derula chiar sub ochii ei. Cei care se înghesuiau cu grămada de-a lungul traseului spre eșafod nu-și permiteau să plătească pentru a-și face loc în piața principală.

Reuben simți un braț puternic ridicându-l, însoțit de mirosul de usturoi și ceapă, pe care-l cunoștea prea bine din închisoare. Încercă să-i mulțumească străjerului pentru ajutor, însă cuvintele lui nu erau inteligibile.

— Ridică-te în picioare, mârâi bărbatul. Nu mai este mult.

Reuben și-l aminti pe Jean Marisse aplecându-se deasupra lui în celulă, ca o cioară care cerceta un cadavru în căutarea vreunei părți care încă mai merita să fie înfulecată.

— Există unii care întreabă cum poate un evreu să facă astfel de farmece și ritualuri fără ca soția și copiii lui să știe. Mă înțelegi, *monsieur* Moselle? Există unii care șușotesc că soția este la fel de vinovată ca soțul, că și copiii trebuie să fie la fel de murdari ca tatăl lor. Că ar fi o crimă să fie lăsați să plece liberi. Dacă nu mărturisești, va fi de datoria mea să-i aduc aici, în aceste celule, să-i supun unor interogatorii. Îți poți imagina cum va fi pentru o femeie, *monsieur* Moselle? Sau un copil? Îți poți imagina teroarea lor? Și totuși, răului nu trebuie să i se permită să prindă rădăcini. Buruienile trebuie smulse și aruncate în foc înainte de a-și împrăștia semințele în vânt. Înțelegi, *monsieur*? Semnează mărturisirea și asta se va termina. Totul se va termina.

Cu doar un an înainte, Reuben ar fi râs la o asemenea amenințare. Pe atunci, avea prieteni și avere, chiar și influență. Lumea era un loc ordonat, în care oamenii nevinovați nu se trezeau trântiți la pământ și urlând, în vreme ce niște străini îi torturau, fără ca nimeni să le vină în ajutor sau să le adreseze vreun cuvânt de încurajare. Aflase adevărata față a răului în celulele din beciul închisorii din Nantes. Speranța pierise în el, în vreme ce carnea-i era arsă și sfâșiată.

Semnase. Amintirea-i era limpede în minte, el privindu-și propria mână tremurândă în vreme ce-și scria numele alături de minciunile pe care nici nu se mai obosise să le verifice. Jean Marisse zâmbise, buzele sale dezvăluindu-i dinții cariați în timp ce se apleca mai aproape de el. Reuben încă-și amintea respirația lui caldă și faptul că glasul judecătorului fusese aproape blând.

— Ai procedat bine, *monsieur,* spusese Marisse. Nu-i nicio rușine să spui adevărul, în cele din urmă. Găsește-ți mângâiere la gândul acesta.

Piața orașului era ticsită de gură-cască, lăsând doar o cărare îngustă între șirurile de soldați. Reuben se înfioră când văzu cazanele cu apă clocotită de ambele părți ale podiumului înălțat. Felul morții sale îi fusese descris cu lux de amănunte de torționarii săi. Fusese o distracție pentru ei să se asigure că înțelesese ce-l aștepta. Apa clocotită îi va fi turnată pe piele, desprinzând-o de pe oase, înlesnind astfel desfacerea unor fâșii lungi de carne aburindă de pe brațe și de pe piept. Vor urma ore de tortură imposibilă pentru plăcerea gloatei. Reuben știa, cutremurându-se, că *nu* putea suporta una ca asta. Se vedea devenind un animal urlând în fața tuturor, cu întreaga sa demnitate spulberată. Nu îndrăzni să se gândească la soția și la fiicele sale. Nu puteau fi abandonate, își zise, tremurând. În mod sigur, fratele său le va lua la el.

Chiar și gândul la dușmanii săi trebuia înghesuit într-un colțișor al minții. Era aproape sigur că-l știa pe autorul căderii sale, în pofida binelui făcut. Ducele René de Anjou împrumutase averi întregi în lunile de dinaintea arestării sale, punând chezășie Castelul Saumur. Prima tranșă a banilor împrumutați urma să fie plătită cam la vremea când fusese arestat de soldați. Soția lui Reuben îl avertizase să nu-i acorde împrumutul, spunând că se știa foarte bine că familia de Anjou nu avea bani, însă că un nobil precum René de Anjou putea ruina pe cineva doar pentru un simplu refuz.

În vreme ce Reuben era legat de stâlpi, întors spre mulțime, încercă să se împotrivească groazei teribile care urla înăuntrul său. Va fi cumplit, iar ei își vor da toată silința să fie așa. Nu-și putea dori decât ca inima ce-i bătea nebunește în piept să-i cedeze, înspăimântată.

Oamenii de pe podium erau cu toții localnici, plătiți cu arginți pentru munca lor. Reuben nu-l cunoștea pe niciunul, lucru pentru care era recunoscător. Era destul de greu să aibă necunoscuți care să-i urle și să spumege de furie înaintea lui. Dar nu credea că ar fi putut suporta să vadă chipurile unor oameni pe care-i știa bine. În vreme ce membrele sale erau legate în curele aspre, mulțimea se înghesuia ca să-i vadă rănile, fascinată.

Își plimbă privirea peste fețele goale, schimonosite, apoi se opri brusc, ceața dispărând de pe ochiul său nevătămat. Un balcon se avânta deasupra pieței, ocupat de un mic grup de bărbați și femei, care urmăreau procedurile și discutau între ei. Reuben îl recunoscu pe lordul York chiar

înainte ca bărbatul să-l vadă și-i întâlni privirea cu interes. Reuben observă cum îi atrage atenția soției sale, iar ea, de asemenea, se uită aplecându-se peste balustradă, cu mâna lipită la gură cu încântare când pieptul lui osos fu dezvăluit privirilor.

Reuben lăsă capul jos, umilința sa fiind totală. Oamenii de pe podium îi sfâșiară cămașa, dezvelind o multitudine de răni colorate în toate nuanțele de galben și violet, până aproape de negru, acolo unde coastele îi fuseseră lovite și crăpaseră.

— *Baruch dayan emet*[7], murmură Reuben, pronunțând cuvintele cu dificultate. Mulțimea nu-l auzi rostind binecuvântarea către singurul judecător care conta cu adevărat. Încercă să-i împingă de lângă el, închizând ochii când primele carafe de lut fură cufundate în apa clocotită, iar cuțitele cele lungi fură arătate mulțimii. Știa că nu putea suporta asta, dar nici nu putea muri decât atunci când îl vor lăsa ei.

•

Portsmouth răsuna de gălăgia străzii și de forfota unuia dintre marile porturi ale regatului. În pofida anonimatului asigurat de strada aglomerată, Derry Brewer insistase asupra golirii hanului de toți mușteriii și de întregul personal, înainte de a purta o conversație acolo asupra unei chestiuni personale. Avea trei străjeri vânjoși așteptând afară, față-n față cu comeseni nemulțumiți, nelăsați să-și termine berile.

Derry se duse la tejghea și mirosi carafa, înainte de a-și turna bere neagră într-o bărdacă mare, de lemn. Închină în bătaie de joc, așezându-se la loc, și luă o gură zdravănă. Lordul Suffolk își turnă din urciorul cu apă de pe masă, golindu-și pocalul și plescăind din buze în timp ce și-o reumplea. Urmărindu-l, Derry scoase un săculeț de la spate și scotoci prin adâncimile sale. Ridică un sul de pergament, pecetluit cu ceară și legat cu o panglică aurie.

— Se pare că Papa este destul de îndatoritor, William. Sunt uluit că un astfel de om al spiritului găsește un rost cufărului cu argint pe care i l-am trimis, dar poate că argintul va fi dat săracilor, nu?

Suffolk preferă să nu învrednicească întrebarea batjocoritoare cu un răspuns. Luă încă o sorbitură zdravănă de apă, ca să îndepărteze gustul sărat din gură. Petrecuse ultimele șase luni călătorind dinspre și înspre Franța atât de des, încât docherii din Portsmouth îl salutau cu numele, scoțându-și pălăriile. Era obosit dincolo de orice închipuire, sătul de discuții și certuri

în două limbi. Privi sulul legat din mâinile lui Derry, pe deplin conștient că semnala o realitate care se apropia cu pași repezi.

— Fără felicitări? întrebă Derry cu veselie. Niciun „bine lucrat, Derry”? Mă dezamăgești, William Pole. Nu există prea mulți oameni care să fi rezolvat asta într-un timp atât de scurt, dar eu am reușit, nu? Francezii se așteptau la vulpi și-au găsit numai pui nevinovați, exact cum am vrut noi. Căsătoria va merge înainte și tot ce avem acum de făcut este să le pomenim într-o doară englezilor care trăiesc în Maine și Anjou că serviciile lor nu mai sunt apreciate de Coroană. Pe scurt, n-au decât să se ducă dracului.

Suffolk se înfioră, atât din cauza cuvintelor, cât și a înțelesului acestora. Englezii din Anjou și Maine aveau afaceri și proprietăți uriașe. De la nobilii lorzi cu putere și influență până la cele mai neînsemnate calfe se vor scandaliza cu toții când o armată franceză își va face apariția spre a-i alunga de-acolo.

— Totuși, mai este un lucru, William. O chestiune delicată, pe care ezit s-o prezint nobilului lord slăvit pe viață.

— Ce *mai* este, Derry? întrebă Suffolk, sătul de atâtea manevre.

Pocalul său cu apă se golise din nou, însă urciorul nu mai avea nimic pe fund. Derry își legănă berea din bărdacă, uitându-se la lichidul mișcător.

— Vor ca ceremonia căsătoriei să aibă loc în catedrala din Tours, asta-i. Pământul pe care își va așeza tabăra armata franceză, pregătită să intre în posesia prețului armistițiului! Nu-l voi lăsa pe Henric să meargă acolo, William, nu atâta vreme cât mai trăiesc eu.

— Nu-l *lași*?! răspunse Suffolk, ridicând din sprâncene.

— Știi ce vreau să spun. E ca și cum ai atârna o bucată de carne pe dinaintea unei pisici. Nu i-ar mai da niciodată drumul din ghearele lor, ți-o spun acum.

— Așa că schimbă locul. Poate dacă ai insista să fie Calais. Dacă nu-i în siguranță acolo, n-ar fi în siguranță nici dacă s-ar căsători în Anglia.

— Acele scrisori pe care le-ai dus cu tine luni de zile nu erau făcute doar ca să atârne, William Pole. N-ar accepta Calais, unde familia lor regală ar fi înconjurată de armata engleză. Mă întreb de ce? Iată o posibilitate. Ar putea fi din același motiv pentru care noi n-am fi acord cu Tours? Recunoaște că am ceva minte, William. Am încercat să insist, dar nu s-au lăsat clintiți. Oricum, indiferent unde se ține, mai avem o problemă, nu? Lui Henric al nostru nu i se poate permite să i se adreseze regelui francez. Doar o scurtă

discuție cu mielușelul și vor sufla din trompetele lor afurisite și ar începe să privească dincolo de Canalul Mânecii.

— A, da, aceasta-i o problemă. În Tours sau la Calais. Nu-mi dau seama… Nu există pe undeva vreun loc neutru, la jumătatea drumului dintre cele două?

Derry privi disprețuitor spre bărbatul mai vârstnic.

— Ce păcat că n-am avut mintea ta strălucitoare, ca să-mi fie de ajutor pe când mă aplecam deasupra hărților, căutând exact un asemenea loc. Răspunsul este nu, William. Există teritoriul englez și teritoriul francez. Nu *există* unul intermediar. Ori cedăm, ori cedează ei, ori întreaga poveste încetează, iar atunci nu va mai fi nici căsătorie, nici armistițiu. O, și n-am rezolvat nici problema ca mielușelul să rămână tăcut în timpul desfășurării ceremoniei. Crezi că ar accepta asta, William? Sau e mai posibil să le spună să-și țină afurisitele lor de nave în frâu, dând din mâini în fiecare noapte? Ce crezi?

William văzu că Derry zâmbea, chiar dacă anunțase eșecul sigur al unor luni de muncă.

— Ai o soluție, să înțeleg?

Derry ridică din nou berea, sorbind îndelung și punând jos bărdaca goală.

— A fost bună. Da, am un răspuns rugăciunilor tale, William Pole. Sau, poate, pentru cele regești. Se va căsători la Tours, până la urmă. Doar atât că nu va fi acolo.

— Poftim? Asta-i vreun soi de cimilitură, Derry?

Văzu răceala din ochii celuilalt și înghiți în sec.

— Nu-mi place să fiu pus sub semnul îndoielii, William Pole. Ți-am spus că am un răspuns și nu-s nici trei oameni în Anglia care să-și fi gândit drumul prin rotocoalele de ceață în care au învăluit francezii toate astea. Știi cum sunt ei, atât de siguri de propria lor superioritate, încât aproape că nici nu le vine să creadă că ne batem joc de ei. Îți trebuie un anumit gen de aroganță ca să ignori că ți se mânjește dosul de atâtea ori, dar ei reușesc. Să nu mă întrebi cum.

Descifră nedumerirea din expresia lordului Suffolk și clătină din cap.

— Ești prea blând pentru toate acestea, William. Asta-mi place la tine cel mai mult, însă trebuie să fii un ticălos cu limba înveninată ca să-l prinzi pe vreunul dintre acești nemernici. Ne vom învoi asupra bisericii din Tours, însă mielușelul nostru va cădea la pat chiar în ultima clipă, când va fi prea

târziu să contramandezi ceva. Acesta-i genul de vești care îi face să le tresalte limbile de încântare.

Încercă un accent franțuzesc atroce, continuând:

— Ce mai noroc! S-a îmbolnăvit! *Peut-être* nu va trăi. Însă tu vei fi acolo ca să schimbi inelele și jurămintele în locul său, William. Te vei căsători cu micuța Margaret în locul *lui.*

— *Nu voi face* asta! zise Suffolk apăsat. Sunt deja căsătorit! Cum ar putea fi așa ceva legal? Am patruzeci și șapte de ani, Derry, și-s căsătorit!

— Da, ai zis. Aș fi vrut să mă gândesc la asta înainte. Sincer, William, nu cred că ai creier nici cât un pește. Este doar de dragul spectacolului, nu? O ceremonie la Tours, cu tine în locul lui Henric, apoi urmează adevărata căsătorie când ajunge ea în Anglia. Pe de-a întregul legal. Vor coopera, pentru că le va fi luat luni bune numai ca să aranjeze locurile la ospățul de nuntă. Le vom prezenta situația în așa fel încât nu vor avea nicio altă șansă.

— Sfinte Doamne! zise William încet. Cineva trebuie să-i spună asta fetei.

— Nu, acesta-i un lucru pe care *nu-l vom* face. Dacă este avertizată înainte de ziua nunții, regele franțuz va avea vreme să o anuleze. Ia gândește-te, William. Am adus acest păun cu pene aurite pe masă. N-am de gând să-l las să scape acum. Nu, este singura cale. Vor afla în ziua hotărâtă, iar ceremonia va continua cu tine. N-ar fi acesta un motiv pentru o bere, William? Asta-i o bere de malț din Kent, o para halba, dacă ar fi s-o plătesc. Gătesc și niște fripturi pe cinste și plăcintă cu rinichi, odată ce le dau voie să revină. Hai să ciocnim pentru cea de-a doua nuntă a ta, William Pole. Nu-ți cântă inima ca o ciocârlie la acest gând? A mea, *cu siguranță.*

CAPITOLUL 5

Soarele de vară se ridică deasupra orizontului la Windsor, scăldând mărețele ziduri într-o lumină auriu-roșiatică, în timp ce orașul devenea tot mai agitat. Richard de York era plin de praf și obosit după ce călărise îndelung, venind de pe coastă, însă mânia care clocotea îi dădea aripi. Cei trei soldați aflați împreună cu el erau toți veterani ai războaielor din Franța, oameni duri, înveșmântați în pieptare de piele bine tăbăcită și cămașă de zale, aleși pentru masivitatea lor și pentru capacitatea de a intimida. Nu era dificil să-ți dai seama de ce ducele îi chemase pe trei dintre cei mai brutali

soldați aflați sub comanda sa, pentru traversarea de noapte și călătoria aprigă. Cineva, undeva trebuia ucis ori, cel puțin, să fie pus sub amenințare. Oamenii săi savurau acest simț al autorității, conferit de faptul de a se afla în garda ducelui. Schimbau priviri amuzate pe când șeful lor își făcea drum printre cele două rânduri exterioare de străji ale castelului. York nu-i suferea pe proști și nu se putea împotrivi nimeni dorinței sale de a-l vedea pe rege în acea dimineață.

Undeva, prin apropiere, puteau auzi ordine urlate și tropăitul și zăngănitul soldaților în marș. Deplasarea lui York spre încăperile private ale regelui era pe cale să fie oprită de oameni înarmați. Cei trei aflați cu el își traseră încet săbiile din teacă, pocnindu-și încheieturile degetelor și rotindu-și gâtul în așteptarea momentului. Nu-și petrecuseră ani de lâncezeală în Anglia, precum gărzile regelui. Se bucurau la gândul de a se întâlni cu oameni pe care abia îi percepeau ca fiind în aceeași tabără.

Ducele înaintă, făcând pași mari și siguri. Văzu doi lăncieri solizi păzind intrarea unui coridor aflat în față și se opri chiar când ajunse înaintea lor.

— Dați-vă la o parte! Sunt York, cu o însărcinare urgentă pentru rege.

Soldații se încordară, cu ochii scrutători. Unul dintre ei privi spre camaradul său și omul slăbi nesigur strânsoarea pe lance. Urma să iasă din gardă imediat ce soarele părăsea meterezele și aruncă o privire iritată spre geana de lumină aurie. Peste alte câteva minute va fi în camera de gardă, mâncându-și micul dejun, întrebându-se ce-i cu gălăgia asta.

— Milord, nu am ordine să vă las înăuntru, zise soldatul.

I se puse un nod în gât când York îl țintui cu privirea.

— Este vorba de chestiuni urgente. Dă-te din drum ori am să pun să fii biciuit.

Soldatul înghiți în sec și deschise gura să răspundă, deja clătinând din cap. Când începu să se repete, York își pierdu cumpătul. Făcu un gest repezit și unul dintre oamenii săi îl înșfăcă pe străjer de gât cu o mână în mănușă de zale, ridicându-l din picioare și izbindu-l cu spatele de ușă. Zgomotul era puternic, răsunând cu ecou printre ziduri. Cineva care se îndrepta spre ei dădu alarma.

Soldatul se zbătea aprig, iar camaradul său își agita lancea în jos. Un altul dintre oamenii lui York păși în raza de acțiune a vârfului greu, de fier, și-i dădu o lovitură în bărbie străjerului care trimise la podea, cu un zăngănit, atât lancea, cât și pe proprietarul ei. Primul soldat a fost

neutralizat la fel de repede, cu două lovituri de pumn care i-au strivit nasul de față.

O trupă de soldați își făcu apariția după un colț, la cincizeci de yarzi distanță, condusă de un sergent roșu la față, cu sabia trasă. York privi cu răceală în direcția lor, în vreme ce deschise ușa și intră.

Ajuns înăuntru, se opri, uitându-se înapoi.

— Francis, stai la ușă. Voi doi, veniți cu mine, porunci el.

Cel mai masiv dintre cei trei se sprijini cu toată greutatea de ușă, lăsând jos bara zăvorului și ținând-o în loc cu ambele mâini. Se zgudui imediat când cineva din afară se izbi de ușă. Fără să mai adauge ceva, ducele porni degrabă prin încăperile din spate. Apartamentul privat al regelui se afla în față, iar el cunoștea Windsorul destul de bine încât să n-o ia pe bâjbâite. Traversă în viteză sala pustie, cu tavan înalt, și urcă niște trepte, apoi se opri derapând, iar oamenii săi aproape că se ciocniră de el. Cei trei rămaseră pe loc, răsuflând din greu, în vreme ce York îl privea pe Derihew Brewer șezând pe pervazul din piatră al unei ferestre joase, care dădea în parcul de vânătoare de la Windsor.

— Bună dimineața, domnul meu! Mă tem că regele nu se simte suficient de bine pentru a primi vizitatori, dacă pentru asta ai venit.

— Ridică-te în picioare când vorbești cu mine, Brewer! se răsti ducele, înaintând mai mult în încăpere și oprindu-se.

Privirea-i scotoci prin jur, suspicioasă, căutând o explicație pentru încrederea afișată de șeful spionilor. Scoțând un oftat, Derry se desprinse de lângă pervaz și căscă. Cu toții puteau auzi tropăitul ritmic al gărzilor de afară, de jos, începând să lovească în ușă pentru a o doborî.

Derry privi pe fereastră șirurile de soldați alergând în toate direcțiile.

— E puțin cam agitat în dimineața asta, domnul meu. E lucrătura dumitale, nu?

York se uită spre ușa despre care știa că ducea direct în apartamentul regelui. Era zăvorâtă cu străşnicie înaintea lui și numai Derry se afla în anticameră. Totuși, ceva din zâmbetul insolent al individului îl călca pe nervi.

— Am venit să-l văd pe rege, zise ducele. Du-te înăuntru și anunță-mă ori am s-o fac chiar eu!

— Nu, nu cred că am să fac așa ceva, Richard, bătrâne. Și nu cred că ai s-o faci nici tu. Regele te *cheamă* el pe tine, altfel nu intri. Te-a chemat

cumva? Nu? Atunci știi ce-ți rămâne de făcut în acest caz, nu?

În timp ce Derry vorbea, fața lui York se întunecă de furie. Propriii lui oameni erau la fel de surprinși să audă cum unui lord i se spunea pe numele mic. Amândoi pășiră spre Derry, iar el îi înfruntă zâmbind straniu.

— Puneți numai mâna pe mine, băieți, vă rog. Și-o să vedeți ce pățiți.

— Așteptați! ordonă York.

Nu putea scăpa de senzația că i se întinsese o capcană. Ceva nu era cum trebuia să fie. Ca atunci când se simțea privit de cineva nevăzut. Cei doi soldați îl dominau pe Derry, cu toate că era la fel de lat în umeri ca oricare dintre ei.

— E bine să vezi că mai ai ceva minte-n cap, zise Derry. Acum, băieți, ușa aceea de jos nu va mai rezista decât câteva clipe. Dacă nu sunt aici ca să-i opresc să vă doboare, nu cred că titlul stăpânului vostru îi va opri, nu-i așa? Nu și în apropierea încăperilor regelui.

York înjură în sinea lui, înțelegând brusc că Derry trăgea intenționat de timp. O luă spre ușa de stejar, hotărât să-l vadă pe rege în dimineața aceea, indiferent ce s-ar mai fi întâmplat.

În timp ce mergea, ceva trecu ca vântul pe lângă el. Un zgomot de pocnitură, ca o grindă rupându-se, îl făcu să se oprească brusc, cu mâna încă pe clanța ușii. York se holba la săgeata neagră, din fier, înfiptă în lemnul de stejar la înălțimea capului.

— Acesta-i singurul avertisment, Richard, bătrâne, îl auzi pe Derry spunând. Următoarea îți va trece direct prin gât.

Ducele se răsuci chiar la timp ca să vadă panglica draperiei violet-închis legănându-se până jos. În căderea ei, dezvălui o despicătură lungă, întinsă de-a lungul tavanului pe-o parte, pe aproape întreaga lungime a camerei. Trei oameni stăteau pe burtă în acea deschizătură, așa că le putea vedea capetele și umerii, precum și armele îngrozitoare ațintite asupra lui. Doi dintre cei trei îl priveau detașați în vreme ce se uitau prin cătarea arbaletelor lor. Cel de-al treilea se foia pe coate ca să reîncarce. York căscă gura spre ei, văzând licărul luminii soarelui poposind pe vârfurile șlefuite ale săgeților. Înghiți cu noduri în vreme ce Derry râdea.

— Ți-am spus, Richard. Regele te cheamă el, altfel *nu* te duci.

Sub tălpile lor, un zgomot puternic le spuse că ușa exterioară cedase în cele din urmă. Cei doi soldați ai ducelui schimbară o privire îngrijorată, starea lor de spirit înălțătoare evaporându-se.

— Băieți, *băieți*! zise Derry, făcând un pas spre ei. Sunt convins că prezența voastră *înarmată* în apropierea *regelui* este doar o neînțelegere. Nu, *nu* vă dați înapoi de lângă mine. Am câteva lucruri pe care vreau să vi le spun înainte de a termina.

Zdrăngănitul soldaților în fugă se apropia tot mai mult, iar glasurile se auzeau mânioase în vreme ce soldații năvăliră în încăpere.

— Eu m-aș așeza la podea dacă aș fi în locul vostru, le spuse Derry celor doi.

Se lăsară jos repede, ridicându-și mâinile goale, ca să nu fie doborâți de vreunul dintre oamenii cu fețele înroșite, care zbierau în timp ce aceștia intrau. York rămase în picioare și-și încrucișă brațele, privind totul cu răceală. Știa că niciunul dintre soldați n-ar fi îndrăznit să se atingă de el. După ce soldații săi fură legați fedeleș pe podea, ca măsură de siguranță, toată lumea părea să aștepte noi ordine de la Derry.

— Așa-i mai bine, Richard, zise Derry. Nu-i mai bine așa? Eu cred că da. Acum, n-aș vrea să fiu cel responsabil de trezirea regelui în această dimineață, dacă nu s-a trezit deja. Ce-ar fi dacă am ieși cu toții afară? În liniște acum, ca niște șoareci, băieți.

Ducele păși printre străjerii adunați, având fața stacojie de furie. Nimeni nu-l opri să coboare treptele. Cel puțin, pentru ochii lui Derry, era aproape ceva comic felul în care străjerii își adunau prizonierii, în liniște, atât cât se putea, regrupându-se în urma lui.

York nu se opri la vederea cadavrului celui mai masiv dintre soldații săi, aflat printre resturile spulberate ale ușii. Omul său, Francis, se alesese cu gâtul tăiat și zăcea într-o baltă de sânge tot mai mare. York trecu peste el fără să-i arunce nici măcar o privire. Prizonierii legați scoaseră un geamăt de frică dând cu ochii de camaradul lor, așa că unul dintre străjeri se întinse și-l pălmui zdravăn, peste față, pe cel aflat mai aproape de el.

Soarele părea orbitor după întunecimea din apartamentul regelui. Derry ieși din spatele lor și fu imediat abordat de un membru al gărzii personale a regelui, dotat cu o uriașă mustață albă, și care tremura, practic, de nervi. Derry îi acceptă salutul.

— Nu s-a întâmplat nimic rău, Hobbs. Oamenii tăi merită câte-o halbă pe socoteala mea, diseară.

— Am vrut să vă mulțumesc, domnule, pentru avertisment, zise ofițerul, aruncându-i lui York o căutătură urâtă, în vreme ce acesta stătea și privea.

Cu toată prăpastia existentă între rangurile lor, paza de la Windsor era responsabilitatea personală a ofițerului din garda regelui și era furios din cauza asaltului.

— Nu-mi fac decât datoria, Hobbs, răspunse Derry. Ai doar un cadavru de luat de-aici, dar asta-i tot. Cred că punctul nostru de vedere a fost înțeles.

— După cum spuneți. Nu-mi place să mă gândesc la cât de departe a ajuns. Totuși, am să fac o plângere oficială, dacă nu vă e cu supărare. Acest lucru nu poate fi ascuns și regele va afla.

Vorbea pentru urechile ducelui, deși York asculta totul fără nicio reacție vizibilă.

— Du perechea noastră de orătănii legate în postul de strajă, te rog, Hobbs. Aș vrea să schimb o vorbuliță cu ei înainte de a-i trimite înapoi pe corabia lor. Cu înălțimea sa lordul voi trata chiar eu.

— Cum spuneți, domnule. Mulțumesc, domnule.

Cu o ultimă căutătură, suficient de încinsă cât să topească și fierul, bătrânul soldat își luă oamenii, lăsându-i pe Derry și pe York singuri.

— Mă întreb, Brewer, dacă poți supraviețui faptului că mă ai ca dușman? zise York.

Își pierduse roșeața din obraji, iar în ochi îi licărea răutatea.

— O, aș putea spune că pot, dar am întâlnit mulți oameni mult mai periculoși decât tine, prost fudul ce ești!

Nu era nimeni să audă asta, iar masca lui Derry, a unuia cu o fire foarte corectă, căzu când îl înfruntă pe duce și se apropie amenințător de el.

— Ar fi trebuit să rămâi în Franța și să fi îndeplinit ordinele date de regele tău, spuse Derry, împungându-l în piept cu un deget rigid.

York strânse din pumni furios, însă știa că Derry l-ar fi ciomăgit și la cel mai mărunt semn de provocare. Șeful spionilor regelui era cunoscut drept un participant frecvent la luptele cu pumnii la Londra. Erau niște zvonuri pe care se asigurase că le aflaseră toți dușmanii săi.

— Iar astea *sunt* ordinele sale? scrâșni York. O nuntă și-un armistițiu? Oamenii mei să rămână la Calais? Eu *comand* această armată, Brewer. Totuși, n-am primit nicio veste până acum. Cine-l va proteja pe rege, dacă soldații săi se află la trei sute de mile spre nord? Te-ai gândit la asta, vreodată?

— Ordinele erau autentice? întrebă Derry cu nevinovăție.

York rânji batjocoritor.

— *Pecețile* erau cele adevărate, Brewer, sunt convins că știi asta. N-aș fi surprins să aflu că asta a fost mâna ta, topirea cerii. Nu sunt singurul care crede că ai mult prea mult control asupra regelui Henric. Nu ai niciun rang adevărat, niciun titlu, cu toate astea, dai porunci în numele lui. Cine-ar putea spune dacă ele aparțin cu adevărat regelui? Și dacă mă mai împungi încă odată cu degetul, am să pun să fii spânzurat!

— Aș putea obține un titlu, răspunse Derry. Mi-a oferit chiar el unul. Totuși, dacă mă gândesc bine, sunt perfect fericit cu situația mea, deocamdată. Poate că am să mă retrag ca duce de York, cine știe?

— Nu poți să intri în pielea mea, Brewer. N-ai putea intra nici măcar în suspensorul meu, târâtură…

Ducele fu întrerupt de râsul lătrat al lui Derry.

— Suspensorul tău?! Asta-i o glumă bună. Acum, ce-ar fi să te întorci pe corabia ta? Trebuie să fii prezent la nunta regelui, luna viitoare. Nu vreau s-o pierzi.

— Ai să fii acolo? întrebă York cu o privire tăioasă.

Lui Derry nu-i scăpară implicațiile. Una era să desconsideri autoritatea omului la Windsor, în timp ce era înconjurat de gărzile regelui, și cu totul altceva să iei în considerare modul în care ducele de York ar putea acționa în Franța.

— N-aș lipsi de la o asemenea ocazie plină de voioșie, răspunse Derry.

Îl văzu pe York zâmbind la răspunsul acesta.

— Voi veni cu garda mea personală, Brewer. Acele ordine nostime nu mă vor împiedica să fac asta. Cu atât de mulți bandiți pe toate drumurile, nu m-aș simți bine cu mai puțin de o mie de oameni, poate chiar mai mulți. Atunci voi discuta cu regele. Mă întreb dacă știe măcar jumătate din sforăriile tale.

— Vai, dar eu nu sunt altceva decât un agent al vrerii regești, zise Derry cu un rânjet care-i ascunse consternarea față de amenințarea proferată. Cred că regele dorește câțiva ani de pace și o nevastă, dar cine-ar putea ști ce-i în mintea sa, cu adevărat?

— Pe mine nu mă prostești, Brewer. Nici lingăul acela de Suffolk. Indiferent ce le-ai oferit francezilor, indiferent ce-ați urzit voi împreună, greșiți cu toții! Asta-i cea mai rea variantă. Dacă oferim un armistițiu, crezi că francezii ne vor lăsa în pace? Ne face să părem slabi. Dacă asta merge înainte, va fi război înainte de sfârșitul verii, biet nătărău!

— Mai că-mi vine să risc și să atrag furia regelui doar ca să te văd doborât la pământ, pe iarba asta, milord, spuse Derry, stând foarte aproape de celălalt bărbat. Lasă-mi o clipă să chibzuiesc asupra argumentelor pro și contra, da? M-aș bucura să-ți rup clonțul acela ascuțit al tău, dar ești un duce și ai un anumit grad de protecție, chiar și după ce te-ai comportat ca un dobitoc în această dimineață. Desigur, aș putea spune oricui că te-ai împiedicat și-ai căzut după ce te-au izgonit gărzile.

— N-ai decât să spui ce vrei, Brewer. Amenințările și împunsăturile tale nu mă sperie defel. Ne vom revedea în Franța.

— O, deci pleci? Prea bine. Am să-ți trimit oamenii înapoi după ceva timp. De-abia aștept să ne continuăm discuția la nuntă.

York o luă înapoi spre intrarea principală a castelului. Derry îl urmări cu privirea, gânditor. Fusese ceva mai aproape decât sperase. Auzise că ducele era pe cale să vină cu două nopți înainte, însă gărzile de la poarta exterioară ar fi trebuit prevenite. York n-ar fi trebuit niciodată să ajungă în fortul interior, indiferent de ușa spre încăperile regelui. Când se petrecuse asta, Henric încă se mai ruga în capelă, însă ducele nu avea acea informație vitală.

Pentru un moment, Derry evaluă discuția. Nu avea ce să regrete. Un individ ca York ar fi putut încerca să pună să fie omorât doar pentru incidentul de la intrarea în apartamentele regelui. Nu conta că Derry înrăutățise lucrurile cu insulte și amenințări. Mai *rău* de atât n-ar fi putut fi. Oftă în sinea lui. Totuși, nici nu l-ar fi putut lăsa pe ducele scandalizat să-l vadă pe rege. York l-ar fi făcut pe rege să fie de acord cu totul, iar întregul aranjament subtil și lunile de negocieri ar fi fost pierdute. Derry știuse de când se trezise că va fi o zi rea. Până acum, așteptările sale se împliniseră din toate punctele de vedere. Se întreba ce șanse avea să supraviețuiască nunții de la Tours. Cu o expresie jalnică, își dădu seama că trebuia să se pregătească pentru a nu mai reveni de-acolo.

Își aminti cum bătrânul Bertle făcuse exact la fel în mai multe ocazii. Șeful spionilor de dinaintea sa supraviețuise la trei încercări de otrăvire și într-o cameră îl așteptase cineva înarmat cu un pumnal. Asta făcea parte din slujbă, și-l aminti Derry spunând. Un om util își făcea dușmani, asta era totul. Dacă ești de folos regilor, adversarii tăi vor fi de calitate. Derry zâmbi la amintirea bătrânului care spusese asta desfătându-se:

— Uitați-vă la țoalele sale, băieți! Uitați-vă la cuțitul lui! *Calitate,* băieți, spusese el rânjind mândru în vreme ce se înălța lângă trupul bărbatului găsit în încăperea sa. Ce compliment pentru mine că mi-au trimis un asemenea gentleman!

Bătrânul Bertle poate că fusese el un ticălos hain, însă Derry îl apreciase încă de la bun început. Împărtășeau aceeași plăcere de a-i face pe ceilalți să danseze, oameni care nu aflaseră niciodată măcar că alegerile făcute de ei nu erau ale lor. Bertle considera asta o artă. Pentru un tânăr ca Derry, proaspăt venit din războiul din Franța, învățăturile primite de la Bertle fuseseră precum apa turnată peste sufletul însetat.

Derry inspiră adânc, simțind cum calmul pune din nou stăpânire pe el. Când Bertle i-a convocat pe cei șase cei mai buni oameni ai săi și i-a predat autoritatea sa unuia dintre ei, știuse că lucrurile erau serioase, că s-ar putea să nu se mai întoarcă din misiunea cu care fusese însărcinat. De fiecare dată era altcineva, astfel că nu erau niciodată siguri care dintre ei va fi ales cu adevărat succesorul. Totuși, după douăsprezece ocazii la mustață, bătrânul murise în patul său, alunecând spre lumea cealaltă în somn. Derry plătise trei doctori să verifice cadavrul de urme de otravă, doar ca să fie sigur că nu trebuia să vâneze pe cineva.

Regăsindu-și pacea, Derry își pocni încheieturile degetelor în timp ce mergea spre postul de strajă. Situația nu s-ar fi înrăutățit cu nimic dacă le administra celor doi soldați o bătaie bună. Cu siguranță, chiar era în forma corespunzătoare pentru așa ceva.

•

La răsăritul soarelui se întrevedea o minunată zi de vară, cu aerul deja cald și cerul limpede. La castelul Saumur, Margaret se trezise înainte de prima geană de lumină. Nu era sigură dacă dormise, de fapt, după ce zăcuse atâta timp în căldură și beznă, cu mintea plină de viziuni asupra soțului ei, fără a-i fi nicidecum frică. Sărbătorirea celor paisprezece ani se petrecuse cu câteva luni înainte, aproape fără a fi fost băgată de seamă. Totuși, Margaret o remarcase, nu în ultimul rând pentru că începuse să sângereze chiar în dimineața următoare. Era încă șocată de această întâmplare când se spălase și se cercetase în lumina lămpii de noapte. Slujnica ei îi spusese că asta se va repeta lună de lună, câteva zile mizerabile de cârpe înghesuite pe sub lenjeria de corp. Părea un simbol al schimbării ei, al lucrurilor care se desfășurau atât de repede, încât de-abia dacă putea înțelege o nouă

descoperire fără ca multe altele să o scutească. Nu-i erau sânii mai plini? Ea credea că așa erau și se folosea de o oglindă ca să-i piște și să-i înghesuie într-un soi de decolteu.

Castelul nu era tăcut în acea zi, chiar și la o oră atât de timpurie. Precum șoarecii dintre pereți, Margaret putea deja auzi vocile îndepărtate și sunetul pașilor și ușile închizându-se. Tatăl ei cheltuise un râu întreg de aur în lunile precedente, tocmind mulți slujitori și aducând chiar croitori de la Paris ca să-și dea întreaga lor osteneală cu silueta slăbănoagă a fiicei sale. Cusătoresele lucraseră noapte de noapte prin încăperile castelului, cosând și croind veșminte pentru sora ei și cele trei verișoare care veniseră din sud, pentru a o însoți la ceremonie. În zilele precedente, Margaret le găsise pe fete ușor enervante, pentru că se dichiseau și chicoteau în jurul ei, însă, cumva, ajunsese să se obișnuiască cu ideea că nunta era ceva îndepărtat, până în dimineața aceasta, fără a-și da seama când trecuse timpul. Încă era greu de crezut că azi era acea zi în care se va mărita cu regele Angliei. Cum va fi? Gândul era atât de înfricoșător, încât nici nu-l putea rosti. Toată lumea spusese că tatăl ei era o brută, un sălbatic, care vorbea franceza ca apucat de o dârdâială jalnică. Oare fiul va fi la fel? Ea încercă să-și închipuie un englez strângând-o în brațele sale puternice și imaginația ei cedă. Era prea ciudat.

— Bună dimineața… soțiorul meu! zise ea încet.

Engleza ei era bună, așa-i spusese bătrâna sa guvernantă, dar femeia fusese plătită ca s-o învețe. Margaret se îmbujoră de furie la gândul că ar putea părea o proastă în fața regelui Henric.

Așezându-se în fața oglinzii, se încruntă la încâlceala de păr castaniu.

— Da, mă căsătoresc cu tine, murmură ea.

Știa că acestea erau ultimele momente pe care le va petrece singură. Imediat ce slujnicele o vor auzi mișcându-se, vor năvăli ca o turmă pentru a o ferchezui, pomăda și îmbrăca. Își ținu respirația la acest gând, ascultând cu urechea ciulită după primele zgomote de pași de-afară.

Când se auzi bătaia în ușă, Margaret tresări, acoperindu-se cu un cearșaf. Se duse repede la ușă.

— Da? șopti.

Soarele nu se ridicase încă. În mod sigur, nu sosise timpul chiar atunci.

— Sunt Yolande, auzi ea. Nu pot să dorm.

Margaret crăpă ușa și-i făcu loc să intre, închizând-o ușor în urma ei.

— *Cred* că am dormit, șopti Margaret. Îmi amintesc de un vis ciudat, așa că trebuie că am moțăit o vreme.

— Ești emoționată?

Yolande o scruta fascinată, iar Margaret strânse cearșaful peste umeri într-o încercare de modestie.

— Sunt îngrozită. Și dacă lui nu-i place de mine? Dacă spun ce nu trebuie și toată lumea râde? Regele va fi acolo, Yolande.

— Doi regi! spuse Yolande. Și jumătate dintre nobilii Franței și Angliei. Va fi minunat, Margaret. Și Frederick al meu va fi acolo!

Oftă dinadins, învârtindu-și tivul cămășii de noapte peste dușumelele de stejar.

— Va fi foarte chipeș, știu. M-aș fi măritat cu el anul ăsta, dar… O, Margaret, n-am vrut să spun nicidecum așa ceva! Mă mulțumesc să aștept. Cel puțin, tata și-a recăpătat o parte din averea pierdută. Anul trecut, ar fi fost o nuntă de sărăntoci. Sper doar că a păstrat destul cât să mă mărit cu Frederick. Voi fi contesă, Margaret, dar tu vei fi regină. Astăzi!

Yolande icni la acest gând.

— De azi, vei fi regină, Margaret! Poți zămisli?

— Cred că pot să torn unul, doi copii, zise Margaret mucalită.

Yolande primi gluma fără nicio expresie, dar Margaret râse cu poftă. Însă în clipa următoare fu cuprinsă de panică la auzul unor pași pe coridor.

— Vin, Yolande. Fir-ar a naibii, încă nu sunt pregătită pentru ei!

— Fir-ar a naibii?

— Este o expresie englezească. Jean mi-a spus-o. Fir-ar a *naibii.* Cum ar fi la noi *sacré bleu*! zicea el, o înjurătură.

Yolande râse, întorcându-se spre sora ei.

— Fir-ar a naibii, îmi place!

Ușa se deschise spre a permite intrarea unui șuvoi aparent nesfârșit de slujnice, aducând găleți cu apă fierbinte, aburindă, și maldăre de obiecte ciudate pentru a-i aranja părul și chipul. Margaret se îmbujoră din nou, capitulând în fața orelor de disconfort, înainte de a-și face apariția sub privirile publicului.

— Fir-ar a naibii! murmură Yolande din nou, la umărul ei, înfiorându-se pe când încăperea se umplea de femei agitate.

CAPITOLUL 6

Pe la apusul soarelui, Derry se trezi din moțăială când căruța se opintea de-a lungul drumului, suduind uneori când se întâmpla ca roțile să ajungă prin hârtoape și-l făceau să se zgâlțâie dintr-o parte în cealaltă. Călătorea de optsprezece zile, luând-o la drum ori de câte ori putea, cu nervii întinși de fiecare dată când auzea zgomot de copite. Nu se odihnise nicio clipă de când cu confruntarea lui cu ducele de York și, desigur, nu luase în răspăr amenințarea. Propria lui rețea de informatori și spioni din jurul fortăreței Calais îi adusese vești neplăcute. Oamenii ducelui nu țineau secret faptul că voiau să schimbe o vorbă cu Derry Brewer. Dintr-un punct de vedere profesional, era interesant să fie el cel urmărit, în loc să fie el cel care să tragă sforile. Era însă o slabă răsplată, pe când Derry se scărpina din cauza a zeci de mușcături de purice în spatele trăsurii scârțâitoare.

Vizitiul, în prezent ocupat cu scrutarea depărtărilor, nu era unul dintre oamenii săi. La fel ca alte sute de călători venind dinspre Normandia pentru a-i vedea de aproape pe regi, Derry plătise câteva parale pentru un loc în căruță, renunțând la gândul de a călări aprig și repede prin Anjou. Le scăpase destul de ușor oamenilor lui York în port, însă în Calais era întotdeauna mare vânzoleală. Cărările și drumurile din sud, care duceau în Anjou, erau un loc mai bun pentru a culege vreun călător singuratic, fără zarvă sau martori. Cel puțin, nunta se va termina înainte să apuce să vadă încă un apus aici. Derry nu îndrăznise să tragă la vreun han pe durata drumului. Ar fi fost ușor de imaginat un raid pentru capturarea lui în timp ce sforăria pe undeva, fără a-și da seama. În loc de asta, dormise prin șanțuri și grajduri timp de două săptămâni și ca atare duhnea corespunzător. Nu intenționase să-și facă apariția atât de târziu, însă mijloacele sale de călătorie fuseseră lente, abia dacă erau mai iuți decât mersul pe jos. Ținuse socoteala zilelor și știa că nunta urma să aibă loc în ziua următoare. Era aproape un calvar gândul că distanța se tot micșora. Putea simți plasa lui York strângându-se în jurul lui, cu fiecare milă parcursă.

Derry se frecă pe față cu o mână jegoasă. Părea un țăran mai autentic decât țăranii adevărați. O pălărie de pai uzată era trasă pe ochi, iar hainele nu-i fuseseră spălate din ziua în care pânza ieșise din țesătorie. Era o

deghizare de care se mai folosise și înainte și se baza pe duhoare și mizerie pentru se pune la adăpost.

În vreme ce se duceau spre sud, văzuse călăreți în uniformele ducelui gonind pe lângă ei de vreo șase ori. Derry avusese grijă să-și scoată capul pe-afară, să se uite, așa cum ar fi făcut orice țăran. Oamenii cu ochi neprietenoși cercetaseră pe toată lumea, căutând să dea de șeful spionilor regelui.

Se hotărâse că va folosi briciul împotriva lor dacă ar fi fost zărit. Era o lamă cu o lățime de-un deget, din cel mai fin oțel, cu un mâner din carapace de broască-țestoasă. Dacă-l găseau, își jurase că-i va face să-l ucidă lângă drum decât să ajungă să sufere torturile ducelui, ori mai rău, să-i dea satisfacție acestuia prin pescuirea unui asemenea pește. Și totuși, oamenii ducelui nu se opriseră la vederea încă unuia dintre țăranii rufoși, holbându-se la ei din spatele unei căruțe trase de un bou.

Ar fi putut fi umilitor să meargă în sud într-un asemenea mod, dar, de fapt, lui Derry îi plăcea jocul. Considera că acea latură a sa atrăsese atenția bătrânului Bertle asupră-i, pe vremea când Derry nu era decât un informator și fost soldat, cu genunchii vizibili prin pantalonii uzați. Derry organizase o mică arenă de lupte printr-un cartier de cocioabe din Londra, băgându-și mâinile în buzunarele tuturor celor implicați. Asta-i adusese omului o sumă frumoasă, când combinase ținerea pariurilor cu aranjarea meciurilor, dând ordine stricte cu privire la care luptător să câștige și care să piardă.

Îl întâlnise pe Bertle o dată, înainte de seara când bătrânul venise la una din lupte. Îmbrăcat în hainele sale negre, prăfuite, Bertle plătise pentru un loc de un penny și privise tot: de la semnele cu degetul făcute de Derry luptătorilor, la tabla cu pariuri și cum se schimbau acestea. După ce mulțimea se împrăștiase pe la casele lor, bătrânul rămăsese, venind la el cu o anumită sclipire în ochi, pe când Derry le plătea celor câțiva bărbați învinețiți și loviți partea lor. Recunoscându-l, Derry se descotorosise de băieții care l-ar fi putut azvârli afară, în noapte, lăsându-l pe Bertle să șadă acolo și să observe. Trecuse de miezul nopții când curățaseră depozitul de orice urmă a folosirii lui. Indiferent cine ar fi fost proprietarul, nu avea să știe vreodată că găzduise luptele din noaptea aceea. Nu va afla decât dacă ar fi descoperit sângele de sub stratul proaspăt de rumeguș, dar oricum ar fi fost, nu foloseau de două ori același loc.

Chiar și atunci, Derry simțise amuzamentul și încântarea lui Bertle când se amestecase cu mulțimea de amatori de lupte dure. Așteptase ca toți ceilalți să plece, până când bătrânul a rămas ultimul.

— Care-i povestea, bătrâne păcătos? îi spusese Derry în cele din urmă.

Își amintea de zâmbetul lui Bertle, un omuleț dur, care văzuse aproape toate formele răului și le neglijase.

— Ești un mic rege al hoților prosper, nu-i așa, fiule? spusese Bertle.

— Mă descurc. Nu mă încurc cu bandele sau, mai bine zis, nu prea. Îmi câștig traiul.

— O faci pentru un ban deci, nu? Să-ți câștigi o pâine cinstită?

— Omul trebuie să mănânce, ripostă Derry.

Bertle doar aștepta, arcuindu-și sprâncenele. Derry încă-și mai amintea felul în care chipul bătrânului se luminase când el îi dăduse răspunsul corect. Încă nu-și dădea seama de ce o făcuse.

— O fac pentru că este distractiv, afurisit bătrân, da? Pentru că, indiferent cine câștigă, eu câștig *întotdeauna.* Ești satisfăcut?

— Poate. Vino și caută-mă mâine, Derry Brewer. S-ar putea să am ceva de lucru pentru tine, ceva ce *merită* cu prisosință.

Bătrânul dispăruse în noapte, urmărit de ochii uimiți ai lui Derry. Desigur, fusese convins că nu se va duce. Și totuși, se dusese oricum, doar ca să vadă despre ce era vorba.

Derry se scutură din pâcla amintirilor, știind că nu-și putea permite să se lase dus de gânduri în vreme ce boul înainta agale, încercase o mulțime de lucruri pe care să le spună ducelui de York când se va îndrepta spre el la nuntă. Desigur, nu înainte de a găsi un loc unde să se spele și să-și schimbe hainele. Sacul murdar pe care ședea era plin de veșminte atent împăturite, suficient de bune încât să-l transforme cu totul dacă reușea să ajungă acolo cu gâtul netăiat. Se întreba ce credea țăranul despre ciudatul său pasager, care arăta ca și cum nu-și permitea o masă și totuși izbutea să plătească un argint ca să călătorească noaptea. Derry rânji în sinea sa la acest gând, privind spatele lat al omului. Drumul se eliberase la apusul soarelui, însă ei își continuară călătoria, Derry trebuind să ajungă acolo. Ațipise chiar, îndemnat la somn de legănarea căruței și se trezise doar odată, când boul slobozise un vânt atât de tumultuos de parcă s-ar fi crăpat de Ziua Judecății. Absurdul situației sale îl făcuse pe Derry să chicotească pe sacul lui.

Cerul dinspre răsărit se lumină în nuanțe cenușii cu mult timp înainte ca primele raze ale soarelui să-și facă apariția. Derry fusese prin Anjou de câteva ori în decursul călătoriilor sale, aducând și luând mesaje de la oamenii din serviciul său. Știa că acolo, cu vreo lună înainte, avuseseră loc procesul și execuția unui zaraf evreu, iar asta-l făcu să se gândească la datoriile acumulate de René de Anjou. Omul își asigurase poziția cu o anumită duritate pe care Derry ar fi putut s-o aprecieze, însă se întreba, într-o doară, dacă n-ar trebui să investigheze puțin mai mult agoniselile acestuia. Înainte de încasarea arendelor pentru Anjou și Maine, ar fi vulnerabil. Vreo două dughene incendiate, poate o recoltă semănată cu sare, ca să putrezească pe câmp… posibilitățile erau nesfârșite. Cu doar puțin efort, René de Anjou ar putea veni să se milogească de noul soț al fiicei sale pentru un împrumut, și-atunci ar avea un avantaj asupra Curții franceze. Asta dacă se lua în considerare faptul că Derry ar supraviețui, desigur, zilei nunții. Lorzii Suffolk și Somerset aveau propriile lor instrucțiuni dacă nu ar sosi, însă știind asta abia dacă putea fi o mângâiere.

Când veniră zorii, căruțașul insistă că trebuia să-l lase să se odihnească, să-și hrănească și să-și adape uriașul animal de povară, marele bou negru care mersese spre sud timp de două zile. Derry putea deja vedea cele două turnuri ale catedralei din Tours ridicându-se peste câmpuri, în depărtare. Mai aveau de parcurs doar câteva mile. Cu un oftat, sări din căruță și-și întinse picioarele și spatele. Drumul era, din fericire, pustiu în ambele direcții de mers. Presupunea că ceata de gură-cască se afla deja acolo. El era singurul aflat încă pe drum, cu posibila excepție a călăreților ducelui, care scotoceau încă prin sate după el.

Tocmai când se gândea la asta, trase o ocheadă spre norul de praf din depărtare și fugi spre marginea drumului, aruncându-se într-o tufă de buruieni aproape la fel de înalte ca el.

— Trei bani de argint dacă nu le zici nimic, strigă el în franceză, cuibărindu-se cât putea de adânc.

Lordul Suffolk ar fi fost surprins să-l audă pe Derry vorbind cu atâta fluență în această limbă.

— Unsprezece, răspunse căruțașul, legând punga cu nutreț la botul bălos al boului său.

Derry aproape că se ridică indignat.

— Unsprezece! Ai putea să-ți cumperi încă un bou cu unsprezece, nemernicule!

— Unsprezece, ăsta-i prețul, zise omul, fără a arunca nicio privire în jur. Se apropie, dragul meu lord englez.

— Nu sunt lord, scrâșni Derry dintre buruieni. Atunci fie, unsprezece. Ai cuvântul meu.

Soarele se ridicase și-l irita fiecare clipă pierdută. Nu mai putea face niciun pas spre catedrală cu călăreții pe drum. Se întrebă dacă n-ar putea să se furișeze în patru labe, însă dacă vedeau din șa ierburile mișcându-se, totul s-ar termina pentru Derry Brewer. Rămase acolo unde era, încercând să nu bage în seamă muștele și lăcustele de un verde-deschis care fojgăiau și bâzâiau prin preajma lui.

Își lăsă capul în jos când auzi zăngănitul și bocănitul călăreților apropiindu-se de căruță. Erau atât de aproape, încât simți că dacă ar fi întins mâna i-ar fi putut atinge. Auzi un glas englezesc zbierând într-o franceză oribilă, punându-i întrebări căruțașului. Derry răsuflă ușurat auzindu-l cum spunea că nu văzuse pe nimeni. Călăreții nu pierdură prea mult timp cu încă un țăran rufos cu boul său. O luară la galop, așa că liniștea reveni la marginea drumului, iar Derry putea auzi din nou ciripitul păsărilor și albinele. Se ridică în picioare, uitându-se după grup în timp ce dispăreau în direcția în care voia el să pornească.

— Unsprezece parale, zise căruțașul, întinzând o palmă cât lopata.

Derry căută în sacul lui și numără unsprezece monede. I le dădu.

— Unii ar zice că asta-i tâlhărie curată, spuse el.

Omul dădu din umeri, zâmbind ușor la suma pe care o agonisise. Întorcându-se înapoi la căruță, nu-l văzu pe Derry scoțând din sac un ciomag din lemn șlefuit. O lovitură la ceafă îl trimise pe căruțaș împleticindu-se. Derry îl lovi din nou, în creștetul capului, privindu-l cu satisfacție.

— Dar n-ar avea dreptate, zise Derry bărbatului inconștient. Aceasta a fost doar o negociere de forță majoră. *Asta* de acum e tâlhărie.

Își luă monedele înapoi și privi drumul spre Tours și apoi soarele în urcare. Boul rumega mulțumit, privindu-l printre genele lungi, potrivite unei femei frumoase. Căruța era prea lentă, se hotărî Derry. Va trebui atunci să alerge cele câteva mile rămase.

Lăsându-l pe căruțaș să-și revină când o putea, Derry porni la drum, luând-o la picior spre Tours. După doar o scurtă distanță, înjură cu sete și se întoarse. Căruțașul gemea, începând deja să se trezească.

— Trebuie să ai un cap tare de tot, îi spuse Derry.

Numără trei parale de argint și le puse în palma omului, închizându-i pumnul.

— Asta-i numai pentru că-mi amintești de bătrânul meu tată, nu pentru că m-ai fi înduioșat, mormăi el. E bine?

Căruțașul deschise un ochi și se uită la el cu privirea încețoșată.

— Atunci e bine, zise Derry.

Inspiră adânc și începu să alerge.

•

Margaret abia dacă îndrăznea să se miște în rochie. Noul veșmânt îi provoca mâncărimi și o făcea să se simtă ciudat, de parcă ar fi fost îmbrăcată în scânduri. Cu toate acestea, nu putea tăgădui că arăta splendid în oglinda cea înaltă. Perle mici fuseseră cusute pe părțile ei expuse, așa că zornăiau ori de câte ori se mișca. Voalul era la fel de subțire ca pânza de păianjen și se minuna că putea vedea prin el. Nu se mai putea apleca să-și vadă pantofiorii perfecți din satin, ascunși acum de rochie. Picioarele-i păreau a fi la mare distanță de ea, ca și cum ar fi aparținut altcuiva, în vreme ce ea fusese redusă la un cap, cocoțat peste hectare de pânză albă. Numai o servitoare care-i făcea vânt cu evantaiul o ferea să asude în căldura tot mai mare.

Margaret era îmbujorată deja când, în cele din urmă, i s-a permis să iasă în lumina soarelui. Castelul Saumur era cea mai bună priveliște pe o rază de patruzeci de mile în jurul catedralei din Tours, iar în curte o aștepta o mare caleașcă. Strălucea de curățenie și de vopsea neagră, proaspătă, trasă de doi cai castrați, asemănători, cu acoperământ maro lucios. Deasupra caleștii deschise fusese așezată o prelată, pentru a o proteja de praf în timpul deplasării.

Mama ei ieși din clădirea principală, mândră și încordată totodată. Margaret stătea stânjenită, în vreme ce slujnicele îi aranjau rochia.

— Ține-ți capul sus și nu sta gârbovită! spuse mama ei. Este în joc demnitatea familiei tale astăzi, Margaret. Să nu ne faci de râs. Yolande, vino și ajut-o pe sora ta!

Yolande dădu fuga înainte, ridicându-și valuri de haine pentru a nu mătura cu ele pietrele de pe jos, în vreme ce Margaret făcea pași prudenți. Un lacheu pe care nu-l cunoștea o ajută pe treaptă și, cu un icnet, se strecură prin deschizătură și se prăbuși pe bancheta din interior. Era înăuntru, în timp ce Yolande se agita prin jur ca să-i aranjeze trena în așa fel încât să nu se boțească prea tare. O altă caleașcă aștepta deja să intre în curte și părea ca și cum întregul personal ieșise ca s-o alunge de-acolo. Margaret se concentra încercând să respire scurt, simțindu-se amețită din cauza strânsorii. Nu s-ar fi pleoștit nici dacă ar fi vrut asta: corsetul rochiei o ținea dreaptă. Ridică mâna spre șirul de slujnice și lachei și aceștia o salutară îndatoritori. Privirea-i căzu asupra uneia pe care o cunoștea, cea care se ciocnise de ea la vizita regelui. Femeia aceea tânără zâmbea și-și agita o batistă, având lacrimi în ochi. Margaret se simțea ca o păpușă boită în comparație cu fetița care fusese atunci.

Cu ochii strălucitori și gâfâind, Yolande urcă lângă ea.

— Este de necrezut, zise ea, uitându-se de jur-împrejur. Totul pentru tine! Nu ești entuziasmată?

După o clipă de chibzuială, Margaret găsi numai teamă. Drept răspuns, făcu o față jalnică. Poate că va fi entuziasmată pe drum, însă era pe cale să se mărite cu un tânăr pe care nu-l mai văzuse niciodată. Oare și acest Henric, englezul, era la fel de neliniștit? Se îndoia de asta. Viitorul ei soț era rege și obișnuit cu ocaziile grandioase.

Alți doi lachei în negru, cizme lustruite și livrea imaculată își luară locul de fiecare parte a caleștii. Teoretic, ei aveau misiunea de a respinge orice hoț sau bandit de pe drum, dar încă nu exista niciun pericol real. Vizitiul caleștii era un bărbat masiv, roșu la față, care făcu o plecăciune complicată în fața celor două fete înainte de a-și lua locul pe capră și de a-și aranja un bici lung, cu un șnur atârnat la capăt.

Cumva, caleștile se puseră în mișcare înainte ca Margaret să fie pregătită. Văzu trecând zidurile castelului Saumur și se aplecă pe cât putea de tare să-i facă semn de rămas-bun mamei sale. Tatăl și frații ei plecaseră cu o zi înainte. Această dimineață era dedicată femeilor casei, însă venise și se dusese atât de repede încât nu putea înțelege nimic. Toate orele de la trezire păreau că fuseseră comprimate în câteva clipe, și-ar fi vrut să-i strige vizitiului să oprească, mintea ei trecând cu repeziciune peste o mie de lucruri pe care ar fi trebuit să și le amintească.

O văzu pe mama sa făcând un semn spre următoarea caleașcă, mintea ei fiind deja la ceata de verișoare și la vastele eforturi pentru pregătirea Saumurului pentru ospățul de nuntă din acea seară. Margaret se așeză înapoi, văzând alte două călești pregătite să ducă oaspeți la Tours. Pe când ea și sora ei o porneau la drum, Margaret îl auzi pe vizitiu plescăind din limbă și făcând biciul să pocnească astfel că bidiviii o luară la galop în același ritm perfect. Suspină de plăcere, simțind bătaia vântului pe față. Vor trece ore în șir până să vadă catedrala. Pentru prima dată, simți o furnicătură plăcută de nerăbdare.

Când caleașca părăsi domeniul Saumur prin poarta de nord, drumul se lăți. Ambele fete erau uluite de mulțimile aliniate pe margine. Nimeni nu se ostenise să-i spună lui Margaret nimic despre numărul celor care veniseră doar ca s-o vadă. Englezii și francezii laolaltă stăteau și-și agitau tichiile și ovaționau, strigându-i numele. Margaret se îmbujoră frumos, iar ei își lungeau gâtul și râdeau în lumina soarelui.

— Fir-ar a naibii! murmură Yolande cu încântare. Este minunat!

•

Suffolk făcea tot ce-i stătea în putere să-și ascundă îngrijorarea, pe când patrula în fața catedralei. Scruta cele două turnuri de parcă ar fi fost o minune a lumii, făcând tot ce putea să pară relaxat și netulburat. Noii săi pantaloni și tunica îi provocau mâncărime, îl făceau să arate mai slab decât de obicei, ceea ce-l făcea să se simtă mai bine. Fu nevoit să-și șteargă sudoarea de pe chip în vreme ce greutatea mantiei sale părea să atârne tot mai mult cu fiecare oră, marginea sa de blană gâdilându-i gâtul. Moda englezească, croită cu multe straturi de pânză era nelalocul său în timpul verii franțuzești, însă văzu că și francezii erau îmbrăcați la fel de călduros, așa că erau aproape la fel de roșii la față ca și nobilii englezi, deja îmbătați de vinul puternic.

Suffolk îi invidia silueta zveltă a lui York, văzându-l pășind prin mulțime și oprindu-se să-i dea ordine unuia dintre soldații săi. Ducele adusese cu sine o gardă personală numeroasă, mai mult decât toți ceilalți lorzi englezi laolaltă. Dar, chiar și așa, numărul lor era depășit de cel al soldaților francezi campați prin împrejurimile orașului.

Suffolk privi cum omul lui York salută și dă fuga să îndeplinească cine știe ce treabă. Suffolk își împreună mâinile la spate, încercând să pară fascinat de turlele gotice și ornamentele din piatră. Își dori să fi venit și

nevastă-sa, însă Alice fusese scandalizată numai de această idee. Fusese destul de greu să-i explice că se va căsători cu o prințesă franțuzoaică de paisprezece ani în acea zi, dacă totul mergea bine. Având-o și pe soția sa acolo, ar fi fost o batjocură la adresa Bisericii, așa spusese ea la un moment dat.

O și mai mare bătaie de joc ar fi fost măcelul care ar putea izbucni la cea mai mică provocare, își zise Suffolk. Deocamdată, oamenii lui York îi ignorau cu grijă pe soldații francezi din jurul orașului Tours, în vreme ce stăpânii lor nobili se plimbau și sporovăiau. Suffolk știa că francezii se aflau acolo ca să pună stăpânire pe Anjou și pe Maine în clipa când ceremonia religioasă se termina. I-ar fi plăcut nespus să-i explice asta lui York, mai ales după ce îndurase ocheadele cu înțeles ale omului, aruncate spre trupele din depărtare. York simțea că prudența sa fusese răzbunată de prezența unui număr atât de mare de soldați francezi. În timp ce treceau, repede, prin curtea catedralei, șuierase o întrebare, cerând să afle cum credea Suffolk că doar câțiva soldați din gardă l-ar fi putut proteja pe regele Henric. Suffolk putuse doar să mormăie neajutorat că nu vor fi un pericol în ziua nunții. York îl săgetase cu privirea, vizibil suspicios, îndepărtându-se.

Era o situație îngrijorătoare, iar nervii lui Suffolk se încordau tot mai tare cu fiecare oră trecută. York nu știa că regele nu va veni, iar acum erau două armate aflate față în față pe câmp. Tot ce mai lipsea era ca vreun idiot să strige insulta nepotrivită ori să pună la cale vreun renghi păcătos, astfel că nicio forță de pe pământ sau din ceruri n-ar fi putut împiedica bătălia. Suffolk folosi o pânză moale ca să-și șteargă din nou chipul asudat.

În vreme ce mormăia ceva nedeslușit spre un alt invitat, Suffolk îl văzu pe York schimbând direcția prin curtea bisericii, pentru a veni spre el.

— Haide odată, Derry! zise Suffolk încet, în engleză, făcând pe cel mai apropiat nobil francez să se strâmbe, neînțelegând. Am nevoie de tine aici. Haide!

Îi zâmbi ducelui în timp ce acesta se opri.

— Richard! Ce zi minunată avem. Ai vești despre rege?

York se uită pieziș spre bărbatul mai în vârstă.

— Am venit să te întreb asta, William. Nu am nicio veste din porturi, nici dacă este măcar pe drum. L-ai văzut pe Derry Brewer?

— Nu încă. Poate că-i cu regele. Cred că vin împreună.

York mârâi în sinea lui, scrutând mulțimea de familii nobiliare engleze și franceze bucurându-se de lumina soarelui.

— Nu pot să înțeleg. Afară doar dacă nu i-or fi crescut aripi, ar trebui să fie deja pe drum. Nu cred că oamenii mei ar fi ratat vreun grup regal în trecere prin Calais, însă n-am auzit nimic.

— S-ar putea să fi depășit solii, Richard. Te-ai gândit la asta? Sunt convins că vor fi aici la timp.

— Aici este mâna lui Brewer, peste tot, zise York nervos. Rute secrete și subterfugii, de parcă nici chiar în proprii lorzi ai regelui nu s-ar putea avea încredere. Prietenul tău, Brewer, ar cădea de prost dacă grupul regelui este prins într-o ambuscadă și capturat în vreme ce noi stăm aici în țoalele noastre cele bune.

— Sunt sigur că așa ceva nu se va întâmpla. Derry încearcă doar să-l ferească pe rege de necazuri, după cum facem cu toții.

— N-am să fiu liniștit decât după ce se căsătorește cu bine și se află în drum spre casă. Ai văzut soldații pe care i-au campat peste tot în jurul nostru? Mulțumesc Domnului că am adus atâția cu mine! Aceasta-i o situație foarte periculoasă, William. Am prea puțini oameni ca să-i pot ține pe loc, dacă atacă prin surprindere.

— Sunt convins că sunt aici ca să-l protejeze pe regele Carol și pe nobilii săi, minți Suffolk nervos.

Ura momentul când toate detaliile aranjamentelor de căsătorie vor fi dezvăluite. Trebuia să spere că regele francez nu va face un spectacol prea mare când va prelua noile lui teritorii. Cunoscându-i pe francezi, William de la Pole bănuia că aceasta era, într-adevăr, o nădejde foarte firavă.

— Orașul este ca o tabără înarmată, iar regele francez nici măcar nu este încă aici, spuse York. Îmi scapă ceva, William. Pe cuvântul tău de onoare, poți să-mi spui că mă îngrijorez de pomană?

— Nu… nu pot să spun asta, Richard.

Văzu ochii ducelui îngustându-se.

— *Nu poți*? Deci, *este* ceva, nu? Ceva de care nu mi s-a spus? Trebuie să știu, William, dacă vrei să-l protejez pe regele Angliei pe pământ franțuzesc. Pricepi? Nu pot îngădui să fiu prins moțăind, dacă există planuri în desfășurare despre care nu știu absolut nimic. *Afurisitul* de Derry! Spune-mi, lord Suffolk, ce nu mi s-a spus?

O mare zarvă se auzi de pe drumul dinspre vest. Suffolk privi ușurat într-acolo, luându-și batista ca să-și șteargă fruntea.

— Ce-i asta? zise el. În mod sigur, n-a venit încă mireasa. Să fie regele francez?

— Ori regele Henric, răspunse York, privindu-l foarte atent.

— Da, da, desigur, spuse Suffolk, transpirând din greu. S-ar putea să fie sosirea lui Henric. Mai bine mă duc să văd, așa că scuză-mă.

York îl privi pe bărbatul vârstnic cum se îndepărta țeapăn. Clătină dezgustat din cap, chemând alături de el, cu un gest scurt, un soldat din gardă.

— Verifică încă o dată marginea orașului. Vreau ca Derry Brewer să fie capturat în liniște. Trimite-mi vorbă imediat ce puneți mâna pe el.

— Da, domnule.

Soldatul salută cu promptitudine și o luă din loc la trap. Expresia feței lui York se înăcri auzind mulțimea ovaționând și înțelese că regele francez tocmai sosise în Tours. Soarele urcase la amiază și tot nu era nicio urmă de mire sau de mireasă.

•

Derry se străduia să meargă degajat în vreme ce străbătea un câmp plin de soldați francezi, odihnindu-se cu toții și mâncându-și prânzul în soare. Ultima dată când văzuse atât de mulți adunați laolaltă într-un loc fusese pe un câmp de luptă și amintirile nu erau prea plăcute. Știa prea bine de ce se aflau acolo. Grupurile vesele, pălăvrăgind și mestecând pâine tare, deveneau din nou o forță militară la primirea ordinelor pentru recuperarea teritoriilor Maine și Anjou.

Derry se așteptase să fie luat la întrebări, însă, ca dintr-o pornire din instinct, ridicase un ceaun pântecos cu supă de la marginea taberei și se chinuia să-l care cu el. Acel simplu obiect de recuzită îl aduse drept în mijlocul campamentului. Acolo se găseau zeci de alți slujitori care aduceau și duceau lucruri pentru trupe și, ori de câte ori simțea vreo privire suspicioasă, se oprea și-i lăsa pe oameni să-și umple castroanele, zâmbind și făcând plecăciuni spre ei, precum un mut cu minte puțină.

Pe la amiază, trecuse prin tabără și, în cele din urmă, putuse să le predea ceaunul acum gol unui grup de femei bătrâne, văzându-și de drum. Caleștile regelui francez fuseseră văzute pe drum și nimeni nu-i dădea nicio atenție personajului mizerabil care se îndepărta de tabără.

Derry merse pe drum pe cât de departe îndrăznea, până când văzu pâlcuri de soldați prin apropierea catedralei. Era doar o fugă scurtă, însă știa că nu ar putea s-o termine. Derry se uită în jur, să vadă dacă-l urmărea cineva, apoi se aruncă brusc într-un șanț, lângă o poartă veche din lemn, unde crescuse iarba grasă.

Îmbătat de satisfacția de a se fi plimbat prin rândurile armatei franceze, Derry îi privi pe soldați oprind și cercetând două căruțe care trecuseră de ei. Oamenii lui York păreau să fie prezenți peste tot. Derry se strâmbă, simțind cum apa din șanț i se îmbiba prin haine, însă-și ținu sacul afară din șanț și se lăsă în jos, folosindu-se de unul dintre stâlpii porții ca să se ascundă și așteptându-și momentul. Soldații se țineau departe de catedrală, observă el. Biserica avea propria sa grădină, cu un zid și poartă. Dacă ar putea trece de acel zid exterior, ar putea fi în siguranță. Catedralele din Franța și Anglia aveau aceeași arhitectură, își zise. Era destul de familiarizat cu structura lor, dacă ar putea pătrunde în interior.

Uitându-se printre firele de iarbă moartă, Derry putea vedea păsăretul drăguț al grupului de nuntași, ieșit în soarele din curtea bisericii. Erau atât de aproape! Chiar ar fi putut vedea fețele individuale. Pentru un moment, se gândi să se ridice, pur și simplu, și să-l strige pe unul dintre aliații săi, precum Suffolk. Cu siguranță, York nu și-ar fi permis să pună să fie capturat în public. Derry își privi nădragii uzi și degetele negre. Era pe cât de murdar îl făcuseră zilele petrecute pe drum. Dacă vreun țăran arătând ca el s-ar fi apropiat de grupul de nuntași, soldații l-ar fi înșfăcat, ducându-l de-acolo înainte ca măcar jumătate dintre nobili să-și dea seama ce se petrece. În orice caz, nu-i venea la mână, și nu era stilul său, să se lase maltratat de gărzi în vreme ce-l striga pe Suffolk. Derry era încă hotărât să se ducă la Richard de York în cele mai bune haine ale sale și să se poarte ca și cum totul ar fi fost floare la ureche. Bătrânul Bertle se bucura întotdeauna de acest simț al stilului. În amintirea șefului spionilor, trebuia să fie spectaculos.

Derry își ridică puțin capul, privind o pereche de gărzi postate cu dârzenie în fața porții catedralei, la zid. Împărțiseră o plăcintă și stăteau aproape unul de celălalt când au rupt-o în două cu degetele și au început s-o mestece.

Dincolo de acel zid se afla reședința episcopului, cu bucătării și cămări și camere de studiu demne de orice lord. Derry își căscă ochii, încercând să

urmărească și alte grupuri de soldați, aflați în rondurile lor. Încet, încet, duse mâna la sac ca să-și scoată măciuca lui grea. Nu putea apela la brici, nu împotriva unor soldați englezi și nu pe proprietatea unei biserici. Lumea tulbure din care provenea el nu i-ar fi adus decât spânzurarea în lumina strălucitoare a unei zile franceze. Totuși, gândul de a încerca să treacă de doi soldați înarmați, având doar o bucată de lemn, era mai mult decât provocator. Pe unul, da, întotdeauna va putea lua unul prin surprindere cu o lovitură în dosul urechii, însă nu-și putea permite să lase să se dea alarma, pentru că ar fi fost terminat.

Soarele ajunse la amiază pe când Derry zăcea acolo, devenind tot mai agitat. De trei ori câte șase soldați în tunicile lor englezești, aurii cu roșu, au mărșăluit în jurul catedralei. Aveau acele arcuri pentru care deveniseră faimoși la Azincourt și Derry știa că puteau lovi un iepure de la o sută de pași distanță, darămite un bărbat zdravăn. Era aproape invizibil în hainele lui maronii, zdrențuite, însă tot își ținu respirația la trecerea lor la numai douăzeci de yarzi de el, știind că un bun vânător ar fi văzut chiar și un tremur al unui fir de iarbă înaltă.

Timpul trecea cu o încetineală îngrozitoare. Ceva mare se târî pe fața lui Derry și-l ignoră când îl mușcă de ceafă, rămânând acolo să-i sugă sângele. Exista un singur lucru care ar fi putut distrage atenția gărzilor din jurul catedralei și aștepta asta înainte să se poată pune în mișcare.

S-a întâmplat la două ore după amiază, după cum își putuse da seama din poziția soarelui. Bărbați și femei din satele locale au început să se agite de-a lungul drumului și putea auzi ovațiile din depărtare. În câteva clipe, vânzoleala cuprinse totul, cu oameni agitați, alergând spre cele mai bune poziții din care ar fi putut vedea venind caleașca miresei. Derry se ridică în momentul când un grup trecu pe lângă el, folosindu-se de ei spre a ascunde imaginea șefului spionilor englezilor, sculându-se cu fața roșie dintr-un șanț puturos. Se duse spre gărzile de la poartă și-o binecuvântă în tăcere pe mireasă când văzu că ambii soldați priveau și ei spre vest. Nu mai văzuseră niciodată o prințesă, iar aceasta va fi Regina Angliei.

Derry trecu pe lângă un copil care alerga și-și abătu măciuca de lemn până în dosul urechii unuia dintre soldații de gardă. Omul se prăbuși după ce i se tăiaseră picioarele, iar celălalt tocmai se răsucea surprins, când Derry lovi din nou cu măciuca în tâmpla acestuia. Soldatul icni scurt și căzu, iar Derry fu sigur că auzise o voce englezească exprimându-și uluirea prin

apropiere. Deschise poarta dintr-o lovitură și alergă înăuntru, scoțându-și din mers de pe cap pălăria soioasă, aruncând-o peste unul dintre boschetele îngrijit tunse.

Încăperile episcopului erau separate de catedrală și nu luă în seamă cărarea care ducea spre ele, îndreptându-se în schimb spre sacristie. În acel moment, Derry ar fi doborât orice ușă, însă aceasta se deschise ușor când manevră zăvorul și intră. Se uită în jur pe îndelete, dând cu ochii de silueta mătăhăloasă, enormă, a unui episcop francez trandafiriu, îmbrăcat în ceea ce păreau a fi niște izmene albe. Un alt cleric rămase cu gura căscată de uimire, cu o haină lungă și albă în mâini.

— Domnule episcop, mă iertați că vă deranjez. Am întârziat la nuntă, însă lordul Suffolk va depune chezășie pentru mine.

Derry simți cum se cutremură ușa de la spatele său și se întoarse iute ca să pună zăvorul la locul lui.

— Aș putea să vă mai deranjez cerându-vă o carafă cu apă? Mireasa-i aici și mă tem că sunt prea murdar de pe drum ca să pot fi văzut.

Cei doi clerici uluiți se uitară la el, apoi episcopul arătă nedeslușit spre o altă încăpere. Derry alergă spre locul unde un lighean mare ședea pe o măsuță de toaletă din marmură. Înnegri apa și un prosop, frecându-se de sus până jos și se dezbrăcă pe cât putu de repede.

Când ieși, episcopul era singur, slujbașul său plecase, se părea, să-i verifice autenticitatea necunoscutului care dăduse buzna peste ei. Episcopul arăta chiar mai imens în veșmintele sale oficiale, o matahală de om, care privea cu interes cum Derry își netezea părul cu o mână udă, azvârlind într-un colț sacul său boțit.

— Dumnezeu să vă binecuvânteze, Excelența Voastră! zise Derry. N-am mai crezut că voi ajunge la timp.

Intră în biserică.

— Uite-l! strigă un glas în engleză.

Fără a se uita în urmă după sursa strigătului, Derry o rupse la fugă prin naos, spre ușa luminată de soare de la capătul celălalt.

CAPITOLUL 7

Caleașca lui Margaret trase în fața catedralei, întorcându-se într-un cerc larg. Mulțimea izbucni în urale și Margaret se îmbujora cu eleganță în vreme ce ea și Yolande erau ajutate să coboare. Voalul ca o pânză de păianjen îi acoperea chipul, însă-i putea vedea pe toți clar prin el. Veniseră cu toții în acel loc pentru ea. Neliniștea ei crescu atunci când îl văzu pe regele Carol zâmbind, având-o alături pe mătușa ei, Marie.

Propriul ei zâmbet se mări încordat, sub voal, când dădu cu ochii de tatăl ei, stând lângă rege, purtând o haină roșie ca sângele peste nădragii de culoare crem și cizme negre, lustruite. Haina era țesută cu un model de fir de aur și el se rotunjea sub și peste materialul țeapăn. Totuși, René de Anjou se arăta de o încântare încrezută la prezența atâtor nobili de vază la nunta fiicei sale. În timp ce făcea o reverență spre amândoi, Margaret se întrebă dacă tatălui ei îi păsa cât de cât de această ceremonie ori se gândea numai la pământurile recâștigate pentru domeniul familiei sale.

Când Margaret se ridică, un alt bărbat trecu prin mulțime și făcu o plecăciune adâncă. Era înalt și cu umerii lați, cu un păr de culoarea fierului. Straiele sale erau mai puțin țipătoare ca acelea ale tatălui său sau ale regelui, iar ceva-i spuse lui Margaret că era englez încă dinainte ca el să-i fi sărutat mâna și să spună ceva.

— Prințesă Margaret, este o mare onoare, rosti el. Eu sunt Suffolk, dar ar fi o cinste pentru mine dacă mi-ați spune William.

Spre surpriza ei, el făcu din nou o plecăciune și-și dădu seama că înaltul lord englez era la fel de nervos ca și ea.

Pe când se pregătea să i se adreseze din nou, sora ei Yolande își întinse mâna, cu palma în jos, apoi chicoti când Suffolk încercă să i-o sărute și să facă o plecăciune pentru a treia oară.

— Trebuie să fiți prințesa Yolande, pe onoarea mea. Sunt la dispoziția dumneavoastră, desigur, zise el.

Ochii lui reveniră la Margaret și-și mușcă buza de jos.

— Mă întrebam dacă ați fi atât de bună încât să-mi acordați o clipă între patru ochi, doamna mea? Am niște vești pe care trebuie să le auziți înainte de ceremonie.

Margaret își ridică privirea, văzându-i pe tatăl ei și pe regele Carol schimbând o ocheadă nedumerită.

— Despre ce-i vorba, lord Suffolk? întrebă René, înaintând repede. Nu-i potrivit să se întârzie ceremonia. Unde-i mirele? Este pe-aproape?

Lui Margaret i se făcu inima cât un purice când vorbi tatăl ei. Regele englez nu se afla aici? Avea viziuni despre cum se întorcea ea nemăritată la castelul Saumur, subiect al batjocurilor și șoaptelor răutăcioase pentru tot restul vieții sale. Brusc, ar fi vrut să plângă și simți mâna Yolandei apucând-o pe a ei și strângând-o într-un sprijin tăcut.

— Maiestatea Voastră, duce de Anjou, am unele vești tulburătoare. Vreți, vă rog, s-o însoțiți pe fiica dumneavoastră departe de soare, până în biserică? Nu este pentru toate urechile.

Suffolk se înroșise cu totul în timp ce vorbea, arătând de parcă ar fi fost pe cale să pocnească, având întreaga atenție publică asupra lui. Fu primul care privi în direcția catedralei când dinspre ușa principală se auziră vociferări și pocnituri. Margaret văzu cum pe fața lui Suffolk se instalează o expresie de adâncă ușurare când Derry Brewer ieși din obscuritate și se opri derapând. Prin mulțime treceau servitori cu carafe și pahare delicate cu vin alb. Derry înșfăcă unul din mers și se duse spre caleștile așezate în semicerc.

— Master Brewer! făcu Suffolk, ștergându-și cu o bucată de pânză transpirația de pe frunte.

Margaret zări un alt lord înalt întorcându-se brusc la auzul numelui și pășind prin mulțime spre ei.

— Ce zi minunată pentru o nuntă! spuse Derry în engleză, golindu-și paharul cu o sorbitură lungă.

Făcu o plecăciune spre nobilii francezi care-l priveau cu suspiciune.

— Maiestățile Voastre, lord Suffolk! Iar aceste flori ale Franței trebuie să fie prințesele Margaret și Yolande.

Derry se plecă chiar și mai adânc înaintea lor și le sărută mâna cu un zâmbet care nu-i părăsi deloc chipul. Transpira abundent și arăta de parcă ar fi încercat să-și potolească răsuflarea, observă Margaret. De ce era atât de entuziasmat că le vedea? Părea aproape ca și cum ar fi alergat. Nobilii care se învârteau în jurul lor își șușoteau deja tot felul de întrebări.

Suffolk întinse mâna și-l atinse pe Derry pe braț, înroșindu-se chiar și mai mult din cauza încordării și căldurii.

— Tocmai explicam, master Brewer, că ar trebui să ne mutăm un moment într-un loc mai ferit, înainte de ceremonie.

— Excelent! răspunse Derry.

Când trecu un servitor, schimbă paharul său gol cu unul plin și-l bău și pe acesta din trei înghițituri.

— Este mult prea cald aici. A, lord York! Ce plăcere să vă văd atât de viguros și entuziasmat într-o astfel de zi.

Pentru ochii lui Margaret, lordul York era mult mai aproape de felul în care se aștepta ea să arate un lord englez. Era înalt și agil, cu o față severă și pătrată și un păr negru tuns scurt. Ochii săi întunecați scăpărau în timp ce se apropia și toți cei din jur tăcură, simțind amenințarea ca pe o văpaie ieșită din nobilul englez. Din nou, tatăl ei și regele schimbară o privire, devenind tot mai îngrijorați cu fiecare clipă.

— Maiestatea voastră, domnule conte, lord Suffolk, zise York făcând o plecăciune. Îmi pare bine să te văd aici, Brewer. Mă voi bucura ceva mai târziu de șansa de a ne continua ultima noastră conversație.

— O, după cum vă este voia, domnule. Însă ziua de astăzi nu-i dedicată problemelor noastre sordide, nu? Este o zi de sărbătoare, când două mari culturi se unesc sub promisiunea tinereții.

Cu fața încă strălucind de transpirație, Derry le zâmbi tuturor, fiind limpede încântat de ceva. Margaret urmărise cu greutate vorbele englezești și privea de la unul la altul. Suffolk glăsuise destul de frumos, devenindu-i astfel simpatic. Lordul York nici măcar nu o luase în seamă.

— Pe aici, domnilor, doamnelor. Haideți să ne refugiem în catedrală din fața căldurii soarelui.

Derry conduse micul grup spre ușile deschise, ridicându-și paharul spre un grup de soldați englezi care-și trăgeau sufletul. Îl priviră pieziș, urmărindu-i fiecare pas cu niște priviri înghețate.

Interiorul bisericii era ca o adiere răcoroasă după soarele fierbinte. Margaret respiră adânc, îngrijorată că s-ar putea să leșine. Se sprijini de Yolande pe când micul și ciudatul grup se întoarse, așteptând să fie pus în temă.

Derry își tamponă fruntea cu o batistă fină înainte de a spune ceva, foarte conștient de atenția pe care o atrăsese asupra sa. Știa că toate lunile de planificare nu vor mai însemna nimic dacă dădea greș cu acest discurs. Ridică fruntea, îndepărtând batista:

— Mă tem că există o mică problemă, domnii mei. Regele Henric a căzut la pat noaptea trecută. Nu este nimic mortal, însă chiar și după purgare, asta va lua timp. A fost nevoit să se întoarcă la Calais, împotriva dorinței sale și

de acolo în Anglia. Nu este capabil să ia parte la eveniment și nu-și poate trimite decât cele mai umile cereri de iertăciune prințesei Margaret și tatălui ei.

— O *mică* problemă?! zise regele Carol uluit.

Engleza sa era excelentă, remarcă Derry, cu toate că accentul său era destul de pronunțat ca să deranjeze.

— Aveți vreo idee despre ce muncă s-a depus pentru această zi? Acum îmi spuneți că regele dumneavoastră este bolnav. Este o catastrofă!

— Maiestatea Voastră, nu-i totul pierdut, răspunse Derry. Am instrucțiuni precise din partea regelui Henric. Aceasta-i o problemă care-mi stă în putere s-o rezolv.

— Dar nu aveți mire! tună nobilul René. Cum o să rezolvați *asta*?

— Ați intrat direct în miezul problemei, domnule conte, zise Derry.

Zâmbetul nu îi contenise.

— Regii nu sunt precum ceilalți oameni, slavă Domnului! Lordul Suffolk, prezent aici, are permisiunea regelui Henric de a face legământul în numele său. Nunta va continua în această formă, cu o altă ceremonie în Anglia, la o dată ulterioară. Armistițiul și schimbul de teritorii își vor urma cursul.

— Schimb de teritorii? făcu York dintr-odată.

Derry se întoarse spre el, arcuindu-și sprâncenele surprins.

— Domnule York, văd că regele nu v-a spus în amănunțime planurile sale, după cum are și dreptul. Poate că ar trebui să ieșiți afară mai degrabă, decât să ascultați detalii care nu vă privesc.

York scrâșni din dinți, mușchii maxilarului său îngroșându-se vizibil.

— Voi rămâne să ascult și restul, Brewer. În calitate de comandant al forțelor engleze din Normandia, cred că asta mă privește și pe mine.

Derry lăsă să se pogoare un moment de tăcere, de parcă ar fi chibzuit dacă să pună sau nu ca omul să fie azvârlit afară. York se înroși și mai tare sub privirile cercetătoare ale regelui francez și ale contelui de Anjou.

— Prea bine, lord York. Stați dacă doriți asta, însă vă rog să-mi permiteți să discut planurile regelui Henric fără alte întreruperi.

Margaret crezu că zveltul lord englez va exploda de furie, însă York se stăpâni făcând un efort vizibil. Se trezi dusă pe gânduri, vederea fiindu-i încețoșată de lacrimi. Henric nu venea! Engleza ei nu era suficient de bună

ca să urmărească toată conversația rapidă. Chiar când încerca să înțeleagă catastrofa, toți sugerau ceva diferit.

— Iertați-mă, domnii mei, Maiestatea Voastră, murmură ea în timp ce Derry vorbea.

Nimeni nu părea să o fi auzit.

— Iertare, tată, continuă ea, renunțând la engleză când inima parcă i se rupea în două în piept. Nu va fi nicio nuntă astăzi?

A fost Suffolk cel care s-a întors atunci spre Margaret, pe față citindu-i-se amărăciune și îngrijorare. Răspunse într-o franceză fluentă:

— Draga mea, îmi pare foarte rău. Este adevărat, regele Henric nu poate veni aici. Am permisiunea sa de a face legământul căsătoriei în numele său. Astfel de lucruri pot fi făcute și vor satisface anumite alte părți din acordul de uniune. Te vei logodi astăzi, cel puțin, și te vei mărita oficial în Anglia. Nu aș fi acela care să-ți aducă astfel de vești, draga mea, însă am ajuns prea departe pentru a da cu piciorul la tot acum. Dacă-mi vei îngădui, voi sta astăzi în locul regelui Henric.

Margaret făcu ochii mari, cu gura ușor deschisă. Voalul devenise, brusc, înăbușitor și și-l smulse de pe față.

— Domnule, spune-mi pe cuvântul dumitale de onoare că este adevărat? Mă voi căsători astăzi sau nu?

Suffolk ezită și Derry vorbi în numele lui:

— Va fi un schimb formal de jurăminte, prințesă. Fără mire, n-ar putea fi considerată o căsătorie adevărată, însă va fi suficient.

— Dar văd un inel pe degetul lordului Suffolk! zise Margaret, clătinând din cap. Cum poate veni în biserică și să facă legăminte solemne când este deja căsătorit?

— Regii își urmează propriile lor legi, prințesă. Dacă Henric vrea așa – și dacă regele Carol este de acord că așa va fi –, atunci așa va fi.

Toate privirile se întoarseră spre regele francez, care asculta într-o nedumerire fascinată.

— Maiestatea Voastră, zise René încet. Am ajuns aici. Nu mai este decât un pas.

Regele se scărpină pe nas, chibzuind.

— Am anumite acorduri pecetluite cu regele vostru, Henric, spuse el. Acorduri care devin active imediat ce prințesa Margaret se mărită. Spuneți

că veți onora această… logodnă ca fiind căsătorie adevărată în termenii conveniți?

— Da, răspunseră Suffolk și Derry aproape într-un glas.

Regele francez dădu din umeri.

— Atunci eu sunt mulțumit.

Trecu la o franceză rapidă pentru a vorbi din nou cu Margaret.

— Englezii sunt stângaci și nepricepuți, draga mea, însă dacă regele lor este bolnav, este voia Domnului, iar niște bieți oameni nu pot decât să se plece înaintea ei. Vei fi de acord cu acești termeni? Asta l-ar onora pe tatăl tău.

Margaret făcu o reverență.

— Dacă aceasta vă este voia, Maiestatea Voastră…

Încordarea păru a se desprinde dintre cei din micul grup la spusele sale. Lordul Suffolk o bătu cu stângăcie pe braț.

— Atunci, cred că ar trebui să-mi iau locul la altar, draga mea. Văd că episcopul îl așteaptă pe mire. În mod sigur va crede că am dus o viață îngrozitoare de arăt atât de bătrân.

Zâmbi spre ea, iar ochii lui Margaret se umplură de lacrimi la încercarea lui de a-și arăta cumsecădenia. Îl văzu pe englez cum se chinuia să-și dea jos un inel din aur de pe deget, pe care apoi îl puse cu grijă într-un buzunar. Putea vedea o dungă albă pe locul unde stătuse atâția amar de ani.

Înainte de a se duce să-și ia locul în strană, îl văzu pe lordul York aplecându-se spre Suffolk. Cu toate că lordul cel zvelt zâmbea în timp ce vorbea, orice ar fi spus îl făcu pe Suffolk să pălească în întuneric.

Yolande se întinse să-i șteargă lacrimile lui Margaret înainte ca acestea să-i strice fardul de pe gene, apoi readuse voalul la locul său aproape cu respect. Margaret se strădui să tragă adânc aer în piept. Avea paisprezece ani și-și spuse cu fermitate că nu i se va face frică și nici nu va leșina în ziua nunții sale sau orice va fi devenit aceasta. În gândurile ei, își jură că va avea vreo câteva vorbe cu regele ei englez, când se vor întâlni în cele din urmă. Lăsarea ei de una singură la propria lor nuntă ar trebui să valoreze cel puțin un castel.

Gândul o făcu să chicotească, iar Yolande o privi surprinsă. Restul bărbaților se așezaseră prin strane, iar mulțimea de-afară prinse, în sfârșit, să intre, ea urmărind totul cu neliniște și șoptind întrebări la care nu se putea răspunde. La capătul naosului, William de Pole intrase pe ușă în

amvonul din stejar negru, care ascundea misterele altarului și corul congregației. Prin acea deschidere putea vedea spatele lat al englezului, stând și așteptând-o pe Prințesa Franței. Margaret clătină din cap neîncrezătoare.

— Este o zi ciudată, îi șopti surorii sale. Cred că nu sunt altceva decât o jucărie, în vreme ce ei își desfășoară jocurile lor de putere prin întreaga lume.

Își încleștă maxilarul, refuzând să se uite când tatăl ei veni lângă ea și-o luă de braț. Yolande și verișoarele ei pășeau în spatele său, iar biserica se umplu de muzică atunci când începură să cânte trei harpiste. La brațul tatălui ei, Margaret mergea încet de-a lungul naosului, ținându-și capul sus. Trecură prin amvon împreună, iar ușa se închise în urma lor. Când lordul Suffolk privi înapoi, zâmbi văzând un asemenea curaj la o fată atât de tânără. Fie din noroc, fie cu binecuvântarea Domnului, sau poate că fusese sâcâiala lui Derry Brewer, Suffolk credea că regele Henric își găsise o fată deosebită ca să-i fie mireasă.

•

Clopotele Catedralei Sf. Gatien băteau la Tours, un sunet vesel care se tot rostogolea în modele complicate, fără a se repeta niciodată în cursul unui dangăt plin.

Derry privea indiferent cum ieși afară prințesa franceză și cum fu escortată înapoi la caleașca sa pregătită, iar clopotele și mulțimea dezlănțuită se auzeau peste tot în jurul ei. Zâmbea și plângea în același timp, ceea ce-l făcu pe Derry să chicotească. Dacă propria lui fiică ar fi trăit, ar fi avut cam aceeași vârstă. Gândul îi deschise o veche rană în suflet.

Regele francez și nobilii săi cei mai puternici ieșiră afară ca s-o vadă pe mireasă plecând spre Castelul Saumur, monarhul fiind deja adâncit în conversație și înconjurat de mesageri care se duceau sau veneau din tabăra militară din afara orașului.

Gândurile lui Derry fură întrerupte când o mână i se așeză cu fermitate pe umărul drept. Prin hanurile din estul Londrei, ar fi înșfăcat-o și i-ar fi rupt degetul mic, însă acum făcu efortul de a se împotrivi impulsului.

— Ce-ai săvârșit în numele regelui, Derry Brewer? șuieră York. Spune-mi că nu-i așa. Spune-mi că n-am înapoiat acum teritorii câștigate pentru bunii englezi de către Henric de Monmouth.

— Fiul său, *regele* nostru, a vrut un armistițiu, lord York, așa că da, aceasta este exact ceea ce-am făcut, răspunse Derry.

Îndepărtă mâna de pe umărul său, strângând intenționat oasele laolaltă când făcu asta. York gemu de durere, cu toate că rezistă nevoii de a-și repune sângele în mișcare.

— *Asta-i* trădare! Vei atârna în ștreang pentru asta, împreună cu nătărăul ăla de Suffolk.

— Presupun că și regele ni se va alătura, nu? Lord York, este posibil să nu fi reușit să pricepi aceste aranjamente? Maine și Anjou sunt prețul unui armistițiu pe douăzeci de ani. Vrei să-ți contrazici propriul tău rege? Asta a vrut *el.* Noi, care-i suntem doar umili servitori, nu putem face altceva decât vrerea regală.

Spre surprinderea sa, York se dădu înapoi și-i zâmbi cu răceală.

— Cred că vei descoperi că există consecințe în astfel de jocuri, Derry Brewer. Indiferent ce crezi că ai realizat, vestea s-a dus acum. Pe măsură ce se află despre târguielile tale secrete, întreaga țară va ști doar că regele Henric a renunțat la teritorii câștigate de tatăl său și cu sângele englezesc, vărsat pe câmpurile de bătălie. Vor spune… O, am să te las pe tine să-ți dai seama cam ce vor spune toți. Îți doresc noroc, însă vreau să-ți amintești că te-am prevenit.

York chicoti și clătină o clipă din cap.

— Crezi că englezii ăștia vor fi blânzi, doar pentru că un grăsan de nobil francez îi trimite înapoi în Normandia? Te-ai întins mai mult decât ți-e plapuma cu istețimea ta, Brewer. Oamenii vor muri din cauza asta.

— Vinzi levănțică, dar și profeții? întreb pentru că nu mi-ar strica un fir de levănțică și nu sunt țigănci pe-aici.

Crezu atunci că York își va pierde cumpătul, însă bărbatul se mulțumi să zâmbească din nou.

— Acum sunt cu ochii pe tine, Derry Brewer. Oamenii mei te urmăresc. Îți doresc mult noroc pe drumul înapoi spre Calais, însă mă tem că nu vei avea parte de el astăzi. Toată această trăncăneală a ta nu-ți va ajuta la nimic când vom pune mâna pe tine pe drum.

— Ce lucru ciudat să-mi spui asta, lord York! Ne vom revedea la Londra sau Calais, sunt convins. Pe moment însă, regele francez m-a invitat să-l însoțesc la vânătoare. Îmi place de el, Richard. Vorbește nemaipomenit de bine engleza.

Derry ridică o mână spre a atrage atenția grupului de nobili francezi. Unul dintre baroni văzu asta și-i răspunse la gest, strigându-l. Cu o ultimă înălțare de sprâncene, pentru ochii lui York, Derry o luă din loc și se îndreptă spre ei.

•

În afara orașului, oastea franceză începu să-și strângă tabăra, pregătită să preia controlul noilor teritorii câștigate într-o singură dimineață, mai mult decât în zece ani trecuți până acum. Ducele René era radios când Derry ajunse la grup. Mai mult de doisprezece dintre nobili se adunaseră în jurul lui, bătându-l pe umeri și felicitându-l cu glas tare. Spre surprinderea lui Derry, francezul avea lacrimi care-i curgeau pe obrajii lui palizi. Văzu expresia lui Derry și izbucni în râs.

— O, voi, englezii, sunteți prea reci. Nu înțelegi că mi-am recuperat astăzi pământurile familiei? Acestea sunt lacrimi de bucurie, *monsieur*.

— Ah, sunt cele mai bune, răspunse Derry. Era vorba de o vânătoare, când Maiestatea Sa m-a invitat să-l însoțesc?

Ochii ducelui René suferiră o schimbare subtilă în lumina soarelui.

— Cred că Maiestatea Sa, regele Carol, se amuza pe socoteala dumitale, *monsieur*. Nu va fi nicio vânătoare de mistreți, lupi, nu astăzi. Totuși, Maiestatea Sa își va însoți armata când aceasta se va deplasa spre nord, prin domeniul meu. Cine-ar putea spune ce căprioară englezească am putea găsi tremurând prin țarinile familiei mele sau prin vie?

— Înțeleg, făcu Derry, buna sa dispoziție dispărând. Bănuiesc că nu mă voi alătura dumneavoastră nicidecum, conte. Dacă n-aveți nimic împotrivă, voi rămâne aici un timp, cât voi face pregătirile pentru întoarcerea acasă.

Îl văzu pe Richard de York îndepărtându-se la pas pentru a da ordine celor o mie de oameni cu care venise în sud. Și aceștia se vor retrage în Normandia. Ducele nu avea de ales. Pentru un moment, Derry avu impresia nesănătoasă că York nu era prostănacul care credea el că este. Existau mulți coloniști englezi în Maine și Anjou, asta era adevărat. Era sigur că nu vor fi atât de smintiți încât să opună rezistență? Acordurile semnate de regele Henric permiteau dezrădăcinarea pașnică a familiilor engleze din provinciile franceze. Totuși, starea de spirit a nobililor din jurul său era, într-adevăr, cea de vânătoare. Își dezveleau colții și putea simți plutind în aer un anumit sentiment de febrilitate, care-l îngrijora. Derry simțea gustul de fiere din gâtlej. Dacă englezii din Maine și Anjou refuzau să plece, asta

ar putea însemna război. Toate eforturile depuse de el, toate aceste luni de uneltiri s-ar duce pe apa sâmbetei. Armistițiul câștigat cu trudă n-ar ține mai mult decât bruma în timpul verii.

CAPITOLUL 8

Vreme de trei zile, armata franceză și soldații lui York s-au urmărit unii pe alții, deplasându-se spre nord, prin Anjou. Oamenii ducelui Richard au înaintat mai departe după asta, parțial și pentru că regele francez se oprea și conducea tribunale în fiecare oraș. Grupul regal făcu un mare tur al Văii Loarei, așezându-și tabăra ori de câte ori regele Carol vedea ceva interesant sau dorea să viziteze o biserică cu moaștele unui anumit sfânt. Râurile și podgoriile, întinse pe multe mile în teritoriu îi stârneau o plăcere deosebită.

Sute de familii din Anjou au fost alungate de pâlcuri de soldați francezi brutali, gonind înaintea oștii principale. Șocați și disperați, oamenii au luat-o la drum în căruțe și pe jos, un mare puhoi de supuși sărăciți dintr-odată, care creștea zi de zi. York și-a retras oamenii dincolo de granița noului teritoriu englezesc din Franța, postându-i la hotarele Normandiei în vreme ce puhoaiele de izgoniți continuau să sosească, umplând toate satele și orașele cu mizeria lor și plângerile lor. Unii dintre ei cereau furioși socoteală regelui Henric pentru pierderile lor, însă în marea lor majoritate erau prea uluiți și neputincioși ca să facă altceva decât să plângă și să blesteme.

Izgonirile au continuat și, curând, s-au răspândit povești despre siluiri și omoruri, care se adăugau haosului și revoltei odată cu familiile care veneau. Pe măsură ce treceau săptămânile, lorzii mărunți au trimis scrisori furioase și mesageri prin care cereau ca forțele engleze să-i protejeze pe ai lor, însă York le dădea la o parte, necitite. Chiar dacă exproprierile nu se înfăptuiau printr-un decret al regelui englez, voia ca oamenii să vină acasă cu poveștile lor despre umilințe. Asta ar fi încins lucrurile în Anglia, aprinzând un foc care în mod sigur îi va mistui pe Derry Brewer și pe lordul Suffolk. Nu știa dacă răzmerițele vor ajunge atât de departe, până la rege însuși, însă și-o făcuseră cu mâna lor și meritau să fie dați de rușine și demonizați pentru ce săvârșiseră.

În fiecare seară, York urca în turnul bisericii din Jublains și privea înspre sud, peste câmpuri. Pe la apusul soarelui, putea vedea sute de bărbaţi englezi, femei și copii împleticindu-se spre siguranța graniței, fiecare purtând propria sa poveste de violență și cruzime. Nu-și dorea decât ca Derry Brewer sau Suffolk, sau chiar regele Henric însuși, să vadă ce provocaseră.

În vreme ce stătea acolo, auzi pași pe treptele din piatră, privind soarele apunând în cea de-a patruzeci și treia zi de după nuntă. York privi în jur surprins și-o văzu pe soția sa urcând.

— Ce-i asta? Ar trebui să te odihnești, nu să urci treptele reci. Unde-i Percival? Am să-i tai urechile pentru asta.

— Calmează-te, Richard, răspunse Cecily, gâfâind ușor. Îmi cunosc propria mea putere și l-am trimis pe Percival să-mi aducă suc rece, stors. Doar am vrut să văd priveliștea care te aduce aici în fiecare seară.

York arătă spre fereastra deschisă. În alte circumstanțe, ar fi apreciat auriul-închis și trandafiriul apusului franțuzesc, dar după cum stăteau lucrurile, era indiferent la frumusețea lui.

Cecily se aplecă peste pervazul lat după ce dăduse ocol marelui clopot de bronz.

— Ah, văd, zise ea. Oamenii aceia mici. Sunt englezii de care vorbeai?

— Da, venind cu toții în nord, în Normandia, cu necazurile lor și mâniile lor deșarte, de parcă n-aș avea deja destule necazuri. Nu vin ca să-i văd, ci pentru că mă aștept să văd oștirea franceză mărșăluind încoace, înainte ca anul să fie gata.

— Se vor opri aici? întrebă Cecily, cu ochii mari.

— Bineînțeles că se vor opri! Alungarea familiilor este ceva mai mult pe gustul lor decât arcașii englezi. Îi vom întoarce din drum și-i vom trimite din nou în sud, dacă pun piciorul pe teritoriul englez.

Soția lui se liniști vizibil.

— Soția lordului Derby spunea că totul este o dezordine îngrozitoare. Soțul ei crede că ar trebui să rupem orice acord a fost făcut și să începem din nou. Zice că regele trebuie să nu fi fost în toate mințile când…

— Mai încet, draga mea. Indiferent cât adevăr este în asta, nu avem de ales decât să apărăm noua graniță. Peste an sau doi, poate mi se va oferi șansa să iau înapoi teritoriul prin luptă. Am mai pierdut noi Maine și Anjou și înainte, sub regele John. Cine știe ce ne rezervă viitorul?

— Dar există un *armistițiu,* Richard, nu? Lordul Derby spune că vor fi douăzeci de ani de pace.

— Lordul Derby îi spune multe soției sale, din câte se pare.

Turnul era unul dintre locurile private de găsit prin Franța, însă cu toate astea, York se apropie mai mult de soția sa, plimbându-și mâna peste curbura pântecului în care creștea copilul.

— Starea de spirit între oameni este una rea, draga mea. Am rapoarte despre răzmerițe, iar tulburările de-abia au început să se răspândească. Aș prefera să te știu în siguranță, acasă. Regele Henric a pierdut încrederea lorzilor săi. Asta nu se va termina bine, când tot mai mulți dintre ei vor afla că aici a fost mâna lui… și numele lui Suffolk pe tratat. Îl voi judeca pe William de la Pole pentru trădare, jur. Pentru Dumnezeu, să-ți dai seama că mă desparte de tron doar distanța unei granițe! Dacă bunicul meu, Edmund, s-ar fi născut înaintea lui John de Gaunt, *eu* aș fi cel care ar purta coroana, atât de prost așezată pe capul lui Henric. Îți spun, Cecily, dacă aș fi rege, n-aș da înapoi francezilor nici măcar o palmă de pământ, nu până când mai răsună și ultima goarnă. Acesta-i teritoriul *nostru,* iar eu trebuie să văd cum este dat de pomană de proști și uneltitori. Iisus a plâns! Regele Henric este un prostănac. Am știut asta încă de când era un băietan. Își petrecea mult prea mult timp alături de călugări și de cardinali și nu destul mânuind o spadă, precum tatăl său. L-au nenorocit, Cecily. L-au nenorocit pe fiul regelui meu, cu rugăciunile lor și poeziile.

— Atunci lasă-i să cadă, Richard, zise Cecily, punându-și o mână pe pieptul soțului ei și simțind inima bătând puternic. Lasă-i să umble după potcoave de cai morți în timp ce tu crești în putere. Cine știe, poate că te vei găsi în situația de a ajunge la timp la coroană? Dacă Henric este atât de slab pe cât spui?

Pălind, York puse mâna pe gura soției sale, apăsând-o tare.

— Nici măcar aici să nu spui așa ceva, draga mea. Nu cu glas tare, nici măcar în șoaptă. Nu trebuie vorbit despre așa ceva, înțelegi?

Ochii ei scânteiau când îi luă mâna de la gură. Ultimele raze de soare luceau pe turn, întregul cer întunecându-se spre un roșu-închis și un mov-pal.

— Draga mea, indiferent ce se întâmplă anul viitor, această vară trebuie mai întâi să se sfârșească. În vreme ce regele Henric se *roagă,* râurile bune

și văile sunt recapturate de nenorociții ăștia de francezi… Îmi pare rău, Cecily. Clocotesc de furie numai la acest gând.

— Am și uitat totul, însă n-ai să-l înveți pe copilul nostru astfel de vorbe, sper.

— Niciodată. Ești la fel de rodnică precum o podgorie, draga mea mireasă Neville, spuse el, întinzând mâna și atingându-i pântecul ca pentru a avea noroc. Ce mai face clanul Neville?

Cecily râse, un sunet ușor și zornăitor.

— Nepotul meu, Richard, este cel care o duce bine, ori așa am auzit. S-a căsătorit cu fata aceea, Beauchamp, dacă ți-o amintești? O mică cicălitoare, însă pare să-l iubească la nebunie. Fratele ei este contele Warwick și mi s-a spus că se duce mai repede decât pot doctorii să-i tragă sânge.

— E cel fără un fiu? Îl cunosc. Sper că nepotul tău tot va mai veni în vizită, Cecily. Cât are acum, optsprezece, nouăsprezece ani? Are jumătate din vârsta mea și deja-i conte!

— O, dar te adulează, știi asta. Chiar dacă moștenește titlul de conte, tot va veni la tine pentru sfaturi. Tatăl meu a zis întotdeauna că Richard este cel cu minte din întreaga familie.

— Sunt sigur că se referă la mine, zise soțul ei zâmbind.

Ea-i ciocăni fruntea.

— Nu se referea deloc la tine, Richard York. Fiul fratelui meu este cel cu minte.

Ducele privi pe fereastră. La cei treizeci și patru de ani ai săi, era puternic și sănătos, însă avea din nou acea senzație de disperare perfidă la gândul că o oaste franceză mărșăluia la vedere, în depărtare.

— Poate că ai dreptate, draga mea. Acest Richard abia dacă-și poate plănui ceva mai departe de ziua de mâine, cel puțin pentru moment.

— Ai să-i învingi, sunt sigură. Dacă te cunosc, totuși, știu că nu pierzi cu ușurință… și nu renunți. Este și o caracteristică a celor din neamul Neville. Copiii noștri vor băga spaima în ei. Sunt destul de sigură de asta.

El își duse o mână rece pe maxilarul ei, simțind un val de afecțiune. Afară, seara îmbrăcase nuanțe de violaceu și cenușiu. Întinse mana și-i trase mantia mai aproape de ea.

— Cobor cu tine, zise el. Nu vreau să cazi pe treptele astea.

— Mulțumesc, Richard. Întotdeauna mă simt în siguranță cu tine.

•

Margaret stătea în curtea principală a castelului Saumur, privindu-l pe cel care se declarase a fi protectorul ei, învățându-i pe frații ei câte ceva despre mânuirea sabiei. Tatăl ei era plecat să supravegheze retrocedarea Anjoului, ocupat cu o mie de detalii legate de arendele și proprietatea asupra pământului pe care-l dobândise prin căsătoria fiicei sale.

Când se întorsese la Saumur în acea primă zi, i se păruse că nu se schimbase cu adevărat nimic. Nu era chiar o regină de-adevăratelea, după acea ceremonie ciudată, iar Anglia era foarte departe, așa cum fusese întotdeauna.

Îl privi pe Suffolk corectându-l pe micul Ludovic, când acesta se întinsese prea mult la o lovitură.

— Garda, băiete! Unde ți-e garda? zise Suffolk, glasul său rostogolindu-se dintre ziduri.

Margaret simți un val de afecțiune pentru masivul lord englez. Tatăl ei se întorsese pentru scurtă vreme la Saumur, după o săptămână de călărit alături de rege. Văzându-și fiicele, le spusese aspru să o aducă pe mama lor, dând ordine cu vechea sa fire autoritară. Momentul când Suffolk pășise înainte, dregându-și glasul, a fost una dintre amintirile sale cele mai dragi din tinerețea ei.

— Conte de Anjou, spusese Suffolk. Trebuie să vă reamintesc că regina Margaret nu se mai află la porunca dumneavoastră. Ca reprezentant și luptător al soțului ei, trebuie să insist ca ea să fie tratată cu demnitatea cerută de rangul ei.

René de Anjou căscase gura la englezul care stătea atât de ferm înfipt între ei, în propria sa curte. Deschisese gura ca să răspundă, apoi se gândi mai bine, aruncând căutături piezișe în jur până când privirea-i căzu asupra nefericitei Yolande.

— Adu-o pe mama, fată! Sunt obosit și flămând și deloc dispus la astfel de jocuri englezești.

Yolande se îndepărtase în fugă, adunându-și poalele rochiei într-un mănunchi. În timp ce intra în casa lui, fața tatălui ei se făcuse roz, buza de jos ieșindu-i în afară ca a unui buldog ofensat. Ducele René plecă din nou peste trei zile, iar în acest timp nu-i mai spusese nimic, nici ei, nici lordului englez.

Margaret se înroși amintindu-și asta. Fusese un moment de bucurie pură să-l vadă pe trântorul alb nevoit să dea înapoi. Nu se îndoia de dorința lui

Suffolk de a-i apăra onoarea. Omul își lua foarte în serios datoria de a fi protectorul ei și bănuia că antrenamentul cu spada făcut cu frații ei avea un scop asemănător.

Privi la încrucișarea de săbii. Cei trei frați ai ei erau cu toții mai repezi decât contele englez, însă el era un luptător veteran, un om care suferise răni la Hartfleur și fusese comandant de asediu la Orléans. Cunoștea despre luptă mai mult decât Jean, Nicolas sau Ludovic și, de fapt, îi bătuse pe toți împreună, pentru a demonstra cum putea proteja armura pe cineva în toiul unei încăierări. Fără îndoială, nu mai era tânăr, iar Margaret îl putea auzi gâfâind când pară o lovitură și abătu alta asupra scutului lui Louis.

Sabia pe care o avea era uriașă în ochii tinerei, patru picioare de oțel solid, pe care Suffolk o ținea cu ambele mâini. Arma arăta grosolan, însă Suffolk o făcea să prindă viață, mișcând-o după tipare complicate, ca și cum ar fi fost ușoară ca un fulg. Înarmat cu sabia, toate urmele blândului lord englez dispăruseră. Devenise, pur și simplu, înspăimântător. Margaret privi fascinată cum Suffolk îl făcea pe Louis să apere lovitură după lovitură, până când sabia lui îi căzu dintre degetele rămase fără vlagă.

— Ha! Întărește-ți strânsoarea pe mâner, băiete, zise Suffolk.

Pe sub segmentele de armură ușoară purtau tunici vătuite din greu și pantaloni, pentru antrenament. Pe când Ludovic își freca degetele amorțite, Suffolk își scoase coiful și dezvălui o față congestionată, șiroind de transpirație.

— Nu-i cale mai bună de a-ți antrena brațul pentru sabie decât folosind sabia, îi spuse Suffolk fratelui ei, care gâfâia. Trebuie să ți se pară ușoară, pentru că viteza se naște din forță. În unele bătălii, momentul hotărâtor al victoriei va veni dacă reușești să lași strânsoarea de două mâini la momentul crucial. Jean, vino la mine să-i arăți fratelui tău.

Fratele ei, Jean, venea cu forțe proaspete și părea încrezător când își ocupă poziția, ținând sabia cu vârful în sus, în vreme ce-și punea coiful la loc. Era un obiect greu, din fier, căptușit cu un strat gros de păr de cal. Purtătorul coifului trebuia să respire printr-o apărătoare cu un grilaj perforat, în vreme ce câmpul său vizual era redus la o fantă îngustă, cu marginile îmbrăcate în bronz lustruit. Deja supraîncălzit, Suffolk privi cu aversiune căptușeala pătată de transpirație. Puse coiful cu grijă pe pietrele din spatele lui.

— Întinde-ți piciorul drept cu o fracțiune mai mult, îi spuse lui Jean. Trebuie să fii în echilibru cu fiecare pas, cu picioarele bine înfipte în pământ. Așa. Piciorul drept spre fandare. Gata?

— Da, domnule, răspunse Jean.

El și Suffolk se luptaseră deja de vreo douăsprezece ori, englezul fiind cel care câștigase. Totuși, Jean progresa, iar la șaptesprezece ani era foarte rapid, chiar dacă-i lipsea forța dobândită după decenii de luptă cu sabia.

Jean lovi repede, iar Suffolk devie lama chicotind. Săbiile se ciocniră de încă două ori, iar Margaret văzu că Suffolk era întotdeauna în mișcare, picioarele sale nu stăteau niciodată pe loc. Jean avea tendința de a prinde rădăcini în pământ și să dea lovituri de pe loc, ceea ce însemna că Suffolk putea crește distanța între ei și să-l facă să-și piardă echilibrul.

— Iată! Rămâi așa! lătră Suffolk dintr-odată.

Sabia lui Jean descrisese un cerc în aer la înălțimea capului, iar Suffolk o parase ferm, cu sabia ridicată. Pentru o clipă, Jean își expuse pieptul. Fratele ei încremeni la auzul ordinului, rămânând pe loc.

— Vezi, Ludovic? Este expus. Dacă am forța de a-i devia lovitura cu o singură mână, pot să-mi iau mănușa stângă de pe mâner și să izbesc cu ea. O lovitură-i suficientă.

Demonstră asta atingând cu pumnul înmănușat în zale coiful lui Jean.

— Asta l-ar face să-i sune ca un clopot, nu? Și mai bună este o lovitură de pumnal, ținut în pumn, cu lama între încheieturile degetelor. O astfel de lovitură de pumnal i-ar rupe apărătoarea de gât, dacă-i destul de puternică.

Spre neplăcerea lui Jean, Suffolk îi arătă lui Ludovic o altă lovitură spre gâtul descoperit.

— Sau poți lovi chiar și fanta pentru ochi a coifului, deși este greu de lovit când este în mișcare. Totul depinde de forța brațului tău și trebuie să fii conștient că și el îți poate face același lucru. Redu priza pe mâner și-am să-ți arăt unele metode de apărare împotriva acestor lovituri.

Suffolk se dădu înapoi în timp ce vorbea și văzu că Margaret privea. Făcu câțiva pași spre ea și se lăsă într-un genunchi, cu sabia înaintea sa, ca o cruce ridicată. Margaret simți cum se îmbujorează și mai mult pentru că frații ei asistau la asta, însă un sentiment de mândrie o cuprinse, văzând că acest bărbat masiv se afla sub porunca ei.

— Doamnă, nu v-am văzut aici, spuse Suffolk. Nădăjduiesc că nu mi-am neglijat îndatoririle. Am vrut să le arăt fraților dumneavoastră unele din

tehnicile mai noi care au devenit populare în Anglia.

— Sunt sigură că au învățat multe, lord Suffolk.

— William, vă rog, doamnă. Sunt slujitorul dumneavoastră.

Margaret pierdu o clipă gândindu-se la satisfacția pe care ar avea-o dacă i-ar porunci lui William să-l înghesuie pe fratele ei, Jean, într-un cazan din bucătăria castelului. Nu se îndoia că ar face asta. Nu fără regrete, își refuză această plăcere. Acum era femeie măritată sau, mai bine zis, pe jumătate măritată sau poate pe jumătate logodită.

— Mama mea m-a rugat să vă spun că un prieten al dumneavoastră a sosit din Anglia. Un anume *Monsieur* Brewer.

— A, da. Chiar mă întrebam când se va arăta la față. Vă mulțumesc, doamna mea. Cu permisiunea dumneavoastră, mă voi retrage.

Margaret îl lăsă pe Suffolk să-i sărute mâna. Se duse spre castel, lăsând-o singură, împreună cu cei trei frați ai ei.

— Nu vânezi astăzi, Jean? întrebă Margaret cu dulceață-n glas. Nu-ți fugărești sora? Îmi închipui că lordul Suffolk ar sări de îndată cu sabia la tine dacă i-aș cere să facă asta; ce crezi?

— Este lord englez, Margaret. Nu te încrede prea mult în el, zise Jean. Tatăl nostru spune că toți sunt niște vipere viclene. Zice că șarpele din Grădina Edenului în mod sigur vorbea englezește.

— *Pfui*! Tatăl nostru? Este atât de mâncat de lăcomie, încât mă mir că mai spune câte ceva.

— Nu-l insulta, Margaret! Nu ai dreptul. Ești încă sora mea și faci încă parte din această casă și, pe Dumnezeu…

— Nu mai sunt, Jean. Acum sunt Margaret a Angliei. Trebuie să-l chem îndărăt pe William ca să-mi apere cauza?

Sprâncenele lui Jean coborâră furioase, însă nu-și permitea s-o lase să-și cheme protectorul.

— Căsătoria ta a adus Anjoul și Maine înapoi în familie. Asta contează… acesta a fost singurul tău rost. Dincolo de asta, n-ai decât să faci ce poftești.

Jean se răsuci pe loc și se îndepărtă de sora lui. Nicolas îl urmă, iar micul Ludovic rămase numai o clipă mai mult, făcându-i cu ochiul și schimbând un zâmbet cu ea pe seama comportamentului afectat al fratelui său. Margaret fu lăsată de una singură. Pe când privea în jur, prin curtea pustie, simți gustul plăcut al izbândei.

•

Pe Suffolk îl distră să se trezească dus spre sala mare a castelului Saumur. După nuntă, servitorii rămăseseră cam descumpăniți în ceea ce-l privea. Anglia era un dușman jurat, dar apoi familiile s-au reunit în căsătorie. Realitatea armistițiului dintre cele două națiuni va avea nevoie de timp pentru a fi înțeleasă, se gândea el. Deocamdată, doar un mic grup de nobili de ambele părți ale Canalului Mânecii erau la curent cu detaliile.

Suffolk își înăbuși râsul când slujitorul de la ușă făcu o plecăciune vizibil forțată. Poate că statutul unui lord englez se mai ridicase întrucâtva, cel puțin la castelul Saumur.

Derry se ridică din jilțul moale și capitonat spre a-l saluta.

— Pari să fi devenit parte din familie, William. Presupun că te-ai căsătorit cu una dintre fiice, așa că mi se pare în regulă.

Suffolk zâmbi la această glumă, verificând din reflex dacă nu cumva copiii ascultau din balconul de sus. Nu văzu nimic, însă bănuia că Margaret era destul de capabilă să tragă cu urechea la o conversație care o privea. Nu era aceea o umbră mișcătoare în semiîntuneric?

Derry îi urmări privirea.

— O construcție ciudată. Acela-i un amvon?

— N-am nicio idee. Așadar, Derry, ce te aduce la Saumur?

— Nu-mi urezi bun venit? Nu te interesezi de sănătatea mea? Treaba mea este una singuratică, William Pole. Îți spun asta. Nimeni nu este niciodată încântat să mă vadă. Vino, șezi cu mine lângă foc. Mă enervează să te văd acolo, în zale, de parcă ai fi gata să te arunci în bătălie.

Suffolk dădu din umeri, însă se așeză pe un braț al jilțului uriaș, unde putea simți căldura vetrei gâdilându-i pielea. După un moment de gândire, își smuci capul uitându-se spre balcon.

— S-ar putea să nu fim cu totul între patru ochi aici, Derry, murmură el.

— A, înțeleg. Prea bine, îmi voi folosi faimoasa mea subtilitate și pricepere. Ești gata?

Derry se aplecă înainte.

— Broasca cea mai mare, broasca *regală,* dacă mă-nțelegi, pregătește un festin pe cinste din Anjou.

— Derry, pentru numele lui Dumnezeu! Doar n-ai venit până aici ca să faci șarade.

— Foarte bine, lord Suffolk, dacă nu-ți plac codurile, am să vorbesc pe șleau. Regele Carol își petrece vremea prin Anjou. În Anglia au ajuns unele

povești foarte urâte, însă, în cea mai mare parte, se ține de lege și de acordul nostru în legătură cu izgonirile. Singurul lucru care l-a încetinit până acum este distribuirea bogățiilor către favoriții săi. Bătrânul René poate deține el provincia din nou, însă afacerile pot fi predate oricui regele Carol dorește să-i facă un favor. Pare să-i facă plăcere să-i trimită pe negustorii englezi la plimbare. Șase au înaintat deja petiții către cancelarul lui Henric pentru ca regele să intervină. Mulți alții cer ca soldații să le apere proprietățile, însă lordul York stă răbdător și calm în Normandia și nu face niciun pas ca să-i ajute. Asta-i bine.

— Dacă-i așa cum așteptai tu să se întâmple, de ce-ai mai venit aici? zise Suffolk încruntându-se.

Pentru prima dată, Derry părea stânjenit. Prudent în legătură cu balconul acela, se aplecă mai aproape și scăzu vocea până la un murmur aproape acoperit pe pocnetele focului:

— Unul dintre oamenii mei mi-a trimis un avertisment cu privire la Maine. Cu toate drumurile făcute de rege înapoi la Curte, trupele franceze se mișcă atât de încet încât s-ar putea să nu ajungă acolo decât anul viitor. În orice caz, umblă vorba că Maine nu se va gudura ridicându-și labele. Fiind atât de aproape de Normandia, acolo există o mulțime de bătrâni lupi ai războiului care s-au retras în acel loc, în Maine. Au soldați și țărani cu sutele și nu sunt deloc soiul acela care se pleacă doar pentru cine știe ce nobil francez le flutură un tratat prin fața ochilor.

— Așadar, regele Henric trebuie să-i ordone lui York să-și facă treaba cu o armată engleză, răspunse Suffolk. Am ajuns prea departe pe acest drum ca să-l vedem spulberat acum.

— Nu m-am gândit la asta, William, pentru că încă mai am ceva minte în cap. York nu răspunde la scrisori sau ordine. I-am trimis ordine sub sigiliul regelui și este ca și cum le-aș fi azvârlit într-un puț. Lasă ca toate acestea să-și urmeze cursul, timp în care-și păstrează mâinile nepătate. Este o mișcare deșteaptă, recunosc asta. Am planuri pentru ducele Richard, nu-ți fie teamă, însă asta nu rezolvă problema lui Maine. Dacă izbucnesc luptele, noua ta soață franțuzoaică va deveni ostatică, iar noi nu putem lăsa să se întâmple așa ceva.

Suffolk căzu pe gânduri o vreme, holbându-se la flăcări.

— Vrei să vină în Anglia.

— Da, vreau să vină în Anglia. Vreau să se căsătorească cu Henric după toate regulile înainte pentru ca orice dubiu să se risipească. Cu timpul, pot trimite un alt om care să preia comanda armatei din Normandia, poate pe lordul Somerset, poate chiar pe tine, William. Dacă regele-l trimite pe York în alt loc – undeva, în Irlanda, de pildă – va trebui să plece. Vom aranja expulzările din Maine anul viitor, fără ca niciunui nobil francez să i se cârnească nasul. Am să aranjez cu nunta în Anglia, fii fără grijă, însă am nevoie de mireasă. Nu-i putem lăsa să păstreze o piesă atât de valoroasă ca Margaret, în vreme ce izgonirile continuă.

— Sora cea mare se va mărita într-o lună. Margaret va dori să fie aici pentru nuntă, sunt sigur. Oare o vor lăsa să plece?

— Așa ar trebui, răspunse Derry. E deja măritată, în definitiv. Acum este doar o chestiune de etichetă, iar lor le place asta. Henric va trimite o gardă de onoare și o flotilă de nave ca s-o aducă acasă pe mireasa lui franceză. Vom face o mare sărbătoare din asta. Trebuie doar să se întâmple înainte de a sosi iarna.

Derry se frecă la tâmple o clipă, iar Suffolk își dădu seama cât era omul de obosit.

— Sunt doar eu, gândindu-mă la toate, William, asta-i tot. S-ar putea ca regele Henric să-l trimită pe York în Irlanda, iar atunci tu vei fi cel care va aduce armata noastră în Maine, pentru a face ca evacuările să meargă strună. S-ar putea ca acolo să nu fie niciun fel de necazuri și ca toate rapoartele mele să nu fie adevărate. Dar aș fi un prost să nu mă pregătesc pentru tot ce poate fi mai rău.

— *Toate* rapoartele tale? zise William dintr-odată, cu vocea din nou la nivelul normal. Am crezut că ai spus *unul* dintre oamenii tăi? Câte rapoarte ai primit despre Maine?

— Până acum, opt, admise Derry, ținându-se de nas și izgonind oboseala. Nu trebuie să văd jarul ca să-mi dau seama că am casa în flăcări, William Pole. Pot jongla și eu cu mingile, cred, atâta vreme cât o aduci și tu pe mica ta prințesă înapoi în Anglia.

— Cât timp am la dispoziție? întrebă Suffolk.

Derry dădu vag din mână.

— Între trei și cinci luni. Du-te la nunta surorii, bea vin și zâmbește-le francezilor, dar după asta fii gata să intri în acțiune în clipa în care-ți trimit vorbă. De fapt, totul depinde de cât de repede se mișcă francezii spre nord

și pe câți dintre ai noștri reușim să-i convingem să-și părăsească locuințele și pământurile cumpărate cu bună-credință la vremea aceea.

— O să mă ocup de asta, Derry. Nu trebuie să-ți faci griji în privința asta.

— O să mă îngrijorez oricum, dacă nu te superi, William Pole. Întotdeauna o fac.

CAPITOLUL 9

Drumul ducea spre o mică ridicătură, umflându-se într-un crâng de stejari noduroși. Din locul lui de pândă ca braconier, la jumătatea coamei unui deal din apropiere, printre ferigi, Thomas Woodchurch putea vedea unde-și lăsau copacii umbra pe pietrele cenușii răspândite printre ei. Era un loc perfect pentru o ambuscadă, rezultatul celor spuse morocănoșilor soldați englezi de a marca teritoriile și a așeza pietrele fasonate de la un oraș la altul. Drumurile locale se formaseră natural, de-a lungul secolelor. Șerpuiau printre obstacole, dând ocol unor dealuri bătrâne și stejari străvechi. Nu cele englezești. La fel ca și romanii înaintea lor, aceste echipe uitate de lucrători își săpaseră drumurile în linie dreaptă și scoseseră din pământ sau arseseră tot ce le stătea în cale.

Thomas se așeză mai adânc în bârlogul său, știind că era aproape invizibil pe coasta dealului în hainele sale de vânător, din lână de un maro-închis și piele, în timp ce el avea o bună priveliște a văii pe o rază de câteva mile. Creasta drumului ar putea fi foarte bine pustie, însă zărise urme proaspete de copite lângă poartă, în dimineața aceea, și le urmărise o jumătate de zi. Semnele de pe potcoavele din fier sugerau că nu era vorba de călăreți localnici, care abia dacă dețineau câte-un ponei mic.

Thomas avea bănuielile lui despre grupul care-i traversa ținutul. De asemenea, avea alături și un arc lung, învelit în piele tratată cu unsoare. Nu avea nicio idee dacă oamenii baronului știau că fusese soldat înainte de a deveni negustor de lână. Oricum ar fi fost, dacă se arătau, cineva urma să moară. La acest gând, își lăsă mâna să se plimbe pe lungimea arcului și-l ciocăni ușor. Luptase la Hartfleur și trimisese săgeată după săgeată în rândurile francezilor, calm și mortal. Încă de la o vârstă fragedă i se spusese că pe lume existau numai trei feluri de oameni. Erau aceia care luptau: conții înșiși, cu cavalerii lor și armatele lor. Mai erau cei care se rugau: un grup pe care Thomas nu-l cunoștea prea bine, însă păreau frații mai tineri ai unor case puternice. Și în sfârșit, erau cei care munceau. Zâmbi la gândul acesta. Fusese deja în două dintre aceste categorii de oameni. Luptase și muncise. Dacă ar fi luat prin surprindere de șase călăreți veniți să-i atace

turmele, s-ar putea trezi încercând, cu disperare, și o rugăciune sau două, ca să completeze setul.

Stând complet nemișcat între ferigi, Thomas era atent la orice mișcare. Când observa ceva, nu-și întorcea brusc capul. Această nechibzuință ar putea duce un om la moarte. La dreapta lui se foia ceva și își întoarse privirea. Îi stătu inima-n piept, apoi se uită din nou spre creasta dealului și spre pasajul întunecat de sub stejari, care dobândise un aspect amenințător în ochii săi.

Fiul său, Rowan, mergea pe jos, la pas, întorcându-și capul în toate părțile, în căutarea tatălui său. Acesta gemu încet, ca pentru sine, văzând că băiatul său urma orbește drumul spre crâng.

Thomas se ridică brusc, înălțând arcul învelit deasupra capului, să atragă atenția asupră-i. Jos, Rowan îl zări și chiar de la distanță Thomas îi putea vedea rânjetul când schimbă direcția să urce dealul.

Thomas observă o siluetă mișcându-se prin crâng. Stomacul i se strânse de frică în timp ce un călăreț țâșni brusc din umbră. Alți doi îl urmau și Thomas stătu preț de o clipă groaznică să aprecieze distanța.

— Fugi! îi strigă fiului său, arătând înapoi spre deal.

Spre groaza lui, băiatul se opri și se holbă la călăreții care galopau dinspre copaci. Își scoseseră săbiile, ținându-le jos și drept deasupra urechilor cailor lor, arătând spre băiat. Spre ușurarea lui, Rowan o rupse la goană, părând că aproape zbura pe deasupra pământului tare. Thomas se trezi că respira din greu. Cel puțin, băiatul putea fugi. Rowan crescuse pe jumătate sălbatic pe domeniu și-și petrecuse mai mult timp pe dealuri chiar și decât tatăl lui.

— Doamne Iisuse, păzește-l! murmură Thomas.

În timp ce spunea asta, scoase arcul lung din miez de tisă din teaca sa de piele și potrivi vârfuri din os de vită la fiecare capăt. Mișcările făceau parte din cea de-a doua natură a sa și, în timp ce se ocupa cu asta, îl văzu pe Rowan urcând panta abruptă a dealului și pe călăreți gonind în plin galop.

Șase călăreți ieșiseră din pâlcul de copaci. Thomas îi cunoștea pe toți soldații baronului și, probabil, ar fi putut spune numele fiecăruia. Într-o concentrare tăcută potrivi coarda de in și-i încercă tăria, apoi desfăcu ruloul de piele moale, dezvelind o tolbă plină cu săgeți. Fixase chiar el penele în săgeți, una câte una, în serile de-acasă, tăind penele înainte de a le lipi și lega. Vârfurile săgeților erau aduse de la fierarul din sat, ascuțite precum

cuțitele și conținând ghimpele de fier care le făcea imposibil de scos fără a sfâșia carnea.

Jos, călăreții încetiniră, ca s-o scurteze prin ferigi. Îl văzuseră pe bărbatul singur, ridicat în picioare pe panta dealului, însă erau încrezători în numărul lor și armurile lor, concentrându-se numai asupra băiatului care urca. Thomas își dezveli dinții, cu toate că nu era o expresie plăcută. Trăgea cu arcul mai bine de două ore, în fiecare duminică, după slujba de la biserică, încă de la vârsta de șapte ani. Echipa lui locală de fotbal fusese interzisă pentru ca băieții să nu-și neglijeze antrenamentul cu arcul. Umerii lui Thomas erau o masă de mușchi întăriți, iar dacă oamenii baronului îl credeau doar un negustor de lână, lui îi convenea perfect. În primul și-n primul rând, fusese un arcaș englez. Lăsă în jos cureaua lungă de pe umăr, în așa fel încât tolba să stea coborâtă până aproape de nivelul genunchiului. Săgețile atârnau într-o parte, astfel că le putea lua dintr-o singură mișcare scurtă. Două culori ale tijelor îi spuneau ce fel de săgeți va găsi. Avea din acelea cu vârful lat, pentru căprioare, însă jumătate din săgețile sale erau ascuțite, cu marginile pătrate, lungi cât degetul său mare. Thomas știa foarte bine ce puteau face cu forța unui arc din lemn de tisă. Alese o săgeată cu vârful ascuțit și o puse în coardă.

— Te lași la pământ, își șopti în barbă. Pale de vânt dinspre est.

Încordarea corzii era un lucru atât de natural încât nici nu trebuia să se uite la săgeată. În loc de asta, urmărea țintele, călăreții care goneau în sus pe deal și încercau să-l prindă pe fiul său.

Prima săgeată trecu deasupra capului lui Rowan, șuierând în aer. Îl lovi pe călăreț drept în piept, iar Thomas deja avea pregătită o altă săgeată. Pe vremea când era mult mai tânăr, făcea parte dintre arcași și lansase mii de săgeți asupra rândurilor francezilor care înaintau până când acestea se risipiseră. Astăzi, era singur, însă trupul său încă-și mai amintea. Trimise săgeată după săgeată cu o precizie necruțătoare, sfâșiind aerul.

Călăreții din spate s-au gândit că, poate, primul om căzuse de pe cal după ce acesta se împiedicase, Thomas n-avea de unde să știe. Continuau să vină. În cele din urmă, lui Rowan îi trecu prin minte să sară de pe linia lui de ochire, iar Thomas îi lăsă pe călăreți să se apropie. Următoarea săgeată se înfipse sus, în gâtul calului, făcându-l să se cabreze înapoi, nechezând de durere.

Îl putea auzi pe Rowan gâfâind, în vreme ce ajungea lângă el, stând cu palmele pe genunchi și privind călăreții care se apropiau. Ochii tânărului erau căscați. Îl mai văzuse pe Thomas doborând căprioare înainte, însă acelea fuseseră săgeți trase în nemișcarea vânătorii. Nu-l mai văzuse niciodată pe tatăl său trăgând săgeată după săgeată de parcă încordarea masivă a arcului n-ar fi însemnat nimic pentru el.

Săgețile se înfigeau în oameni cu un sunet ca de covor bătut. Doi dintre ei căzuseră. Călăreții se înecau și strigau, iar Thomas începu să respire greu, simțind vechea arsură de pe spatele său. Trecuseră niște ani buni de la ultima săgeată trasă la furie, însă ritmul acțiunii era acolo, la nevoie. Potrivea săgeata și trăgea de coardă în câteva clipe doar, implacabil și fără milă. Patru călăreți fuseseră doborâți, doi dintre cai poticnindu-se cu frâiele libere, pierzându-și călăreții. Ultimii doi își dăduseră seama de prostia de a continua să galopeze și strigau, panicați, după cei aflați la pământ, pe moarte.

Thomas o luă, brusc, la goană înainte. Douăzeci de pași repezi îl aduseră într-un punct de unde nu era posibil să rateze. Întinse mâna și găsi încă trei săgeți în tolbă. O privire asupra tijelor îi arătă că mai avea două ascuțite și una lată. Trase două și ținu ultima străpungătoare în coardă.

Toți cei șase oameni ai baronului fuseseră zburați din șa. Patru din ei zăceau nemișcați și nu mai clipeau, pene țepene ieșindu-le din piept. Ultimii doi gemeau în agonie și încercau să se ridice. Thomas trăsese cu totul unsprezece săgeți cu pene de gâscă. Simți un zvâc de mândrie privind grămada amestecată de oameni și armuri pe care o crease, chiar dacă începu să se gândească la consecințe.

— Nu te mai uita aici, Rowan, strigă el peste umăr. Este o treabă urâtă.

Se întoarse ca să se asigure că fiul său nu mai privea în vale.

— Ține-ți ochii pe dealuri, da, băiete?

Rowan dădu din cap, cu toate că se uită din nou imediat ce tatăl său se duse printre oamenii căzuți. La șaisprezece ani, Rowan era fascinat de forța pe care o văzuse. Pentru prima dată, înțelegea de ce tatăl său îl obliga să se antreneze până când i se umflau degetele și deveneau vineții, iar mușchii de pe spate și umeri păreau ca niște funii încinse. Rowan se zgribuli când tatăl lui trase un pumnal greu și se duse prudent spre cei doi călăreți încă în viață. Amândoi fuseseră loviți de săgeți cu vârful lat. Unul își scosese coiful, dezvăluind o barbă arămie, udă de sângele curs din gura deschisă.

— Vei fi spânzurat pentru asta, rosti omul cu un horcăit.

Thomas îi aruncă o căutătură urâtă.

— Te afli pe pământul *meu,* Edwin Bennett. Și acesta-i *fiul* meu, pe care l-ați fugărit ca pe o căprioară.

Omul încercă să răspundă, dar Thomas se întinse și-l apucă de părul lung, unsuros. Nici nu băgă în seamă mâna îmbrăcată în cămașă de zale care-l strângea și-i tăie bărbatului gâtul, rostogolindu-i trupul cât acolo, înainte de a se ocupa de ultimul.

Dintre toți, călărețul rămas era și cel mai ușor rănit. Avea una dintre săgețile lui Thomas ieșind cu trufie din armura sa, în partea de sus, dar trecând printr-un punct care-i zdrelise umărul drept.

— Cădem la pace, Woodchurch! Ai milă, omule! Iertare!

— Nu putem cădea la pace, zise Thomas întunecat, apropiindu-se.

Omul se clătină în încercarea de a se pune pe picioare și ridică un cuțit cu mâna stângă, tăind aerul în bucle, în vreme ce se retrăgea împleticit. Thomas se luă după el, urmându-l îndeaproape, iar bărbatul căzu și se ridică din nou, dorind să pună distanță între ei. Sângele i se scurgea din armură, la șale, disperarea citindu-i-se pe chipul alb ca varul. Frica-i dădea repeziciune, dar Thomas era prudent. Rostind o sudalmă oarecare, întinse mâna după ultima săgeată. Bărbatul văzu ce făcea și se întoarse ca s-o ia la goană.

Săgeata-l lovi sub brațul care i se mișca energic, vârful ascuțit străpunse segmentele de zale de parcă ar fi fost din lână moale, la această distanță atât de scurtă. Omul se prăbuși, iar Thomas nu-l scăpă din ochi până când acesta rămase nemișcat.

Auzi trosnetul crengilor în spatele său când fiul lui veni să i se alăture.

— Și ce-ai să faci acum? întrebă Rowan.

De când era el pe lume, își știa tatăl drept un om cumsecade, un negustor răbdător și cinstit, care făcuse avere de pe urma cumpărării și vânzării de baloturi de lână în oraș. În straiele maronii, cu cotul stâng îmbrăcat în piele și arcul lung în mână, tatăl său devenise un personaj înfricoșător. În timp ce Rowan privea, vântul se înteți, iar Thomas își închise o clipă ochii, trăgând adânc aer în piept. Când îi deschise, furia aproape că-i trecuse.

— Pentru început, am să-mi tai săgețile, dacă reușesc. Și-am să îngrop trupurile. Tu te duci fuga înapoi acasă în locul meu, și-i aduci pe Jamieson și Wilbur… și pe Christian. Spune-le să aducă lopeți.

Thomas privi gânditor la cai. Lovise unul dintre ei, și tresări văzând animalul cu o săgeată în susul gâtului, păscând iarba. I se vedea albul ochilor. Calul știa că fusese rănit, iar crupele sale mari tremurau de durere, aceasta împrăștiindu-se în toată pielea lui maro. Thomas clătină din cap. Putea ascunde cadavrele oamenilor, însă caii erau cu totul altceva. Pentru o clipă, se gândi să aducă un măcelar acolo, însă i-ar trebui vreo șase băieți și două, trei căruțe să încarce carnea și s-o ducă. Baronul ar afla, în cele din urmă. Caii erau valoroși, iar Thomas se îndoia că în Franța ar putea exista un târg unde să vândă șase cai bine antrenați fără ca vestea să ajungă la urechile nepotrivite.

— Doamne, nu *știu* ce să fac, Rowan. Îi pot ascunde prin grajduri, dar dacă vine baronul să caute, am să arăt ca fiind vinovat. Mă va aduce înaintea magistratului, iar acela-i prea bun prieten cu el ca să asculte ce-aș avea de spus.

Thomas stătu mult pe gânduri, în vreme ce adierea se întețea tot mai mult, iar norii cenușii se învolburau deasupra lor. Ploaia începu să cadă în picături grele, iar calul rănit se cutremură și o luă la trap pe deal în jos.

— Prinde-mi-l pe acela, da, băiete? Nu vreau să-l văd întorcându-se înapoi la grajdul său, căutând de mâncare. Du-te încet, ca să nu-l sperii. O să-i punem în vechiul hambar noaptea asta. Cunosc pe cineva care s-ar putea să găsească o cale de ieșire din asta, dacă ajung la el. S-ar putea ca Derry Brewer să-mi scape gâtul din ștreang.

Văzu cum ușurarea revenea pe fața lui Rowan, înainte ca băiatul să o ia repejor pe deal în jos, chemând încet calul scăpat. Acesta-și înălță capul și-l privi cu urechile ciulite, apoi își reluă păscutul ierbii fără a se mai preocupa de ceva. Băiatul avea felul lui de a îmblânzi caii, ceea ce-l făcea pe Thomas mândru.

— Cum de m-am băgat în asta? mormăi el.

Bănuia că baronul Strange nici măcar nu era un nobil adevărat, cel puțin așa susțineau zvonurile. Era ceva legat de un titlu căzut în desuetudine și o ramură îndepărtată a familiei, însă Thomas nu putuse niciodată să stabilească detaliile acestei pretenții. Oricum ar fi fost, Strange nu avea de gând să treacă cu vederea asasinarea a șase dintre soldații săi, indiferent de pământul cui se petrecuse asta, ori despre ce daune era vorba. Disputele dintre diferitele proprietăți alăturate fierbeau la foc scăzut de luni bune, mai ales de când oamenii baronului așezaseră un gard în jurul unei pășuni care-i

aparținea de drept lui Thomas. Cel puțin, așa vedea el lucrurile. Oamenii baronului spuneau însă altceva.

La început, a fost la câte-un țap de bere, când servitorii săi și oamenii baronului ajungeau la un schimb de lovituri ori de câte ori veneau în oraș. Cu o lună înainte, lucrurile luaseră o întorsătură urâtă când unul dintre oamenii lui Thomas fusese orbit la un ochi. Unii dintre prietenii omului s-au răzbunat în noaptea aceea și au ars unul dintre hambarele baronului, omorând de asemenea și câteva oi galeze afară, în câmp. Thomas le dăduse niște bice pe spinare pentru asta, însă povestea devenise un război nedeclarat din acea noapte. Le spusese oamenilor săi să nu se deplaseze niciodată singuri, iar apoi zărise urme care duceau pe proprietatea sa și făcuse exact ceea ce-i povățuise să nu facă. Își blestemă singur prostia.

Rowan veni înapoi, ducând doi dintre cai și bătându-i ușor pe gât.

— Ăștia-s niște băieți mari și puternici, zise Rowan. Poate ținem unul, nu?

— Nicio șansă. Nu pot să fiu găsit cu ei. O noapte, două este deja un risc însemnat. Aștept să vii înapoi cu băieții. S-ar putea să terminăm înainte de lăsarea nopții, dacă ploaia nu se înrăutățește mai tare.

Îl săgetă un gând și privi în sus.

— Oricum, de ce-ai ieșit? Știai că sunt plecat până la apus.

— A, păi, are loc o întrunire în oraș, diseară. Ceva despre francezi. Mama m-a trimis aici să-ți spun, ca să n-o pierzi. Zicea că-i ceva important.

— Doamne! făcu Thomas cu amărăciune. Cum crezi că aș putea să mă întorc pentru asta și să curăț și stârvul ăsta în același timp? Doamne, în unele zile, jur că…

— Poți să împiedici caii sau să le legi frâiele împreună. Pot să-l aduc pe Jamieson și Wilbur și Christian. Pot să îngrop hoiturile împreună cu ei, timp în care tu te duci la întrunire.

Thomas privi la fiul său, văzând cât de mult se maturizase în ultimul an. Zâmbi, în pofida tulburării sale, simțindu-se suficient de mândru ca să abată norii negri de deasupra capului.

— Bine, fă asta. Dacă vezi pe cineva călare, fugi de parcă l-ai avea pe dracul pe urmele tale, ai înțeles? Dacă vin oamenii baronului să-i caute pe ai lor, nu vreau să fii prins. E limpede?

— Bineînțeles că-i limpede.

Rowan încă mai era puțin palid după toate cele la care asistase, însă era hotărât să nu înceapă să dârdâie de frică înaintea tatălui său. Îl urmări pe Thomas cum strânge învelitoarea de piele a arcului său și o luă la pas întins de-a lungul drumului spre oraș.

Ploaia cădea și mai abitir, biciuind pământul pe când Rowan se afla acolo, pe dealul expus. Picăturile păreau să mugească peste terenul descoperit și se uită nefericit în jur, dându-și seama că era singur cu șase cadavre. Începu să adune caii, încercând să nu privească fețele palide, holbate, ale hoiturilor care începeau să se scufunde încet între ferigi sub propria lor greutate.

•

În sală plutea un iz de lână umedă. În vremuri obișnuite, acesta era locul de negoț pentru zeci de proprietari de pământuri. Acolo aduceau saci de lână unsuroasă, pentru a fi evaluată și dărăcită de cunoscători de la Londra și Paris înainte de fixarea prețurilor, pentru fiecare sezon de tuns oile. Mioarele behăitoare erau darul Domnului pentru țărani, lâna pe care o produceau fiind la fel de valoroasă precum carnea și chiar se obținea brânză din laptele de oaie, cu toate că ultimul era popular numai prin anumite părți din sudul Franței. Ultimul șuvoi de comenzi fusese onorat cu o lună înainte, la începutul verii. Poate pentru că aveau aur prin buzunare, oamenii care veniseră acum erau într-o stare de spirit încrâncenată, furia și dezamăgirea lor fiind cât se putea de limpezi. În lumina asfințitului își trăseseră bănci de lemn într-un loc unde pregăteau țarcurile pentru vânzările lor. Discuțiile erau deja aprinse când Thomas intră pe tăcute prin spate, cu o cămașă curată pe el, simțind-o aspră și provocându-i mâncărimi pe pielea năclăită de transpirația zilei.

Îi cunoștea pe toți de-acolo, pe unii mai bine decât pe alții. Cel care-și zicea baronul Strange se adresa asistenței, în vreme ce Thomas mormăi un salut unui vecin și acceptă un loc aproape de rândul din față. Simți privirea baronului ațintită asupra lui pe când se făcea comod, însă Thomas nu făcu decât să stea și să asculte o vreme, măsurând starea de spirit din încăpere. Putea simți un val de transpirație proaspătă pe piele, declanșată de căldura în creștere în sala lânii. Erau la fel de multe trupuri acolo înghesuite ca într-o zi obișnuită de târg și se foi incomodat. Ura înghesuiala între oameni, dintotdeauna detestase asta. Faptul că putea hoinări liber și singur printre dealurile proprietății sale era una dintre bucuriile vieții.

— Dacă cineva are informații mai bune, să vină să ne spună, zicea baronul.

Thomas își înălță capul, simțind cum acesta încetase să-l mai privească. Baronul Strange își unsese din nou părul, observă el, făcând cârlionții săi negri și lucioși să-i încadreze fața tăbăcită de soare și vânt. Baronul cel puțin arăta a nobil, chiar dacă pretenția sa la originea aristocratică nu avea nimic adevărat. Thomas putea vedea ghemotocul de mușchi de pe gâtul omului și mișcarea din umărul drept atunci când gesticula, moștenirea lăsată de decenii întregi de învârtit sabia grea. Baronul Strange nu era vreun nevolnic la trup, iar aroganța sa era destul de vizibilă. Cu toate astea, Thomas îl simțise întotdeauna ca pe un clopot spart, răsunând într-o notă falsă. Dacă va supraviețui crizei, își promise că va plăti pentru unele cercetări prin arhivele Londrei. Auzise că se vorbea de înființarea unui colegiu regal pentru heraldică, pentru urmărirea genealogiei, cu toate documentele de familie aduse într-un singur loc, din întreaga țară. Va costa, însă Thomas voia să știe dacă Strange îi mințea pe cei vrednici sau chiar avea un motiv să revendice titlul. Acesta-i acorda lui Strange influență în adunările lor, ale expatriaților, și explica de ce baronul se adresa grupului și de ce-l ascultau.

— În vremurile obișnuite, continuă Strange, folosesc câțiva oameni pentru a-mi da informații, în schimbul unor bănuți. În Anjou, au tăcut cu toții. Ultima dată când am auzit ceva a fost că regele francez călărea prin Valea Loarei. Am văzut cu toții familiile izgonite venite prin Maine. Acum, acești funcționari englezi în haine negre sunt peste tot în orașe, spunându-ne să ne facem bagajele și să plecăm. Eu vă zic, am fost cumpărați și vânduți de lorzii noștri.

Un val de agitație străbătu încăperea, iar baronul își ridică palmele să calmeze lucrurile.

— Nu sugerez că regele Henric ar avea cunoștință despre toate acestea. Există oameni cu rang înalt pe la Curtea sa care ar putea aranja o înțelegere, care ar putea pune la cale trădarea fără știința regelui.

Murmurul ajunse la hărmălaie și baronul își ridică glasul peste ei.

— Ei bine, cum altcumva i-ați putea spune decât trădare, când proprietarii englezi de pământ se trezesc cu bunurile lor furate sub ochii lor? Am cumpărat drepturile pentru domeniul meu, fiind de bună-credință, domnilor. Îmi plătesc zeciuiala către oamenii regelui în fiecare an. Jumătate

dintre voi ați fost soldați cu bunul-simț de a-și folosi recompensele pentru a-și cumpăra pământ și oi. Pământul nostru, domnilor! Veți preda de bunăvoie agoniseala voastră vreunui soldățoi francez sifilitic? Pământ și proprietăți pentru care ați asudat și-ați sângerat de sute de ori?

Răspunsul fu un muget de furie, iar Thomas privi gânditor în juru-i. Strange știa ce sfori să tragă, însă adevărul era puțin mai complicat. Regele Henric era cel care stăpânea cu adevărat pământurile, de la cel mai mic cătun din Anglia și Țara Galilor până la jumătate din Franța. Conții și baronii săi administrau proprietăți întinse, adunând dijme și taxe în schimbul soldaților în slujba regelui. Adevărul ar putea rămâne ca o piatră în gâtlejul tuturor celor de acolo, însă minciuna era spulberată, erau cu toții doar niște arendași ai regelui.

Thomas se frecă pe nas, obosit. Nu juca niciun rol în politica din Maine, preferând să-și petreacă timpul pe proprietatea sa, întorcându-se în oraș numai pentru târguri și pentru aprovizionare. Auzise despre slujbași care năpădeau toate târgurile din orașe cu avertismentele lor și amenințările cu evacuarea. La fel ca și alții, Thomas simțea o furie tot mai aprigă față de lorzii care, din câte se părea, îl trădaseră în vreme ce el își vedea de treabă. Auzise zvonurile din Anjou cu săptămâni înainte, însă se părea că acestea se confirmaseră cu toate.

— Ar putea ajunge aici până la Crăciun, domnilor, zise baronul Strange, când gălăgia începu să scadă. Dacă este adevărat că prețul acestui armistițiu au fost Anjou și Maine, ne vom alătura familiilor alungate pe drum până la sfârșitul anului.

Pocni din degete cu răutate, de parcă și-ar fi dorit o beregată pe care s-o apuce și s-o frângă cu mâinile sale.

— Ori plecăm și lăsăm tot ce-am construit aici, ori ne apărăm. Vă spun tuturor din acest loc, eu îmi *voi* apăra pământul. Am…

Trebui să se oprească pentru că un muget de încuviințare izbucni printre țărani și proprietarii de pământ de pe bănci.

— Am șaizeci și opt de tați de familie care-mi lucrează pământurile: soldați bătrâni, care vor lupta pentru mine. Aș mai putea adăuga două duzini de călăreți și am bani să trimit după mai mulți din Normandia engleză. Dacă vă puneți aurul alături de al meu, am putea angaja soldați care să vină în sud și să stea cu noi.

Ideea potoli mulțimea, pe când se gândeau cum ar fi să-și dea aurul lor agonisit cu greu pentru o cauză care ar putea fi deja pierdută.

Thomas se ridică în picioare, iar baronul Strange se încruntă la el.

— Vrei să vorbești, Woodchurch? Credeam că te ții departe de noi, ăștilalți?

— Am o proprietate, baroane, la fel ca dumneata. E dreptul meu să vorbesc.

Se întrebă cum va reacționa baronul când va descoperi că avea cu șase soldați mai puțini decât credea. Nu pentru prima dată, Thomas își regretă faptele de la începutul zilei.

Strange făcu un gest grosolan, iar Thomas păși înainte și se întoarse cu fața spre public. Cu toată dragostea lui pentru singurătate, ajunsese să-i cunoască pe englezii, galezii și scoțienii din acea sală și mulți dintre ei meritau un salut sau un semn de bun venit.

— Mulțumesc, spuse Thomas. Lucrurile stau așa: am auzit mai multe zvonuri în ultima săptămână decât în tot anul de dinainte și trebuie să știu care-i adevărul de netăgăduit din toate acestea. Dacă francezii înaintează spre nord anul ăsta, atunci unde-i armata noastră, să le reteze capetele și să le trimită acasă? Aceste vorbe despre un armistițiu sunt doar vorbe goale. De ce nu-i York aici sau Gloucester ori Suffolk? Avem trei nobili de rang înalt în Franța, care pot trimite oameni la luptă, și nu văd nici urmă de ei. A trimis cineva mesageri în Normandia? E cineva?

— Eu am trimis, răspunse Strange în locul lor.

Gura i se strâmbă de enervare, amintindu-și.

— N-am auzit nimic de la ducele de York, niciun cuvințel măcar. Ne-au abandonat, ca să ne ocupăm singuri de toate.

Ar fi continuat, însă Thomas vorbi din nou, vocea lui joasă și lentă rostogolindu-se peste întregul grup. Se hotărâse deja. Îl deranja să trebuiască să-l sprijine pe baron, însă nu avea de ales, cel puțin, nu el. Tot ce avea pe lume era acel pământ al lui. Dacă-și abandona proprietatea, el și familia sa ar fi fost reduși la cerșitul pe străzile din Plymouth sau Londra.

— Am să-mi trimit fetele înapoi în Anglia, în vreme ce vom gusta puțin din necazurile care vor veni. Vă sugerez tuturor să faceți asta, dacă încă mai aveți familii acolo. Dacă nu, înseamnă că veți avea destui bani să-i băgați în hanuri prin Normandia sau Anglia. Nu putem fi cu mintea limpede și să ne preocupăm de protejarea femeilor.

— Atunci mi te alături? întrebă baronul Strânge. Vei lăsa de-o parte neînțelegerile dintre noi și mi te alături?

— Doamne, baroane! Aveam de gând să te rog să mi te alături dumneata mie, răspunse Thomas, cu un zâmbet care-i curbă colțurile buzelor.

Oamenii din încăpere râseră, iar baronul se înroși.

— Oricum, n-am să cedez ferma mea, îți spun asta de pe-acum. Am să pun din aurul meu alături de al tău pentru a tocmi soldați, însă avem nevoie și de un ofițer veteran, poate doi. Dar și mai bine ar fi să convingem un lord călit în bătălie să-și pună în balanță numele său pentru mica noastră răzmeriță.

Cuvântul spulberă o parte din buna dispoziție din încăpere. Thomas îi privi pe toți cei din jur, văzând fermieri solizi, cu palmele bătătorite de muncă.

— Asta se va întâmpla dacă oștirea franceză va veni să ne bată la poartă. O, am văzut englezi învingând forțe de-ale lor mult mai mari. La vremea mea, am văzut dosurile unor soldați francezi fugind de mine.

Se opri, pentru a lăsa hohotele de râs să înceteze.

— Însă nu putem apăra pământurile cu ceea ce avem acum. Tot ce-am putea face ar fi să-i punem să plătească prețul.

— Poftim? întrebă neîncrezător baronul Strange. Vorbești de înfrângere înainte chiar să fi început lupta?

— Spun ceea ce văd, zise Thomas dând din umeri. Pentru mine, nu are nicio importanță. Tot am să rămân și-am să-mi trimit săgețile în ei, atunci când vor veni. Am să lupt, chiar dacă sunt singur. Nu mi-a mai rămas nicio altă alegere, nu după cum văd eu lucrurile. Dar știi, am fost arcaș înainte de a mă face fermier, adică un arcaș englez. Noi nu o luăm la goană doar pentru că sorții ne sunt potrivnici!

Se opri chibzuind.

— S-ar putea ca, dacă-i oprim, dacă-i azvârlim înapoi, lorzii englezi să *trebuiască* să ne sprijine. Cunosc un om care o să-mi spună drept dacă avem vreo șansă sau nu, dacă vom primi ajutor din nord. Are trecere chiar și la regele însuși și ne va spune tot ce ne trebuie.

— Cine-i? întrebă Strange.

Era obișnuit să fie el cel cu legături sau cel puțin să pretindă că le-ar avea. Să-l audă pe Thomas Woodchurch vorbind despre prieteni sus-puși era ciudat de neliniștitor pentru el.

— Nu-ți voi spune numele, baroane, și nici n-ar vrea să-l folosesc. El și cu mine am luptat umăr la umăr, cu ani în urmă. Îmi va spune adevărul, în contul datoriei pe care o are față de mine.

— Atunci, păstrează-ți secretele, Woodchurch. Îmi dai vești când îți spune ceva?

— Așa am să fac. Dă-mi o lună, cel mult. Dacă nu pot să ajung la el până atunci, asta-i pentru că nu va vrea să fie găsit și atunci suntem pe cont propriu.

Baronul Strange își mușcă buza de jos ascultând. Nu-i plăcea de Thomas Woodchurch, ba chiar deloc. Era ceva în felul în care zâmbea omul de fiecare dată când îi auzea titlul, iritându-l pe baron precum un sloi de gheață lăsat pe spinare. Cu toate astea, știa că omul se ținea de cuvânt.

— Am să trimit și eu scrisori către cei pe care-i cunosc și eu, răspunse baronul. Toți prietenii tăi din armată ar trebui să facă la fel. Ne întoarcem aici peste o lună de azi încolo și până atunci vom ști cum stăm.

Thomas simți cum o mână îl strânge de umăr și, când se uită, îl văzu pe bătrânul Bernard, unul dintre cei puțini cărora le-ar putea spune prieteni.

— Vii cu noi la o băută, băiete? Mi s-a uscat al naibii gâtlejul după toată vorbăria asta și nici măcar n-am trăncănit eu.

Thomas zâmbi mucalit. Îi plăcea de bătrânul arcaș, cu toate că existau șanse mari ca după vreo câteva halbe de bere să asculte din nou povestea cu Azincourtul. Thomas ar fi preferat să meargă cele opt mile până acasă, însă se opri înainte de a refuza. Majoritatea bărbaților își udau gâtlejul înainte de a pleca. Thomas știa că s-ar putea să trebuiască să le ceară să lupte pentru el înainte de sfârșitul anului ori în primăvara următoare. N-ar strica să audă ce aveau de zis.

— Am să vin, Bern, spuse el.

Plăcerea bătrânului la auzul acestui răspuns izbuti, întrucâtva, să mai îndepărteze ceva din bezna care apăsa sufletul lui Thomas.

— Speram asta, băiete. Trebuie să-i lași să te vază acum. Flăcăii ăștia au nevoie de un conducător, iar acest Strange nu este potrivit pentru asta, nu e cum aș vedea eu lucrurile. Un titlu nu-i dă dreptul, cu toate că sunt unii care cred asta. Nu, băiete. Au nevoie de un arcaș cu simț al pământului. Bea o halbă sau trei cu mine, și-am să-ți spun la ce mă gândesc eu.

Thomas se lăsă dus de val în grupul care se îndrepta spre han. Rosti o rugăciune tăcută pentru ca Derry Brewer să fie găsit repede și să răspundă

rugăminții vechiului său prieten.

CAPITOLUL 10

Derry Brewer stătea și aștepta în bezna înfricoșătoare, să afle dacă nu cumva era o capcană. Era convins că numai o bufniță l-ar fi putut vedea atunci, însă a rezistat impulsului de a se șterge de picăturile de ploaie ce i-au intrat în ochi. Cu toate că privirea-i era încețoșată, rămase perfect nemișcat, doar clipind încet, pe când cerurile se deschiseseră făcându-l ciuciulete. Purta o mantie întunecată, de lână trecută prin ceară, însă descoperi că ceda la ploaie, iar firișoarele de apă scurse pe dinăuntru erau înghețate. Stătea în acel loc de ore întregi, iar spatele și genunchii îl dureau tot mai tare.

Pentru puțin timp, luna lumină înainte ca norii de furtună să se învolbureze furioși deasupra capului său și primii stropi de ploaie au început, curând, să răpăie peste frunze. Văzuse că terenul din jurul clădirii fermei fusese curățat și semănat de o mână grijulie. Casa arăta destul de obișnuit, la prima vedere, însă tufele și cărarea fuseseră amenajate în așa fel încât până la ușă nu era decât o singură cărare, pe care o pereche de arcași ar fi putut s-o apere și împotriva unei armate întregi. Derry zâmbi în sinea sa, amintindu-și de alte vremuri și locuri. Zărise mormanul de bușteni lăsat la vedere, în câmp deschis. Era chiar locul potrivit pentru folosirea unei baricade și apoi să te retragi în clădirea principală. Thomas Woodchurch era un om prudent, la fel ca Derry. Fiind prudent și răbdător, asta le salvase viața amândurora de mai multe ori.

Ploaia se mai domolise, însă vântul încă gemea printre copaci, umplând aerul cu frunze care se răsuceau și dansau precum niște monede ude. Și totuși, aștepta, redus la un minuscul punct de conștiință într-un trup care dârdâia. Urmărea în casa țărănească în care încăperi se mișcau umbre și încercă să-și dea seama cam câți oameni ar trebui să găsească înăuntru.

Fără nicio veste, îl cuprinse o senzație bruscă de rău, făcându-i stomacul ghem și simțind furnicături pe testicule. Nu auzise nimic, nu văzuse nimic, însă în bezna Derry își dădu seama că se instalase în *singurul* loc de unde avea o bună priveliște asupra ușii din față și a încăperilor principale din

casă. Inima începu să-i bată repede în piept, în vreme ce se întrebă dacă ar mai putea alerga după ce petrecuse atât de mult timp ghemuit. Se înjură pe sine în tăcere, gândindu-se la cât de repede alergase dintotdeauna. Își strecură mâna spre pumnalul greu de la șold și simți mânerul suplu între degetele strânse. În vânt și ploaie, știa că nu-l putea auzi nimeni respirând greu. Din mândrie își potrivi glasul la un ton normal, încrezându-se în instinctele sale.

— Cât timp mai aștepți aici după mine? zise Derry cu glas tare.

Era sigur că bănuise corect, dar tot aproape că tresări de spaimă când cineva râse încet în spatele lui. Derry se încordă ca să intre în acțiune, fie ca s-o rupă la fugă, fie să se arunce într-acolo.

— Și eu mă întrebam același lucru, Derry, zise Thomas. E al naibii de frig, iar înăuntru avem de mâncare și bere. Dacă ai terminat acum cu jocurile tale, de ce nu intri?

Derry înjură în sinea lui.

— Există câțiva oameni în Franța care ar da oricât să știe unde mă aflu în această noapte, spuse el.

Se ridică, genunchii și șalele protestând.

— Trebuia să fiu sigur că nu li te-ai alăturat.

— Dacă aș fi făcut-o, până acum încasai o săgeată, rosti Thomas. Trebuia să știu dacă ești sau nu singur, cam din aceleași motive. Și eu am câțiva dușmani, Derry.

— Oamenii de treabă, ca noi, întotdeauna au, răspunse Derry. Cu toate că deja știa unde se află Thomas, era încă greu să-l deosebești în bezna nopții.

— Nu sunt om de treabă, Brewer. Și *știu* că nici tu nu ești. Liniștește-te, bătrâne. Haide și împarte pâinea cu mine. Am să-ți spun ce și cum am de gând să fac.

Thomas păși peste frunzele moarte și-l bătu pe Derry pe umăr, trecând de el, spre casă.

— De unde-ai știut că eram acolo? îi aruncă Thomas peste umăr.

— Mi-am amintit cum îți plăcea ție să vânezi, zise Derry, urmându-l. Cum ai ajuns atât de aproape fără să te fi auzit?

Vechiul său prieten chicoti în beznă.

— După cum spui, sunt un vânător, Derry. Cerbii sau oamenii, e la fel cu toți.

— Nu, cu adevărat, cum ai procedat?

Cei doi bărbați mergeau împreună prin spațiul deschis al curții, trecând de mormanul de bușteni în vreme ce se apropiau de casă.

— Am folosit vântul ca acoperire, dar e ceva mai mult de-atât. Dacă ai timp vreo douăzeci de ani, te învăț.

Când ajunseră la ușă, lumina de la ferestrele luminate de lămpi îi permise lui Derry să vadă pentru prima dată fața prietenului său. Privi cum Thomas scoase un fluierat slab spre curtea întunecată.

— Mai e cineva? întrebă Derry.

— Fiul meu, Rowan, răspunse Thomas, zâmbind când sesiză neliniștea de pe fața lui Derry. Acesta-i pământul meu, Derry… și al lui. Nu poți să te furișezi aici și eu să nu știu.

— Atunci înseamnă că nu dormi prea mult, nu? mormăi Derry.

În timp ce vorbea, apăru un tânăr înalt, ca venit din vânt și ploaie, purtând o mantie asemănătoare cu a lui Derry. Fără niciun cuvânt, Rowan luă arcul tatălui său și tolba. Armele erau mai bine învelite și protejate decât proprietarii lor.

— Freacă-le bine cu ulei și vezi ca săgețile să nu fie strâmbate, spuse Thomas, în vreme ce fiul său se întoarse și se îndepărtă.

Primi un mormăit drept răspuns, care-l făcu să zâmbească.

— Arăți bine, zise Derry cât se poate de serios. Fiind fermier te-a ajutat să pui ceva carne pe oase.

— Mi-e destul de bine. Acum vino din ploaie. Am o propunere pentru tine.

•

În bucătăria fermei era o căldură binecuvântată, cu un foc mic arzând în vatră. Derry își scoase mantia sa cernită, înainte de a lăsa o băltoacă de apă pe podeaua din piatră, plecându-și respectuos capul spre femeia cu aer sever, așezată la masă. Îl ignoră, luând o cârpă și apucând oala din fier negru, dând-o jos din locul unde atârna deasupra flăcărilor.

— Ea este soția mea, Joan, zise Thomas. O fată dulce dintr-un cartier de cocioabe, care s-a încumetat odată și s-a măritat cu un arcaș.

Îi zâmbi, cu toate că expresia ei rămăsese acră.

— Joan, el este Derry Brewer. Cândva, eram prieteni.

— Încă mai suntem, altfel nu mi-aș fi riscat pielea ca să vin aici. I-ai trimis un mesaj lui John Gilpin la Calais și iată-mă zăcând în ploaia necontenită.

— De ce-ar trebui să ne încredem în cineva care stă afară, pe cărare, și ne privește ore în șir? zise Joan.

În ciuda anilor petrecuți în Franța, accentul ei rămăsese unul londonez, de parcă ar fi părăsit periferiile capitalei de-abia cu o zi înainte.

— E-n ordine, Joan. El este doar un om prudent, răspunse Thomas, iar Derry clipi și se foi sub privirea ei. Întotdeauna așa a fost.

Ea scoase un sunet surd, ca un mârâit din gâtlej, și se apucă să toarne apă fierbinte într-un deget de brandy din fiecare cupă. Derry observă că măsura lui era jumătate cât a soțului, dar se gândi că era mai bine să nu pomenească de asta.

— Acum poți să te duci la culcare, Joan, dacă vrei, spuse Thomas. Nu mai e nimeni altcineva acolo; i-aș fi văzut dacă erau.

Nevastă-sa se încruntă la soțul ei.

— Nu-mi place să mă simt ca un prizonier în propriul meu hogeac, Thomas Woodchurch. Am să iau fetele cu mine mâine. Când mă întorc, vreau să rezolvi problema. N-am să mă mai tot uit peste umăr, n-am să fac asta. Și să ai grijă de Rowan. E doar un băiat, cu toată înălțimea lui.

— O să am grijă de el, draga mea. Nu-ți face griji.

Thomas își sărută nevasta pe obrazul oferit, cu toate că ea încă-l măsura pe oaspetele lor cu o privire rece. După ce plecă, Derry se întinse spre sticla de brandy și adăugă încă un strop, ca să izgonească frigul din oase.

— Te-ai căsătorit cu un fel de șerpoaică, Tom, spuse, așezându-se pe un scaun.

Era bine făcut, observă el, acceptându-i greutatea fără scârțâituri. Întreaga bucătărie purta semnele unui loc îndrăgit, un cămin. Lui Derry asta-i provocă tristețe, pentru că nu avea niciunde vreun locșor ca acesta, numai al lui.

— Ți-aș fi recunoscător dacă ți-ai ține pentru tine părerile despre nevastă-mea, Derry. Avem alte lucruri despre care să vorbim, și-apoi ai să vrei să pleci înainte de răsăritul soarelui.

— Te descotorosești de mine? Eu speram la o masă și un pat. Am pornit la drum și am mers o săptămână întreagă ca să ajung aici.

— Prea bine, făcu Thomas fără prea mare tragere de inimă. În oala aceea mare este niște tocană. Carne de cal. Iar în ceea ce privește statul sub acoperișul meu, depinde de ceea ce-mi vei spune.

Derry sorbi din băutura fierbinte, simțind cum aceasta-i toarnă puțin foc înapoi în vene.

— Mi se pare destul de corect. Așadar, ce-a fost atât de important de ți-ai amintit de vechiul tău prieten? Gilpin aproape că n-a dat de mine, știi? Eram la docuri, în drum spre Anglia, când m-a găsit. Este un lucru foarte bun că omul știe cârciumile mele, altfel n-aș mai fi aici.

Thomas îl privi pe cel pe care nu-l mai văzuse de paisprezece ani. Timpul și grijile îl tăbăciseră pe Derry Brewer. Cu toate acestea, încă arăta puternic și zdravăn, chiar cu părul ud, lipit de cap și presărat cu frunze roșii-gălbui.

— Am aflat că te-ai descurcat bine, Derry, pe-acolo, prin Londra.

— N-o duc rău, zise Derry prudent. Ce-ți trebuie?

— Pentru mine, nimic. Vreau doar să știu ce se va întâmpla dacă oamenii din Maine vor lupta, Derry. Va trimite regele Henric oameni să ne sprijine ori suntem pe cont propriu?

Derry se înecă cu băutura lui și tuși până se făcu roșu la față.

— În Anjou se află o întreagă oștire franceză în campament, Tom. Când se vor pune în mișcare, la primăvară, o să-i ameninți cu mătura nevesti-tii?

Privi în ochii cenușii ai vechiului său prieten și oftă.

— Uite ce-i, aș vrea ca lucrurile să stea altfel, însă Maine și Anjou au fost prețul pentru armistițiu. Înțelegi? Este *semnat,* cumpărat și vândut. În acest fel, fiul tău nu va trebui să se ducă la război înainte de a-și putea lăsa o barbă decentă. Acesta-i prețul.

— Este pământul meu, Derry. Pământul *meu,* care mi-a fost înstrăinat fără să mi se fi spus niciun cuvânt.

— Ce-ai acum? *Nu* este afurisitul tău de pământ, Tom! Regele *Henric* este stăpânul acestei ferme și al altor șaizeci de mii aidoma ei. Este proprietarul casei *și* al acestei cupe pe care o țin în mână. Mie mi se pare că ai uitat asta. Totuși, îți plătești zeciuiala în fiecare an. Credeai că-i ceva de bunăvoie? Regele Henric și Biserica sunt proprietarii pământului, sau ești vreunul dintre cei care cred că totul ar trebui împărțit? Asta-i? Ești vreun provocator, Tom? Agitator? Se pare că șederea la fermă te-a schimbat.

Thomas îl privi chiorâș pe cel pe care-l considerase prieten cândva.

— Poate că m-a *schimbat,* până la urmă. Munca mea este să aduc lâna, Derry. Eu și fiul meu, oricând, pe orice vreme, protejând mieii. Nu lucrez ca să umplu punga vreunui lord, pot să-ți spun asta. Lucrez pentru familia mea și pentru gospodăria mea, căci un bărbat trebuie să muncească, pentru

că altfel nu-i bărbat deloc. Dacă ai fi încercat asta vreodată, nu m-ai lua în batjocură. Ai ști că-mi pare rău după fiecare para pe care-o plătesc la zeciuială, în fiecare afurisit de an. Fiecare para pe care am *câștigat-o. Munca* mea face ca acest pământ să fie al meu, Derry. Alegerile mele și meșteșugul meu. Doamne, asta nu-i vreo țarină străveche din Kent, unde familia vreunui lord stăpânește de generații de-a rândul. Aici nu este Anglia, Derry! Acesta-i un pământ nou, cu oameni noi trăind aici.

Derry sorbi din cupa sa, clătinând din cap înaintea mâniei celuilalt.

— Sunt mult mai multe interese decât câteva dealuri, Tom. Nu va veni niciun fel de ajutor, crede-mă. Lucrul cel mai bun pe care l-ai putea face ar fi să pui în căruță tot ce poți și să te îndrepți spre nord înainte ca drumurile să devină prea aglomerate. Dacă asta-i ceea ce ai vrut să știi, îți fac binele de a-ți spune din capul locului cum stau lucrurile.

Thomas nu răspunse nimic o vreme, terminându-și băutura și reumplând ambele cupe. Era mult mai generos cu brandy-ul decât soția sa, iar Derry privi cu interes cum sfărâmă o bucățică de scorțișoară în cupe înainte de a i-o înapoia pe a sa.

— Atunci, din prietenie, Derry, am să-ți spun că vom lupta, zise Thomas.

Cuvintele nu erau o laudă deșartă. Le rostise cu o anumită siguranță, motiv pentru care Derry se ridică, scăpând de efectele oboselii și ale băuturii.

— Atunci vei fi omorât. Sunt două sau trei mii de francezi care vin aici, Thomas Woodchurch. Ce aveți prin Maine? Câteva zeci de fermieri și veterani? Va fi măcel, însă, chiar și așa, le va rămâne ferma când totul se va fi sfârșit. Ascultă-mă acum. S-a *terminat,* înțelegi? N-aș fi putut schimba nimic, nici dacă viața mea ar fi depins de asta. Tu poți schimba lucrurile. Vrei să-l vezi pe băiatul tău doborât de vreun cavaler francez? Câți ani are? Șaptesprezece, optsprezece? Doamne! Există momente când un bărbat trebuie s-o lase baltă și să fugă. Știu că nu-ți place să fii împins, Tom. Dar am fugit când călăreții aceia ne-au zărit, nu? Doar noi trei împotriva a cincizeci? Am fugit atunci ca niște iepuri nenorociți și n-a fost nicio rușine în asta, pentru că am trăit și-am luptat din nou. Același lucru se întâmplă și aici. Regii domnesc. Noi, ceilalți, doar ne strecurăm și sperăm să supraviețuim.

— Ai terminat? Bun. Acum ascultă *tu,* Derry. Ai zis că nu va veni niciun ajutor și te-am auzit. Iar eu îți spun că ne vom împotrivi. Acesta *este*

pământul meu și nu-mi pasă dacă regele Henric însuși vine să-mi poruncească să plec. L-aș scuipa în ochi și pe el. De data asta, n-am să fug.

— Atunci ești *mort,* se răsti Derry, și Dumnezeu să te ajute, pentru că eu nu pot!

Amândoi bărbații stăteau și se uitau pieziș unul la celălalt și niciunul nu ceda. După o vreme, Derry își goli cupa și continuă:

— Dacă lupți, oamenii tăi vor fi uciși. Mai rău, vei încălca armistițiul pentru care am lucrat, înainte ca blestemăția să fi început măcar. Pricepi asta, Tom? Dacă ăsta-i felul în care se vorbește, vreau să te duci la prietenii tăi și să le spui ce ți-am zis eu. Spune-le să treacă de asta. Spune-le că-i mai bine să rămână în viață și să o ia de la început, decât să piardă totul și s-o sfârșească în șanț, sub formă de hoituri. E vorba de mult mai multe lucruri decât atât, știi asta. Dacă pierzi totul pentru niște ferme nenorocite, am să te omor cu mâna mea.

Thomas râse, cu toate că fără nicio voioșie.

— N-ai s-o faci. Îmi datorezi viața, Derry. Îmi datorezi mai mult decât povețele tale de femeie bătrână.

— Îți *salvez* viața spunându-ți să pleci! răcni Derry. Măcar o dată, de ce nu *asculți,* încăpățânat nenorocit?

— Săgețile noastre se terminaseră, îți amintești?

— Tom, te rog…

— Aveai o tăietură la picior și nu puteai fugi… iar călărețul acela francez te-a văzut în iarba înaltă și s-a întors, îți amintești?

— Îmi amintesc, zise Derry mohorât.

— Dar pe mine nu m-a văzut, așa că am sărit la el și l-am doborât înainte ca să-ți fi putut reteza capul cu frumoasa lui sabie franțuzească. Mi-am luat cuțitașul și l-am lovit în deschizătura pentru ochi, Derry, în vreme ce tu doar ai stat și-ai privit. Acum, același om se află în bucătăria mea, pe pământul meu, și-mi spune că nu mă va ajuta? Am avut o părere mai bună despre tine, chiar aveam. Cândva, am luptat împreună, iar asta chiar a *însemnat* ceva.

— Regele nu poate lupta, Tom. Nu-i ca tatăl lui și nu poate lupta… nici să-i conducă pe cei care ar putea. E ca un copil, și plătesc cu capul dacă povestești vreodată cuiva că eu ți-am spus. Când regele meu mi-a cerut să-i aranjez un armistițiu, am făcut-o pentru că a fost ceea ce trebuia făcut, pentru că altfel am pierde, oricum, întreaga Franță. Îmi pare rău, pentru că

te cunosc și e ca și cum aș avea un cuțit în mine să stau în bucătăria ta și să-ți spun că-i fără speranță, dar asta este.

Thomas îl scruta peste buza cupei sale.

— Vrei să spui că asta a fost în întregime ideea ta? zise el minunându-se. Cine naiba *ești* tu, Derry Brewer?

— Sunt cineva cu care nu vrei niciodată să te pui, Tom. Niciodată. Sunt cineva pe care ar trebui să-l asculți, pentru că știu ce vorbesc și nu uit lesne. Dacă începi un război pentru câteva dealuri și niște oi… Mai bine nu, asta-i tot. Am să-ți găsesc un pământ pe care să-l cumperi în nord, de dragul vremurilor de altă dată. Asta pot să fac pentru tine.

— Pomeni pentru săraci? N-am nevoie de milostenia ta, spuse Thomas aproape scuipând cuvântul. Mi-am câștigat pământul de-aici. L-am *câștigat* cu sânge și durere și moarte. Este al meu cu totul, Derry, fără datorii, nimic. Stai în casa mea și astea-s mâinile care au ridicat-o.

— Este doar una dintre fermele arendate, mârâi Derry spre el, înfuriindu-se din nou. Las-o!

— Nu! *Tu* însă ar trebui să pleci, Derry. Ai spus tot ce era de spus.

— Mă izgonești? întrebă Derry neîncrezător.

Strânse pumnii, iar Thomas își lăsă capul în jos, așa că-l privi de sub sprâncenele stufoase.

— Da. Am sperat mai mult din partea ta, însă ai fost cât se poate de limpede.

— Corect.

Derry se ridică și Thomas făcu la fel, astfel că se aflau față-n față în bucătăria mică, furia umplând locul. Derry se întinse după mantia lui ceruită și și-o puse pe el cu mișcări scurte, furioase.

— Regele a vrut un armistițiu, Tom, spuse el ajungând la ușă și trântind-o la perete. A cedat unele proprietăți de-ale sale pentru asta și totul s-a terminat. Nu sta în drum ca un prost! Salvează-ți familia!

Vântul năvăli în bucătărie, făcând focul să pâlpâie și buștenii să sfârâie. Derry lăsă ușa să se legene și dispăru în noapte. După o vreme, Thomas se duse și-o închise în calea furtunii.

•

Corabia se afundă într-un val cu atâta repeziciune încât stomacul lui Margaret păru să rămână în urmă. Spuma se împrăștie pe punte, adăugându-se la stratul de sare care licărea pe balustrade și pe orice bucată

de lemn expusă. Pânzele trosneau și se umflau deasupra capului ei, iar Margaret nu-și putea aminti când se mai bucurase ea atât de mult. Secundul urlă un ordin, iar marinarii începură să rostogolească parâme groase cât încheieturile ei, mișcând vergile din lemn în cerc, ca să mențină pânzele în vânt și întinse. Îl văzu pe William mergând de-a lungul punții, cu una din mâinile sale mari coborând spre balustrade pe când se apropia.

— O mână pentru corabie, una pentru tine, murmură ea, încântată de fraza în engleză și de înțelesul nautic pe care i-l dădea.

Cum de ajunsese ea la paisprezece ani fără să fi fost niciodată pe mare? Era cale lungă de la castelul Saumur, din toate punctele de vedere. Căpitanul o trata cu un respect curtenitor, făcând plecăciuni și ascultând ca și cum fiecare cuvințel spus de ea ar fi fost cine știe ce nestemată. N-ar fi vrut decât ca frații ei să fie aici să vadă asta sau, mai bine, Yolande. Gândul la sora ei îi aduse o durere în piept, dar se împotrivi, ținându-și capul sus și inspirând un aer atât de rece și de proaspăt, încât o dureau plămânii. Tatăl ei refuzase să trimită cu ea chiar și o singură slujnică, făcându-l pe William să se înroșească și să se înfurie atât de tare, încât ea se gândise că-l va lovi pe René de Anjou.

N-a fost o despărțire plăcută, însă William renunțase la indignarea sa și tocmise două slujnice la Calais, să se ocupe de ea, cheltuind din banii săi.

Margaret zâmbi, pe când Suffolk se clătină și apucă balustradele. Nava se avânta în marea cenușie, sub vântul rece, de toamnă, bătând dinspre vest. Calais însuși oferise atât de multe experiențe noi, încât o copleșise. Portul-fortăreață era plin de englezi care viețuiau între zidurile sale. Văzuse atât cerșetori, cât și negustori, la fel și sute de marinari posaci peste tot, mișunând încoace și-ncolo, cu cuferele lor marinărești și încărcăturile lor. După ce-l plătiseră pe ultimul vizitiu al trăsurii, William o grăbise tare, trecând pe lângă niște femei sulemenite, de parcă Margaret n-ar fi auzit niciodată de târfe. Îi venea să râdă când își amintea de stânjeneala lui foarte englezească, atunci când încercase s-o protejeze de vederea lor.

Un pescăruș țipă pe deasupra lor și, spre deliciul ei, se așeză pe una dintre parâmele care se întindeau peste tot, fiind aproape de mâna ei. O privea cu ochișorii lui ca mărgelele, iar lui Margaret îi păru rău că nu avea vreo firimitură de prăjitură sau pâine uscată să hrănească pasărea.

Pescărușul tresări și-și luă zborul cu un țipăt aspru când William se apropie de ea. El zâmbi întâlnindu-i expresia.

— Domnița mea, mi-am zis că s-ar putea să vă bucurați de o primă priveliște a Angliei. Dacă vă țineți tot timpul o mână pe această balustradă, căpitanul spune că ne putem duce la provă, adică în partea din față a corăbiei.

Margaret se clătină, luând-o înainte nerăbdătoare, iar el își puse o mână puternică pe a ei, pentru a o dirija.

— Iertați-mi impertinența, doamnă. Vă este frig? o întrebă el. Nu vă este rău?

— Nu încă, răspunse Margaret. Am un stomac de fier, lord Suffolk.

El chicoti auzind asta, conducând-o de-a lungul punții înclinate de tangaj. Margaret putea auzi freamătul mării trecând pe sub ei. Ce viteză! Era extraordinară și foarte exaltantă. Va face să revină pe mare, după ce va fi căsătorită corespunzător în Anglia. Desigur, o regină putea avea propria sa corabie, nu?

— O regină poate avea propria ei corabie? strigă ea, ridicând glasul deasupra vântului și țipetelor pescărușilor.

— Sunt sigur că o regină poate avea și propria ei flotă dacă vrea, răspunse William mugind, rânjind peste umăr.

Vântul era înviorător, iar secunzii răcneau ordine. Marinarii se mișcau iarăși neobosiți, slăbind șarturile și strângând mari porțiuni din pânzele umede, apoi încercându-le înainte de a le încorda din nou.

Margaret ajunse la prova navei, având mâna lui William așezată cu fermitate pe umărul ei. La fel ca ancorele și focul[8], numai bompresul[9] și niște plase de parâme erau mai în față, aproape scufundându-se în valuri pentru a se ridica din nou, iar și iar. Suspină de încântare văzând falezele albe ridicându-se la mare distanță, strălucitoare și limpezi în ceața mării. Margaret inspiră adânc și-și ținu respirația, știind că era aerul englezesc. Nu mai plecase niciodată din Franța. Nici măcar nu plecase vreodată din Anjou. Simțurile ei înotau în atât de multe noi experiențe și gânduri.

— Sunt minunate, *monsieur*! *Magnifique*!

Marinarii o auziră. Zâmbiră și ovaționară, deja afectuoși față de fata care va fi regină și căreia îi plăcea marea la fel de mult ca și lor.

— Uitați-vă în jos, domniță, zise William.

Margaret își lăsă privirea și apoi chiui, văzând delfini cenușii, zvelți, gonind la suprafața mării, în sincron cu corabia. Se avântau și săreau de parcă ar fi jucat vreun joc, îndemnându-se unii pe alții să vadă cât de

aproape puteau veni. Pe când îi privea, o prăjină și un lanț de la provă se scufundară destul de adânc încât să-l atingă pe unul din ei. Într-o vânzoleală bruscă, dispărură cu toții în adânc ca și cum nici n-ar fi existat niciodată. Margaret rămase cu un sentiment de înfiorare și uimire față de cele văzute. William râse, încântat să poată să-i arate astfel de lucruri.

— De asta partea aceea se cheamă berbec de delfini, zise el zâmbind. Nu-i rănește.

Vântul urla, așa că trebui să se aplece pentru a-i vorbi la ureche.

— Acum vor mai trece încă vreo câteva ore înainte de a ajunge în port. Să vă chem slujnicele să vă pregătească veșmintele?

Margaret scruta țărmurile albe ale țării al cărei rege nu-l întâlnise niciodată, dar se va mărita cu el a doua oară. Anglia, era Anglia ei.

— Nu încă, William, spuse ea. Mai lasă-mă să stau aici o vreme.

PARTEA A DOUA

„Inima-mi este hotărâtă și întreaga mea dorință
Este aceea de a o sluji pe această floare după umila mea știință
Pe cât de cu credință este posibil sau de dorit.
Fără prefăcătorii sau trândăvie în slujit;
Cum bine se știe, este o încântare
Să vezi când petalele începe a-și deschide această floare.
În culori proaspete, alb cu roșu zugrăvite”.

WILLIAM DE LA POLE
(*scrise despre Margaret de Anjou*)

CAPITOLUL 11

Cu blănuri moi înfășurate pe mâini și înfofolită confortabil până la gât, Margaret păși prin grădinile acoperite de chiciură. Wetherby House a fost prima ei reședință în Anglia, loc în care și-a petrecut aproape trei luni. Copacii erau încă despuiați, lipsiți de frunze, însă erau porțiuni de zăpadă în jurul rădăcinilor lor, iar primăvara era pe drum. Aproape că ar fi fost ca în Franța și plimbându-se pe alei îi mai astâmpără dorul de casă.

În toate fermele locale se tăiau porci și se punea carnea la sărat. Margaret putea simți mirosul de fum și știa că animalele ucise erau așezate pe paie, care apoi erau aprinse pentru a pârli șoriciul. Izul amărui îi stârni o amintire, atât de vie încât se opri și privi în gol. Își reaminti gustul când mama ei îi pusese pe băieții de la grajduri să amestece sângele proaspăt cu zahăr, prefăcându-l într-o pastă, aproape ca o spumă. Sora ei, Yolande, și frații ei împărțiseră un castron întreg cu bunătatea atât de rară, certându-se pentru lingură până când aceasta căzu în praf, apoi băgându-și degetele în vas până când pielea și dinții lor se făcuseră roșii.

Margaret simți că o podidesc lacrimile. La Saumur va fi mai multă liniște fără ea în această vară. Era greu să nu ducă dorul sardelelor umplute pregătite de mama sa ori puiul cu anason când lui Margaret i se oferi un file zdravăn de porc, așezat ca o stâncă într-o mare de mazăre cu smântână groasă. Se pare că englezilor le plăcea să fiarbă hrana. Era doar unul din lucrurile cu care trebuia să se obișnuiască.

Lordul William era o consolare, aproape singura față familiară pe care o văzuse de când plecase de-acasă. O ajutase să-și îmbunătățească engleza, cu toate că putea sporovăi într-o franceză de calitate atunci când voia el, sau atunci când trebuia să-i explice un cuvânt. Cu toate astea, era plecat foarte des și revenea acasă după câteva zile, aducând vești noi despre nuntă.

În viața lui Margaret se petreceau întâmplări ciudate, în vreme ce bărbații și femeile de seamă îi pregăteau cea de-a doua sa ceremonie. Când debarcase pe coasta de sud, lângă castelul Portchester, sperase că Henric va veni s-o întâmpine. Își imaginase un rege tânăr și chipeș, călărind de la Londra spre grandioasele ruine, sosind, poate, încă din prima seară pentru a o strânge în brațele sale. În schimb, fusese dusă la Wetherby și, după câte se părea, uitată acolo. Trecuseră zile și săptămâni fără niciun semn de la rege, doar Suffolk, sau prietenul acestuia, contele Somerset, un bărbat scund, vânos, care făcuse o plecăciune atât de adâncă încât ea se temuse că n-avea să mai fie în stare să se ridice vreodată. Amintirea o făcu să zâmbească. Înainte de sosirea lui Somerset, Derry Brewer i-l descrisese drept „un cocoșel nobil și cinstit". Învățase expresia încântată, amuzamentul ei devenind și mai profund după ce-l întâlnise pe conte, acesta fiind îmbrăcat în albastru-deschis și galben. Îi plăcea de toți trei din motive diferite. Derry era totodată fermecător și politicos și-i strecura câte-o pungă de dulciuri minuscule când nu era William atent. Se pomenise ajunsă între revolta de a fi tratată ca un copil și încântarea provocată de dropsurile de lămâie, care-i făceau gura pungă când le sugea.

Crăciunul venise și trecuse, aducând daruri ciudate și stridente, sosite pentru ea din partea a sute de necunoscuți onorabili, cu toții profitând de ocazia de a se prezenta. Avându-l pe William drept tovarăș și însoțitor, Margaret se dusese la un bal pe care încă și-l amintea ca pe un vârtej de gust înțepător de cidru de mere și dans. Nădăjduise că-și va vedea soțul acolo, mintea fiindu-i plină de povești romantice în care regele își făcea

apariția și petrecăreții tăceau brusc. Și totuși, Henric nu venise. Începea să se întrebe dacă va mai apărea vreodată.

Ridică privirea la auzul caleștii scrâșnind peste pietrișul de pe aleea din cealaltă parte a casei. William plecase în acea zi, iar Margaret era cuprinsă de grija ca nu cumva vreo altă nobilă englezoaică să vină s-o inspecteze ori să se milogească pentru favoruri pe care se pare că-și închipuiau că ea le-ar fi putut oferi. Suportase întâlniri încordate, cu soțiile conților și baronilor, ciugulind din prăjitura cu semințe, înmuiată în vin aromat și străduindu-se să găsească ceva de zis ca răspuns la întrebările lor. Cu ducesa Cecily de York fusese cel mai rău, o femeie atât de înaltă și trufașă, încât reușise s-o facă pe Margaret să se simtă ca un copil încăpățânat. Engleza ei încă nu era așa fluentă, iar ducesa susținea că nu știe franceză, așa că aceasta fusese una dintre cele mai cumplite după-amiezi din viața ei, cu mai multe tăceri decât vorbe.

— O să-mi fie iarăși rău, murmură Margaret la gândul unei alte astfel de întrevederi. Voi avea o… indispoziție.

De fapt, îi fusese rău cu adevărat pentru o vreme, după sosirea ei. Poate din cauza hranei ciudate, grele, sau poate doar din cauza schimbării de aer, ajunsese să vomite neajutorată, având doctori învățați care-i interziseseră să-și părăsească patul timp de aproape două săptămâni. Crezuse atunci că va muri din pricina unei plictiseli foarte rafinate, însă acele zile de liniște deveniseră o amintire ciudat de încântătoare, acum aproape uitată.

Avea o idee vagă, cum că o regină trebuia să-și susțină soțul măgulindu-i și lingușindu-i pe susținătorii săi, însă dacă Cecily de York era o aliată obișnuită, nu va fi un lucru prea ușor de deprins. Margaret își aminti de izul acru, uscat al femeii și se zgribuli.

Ridică privirea spre vocea pițigăiată care-i striga numele în depărtare. Doamne, o căutau iarăși. Putea vedea servitorii mișunând prin casă, astfel că păși repejor mai departe pe cărăruile grădinii, pentru a se ascunde dacă ar fi fost văzută de la ferestre. William zicea că nunta va avea loc în câteva zile. Se făcuse roșu la față, amuzat, iar coama lui măreață de păr încărunțit era pieptănată și dat cu briantină când venise să-i dea vestea. La întoarcerea sa, va călători până la abația de la Titchfield, la nici zece mile distanță. Henric va fi acolo, în sfârșit, așteptând-o. Nu-și dorea decât să-și poată zugrăvi fața tânărului rege, când își imaginase scena. În mintea ei, se

măritase cu el de mii de ori, având fiecare detaliu cât se poate de viu, cu excepția unuia.

— Margaret! strigă cineva.

Se uită atentă, dintr-odată mult mai alertă. Când glasul o strigă din nou, Margaret simți în piept o mare împunsătură de emoție. Își adună rochiile și alergă înapoi spre casă.

Sora ei, Yolande, stătea lângă intrarea în grădină, căutând-o peste tot cu privirea. Când dădu cu ochii de Margaret, se lumină la față și alergă în întâmpinare. Se îmbrățișară în grădina înghețată, având iarbă albă peste tot în jur. Yolande scoase un torent de vorbe repezi, franțuzești, sărind pe loc în timp ce o ținea pe sora ei.

— Mă bucur atât de mult să te văd! Ai mai crescut, pot să jur, iar în obraji ai niște bujori. Se pare că-ți priește în Anglia, după câte văd.

Când nu se iviră semne că sporovăială lor se apropia de sfârșit, Margaret își puse palma pe gura surorii sale, râzând amândouă.

— Tu cum ești, Yolande? Mă bucur nespus să te văd. Aproape că nici nu pot respira de bucurie, dar cum ai sosit? Trebuie să-mi spui tot.

— Bineînțeles, am venit pentru nunta ta, Margaret! Am crezut, la un moment dat, că o vom rata, dar iată-mă aici chiar și așa. Lordul William al tău mi-a trimis cea mai frumoasă invitație la Saumur. Tata s-a împotrivit, bineînțeles, dar atenția i-a fost abătută spre o nouă călătorie pe care o pune la cale. Scumpa noastră mamă a zis că familia *trebuie* să fie reprezentată și s-a *impus,* fie-i binecuvântată inima ei sfântă! Prietenul tău englez a trimis o corabie pentru mine, la fel cum tu sau eu am trimite o trăsură. O, și nu sunt singură! Frederick a venit cu mine. Îi cresc niște perciuni caraghioși. Trebuie să-i spui că arată îngrozitor, pentru că mă zgârie cu ei și vreau să-i dea jos.

Margaret privi într-o parte, dintr-odată conștientă de ciudățenia situației ei. Se măritase cu luni înaintea surorii sale, însă nu-și văzuse niciodată soțul. Cu o privire cercetătoare, o privi cu mai mare atenție pe Yolande.

— Arăți… înfloritoare, surioară. Ai rămas grea?

Yolande se îmbujoră puternic, făcându-se trandafirie.

— Sper asta! Noi am tot încercat și, ah, Margaret, este minunat. Prima dată a fost puțin cam neplăcut, dar nu mai rău decât o înțepătură de albină, poate. După asta, ei bine…

— Yolande! exclamă Margaret, înroşindu-se aproape la fel de tare. Nu vreau să aud asta.

Se opri să chibzuiască, dându-şi seama că voia foarte mult să audă.

— Bine, sunt sigură că Frederick va veni pe aici să te caute peste puţin timp. Spune-mi tot, ca să ştiu la ce să mă aştept. Ce vrei să spui prin „puţin cam neplăcut”?

Yolande chicoti gutural, luând-o de braţ pe sora ei mai mică şi-o conduse pe cărare în jos, îndepărtându-se de casă.

•

Totul era altfel şi totuşi la fel. Impresia de *déjà vu* era intensă când Margaret îşi ocupă locul în caleaşcă, îmbrăcată în rochia de nuntă pe care o purtase la Tours. Cel puţin, acum era o zi rece, o adevărată binecuvântare într-o rochie care o strivea.

Yolande stătea vizavi de sora ei. În ochii lui Margaret arăta mai matură, ca şi cum căsătoria ar fi provocat nişte transformări alchimice în ea sau poate că Yolande era acum contesă în toată puterea cuvântului. Soţul ei, Frederick, stătea pe locul de pe banchetă arătând sobru în tunica lui întunecată, cu sabia aşezată pe genunchi. Margaret observă că încă mai purta perciunii, întinşi de la urechi şi până la curbura fălcii. Spunea că perciunii tatălui său erau foarte admiraţi în parohia lor, iar Margaret se întrebă dacă sora ei va izbuti vreodată să-l facă să şi-i dea jos. Totuşi, severitatea sa se topea atunci când o privea pe Yolande. Iubirea lor era înduioşătoare şi evidentă, cum stăteau ei aşa, cu mâinile împreunate, pe bancheta caleştii care îi purta pe drumul plin de gropi.

Dimineaţa trecuse într-un iureş de agitaţie, cu William călărind spre abaţie şi înapoi pentru a veghea asupra ultimelor detalii, apoi spălându-se şi schimbându-se în haine curate, într-una din încăperile de sus. Margaret fusese deja prezentată unor bărbaţi şi femei, în vreme ce nuntaşii ocupau Wetherby House, râzând şi sporovăind tot timpul. Statutul ei era o chestiune delicată când era vorba de prezentarea nobililor şi soţiilor lor. Nefiind încă o regină, Margaret făcuse reverenţe ducesei de York chiar şi-aşa, după cum ar fi procedat cu oricare altă femeie din generaţia mamei sale. Poate că dispreţul arătat de Cecily York fusese doar o închipuire, atunci când o complimentase la rându-i pe Margaret pentru rochia ei. Lordul York era scrupulos de politicos şi se plecase în faţa ei, încântat că o vedea la cea de-a doua căsătorie, cum fusese şi la prima. Soţia lui mormăise

câteva vorbe pe care Margaret nici nu le înțelesese, dar văzu că-l făcuseră pe York să zâmbească atunci când se aplecase spre mâna ei pentru a i-o săruta. O iritase aparenta lor voie bună.

Nu fără efort, lăsă de-o parte asemenea gânduri. Astăzi își va întâlni soțul. Îl va vedea la față. În timp ce trăsura se legăna, se rugă în sinea ei ca nu cumva să fie urât sau diform. William îi jurase că Henric era chipeș, dar știa că nici n-ar fi putut spune altminteri. Frica și speranța se amestecau în proporții egale și nu putea decât să privească cum se perindau gardurile vii și treceau castelele negre. Simțea mâncărime pe frunte, căci slujnicele îi pieptănaseră părul pe spate, foarte strâns, și nu îndrăznea să se scarpine și să lase dâre pe pudra albă. Își mușcă buzele de iritare. În păr îi fuseseră împletite flori, iar fața și-o simțea înțepenită de atâtea boieli și creme înmiresmate, aplicate după ce se îmbăiase în zori. Încerca să nu respire prea tare în corsetul apăsător al rochiei sale, în caz că leșina.

Margaret știa că se apropiau de Abația Sf. Maria și Sf. Ioan Evanghelistul, deoarece familiile locale se adunaseră ca s-o vadă trecând, la marginea drumului ce tăia pământurile întinse aparținând călugărilor. Novicilor li se dăduse ziua liberă de la muncile lor, în onoarea ei, iar târgoveții îmbrăcaseră hainele lor de duminică doar ca să stea și să aștepte s-o vadă pe femeia care va fi regina Angliei. Lui Margaret i se dezvălui o priveliște asupra mulțimii care ovaționa și făcea cu mâna înainte ca trăsura ei să treacă de ei, pe un drumeag care străbătea mile întregi într-o zonă împădurită și printre brazdele întunecate ale ogoarelor.

Admiratorii ei nu trecură acea graniță invizibilă și, pe măsură ce drumul se avânta într-o pantă abruptă, Margaret putea vedea trăsurile din față și din urmă, paisprezece la număr, deplasându-se împreună spre abația aflată în depărtare. Inima-i bătea cu putere și-și duse mâna la piept pentru a o simți pulsând. Henric va fi acolo, un rege în vârstă de douăzeci și trei de ani. Privi peste sora și cumnatul ei în așteptarea momentului în care îl va zări pentru prima dată. Era inutil, știa asta. Regele Henric era deja înăuntru, anunțat de sosirea caleștilor. Ar putea chiar să fie deja la altar, așteptând, avându-l pe William alături.

Margaret se simțea amețită și se temea ca nu cumva să leșine înainte chiar de a ajunge la biserică. Văzându-i suferința, Yolande scoase un evantai și flutură aerul rece spre ea, în vreme ce Margaret se sprijini de spătarul banchetei, cu ochii închiși, încercând să-și domolească respirația.

Biserica abației era doar o parte dintr-un ansamblu mult mai mare de clădiri. În această zi călugării nu ieșiseră la muncă pe ogoare, însă Margaret putea vedea iazuri cu pești, grădini împrejmuite cu ziduri și podgorii, precum și grajduri și zeci de alte structuri. Se pomeni ieșind din caleașcă, ajutată de Frederick, care dădu ocol ca să-i poată întindă mâna.

Caleașca din față se golise și, cu toate că mulți dintre oaspeți intraseră, la porțile bisericii încă mai stăruia un grup vesel și vorbăreț. Îl văzu pe Derry Brewer stând aproape de ducele de York. Derry îi făcu un semn cu mâna, în vreme ce Margaret se avântă împreună cu sora ei și un alai de slujnice care-i țineau trena. Îl văzu spunându-i ceva lui York, ceea ce înăspri expresia acestuia. Când Margaret ajunse aproape de ușa bisericii, intrară cu toții în întunecimea dinăuntru, precum gâștele mânate de la spate de păzitoarea de gâște, astfel că afară rămaseră doar ea, sora ei și slujnicele.

— Dumnezeu să te binecuvânteze pentru că ești aici, Yolande! Nu mi-ar fi plăcut să fiu singură.

— *Pfui*! Tata ar fi trebuit să fie aici, dar e plecat, căutându-și iarăși titlurile lui prostești. Nu-i niciodată mulțumit. Frederick al meu spune… nu, nu, asta nu contează astăzi. Aș fi vrut doar ca mama să fi stat aici, împreună cu noi, dar tata a insistat să rămână și să vadă de Saumur. Te pomenește în rugăciunile ei, Margaret. Poți fi sigură de asta. Ești gata să-ți vezi regele? Ești emoționată?

— Da… sunt, da. Mă apucă amețeala. Să stai cu mine până-mi trag răsuflarea, da? Rochia asta e prea strâmtă.

— Ai mai crescut din vara trecută, Margaret, de asta-i așa. Înainte, nu era prea strâmtă. Văd că-ți cresc sânii și jur că ești mai înaltă. Poate că-i adevărat, carnea englezească-i numai bună pentru tine.

Îi făcu cu ochiul spunând asta, iar Margaret oftă și clătină din cap.

— Ești uluitoare, surioară. Să faci astfel de glume tocmai când sunt pe cale să mă mărit.

— Cred că-i cea mai bună ocazie, zise Yolande veselă.

Trecu la engleză cu o sclipire în ochi:

— Acum, la naiba! Te măriți odată?

— Nu așa se spune, zise Margaret zâmbind.

Inspiră din nou adânc, cu putere, și salută cu o înclinare a capului călugării care stăteau la ușă. Înăuntru se umflau burdufurile și cel mai complicat dispozitiv de pe lume dobândea presiune. Primele note se înălțară

deasupra întregii congregații din biserică, iar oamenii se întoarseră aproape toți ca unul pentru a o vedea pe mireasă intrând.

•

Baronul Jean de Roche era un om fericit, cu toate că nici măcar brandy-ul nu putea ține la respect vântul rece. Venea primăvara. Pe lângă faptul că era, practic, imposibil să hrănești o armată în marș în lunile cu vreme rece, era și o vreme crâncenă să pleci la război. Mâinile amorțeau, ploaia uda totul și pe deasupra exista întotdeauna șansa ca oamenii tăi să plece și să dispară, pur și simplu, în timpul nopții. Privi în jur la mica sa ceată de cavaleri ticăloșiți și zâmbi larg, dezvelindu-și gingiile trandafirii de sus, de unde pusese să-i fie scoși toți dinții. Îi urâse de moarte. Îl dureau atât de tare, încât îi ura chiar și după ce rămăsese fără ei. Ziua în care se învoise ca omul cu cleștele să-i scoată afară fusese una dintre cele mai fericite din viața sa adultă. O gură însângerată și trebuința de a-și înmuia pâinea în lapte erau un preț mic plătit pentru scăparea de suferință. Era convins că viața lui începuse să se îmbunătățească din acea zi, ca și cum dinții l-ar fi tras îndărăt cu toate otrăvurile lor și umflăturile. Își sugea buza de sus în vreme ce mergea la trap, ținând-o înăuntru, de-a lungul gingiei, rozându-și țepii mustății. Pusese să-i fie scoși și câțiva de jos, dar numai cei mari, din spate, care se cariaseră. Încă mai avea dinții de jos din față și-și exersase un zâmbet care dezvăluia numai acel șir nevătămat de dinți îngălbeniți.

Viața era frumoasă pentru cineva cu dinții sănătoși, se gândi el mulțumit de sine. Întinse mâna și bătu în desagii șeii, plăcându-i rotunjimea lor. Viața era frumoasă și pentru cel care avea inițiativa de a călări înaintea armatei și intra în Maine. Pe de Roche îl uimiseră rezultatele jefuirii caselor din Anjou. Se părea că englezii nu făcuseră nimic altceva decât să adune grămezi de bani, ca negustorii lacomi și mărunți, după cum și erau cu toții. De Roche văzuse cavaleri îmbogățindu-se într-o singură zi, iar nobilii francezi învățaseră repede că merită să cerceteze toate căruțele care se îndreptau spre nord, departe de ei. Familiile aveau tendința de a lua cu ele cele mai valoroase posesiuni ale lor, abandonând restul. De ce să-ți pierzi timpul făcând bucăți o casă, când cei care știau ce știau luaseră deja lucrurile de valoare? Bineînțeles, nobilii dădeau regelui o parte din tot ceea ce găseau, însă aceasta era chiar problema, cel puțin în ceea ce-l privea pe de Roche. Aceia își puteau permite. Erau oameni deja bogați și vor deveni

și mai bogați după ce vor termina de recuperat fermele și orașele englezești.

Expresia îi deveni încrâncenată când chibzui asupra proprietății lui, în comparație cu ale lor. Oamenii lui abia dacă ar fi putut fi descriși drept cavaleri scăpătați, potriviți culorilor flamurilor sale. Cu numai un an înainte, se gândise să-i izgonească pe toți înainte de a deveni cunoscut drept un baron sărăcit. Își supse buza din nou, năpădit de amintiri amare. Pierduse toate fermele familiei pentru a-și plăti datoriile, înstrăinate an de an, până când aproape că nu-i mai rămăsese nimic. Apoi descoperise jocul de cărți, cu ajutorul unui prieten, căruia între timp îi fusese tăiat gâtul. De Roche se gândi la mesele de joc colorate și se întrebă dacă era cineva prin Maine care să fie convins să joace cu el. Tot avusese ghinion, era adevărat, însă acum avea din nou aur și-i înțelegea pe cartofori mai bine decât majoritatea oamenilor cu care-și încrucișase drumurile. Cu doar o mică schimbare de noroc, și-ar putea dubla ceea ce câștigaseră pentru el oamenii lui, ba chiar ar putea tripla totul. Zâmbi, arătându-și doar dinții de jos. Ar cumpăra înapoi castelul tatălui său și l-ar azvârli în zăpadă pe bătrân, pentru toate rânjetele sale. Iar acesta ar fi numai începutul.

Drumul străbătut de micul său grup se schimbă dintr-o cărăruie de pământ într-un drum pavat cu piatră, semn clar că în fața lor se aflau bogătani. De Roche se lăsă purtat de bidiviu, întrebându-se dacă merita riscul intrării în oraș. Nu avea decât o duzină de oameni, de-ajuns cât să ia tot ce voiau de la o fermă izolată ori dintr-un sătuc. Orașele însă își permiteau, uneori, să plătească miliții, iar de Roche n-avea chef să se avânte într-o luptă adevărată. Cu toate acestea, nu era un criminal, nu era căutat pentru nimic. Nu era decât o avangardă avansată a victorioasei oștiri franceze. Se afla cu aproape patruzeci de mile mai în față, înainte ca restul conaționalilor săi să vină și să culeagă spuma. De Roche luă o decizie rapidă. Cel puțin, ar putea da o raită prin jur, pe la negustorii englezi locali, și apoi să se hotărască dacă primirea ar fi putut fi una prea fierbinte pentru oamenii săi.

— Intrăm în oraș, le strigă celorlalți. Aruncăm o privire și, dacă-i liniște, vedem ce putem găsi. Dacă-i vreun post de gardă sau vreo miliție, găsim un han bun pentru noapte, la fel ca orice alți drumeți prăfuiți.

Oamenii lui erau sătui să-și petreacă încă o zi pe drum, dar sporovăiau și râdeau pe când mergeau la trap. O parte din aur și argint își va găsi drum

spre chimirele lor și găsiseră o fermă ținută de trei surori, cu o noapte înainte. De Roche se scărpină la vintre la acest gând, sperând că nu se alesese iar cu păduchi. Ura să trebuiască să-și bărbierească vintrea și să-i fie pârlită. Desigur, se dusese primul la surorile acelea, după cum îi era dreptul. Oamenii lui aveau ce povesti despre întâlnire multe luni de-acum încolo și el chicotea pe măsură ce istorisirile deveneau tot mai înfierbântate. De Roche insistase ca locul să fie dat flăcărilor, după ce plecaseră dimineața. Existența martorilor i-ar fi putut crea necazuri, dar încă niște resturi înnegrite vor fi ignorate de armata venită din urmă. Numai Dumnezeu știa că lăsaseră destule îndărătul lor.

Îl văzu pe Albert aducându-și bidiviul mai aproape. Bătrânul era cu familia lui de Roche de când își putea el aminti, ca îngrijitor și dresor de cai, deși de Roche și-l putea aminti făcând unele treburi mai deosebite pentru tatăl său. Albert nu purta armură, însă avea un cuțit lung, aproape ca o sabie, și la fel ca și tatăl lui înainte, de Roche găsise că era un om folositor într-un ținut neprietenos.

— Ce-i, Albert? întrebă el.

— Aveam o mătușă prin apropiere, pe când eram copil. La câteva mile mai spre vest, există un castel cu soldați.

— Și? zise de Roche, uitându-se pieziș.

Nu trebuia ca un servitor să ajungă să-i pună curajul la îndoială înaintea oamenilor lui.

— Îmi cer iertare, stăpâne. Dar tocmai m-am gândit că ar trebui să știi că ar putea fi puțintel mai greu decât cu fermele și femeile.

De Roche clipi spre bătrân. Fusese asta vreo insultă? Nu-i venea să creadă, însă Albert chiar se uita chiorâș la el.

— Mai trebuie să-ți amintesc că această mică expediție nu-i altceva decât ce vor primi englezii de la rege și oastea sa? Ar fi putut să plece, Albert. De fapt, mulți dintre ei chiar au și plecat. Cei care au rămas sunt ilegal aici, fiecare bărbat, femeie și copil. Nu! Gândește-te că s-au răzvrătit împotriva dorințelor propriului lor rege, sunt niște *trădători,* Albert. Noi facem voia Domnului.

În timp ce vorbea, trupa lui trecu prin dreptul unui fermier care stătea cu capul plecat. Cotiga omului era plină-ochi cu păstârnac, iar câțiva dintre oameni se aplecară și luară câte două bucăți. Țăranul părea înfuriat, însă știa că era mai bine să nu spună nimic. Cumva, imaginea lui liniști furia lui

de Roche. Își aminti că Albert nu-și făcuse damblaua cu femeile, noaptea trecută, și își dădu seama că omul îl *critica.*

— Treci la urmă, Albert! Nu sunt vreun copil, să mă ameninți tu.

Albert ridică din umeri și-și trase calul într-o parte, să-i lase pe ceilalți să treacă. De Roche se potoli, dar încă furios de insolența omului. Acesta era unul care nu se va înfrupta din bogățiile din Maine, își zise. Când se vor întoarce înapoi la oaste, de Roche jură că-l va lăsa pe Albert în urmă, să-și cerșească hrana, cu amintirea anilor în care-i servise familia să-i țină de urât.

Ajunseră la marginea orașului când soarele era deja la orizont, înspre apus, o zi scurtă de iarnă cu o noapte lungă înainte, apoi îl vor vedea din nou. De Roche era obosit și nădușit, cu toate că moralul i se ridică la vederea semnului pictat al hanului, răsucindu-se în vânt. El și oamenii săi își dădură caii băieților de la grajd, trăgând la sorți care dintre ei să rămână cu bidiviii și cine să petreacă o noapte de somn. De Roche îi lăsă înăuntru, cerând vin și mâncare cu glas tare. Nu observă cum copilul hangiului plecă peste câteva minute, gonind în jos pe stradă, spre oraș, ca și cum diavolul însuși ar fi fost pe urmele sale.

CAPITOLUL 12

Margaret își eliberă răsuflarea, pe care nu știa că și-o ținuse. Doi băieței își ocupaseră locul în fața ei când păși în biserică, fiii unei familii nobile. Unul dintre ei continua să se uite în urmă, pe când pășeau în ritmul muzicii de orgă, prin mulțime, spre panelul din lemn de stejar și altarul ascuns. Băiețeii erau înveșmântați în roșu și aveau fire uscate de rozmarin răsucite și legate de brațele lor. Margaret putea simți aroma plantei în urma lor. Întreaga mulțime, ridicată în picioare, părea să poarte flori uscate ori mănunchiuri de grâu auriu, păstrate de la recoltă. Foșneau în timp ce treceau printre ele, întorcându-se să privească și să zâmbească și să șușotească tot felul de comentarii.

Băiețeii și slujnicele sale se opriră înaintea paravanului, astfel că numai Yolande trecu dincolo de el împreună cu ea, strângând-o ușor de braț când și ea se dădu la o parte și-și găsi locul. Margaret îl văzu pe Henric pentru

prima oară. Ușurarea o ameți puțin. Chiar și prin ceața voalului ei putea vedea că nu era diform, nici măcar cicatrici n-avea. În orice caz, Henric era chipeș, cu o față ovală, ochi întunecați și păr negru, cu bucle care-i acopereau urechile. Henric purta o coroană simplă, din aur, iar veșmintele sale de nuntă erau aproape lipsite de orice zorzoane, o tunică roșie, încinsă în talie și lungă până la gambă, iar ciorapi albi, din lână îi acopereau picioarele. Peste toate acestea purta o mantie brodată, cu un motiv țesut cu fir de aur, prinsă la umăr cu o broșă grea. Văzu că avea o sabie la șoldul drept, o line argintie șlefuită, moarată cu aur. Efectul era cel de simplitate discretă, apoi îl văzu zâmbind. Roși, dându-și seama că se holba. Henric se întoarse cu fața spre altar, iar ea continuă să meargă, impunându-și să rărească pasul.

Muzica de orgă deveni impetuoasă, iar oamenii din mulțimea adunată șușoteau între ei, suspinând când ușile mari se închiseră în urma lor. Foarte puțini puteau vedea altarul, însă fuseseră martorii sosirii ei și erau mulțumiți.

Dincolo de paravan, altarul era un spațiu mult mai restrâns. Spre deosebire de restul bisericii, acolo se găseau scaune, iar Margaret trecu de rânduri de lorzi și doamne cu veșminte bogate. Își făceau vânt cu evantaie, din obișnuință, sau pentru că așa le era deprinderea, pentru că aerul era rece.

Margaret simți cum tremură când ajunse lângă Henric. Era mai înalt decât ea, observă ea încântată. Toate acele temeri pe care nu fusese în stare să și le recunoască sieși dispăruseră, în vreme ce un abate în vârstă începu să vorbească într-o latină răsunătoare.

Aproape că tresări când Henric întinse mâna și-i ridică voalul și i-l dădu pe spate. Margaret ridică privirea, în vreme ce și el se uita la rându-i, dintr-odată conștientă că nu-i văzuse niciodată chipul. Inima-i bătea cu putere. Nu se mai oprea din tremurat, însă, cumva, simțea că dogorește atât de tare încât ar putea izgoni frigul din toată biserica. Regele zâmbi din nou, iar ceva ascuns, o apăsare de pe pieptul și stomacul ei, se risipi. Ochii-i luceau de lacrimi, astfel că abia putea să vadă.

Abatele era un bărbat sever sau cel puțin așa i se părea lui Margaret. Glasul său răsună în întreaga biserică atunci când întrebă dacă existau opreliști, adică logodne anterioare sau consangvinitate. Margaret privi cum William întinse o dispensă papală, legată cu o panglică de aur. Abatele o luă

făcând o plecăciune, cu toate că o citise cu mult înainte, și doar aruncă o privire formală asupra ei, înainte de a i-o înmâna unuia dintre călugării săi. Cu toate că erau verișori, știa că între ei nu existau legături de sânge.

Margaret îngenunche atunci când și Henric făcu asta, ridicându-se odată cu el. Slujba în latină era ca o bolboroseală pașnică, ritmică, ce părea că se rostogolește peste ea și prin ea. Când își ridică privirea, văzu lumina colorată trecând printr-o fereastră cu vitraliu, zugrăvind podeaua de lângă altar într-un verde-deschis, roșu și albastru. Ochii i se făcură mari când își auzi propriul nume. Henric se întorsese deja spre ea și, în timp ce ea-l privea mirată, îi luă mâna, iar vocea-i era caldă și calmă:

— Te iau pe tine, Margaret de Anjou, de soață și să te sprijin de azi înainte, la bine și la rău, la bunăstare sau sărăcie, la boală sau în sănătate, să fii ascultătoare și supusă, în pat și la masă, până când moartea ne va despărți, dacă Sfânta Biserică va porunci. Astfel, te iau pe tine soția mea.

Cuprinsă de panică, Margaret simți privirile lorzilor englezi și ale doamnelor ațintindu-se asupra ei, în timp ce se chinuia să-și amintească vorbele pe care trebuia să le rostească. Henric se întinse și-i sărută mâna.

— E rândul tău, Margaret, șopti el.

Încordarea se risipi înăuntrul ei și cuvintele-i veniră pe buze:

— Te iau pe tine, Henric al Angliei, ca soț și te sprijin de azi înainte, și la bine, și la rău, la boală și în sănătate, ca să-ți fiu ascultătoare și supusă, în pat și la masă, până când moartea ne va despărți, dacă Sfânta Biserică va porunci. Astfel, te iau pe tine soțul meu.

Ultimele cuvinte fură rostite în grabă, bucuroasă că reușise să le spună fără cusur. Îl auzi pe William chicotind, ba chiar și severul abate zâmbi puțin.

Margaret rămase nemișcată în timp ce noul ei soț îi luă mâna stângă și-i puse pe deget un inel cu rubin. Încă amețită, se strădui să inspire adânc în rochia încorsetată. Când abatele le spuse să îngenuncheze și să se prosterneze, ar fi căzut dacă n-ar fi fost brațul lui Henric care s-o sprijine. O pânză albă, imaculată, a fost așezată pe capul fiecăruia, întinzându-i-se pe spate, astfel că, o clipă, se simți ca și cum ar fi fost singură cu soțul ei. Când începu liturghia, Henric se întoarse spre ea și-i răspunse cu o privire, înclinându-și capul într-o întrebare mută.

— Ești minunată! îi șopti el. William mi-a spus să spun așa, însă este cu totul adevărat.

Margaret încercă să rostească ceva, însă când el se întinse și-i luă mâna din nou, se pomeni plângând drept răspuns. Henric se uită pieziș la ea, complet uluit, în vreme ce abatele oficia ultima parte a slujbei deasupra capetelor lor plecate.

•

— Dacă facem asta, nu ne oprim, zise Thomas, aplecându-se spre baronul Strange. Imediat ce regele francez va auzi că sunt lupte în Maine, va veni degrabă și cu toată forța, clocotind de furie. Nu-și vor mai pierde vremea prin ferme și podgorii, gustând vinul și fetele din sate. Cu primăvara ce se apropie, vom avea parte de omoruri și distrugeri, iar astea nu se vor termina decât după ce vom fi cu toții morți ori când le vom rupe spinările acestor băieți. Înțelegi, domnule baron? Nu va fi destul să ucidem câțiva și să dispărem în pădure, ca Rob Hood ori vreun alt nelegiuit. Dacă atacăm la noapte, nu ne vom mai întoarce acasă niciunul dintre noi, nu până când totul se va fi terminat.

— Thomas, nu le pot spune asta oamenilor, răspunse Strange, frecându-și obosit fața. Nu vor avea nicio speranță. Mă sprijină ca să le-o plătim franțujilor, poate ca să tăiem câteva beregate. Să-i pui să atace o armată? Majoritatea dintre ei încă mai speră că regele Henric va renunța ori poate lordul York. Ei încă mai cred că vor veni soldații englezi să ne salveze. Dacă nu se întâmplă asta, vor rupe rândurile și-o vor lua la sănătoasa.

Thomas Woodchurch clătină din cap, zâmbind confuz.

— Nu vor fugi, afară doar dacă vor vedea cum o ștergi tu călare sau pe mine mort. Îi cunosc pe acești oameni, baroane. Nu sunt mai puternici decât francezii. Nu pot lupta mai mult fără a-și pierde suflul. Însă *sunt* ucigași, baroane, toți. Adoră să ucidă un alt om cu vreun fier de calitate, apărându-și prietenii. Îi urăsc pe lași ca pe dracu'… și nu fug.

Un fluierat slab le întrerupse conversația. Thomas aruncă o ultimă ocheadă amenințătoare, apoi se ridică în întuneric. Ieșise luna și avea o bună priveliște asupra drumului dinaintea sa.

Văzu un cavaler cu capul dezgolit, ieșind clătinându-se din han, ținându-și coiful sub braț, în timp ce cu mâna liberă se căuta pe la vintre. Alți doi îl urmau, iar Thomas înțelese că ieșiseră să-și golească vezica. Omului îi trebui un timp să-și scoată apărătoarea din metal. Thomas își aminti mirosul din timpul bătăliei, când cavalerii își goleau vezica și mațele

lăsând totul să le curgă pe picioare, dându-se pe mâna scutierilor lor să-i curețe la sfârșitul luptei.

Thomas nu se grăbi și fixă o săgeată pe coarda arcului. Ar fi vrut să-i facă pe toți să iasă afară, iar în mintea lui își închipuia cel mai grozav fel de a face asta. Dacă lăsa trupa de francezi să se baricadeze înăuntrul hanului, puteau rezista acolo zile în șir, cu mâncare și băutură la discreție. Se întoarse spre baronul său, oftând:

— Am să-i scot afară, zise el. Tu doar dai ordinul de atac când e timpul potrivit. Nu mișcă nimeni și nu vine nimeni la mine, indiferent ce se întâmplă. Ai priceput? Zi-le mai departe. A, și spune-le oamenilor să nu tragă în mine pe la spate.

În timp ce baronul Strange dispărea în beznă, Thomas își așeză săgeata la loc în tolbă și-și rezemă arcul de zid. Se bătu pe coapsă, pentru a fi sigur că încă mai avea cuțitul lui de vânătoare. Cu inima bătându-i repede și puternic, păși sub lumina lunii și se apropie de cei trei cavaleri francezi.

Unul dintre ei gemea deja de ușurare slobozind un jet de urină pe drum. Ceilalți râdeau de el, în vreme ce Thomas veni din spate, așa că nu-l auziră apropiindu-se decât atunci când era la doar câțiva pași distanță. Cavalerul cel mai apropiat tresări și înjură, apoi râse la propria sa surprindere după ce văzu că acolo nu era decât un singur om.

— Încă un țăran! Pot să jur că se înmulțesc ca iepurii pe-aici. Vezi-ți de drum, *monsieur,* și încetează să-i mai deranjezi pe cei mai buni decât tine.

Thomas observă că omul nu stătea prea sigur pe picioarele sale. Scoase un răcnet și-l împinse, doborându-l pe drum cu un zăngănit metalic.

— Ticăloși de francezi! strigă el. Plecați acasă!

Unul dintre tovarășii acestuia clipea spre el uluit, iar Thomas se repezi la el și-l lovi tare în picior. Și el căzu jos, dând anapoda din mâini în timp ce încerca să se redreseze.

— Ai făcut o greșeală în noaptea asta, băiete, zise cel de-al treilea cavaler.

Părea ceva mai sigur pe picioarele sale decât ceilalți, iar Thomas se dădu înapoi când omul scoase o sabie din teacă.

— Ce? Crezi că poți ataca un om de onoare și să nu suporți consecințele?

Cavalerul înaintă.

— Ajutor! strigă Thomas, apoi, într-un moment de inspirație, folosi o propoziție în franceză pe care o cunoștea bine: *Aidez-moi*!

Cavalerul lovi spre el, însă Thomas se ținuse în afara razei de acțiune, mișcându-se rapid. Putea auzi gâfâitul omului după o noapte de tras la măsea în han. Dacă ieșea prost totul, Thomas credea că încă ar putea scăpa cu fuga.

Primul cavaler pe care-l împinsese se ridica acum cu zarvă în picioare, când ușa hanului se trânti la o parte și o duzină de oameni în armuri ieșiră afară cu săbiile pregătite. Văzură un singur țăran, țopăind în jurul unui cavaler tot mai frustrat, iar unii dintre ei izbucniră în râs și-l strigară.

— Nu poți să-l prinzi pe dracu', Pierre? Ia încearcă să te-ntinzi la el, omule! Străpunge-i ficații!

Cavalerul în cauză nu răspunse, concentrat să-i vină de hac țăranului care-l înfuriase.

Thomas începuse să asude. Văzu că încă unul dintre cei trei își scosese un pumnal îngust, butucănos și încerca să-l flancheze, fie ca să-l atace, fie să-l înșface, pentru ca Pierre să-l lovească cu sabia. Thomas putea auzi mormăind neclar în barbă, aproape prea beat ca să stea în picioare, și totuși apropiindu-se cu fiecare clipă.

Îl auzi pe Strange strigând un ordin, și Thomas se aruncă la pământ.

— A căzut! auzi pe cineva țipând cu încântare în franceză. A căzut? Pierre?

Glasul fu gâtuit când aerul se umplu de săgeți șuierând, scoțând zgomote consistente când cavalerii fură loviți, azvârliți înapoi, când săgețile trimise cu putere îi opriră pe loc. Urlau și strigau, dar săgețile continuau să vină, trecând prin armuri și zale, astfel că împroșcau sângele în spate.

Thomas se uită și-l văzu pe cavalerul care-l atacase holbându-se șocat la penajul săgeților ieșite prin claviculă și coapsă. Omul scoase un urlet de groază și încercă să se întoarcă pentru a-și confrunta atacatorii nevăzuți. Thomas se ridică în spatele lui, în vreme ce cavalerul se trudea de zor, trăgându-și piciorul vătămat. Sumbru, Thomas își scoase pumnalul din teacă și se apropie, apucând hotărât coiful cavalerului. Trase capul înapoi în vreme ce omul era scuturat de spasme din cauza panicii, dezvelind legăturile apărătorii de metal care-i proteja gâtul. Folosindu-se de pumnalul greu ca de un ciocan, Thomas o desprinse lovind cu toată puterea brațului său, rupând fierul mai moale și tăind adânc, înainte de a împlânta cuțitul de

mai multe ori. Cavalerul înțepeni, tușind și plângând, iar Thomas îl lăsă să-i alunece din strânsoare.

Majoritatea cavalerilor fuseseră doborâți, deși unii răniți se adunaseră în jurul căpeteniei lor. De Roche privi înspăimântat și văzu zeci de oameni în haine întunecate și purtând arcuri lungi, ieșind de pe străzile laterale și coborând, ca niște păianjeni, de pe acoperișuri. Înaintau organizat, în tăcere.

Hangiul ieșise pe ușa lui, făcându-și cruce în prezența morții. Thomas făcu un gest furios spre el, să intre la loc, iar omul dispăru înăuntru, în căldura și veselia din han.

— *Monsieur*! îl strigă de Roche. Pot fi ținut pentru răscumpărare. Dorești aur?

— Am aur, răspunse Thomas.

De Roche se holbă de jur-împrejur, în timp ce el și alți patru cavaleri biruiți erau înconjurați.

— Înțelegi că regele Franței se află la doar câteva mile distanță, *monsieur*? El și cu mine suntem ca frații. Lăsați-mi viața și nu vor exista măsuri luate împotriva voastră, nu împotriva acestui oraș.

— Pui rămășag? Pe onoarea ta? întrebă Thomas.

— Da, pe onoarea mea! Jur!

— Și ce se întâmplă cu restul din Maine? Veți lăsa teritoriul în pace? Își va retrage oamenii regele vostru?

De Roche ezită. Ar fi vrut să cadă de acord, însă ar fi fost o minciună atât de sfruntată încât nici n-o putea rosti. Vocea lui își pierdu tonul disperat.

— *Monsieur,* dacă aș putea aranja un asemenea lucru, aș face asta, însă nu este posibil.

— Prea bine. Dumnezeu fie cu tine, domnul meu!

Thomas mormăi un ordin arcașilor din jurul lui, tocmai când baronul francez țipă, ridicându-și mâinile. Una dintre săgeți îi străpunse palma.

— Cercetați cadavrele acum, zise Thomas, simțindu-se bătrân și obosit. Tăiați-le gâtul, să fim siguri. Nu pot rămâne martori.

Oamenii se apucară de treabă ca și cum ar fi măcelărit niște porci sau gâște. Unul sau doi dintre cavaleri dădură din mâini și din picioare când fură țintuiți la pământ, însă nu pentru multă vreme.

Rowan se duse înapoi la tatăl lui, ținând arcul lung în mână. Arăta palid în lumina lunii. Thomas îl strânse de umăr.

— Urâtă treabă, zise el.

Rowan privi spre drumul plin de oameni morți.

— Da. Se vor înfuria când vor afla vestea, spuse Rowan.

— Foarte bine. Îi vreau furioși. Îi vreau atât de furioși, încât să-și piardă cumpătul, și-i vreau să se repeadă spre noi, la fel cum au făcut la Azincourt. Eram doar un băietan pe atunci, Rowan. Aproape prea tânăr ca să car butoaiele cu apă pentru bătrânul Sir Hew. Totuși, îmi amintesc bătălia. Aceea a fost ziua în care am început să mă antrenez cu arcul, de atunci și până azi.

•

Londra era, pur și simplu, copleșitoare, mult prea multe de privit. Margaret călătorise împreună cu noul ei soț de la abația din Titchfield, până la Blackheath, unde văzuse Tamisa pentru prima oară și, în acel moment, primul hoit umflat de apă, ajuns la suprafață, dus de curenți.

Ospățul regelui a fost binecuvântat cu o zi frumoasă, cu un cer de un albastru deschis și un aer foarte rece. Primarul și consilierii săi o așteptau acolo, îmbrăcați în straie albastre, cu glugi stacojii. Procesiunea avea un aer vesel și festiv, iar Margaret fu condusă de mână până la o litieră mare, pe roți, trasă de cai acoperiți cu satin alb. Se lăsă purtată de bidivii, timp în care își privea soțul, care călărea lângă ea, în fiecare clipă liberă. Procesiunea sugrumă circulația pe drum, până când aceasta încetă cu totul, ajungând la singurul pod masiv întins peste râu, unind capitala cu regiunile din sud și cu coasta. Margaret încercă să nu caște gura ca o fată de la țară, însă Podul Londrei era incredibil, aproape ca un oraș în sine, întins peste apă, cu arcadele sale din cărămizi văruite. Litiera trecu pe lângă zeci de prăvălii și case construite chiar pe pod. Existau până și toalete publice și se îmbujoră la vederea scândurilor suspendate deasupra râului, cu scobiturile lor circulare. Litiera se deplasa mai departe, dezvăluindu-i ciudățenie după ciudățenie, apoi se opri la mijlocul podului. Pe ambele părți se înălțau clădiri cu trei etaje, însă o porțiune mică fusese amenajată ca o scenă, iar noroiul de pe jos fusese acoperit cu pipirig proaspăt. Acolo așteptau două femei, vopsite și îmbrăcate precum niște zeițe grecești. Margaret se holbă când se apropiară și-i puseră ghirlande de flori pe umeri.

Una dintre ele începu să declame versuri peste zgomotul mulțimii, iar Margaret pricepu că era un fel de odă pentru pace, înainte ca bicele să pocnească și scena să fie lăsată în urmă. Își întinse gâtul s-o vadă pe sora

ei, Yolande, călărind cu ambele picioare într-o parte a șeii, alături de soțul ei, Frederick. Când privirile li se întâlniră, ambele femei făcură eforturi mari ca să nu izbucnească în râs de încântare și uimire.

Oamenii primarului mărșăluiră împreună cu ei pe străzi, însoțiți de mai mulți localnici decât ar fi crezut Margaret că există. Întregul oraș părea că se oprise s-o vadă. În mod sigur, nu puteau fi mai mulți bărbați și femei decât putea ea să vadă. Oamenii se înghesuiau unii în alții, cățărându-se pe clădiri și stând pe umerii prietenilor ca să poată arunca o privire spre Margaret a Angliei. Zgomotul aclamațiilor îi făcea pielea să vibreze și o dureau urechile.

Margaret nu mâncase de ore în șir, acest mic detaliu fiind uitat în vasta organizare a călătoriei spre capitala soțului ei. Mirosurile străzilor izbuteau întrucâtva să-i mai taie pofta de mâncare, însă cam la vremea când ajunse la Abația Westminster era leșinată de foame. Cailor litierei li se îngădui să se odihnească, și Henric însuși o luă de mână ca s-o conducă înăuntru.

Era ciudat să simtă căldura mâinii sale într-a ei. Nu fusese sigură la ce să se aștepte după nunta de la Titchfield, însă în zilele următoare nu rămăsese nicio clipă singură cu tânărul rege. William și lordul Somerset în particular păreau deciși să-l ia pe rege de lângă ea cu orice ocazie. Noaptea dormea singură, iar când întrebase și apoi ceruse să știe unde era regele, i s-a spus de către slujitorii sfioși că se dusese la cea mai apropiată capelă pentru a-și petrece noaptea în rugăciuni. Începuse să se întrebe dacă nu cumva ceea ce-i spusese tatăl ei despre englezi era adevărat. Nu prea multe franțuzoaice rămâneau virgine la o săptămână după căsătorie. Margaret strânse tare mâna lui Henric, astfel că acesta se uită la ea. Vedea numai bucurie în ochii lui în timp ce o conducea peste pietrele albe într-una dintre cele mai vechi abații din Anglia.

Margaret își înăbuși un chiuit la vederea interiorului, mult mai maiestuos decât cel al catedralei din Tours, cu un tavan boltit, ridicat la mare înălțime pe grinzi din piatră. Câteva vrăbii bântuiau pe sus, în aerul rece, iar ea crezu că simțea cu certitudine prezența lui Dumnezeu în spațiul deschis.

Erau banchete din lemn, pline până la refuz, pe întreaga lungime a bisericii străvechi. La vederea atâtor oameni, genunchii i se înmuiară, așa că Henric trebui să o cuprindă cu brațul de talie.

— Nu mai este mult, zise el zâmbind.

Un grup de episcopi, ducând cârjele lor din aur, curbate, trecu pe dinaintea ei și Margaret se lăsă condusă spre cele două tronuri identice, unde ea și Henric se prosternară dinaintea altarului și fură binecuvântați, înainte de a lua loc în fața a mii de chipuri îndreptate spre ei. Privirea largă a lui Margaret fu atrasă de imaginea tatălui ei, așezat în primul rând, arătând spilcuit și mulțumit de sine. Ziua își pierdu atunci ceva din gloria sa, însă Margaret se forță să dea prima din cap spre vierme. Presupunea că orice tată din lume ar vrea să vină să-și vadă fiica făcută regină, însă el nu venise la nuntă, nu se obosise s-o informeze că-și va întrerupe voiajele ca să treacă marea în Anglia.

Unii dintre membrii congregației mâncau și beau, bucurându-se de atmosfera de sărbătoare. Stomacul lui Margaret chiorăi la vederea puiului prăjit, rece, trecut de-a lungul rândului. Pe umerii săi fu așezată o mantie albă cu auriu, iar arhiepiscopul începu slujba în latină.

Trecu o veșnicie cât stătu așezată acolo, încercând să nu se foiască. Cel puțin, acum nu mai avea niciun jurământ de ținut minte, ca soață și regină. Siguranța regatului nu era responsabilitatea ei, nu ea trebuia să-i asigure protecția. Arhiepiscopul rostogolea vorbele în continuare, umplând spațiul.

Margaret simți greutatea unei coroane așezate pe capul său. Instinctiv, întinse mâna și atinse metalul înghețat, tocmai când congregația izbucni într-un val asurzitor de aplauze și ovații. Își mușcă buza, refuzând să leșine, când simțurile sale cedau. Era Regina Angliei, iar Henric o luă de braț conducând-o înapoi pe culoar.

— Sunt atât de încântat, spuse el peste zgomotul aplauzelor și strigătelor. Ne trebuie un armistițiu, Margaret. Nu-mi pot petrece fiecare noapte în rugăciuni. Uneori, mai trebuie să dorm, iar fără un armistițiu mă temeam că se va întâmpla tot ce e mai rău. Acum ești regină, pot să încetez veghea.

Margaret îi aruncă o privire confuză soțului ei, însă el zâmbea, așa că își plecă puțin capul și merse mai departe sub soarele Londrei, să fie văzută de mulțimi.

•

Copacii erau plini de mugurii verzi ai primăverii, legănați de zor în palele de vânt, la fel de reci ca în miezul iernii. Thomas tânjea după zile mai calde, cu toate că știa că acestea-i vor aduce pe francezi în Maine. Trecuse o lună de când el și oamenii săi îi uciseseră pe cavalerii francezi și pe baronul lor. Chiar și Strange fusese nevoit să admită că prima lor porție de răzbunare

făcuse minuni pentru recrutări. Acel singur act adusese oameni noi în ceata lor, care fuseseră gata să plece cu totul din Franța, lăsând totul în urmă. Se uniseră în jurul micii sale forțe, dublând numărul oamenilor.

Thomas îi aruncă o ocheadă fiului său, întins pe burtă în grozamă. Era mândru de bărbatul care devenise Rowan, înainte ca gândul să-l amărască. Nu voia să-l vadă ucis pe băiat, însă nu-l putea trimite departe, nu acum. Prea mulți alții priveau spre Thomas pentru un licăr de încredere în ceea ce începuseră. Dacă-l punea pe Rowan la adăpost în Anglia, să li se alăture mamei și surorilor sale, știa cum vor vedea asta. Jumătate dintre ei vor pleca iarăși de capul lor, preferând să se salveze.

Thomas văzu mișcare în depărtare și se ridică, știind că oricui capul lui îi rămânea invizibil. Văzu călăreți mânându-și caii la pas lejer, pentru a nu-i lăsa în urmă pe cei din flancul lor, care de-abia își târau picioarele.

— Îi vezi, Rowan? Dumnezeu ne zâmbește azi, băiete. Ți-o spun eu. Dumnezeu drăguțu' ne zâmbește.

Rowan chicoti încet, încă ascuns în tufele de un verde-închis. Împreună, priviră cum grupul se deplasa încet de-a lungul drumului. Erau în jur de patruzeci de călăreți, însă Thomas se uită mai cu atenție la cei care mergeau pe jos. Pentru ei venise, ca să-i vadă, și purtau arcuri foarte asemănătoare cu al său. De două ori mai mulți decât cavalerii pe care-i însoțeau, arcașii valorau cât greutatea lor în aur, cel puțin așa considera Thomas.

Când ceata se afla la doar câteva sute de yarzi mai încolo, Thomas se ridică și rămase să-i aștepte. Se asigură că arcul său era la vedere, însă fără coardă, știind că ceilalți se temeau de o ambuscadă, pătrunzând atât de adânc în Maine. Văzu cum erau străbătuți de o undă de agitație, după ce-i observaseră pe cei doi străini aflați pe drum, iar lui Thomas nu-i fu deloc greu să-l descopere pe cel care le dădea ordine celorlalți. Îl lăsase pe baronul Strange în urmă, dar o parte din el și-ar fi dorit să fie aici. Nobilii aveau propriul lor stil și maniere, iar acesta era destul de bănuitor față de străini, așa cum era.

— Dacă aceasta-i o capcană, murmură Thomas, fugi, Rowan, ca un iepure prin grozamă. Pricepi?

— Am înțeles, zise Rowan.

— Bun băiat. Atunci stai aici, apoi… ia-o la goană dacă sunt doborât.

Thomas se apropie la pas de grup, care oprise imediat ce fusese văzut. Simți încordarea a mai bine de o sută de oameni scrutându-i fiecare pas și-i

ignoră pe toți, concentrându-se asupra celui care comanda.

— Woodchurch? zise omul în timp ce se afla încă la vreo douăzeci de pași distanță.

— Eu sunt, răspunse Thomas.

Nobilul păru a răsufla ușurat.

— Sunt baronul Highbury. Aceștia sunt oamenii mei. Mi s-a spus că ai pune la cale o mică partidă de vânătoare dacă ne întâlnim aici.

— Vi s-a povestit corect, domnule.

Thomas se întinse spre bărbat și-i strânse ferm mâna îmbrăcată în mănușa de zale. Highbury purta o barbă neagră, uriașă, terminată într-o linie dreaptă, lată, precum conturul unei lopeți.

— Ducele de York a fost destul de insistent, că nu trebuie să existe niciun fel de deplasări private prin Maine, cumetre Woodchurch. Oamenii mei și cu mine nu suntem aici, dacă mă-nțelegi bine. Însă, dacă tot am ieșit la vânătoare de căprioare și întâlnim siluitori și ucigași francezi, nu mai pot răspunde pentru faptele oamenilor mei, nu în aceste circumstanțe.

Dincolo de zâmbetul omului se vedea furia, iar Thomas se întrebă dacă nu era vreunul care-și văzuse prietenii sau familia având de suferit. Dădu din cap, acceptând regulile.

— Ați venit de departe, domnule? zise el.

— Din Normandia, în aceste ultime săptămâni. Înainte de asta, familia mea a avut un mic locșor la țară, în Anjou. Sper să-l văd, poate, într-o bună zi din nou.

— Eu n-aș putea spune asta, domnule. Însă în Maine se poate vâna foarte bine, asta pot să vă promit.

— Pentru moment, e bine și-așa, nu? Atunci, condu-ne, Woodchurch. Bănuiesc că ai o oarece tabără, nu? Oamenii mei trebuie să se odihnească.

Thomas chicoti, plăcându-l instinctiv.

— Am, domnule. Lăsați-mă să vă arăt.

O luă repejor la pas, de-a lungul drumului, împreună cu arcașii englezi, observând felul în care alergau fără vreun semn de oboseală. Rowan ajunse lângă el și-l prezentă pe fiul său oamenilor din jur. Aceștia aveau ochi mai mult pentru arcul lui Rowan decât pentru el însuși, făcându-l pe Thomas să chicotească.

— Vă puteți încerca mâna contra fiul meu la țintele pentru arcași, băieți. Eu pariez un ban de aur pe el.

Arcașii cei aspri păreau mult mai încântați de perspectiva aceasta în timp ce alergau pe drum.

— Pui rămășaguri, nu-i așa? strigă Highbury din urma lor. Pun doi galbeni pe oamenii mei.

Thomas își atinse fruntea, în semn de acceptare. Ziua începuse bine și va fi și mai bine. Încercă să uite de oștirea franceză, care mărșăluia pe câmpurile și văile din Maine.

CAPITOLUL 13

Surpriza era un lucru ciudat, se gândi Thomas. Ar trebui s-o simtă precum monedele din mâna sa: grea și valoroasă, însă era ceva ce puteai cheltui numai o singură dată. Mai văzuse înainte oștiri franceze, însă niciodată ceva ca acele rânduri ordonate, mărșăluind de-a lungul drumului principal din sudul Maine. Francezii pe care-i întâlnise în anii tinereții sale erau niște cerșetori jalnici, aproape înfometați și îmbrăcați în toate zdrențele pe care le putuseră fura. În aerul neclintit, putea auzi glasuri de francezi cântând și clătină iritat din cap. Zarva era o insultă pentru ceva adânc cuibărit înăuntrul său.

Englezii își recrutau soldații din cele mai sărace cartiere din orașe precum Newcastle, York, Liverpool și Londra, din mine, de pe ogoare și dintre ucenicii care o rupseseră cu stăpânii lor și nu mai aveau unde să se ducă. El fusese voluntar, însă mulți alții erau prea beți ca să reziste unei lovituri la cap, când veneau recrutorii prin sate. Nu conta cum s-a întâmplat. Odată ce erai la oaste, erai acolo pe vecie, indiferent ce planificaseși tu să faci în viață. Pentru unii, desigur, era prea mult, iar cei care încercau să fugă primeau niște pedepse groaznice. Chiar dacă un dezertor își lua tălpășița într-o noapte fără lună, era denunțat acasă de propriile sale rubedenii, pentru recompensa primită pentru predarea unui om al regelui.

Gândurile lui Thomas se întunecară când își aminti de primele luni de antrenament. Venise voluntar, după ce-l bătuse pe taică-său, o datorie îndelung amânată. Avusese de ales între a veni la oaste sau a se confrunta cu magistrații când bătrânul lui se trezise fără dinții din față. La mulți ani după

aceea, Thomas regreta că nu-l omorâse. Tatăl său murise de mult, nelăsându-i altceva decât firea violentă, care-i clocotea în vene.

Îl întâlnise pe Derry Brewer în prima zi, când patru sute de tineri erau instruiți să mărșăluiască în aceeași cadență. În acea lună nu văzuseră nicio armă măcar, având parte doar de exerciții nesfârșite pentru condiție fizică și fleacuri. Derry putea alerga mai abitir decât toți ceilalți și era capabil, la sfârșit, să doboare un om dintr-o lovitură. Thomas clătină din cap, tulburat de amintirile care-l mâhneau. El și Derry fuseseră prieteni cândva, însă Derry era cel care cedase pământul lui Woodchurch, Derry era responsabil pentru înțelegerea diabolică privind Anjou și Maine. Orice se întâmpla, din acel moment nu mai erau prieteni.

Thomas privi spre oamenii săi care așteptau la lizieră. Își râdea de hainele lor de lână vopsită în verde, spunând că asta nu-l ajutase nici pe bătrânul Rob Hood. Se luase din timpul necesar antrenamentului cu arcul pentru combinarea albastrului scos din drobușor[10] cu un galben, rezultatul fiind o culoare vie. Dar chiar și așa, Thomas trebuia să admită că Strange avusese dreptate cu asta. Chiar dacă cineva știa unde se aflau, arcașii erau al naibii de greu de văzut, așa cum erau ghemuiți, în așteptare. Thomas încercă să-l descopere pe Rowan între ei. Nu văzuse la fiul său niciun semn din furia familiară, poate că era rezultatul laptelui de mamă, comparat cu acreala și fierea din propria sa familie. Ori poate că o va vedea izbucnind în timpul măcelului, așa cum i se întâmplase și lui. Mai era un lucru pe care el și Derry îl avuseseră în comun. Amândoi aveau în ei o mânie care creștea odată cu violența. Indiferent cât de tare loveau, aceasta era undeva, înăuntrul lor, croindu-și drum spre văpaie, râcâind să fie lăsată liberă. Acum tocmai fusese trezită.

Încet, Thomas reveni la șirurile de luptători mergând sau călărind de-a lungul drumului, de parcă s-ar fi dus la sărbătorirea unui sfânt sau la vreun ospăț. Francezii nu-și trimiseseră iscoadele înainte și el băgă de seamă că erau îmbrăcați călduros și comod, înarmați cu lănci și săbii. Aveau chiar și o ceată de arbaletrieri, pășind împreună cu armele nepregătite de tragere, purtate pe umeri. Thomas strânse din fălci, dezgustat de toți.

Mult mai departe, în spate, putea distinge alaiul regal francez, mergând la trap pe cai cenușii, frumoși, cu coifuri strălucitoare, roșu cu albastru. Era primăvară și Anjou rămăsese în urma lor. Fiecare dintre ei petrecuse luni în șir îmbătându-se și împleticindu-se din cauza vinului furat. Thomas își

dezveli dinții, știind că nu-l puteau vedea. Cele două duzini de săgeți ale sale erau pregătite și cheltuise o parte din aurul câștigat din vânzarea lânii și a oilor fixând, în timpul iernii lungi, penele în cât mai multe săgeți posibil. Un singur lucru era sigur: oamenii lui nu-și vor putea recupera săgețile după aceea.

Pentru o clipă, se gândi să-l lase pe regele francez să vină în dreptul lui înainte de atac. N-ar putea decât să le ajute cauzei dacă înfigeau o săgeată în gâtlejul regal, iar asta ar răsuna în întreaga Franță ca un dangăt de clopot, spunând tuturor că Maine va lupta. Totuși, garda personală a regelui își permitea platoșe dintr-un fier mai gros. Mulți dintre ei purtau straturi de piele suplimentară și haine vătuite pe sub armuri. Asta le conferea o greutate istovitoare, însă erau cu toții bărbați masivi, puternici, suficient de puternici cât să poată lupta cu o povară în plus pe ei.

Thomas ezită, simțind din nou apăsarea responsabilității și avantajul surprizei. După ce dispărea, după ce avantajul era folosit, el și oamenii săi se vor confrunta cu o armată furioasă, scoasă din comoditatea și tihna ei. O armată cu sute de călăreți, care să-i încolțească precum niște vulpi, între copaci și câmpuri. Mai văzuse asta și înainte și cunoștea realitatea amară a arcașilor prinși în spațiu deschis, în imposibilitatea de a se apăra, înainte de a fi doborâți la pământ. Nu putea lăsa să li se întâmple asta lui Rowan sau Strange ori Highbury sau tuturor celorlalți care depindeau de el. Thomas nu era chiar sigur când devenise el conducătorul cetei lor pestrițe, însă chiar și Highbury îi acceptase acest drept, mai ales după ce el și Strange aproape că ajunseseră la bătaie într-o discuție despre strămoșii lor comuni.

Thomas zâmbi în sinea lui. Aceea fusese o seară minunată, când oamenii săi cântau și râdeau în jurul unui uriaș foc de tabără, în pădure. Poate că Rob Hood cunoscuse și el nopți ca aceasta, atunci când oamenii săi se îmbrăcaseră într-un verde-deschis.

Luă hotărârea. Regele trebuia să fie o țintă. Doar o săgeată norocoasă putea încheia toate acestea, la fel după cum începuseră, și nu putea da cu piciorul unei asemenea șanse. Oștirea franceză se apropia, fiind la aproape două sute de yarzi distanță, dincolo de tufișuri și desișuri, înainte de locul unde copacii deveneau o pădure densă. La Azincourt, Anglia adusese pe câmpul de luptă zece mii de oameni capabili să lovească o țintă de mărimea unui cap de om de la acea distanță, apoi să o facă din nou, de zece sau chiar de douăsprezece ori pe minut. Îi pusese pe arcașii lui Highbury și pe

veteranii săi să exerseze în fiecare zi, până când treceau testul lui personal, adică atunci când brațul lor drept era destul de puternic și de musculos încât să crape două nuci în îndoitura cotului.

Thomas se ridică încet în umbra împrăștiată, respirând lung și încet. Pe o distanță de un sfert de milă oamenii se ridicară și ei, bătând nervoși cu degetele în arcurile lor și săgeți, pentru noroc. Duse la buze un corn de vânătoare și scoase o notă răgușită, apoi îl lăsă să-i atârne de șnurul de la gât și privi spre primul om al său.

Cei mai aproape dintre soldații francezi se uitară surprinși în jur, auzind cornul răsunând. Thomas privea de-a lungul săgeții, când un cavaler în armură galopă pe lângă oștirea de lănci înclinate, voind să vadă ce se întâmplase. Unii dintre soldați arătară în direcția copacilor, iar omul își îmboldi calul și-și ridică vizorul coifului, scrutând desișurile.

Thomas nu putea să citească, asta chiar dacă știa. Cărțile îi apăreau ca încețoșate sub ochii lui, de la apropiere, însă la distanță încă avea vederea unui arcaș. Îl văzu pe cavaler tresărind când zări sau simți ceva.

— Surpriză! șopti Thomas.

Trase, iar cavalerul primi săgeata drept în mijlocul feței, pe când încerca să strige ceva, aruncându-l pe spate peste crupa calului său și căzând peste lăncierii din jurul lui.

Săgețile se abătură dintre copaci peste tot asupra primului rând, apoi din nou, într-un ritm cunoscut de Thomas ca respirația. De asta-i tot antrenase, iar și iar, până când vârfurile degetelor li se umflaseră ca niște boabe de struguri mari. Arcașii săi întinseră mâna după săgețile înfipte în pământul negru, smulgându-le de-acolo, potrivindu-le în corzi și trăgând ușor. Pocnetul arcurilor era un zgomot drag auzului său. Un sfert de milă și două sute de oameni slobozind încontinuu săgeți peste rândurile aglomerate.

Soldații francezi se adunau unii în alții de spaimă, țipând neajutorați, în vreme ce săgețile îi hăcuiau. Sute dintre ei căzură, sau se aruncară la pământ, iar Thomas răcni o provocare fără cuvinte când văzu că însăși garda regelui se clătina sub lovituri.

Cavalerii din jurul regelui erau izbiți și atacați din greu, în timp ce-și ridicau scuturile deasupra regelui Carol și strigau ordine. În întreaga vale răsunau cornurile, iar Thomas putea vedea peste o mie de oameni venind în șarjă. Cavalerii francezi și soldații călare își îmboldeau caii dându-le pinteni și-i loveau din greu, trăgând săbiile și galopând spre halca smulsă

oștirii lor, măcelul sângeros părând ca și cum un uriaș i-ar fi călcat pe toți în picioare.

Thomas trimise spre rege trei dintre prețioasele sale săgeți ascuțite, înainte de a se concentra din nou asupra oamenilor din fața lui. Prăpădul era mai amplu chiar și decât sperase el, însă însemna mai puține ținte și văzu zeci de săgeți trecând printre oamenii îngrămădiți și ratând cu totul.

— Țintiți asupra cavalerilor și cailor! mugi el de-a lungul liniei.

Văzu o sută de arcași întorcându-se aproape la unison, căutând aceleași ținte. Mai mulți cavaleri galopând în ajutor fură loviți de zeci de săgeți, căzând zdrobiți și uciși înainte de a atinge pământul. Thomas înjură văzându-l pe rege dând din mâini urcat în șa, vizibil neatins, însă nobilii din jurul lui aveau urme de sânge pe armuri. Începură să-l conducă pe rege în spate printre mulțimile de oameni care veneau călare, însă arcașii trăgeau neîncetat, până când își întinseră mâna jos și degetele lor scotociră în gol.

Thomas își verifică propria sa tolbă, așa cum făcea întotdeauna, deși știa că era goală. Cele douăzeci și patru de săgeți se duseseră parcă într-o clipită, iar acum oștirea franceză părea ca un stup lovit de un nebun. Se regrupară deasupra mormanelor de morți, când ploaia de săgeți păru că slăbește.

Era vremea să fugă. Thomas scruta imaginea minunată a haosului, întipărindu-și scena în minte. Și, cu toate acestea, venise vremea și-și desprinse atenția de la dușman. O ultimă privire îi confirmă că regele francez era încă în viață, fiind dus înapoi de către propriii săi oameni. Thomas descoperi că gâfâia și se strădui să inspire suficient de adânc ca să poată suna din corn.

La auzul semnalului, linia sa de arcași rupse rândurile instantaneu, întorcându-și spatele spre francezi și luând-o la goană printre copaci. Mai multe cornuri răsunară în urma lor și, din nou, Thomas încercă spaima bolnavă de a fi cel vânat.

Respirația-i era aspră și zgomotoasă în timp ce gonea printre tufișuri și copaci, se lovi cu umărul de o creangă atunci când încercă să treacă pe sub ea și căzu, doar pentru a goni din nou în cea mai mare viteză. Putea auzi fornăitul cailor care tropăiau pe pământ, în vreme ce cavalerii înzăuați ajunseră la lizieră și-și croiau drum prin pădure.

La stânga sa, văzu căzând unul dintre oamenii săi, iar un cavaler francez apăru de nicăieri, ațintindu-și lancea spre spatele omului când acesta se

ridică împleticit în picioare. Thomas o luă din nou la goană, uluit de cât de repede își reveniseră francezii. Spera cu disperare că fusese doar un cavaler, ajuns înaintea celorlalți. Dacă erau atât de iuți în a contraataca, își va pierde jumătate din oameni înainte de a ajunge pe miriștile de dincolo de pădure.

Auzi potcoavele răsunând aproape în urma lui, împreună cu zornăielile harnașamentului. Thomas se feri instinctiv, auzind un glas de francez înjurând când cavalerul își ratã ținta. Vârful lăncii se înclină în jos și se înfipse în pământ, cu toate că francezul era prea prudent să lase să i se întâmple asta. Thomas nu îndrăzni să privească înapoi, deși auzise o sabie trasă din teacă acoperind zgomotul pașilor săi de fugă. Se feri, așteptându-se la lovitură când intră într-un luminiș, și-și dădu seama că străbătuse jumătate de milă mai repede decât o făcuse vreodată în întreaga lui viață.

Thomas năvăli în soarele de primăvară, pomenindu-se înaintea unei linii de arcași cu armele ațintite spre el. Se aruncă la pământ, iar ei trimiseră săgeți repezi chiar pe deasupra capului său. Auzi un cal nechezând și, pe când stătea întins și gâfâia, se uită pentru prima dată în urmă văzând cum urmăritorul său se prăbușea la pământ, în plină viteză, în timp ce calul său cădea cu plămânii străpunși.

Thomas se forță să se ridice și-și continuă drumul, roșu la față și gâfâind, în vreme ce se clătina spre linia de arcași și cel de-al doilea rând de tolbe pregătite de ei. Îi mulțumi Domnului că băieții mai tineri fuseseră mai iuți decât el pe pământul accidentat. Cavalerul căzut începuse să se ridice când Thomas potrivi o săgeată nouă și i-o trase direct în gât.

Miriștea era mai mult largă decât lungă, o fâșie netedă de ferigi și tufișuri dese, cu ghimpi, cu vreo câțiva stejari care se încăpățânaseră să crească lângă un iaz. Fusese locul cel mai evident pentru retragerea oamenilor săi, fructul dezvăluirilor făcute de băieții localnici care obișnuiau să se joace și să pescuiască tritoni, când erau mici.

Thomas se uită de-a lungul liniei, căutându-l pe Rowan și respiră ușurat văzându-l pe lângă ceilalți. Pierduseră câțiva oameni în goana disperată prin pădure, însă, înainte să-și poată striga fiul, dintre copaci veni puhoiul, cavaleri călare împrăștiind crenguțele și frunzele, galopând în viteză sub razele soarelui.

Au pierit la fel de crâncen, zdrobiți și loviți pe când intrau în spațiul deschis. Ultimii dintre arcașii lui Thomas se împleticeau printre ei, unii

dintre ei murind din cauza rănilor. Unul sau doi fuseseră uciși de prietenii lor, care trăgeau în orice mișca.

Thomas așteptă, încercând să-și potolească inima care-i bătea cu putere. Auzea zăngănit și cornuri răsunând prin pădure, însă numărul celor care ajungeau până la ei se împuțină, până când nu mai rămase nimeni, iar el stătea acolo așteptând. Surpriza. O epuizase în întregime. Francezii știau că intraseră într-o luptă pentru Maine. Înjură cu glas tare când se gândi că regele francez era încă în viață. Doar o singură săgeată în locul potrivit și ar fi câștigat totul într-o singură zi, poate chiar și-ar fi salvat ferma și familia.

Mai așteptă o vreme, însă nu mai ieșiră cavaleri la iveală și Thomas întinse mâna după cornul său, dar descoperi că nu-l mai avea, doar un șnur nenorocit în jurul gâtului, acolo unde zăcuse. Nu-și aminti când îi fusese smuls și își frecă nedumerit urma roșiatică rămasă înainte de a-și duce două degete la buze, scoțând un fluierat ascuțit.

— Duceți-vă! strigă el, gesticulând cu brațul drept, care-l durea.

Se întoarseră cu toții imediat, gonind pe cât puteau de repede printre copacii din spate. Thomas văzu doi oameni ducându-și un prieten, în vreme ce alții fură lăsați în urmă să sângereze mai departe și să urle în van. Își ferecă urechile la glasurile care-l chemau.

•

Lui Margaret îi plăcea Turnul Londrei. Nu era doar faptul că făcea castelul Saumur să pară coliba unui cărbunar în comparație cu el. Turnul era un complex de clădiri la fel de mare ca un sat de sine stătător, încins de ziduri uriașe și posturi de pază. Era o veche fortăreață care proteja cel mai puternic oraș din Anglia, iar Margaret începuse să exploreze fiecare colțișor din ea, adjudecându-și-o în mintea ei, așa cum făcuse și cu Camera Ciorilor și coridoarele secrete de la Saumur.

Primăvara la Londra aducea adieri proaspete, însă nici acestea nu puteau să împrăștie putoarea din oraș. Chiar și acolo unde canalizarea făcută de romani supraviețuise, ploile torențiale aduceau la suprafață vechile mizerii, plutind ca un puhoi de mâl, gonind la vale de pe orice deal. Pe majoritatea străzilor, oalele cu urină și fecale erau azvârlite alături de resturile menajere, de măruntaiele putrede provenite de la animale și sângele închegat al porcilor măcelăriți. Duhoarea era indescriptibilă, iar Margaret văzuse papucii de lemn purtați de londonezi peste încălțările lor, înălțându-i, pentru ca astfel să poată merge la treburile lor.

I se spusese că dacă planetele erau aliniate într-un anume fel, pe care ea nu-l înțelegea, vaporii otrăvitori se ridicau și boleșnițele de vară se vor abate asupra populației. William spunea că populația fusese chiar și mai numeroasă pe vremea când tatăl lui era copil, dar războaiele și molimele își luaseră tributul îngrozitor. În afara orașului, sate întregi au fost abandonate, fiind năpădite de iarbă și buruieni, după ce locuitorii lor au fugit cu toții ori s-au retras în casele lor să moară și să fie uitați de toți. Și cu toate acestea, Londra a supraviețuit. Se spunea că oamenii de acolo se căliseră astfel, așa că puteau respira și mânca aproape orice și să trăiască mai departe.

Margaret se înfioră delicat la acest gând. În acea zi de primăvară, din turn putea vedea cerul de un albastru-deschis și nori albi, atârnând deasupra capului ei de parcă ar fi fost pictați. Păsările zburau și aerul părea destul de curat acolo, sus, unde se plimba pe meterezele zidurilor, vorbind cu soldații care roșeau când se trezeau sub privirile cercetătoare ale unei regine de cincisprezece ani.

Privea spre sud, imaginându-și castelul Saumur, aflat dincolo de mare. Scrisoarea mamei sale îi clarificase situația lor financiară, însă acesta era un lucru pe care Margaret putuse să-l remedieze. Cu doar un cuvânt de-al ei, Henric căzuse de acord să trimită o mie două sute de lire, în monede de argint, pentru cheltuielile cu proprietatea pentru încă doi ani sau poate mai mult. Margaret se încruntă în sinea ei la acest gând. Soțul ei era cel mai docil. Era de acord cu tot ce voia ea, însă ceva nu era bine; putea simți asta. Yolande se întorsese pe domeniul soțului ei și nu îndrăznea să se încreadă în nimeni. Margaret se gândise să-i scrie o scrisoare, însă avea bănuiala că scrisorile ei vor fi citite, cel puțin în primii câțiva ani. Se întrebă dacă ar putea găsi vreo cale de a pune întrebări despre bărbați care să nu fie înțelese de Derry Brewer. Clătină din cap în timp ce stătea acolo, îndoindu-se de abilitatea sa de a trece ceva dincolo de acel om exasperant.

Subiectul gândurilor sale își făcu apariția chiar în acel moment, urcând pe cel mai înalt loc de pe ziduri și zâmbind când dădu cu ochii de ea.

— Înălțimea Voastră Regală! făcu el. Am aflat că sunteți aici, sus. Vă spun că mi se face inima cât un purice numai la gândul că ați putea cădea de-aici. Cred că asta ar însemna război în cel mult un an, totul din cauza vreunei pietre slăbite sau o simplă alunecare. Aș fi mult mai fericit dacă m-ați însoți înapoi pe pământ. Bănuiesc că de asemenea și gărzile.

Veni până la ea și-o luă cu grijă de braț, încercând să o dirijeze spre cele mai apropiate trepte în jos. Margaret se enervă și refuză să se miște.

— Doamna mea? întrebă Derry, părând ofensat.

— N-am să cad, Master Brewer. Și nu mai sunt copil pentru a fi escortată în siguranță.

— Nu cred că regele ar fi încântat la gândul că proaspăta sa soție se află pe aceste ziduri, doamna mea.

— Chiar așa? Cred că ar fi foarte încântat. Cred că ar spune: „Dacă lui Margaret îi place asta, Derry, eu sunt mulțumit”, nu crezi?

Pentru o clipă, amândoi își aruncară câte-o privire piezișă, apoi Derry își trase mâna de pe brațul ei, dând din umeri.

— Atunci fie cum spuneți. Suntem cu toții în mâinile Domnului, doamnă. L-am văzut în această dimineață pe soțul dumneavoastră, pentru a discuta chestiuni de stat care nu pot fi ignorate. Ezit să sugerez că ar fi înțeles greșit ceva ce i-ați spus, însă mi-a zis să vă caut. Aveți ceva să-mi spuneți?

Margaret îl privi, dorind ca William să fi fost acolo și întrebându-se cât de mult putea să se încreadă în Derry Brewer.

— Mă bucur că și-a amintit, Master Brewer. Asta-mi dă speranțe.

— Am documente pe care trebuie să le pecetluiască el, doamna mea… astăzi, dacă este cu putință. Nu pot răspunde pentru consecințe, dacă mai apare vreo amânare.

Margaret își ținu furia sub control, dar nu fără o oarecare dificultate.

— Master Brewer, vreau să mă asculți. Înțelegi? Vreau să te oprești din vorbit și să mă asculți doar.

Ochii lui Derry se holbară din cauza surprinderii.

— Desigur, doamnă. Înțeleg. Eu doar…

Ea ridică o mână, iar el tăcu brusc.

— Am stat cu soțul meu atunci când s-a întâlnit cu nobilii lorzi din consiliu, acest Parlament al vostru. I-am văzut prezentându-și petițiile și discutând despre finanțele sale în amănunt. Te-am văzut venind și plecând, Master Brewer, cu o grămadă de documente. Am fost martoră când ai dirijat mâna lui Henric pentru a pune ceara peceții și sigiliul regal.

— Nu înțeleg, doamnă. Am fost prezent când am aranjat să trimitem o avere mamei dumneavoastră. Aceasta-i cauza îngrijorării dumneavoastră? Regele și cu mine…

Din nou, Derry își opri șuvoiul de vorbe când ea-și ridică mâna.

— Da, Master Derry. Și eu am apelat la punga regelui. Nu este nevoie să pomenești de asta. În fond, este soțul meu.

— Și regele meu, răspunse Derry, cu un glas asprindu-se subtil. Am discutat cu el și l-am ajutat în toți acești ani ai vieții dumneavoastră.

Margaret simți cum, sub privirea lui rece, o părăsea toată îndârjirea. Respirația părea să i se oprească în gât, iar inima-i bătea cu putere. Dar era ceva prea important ca să fie trecut cu vederea.

— Henric este un om bun, zise ea. Nu are niciun fel de bănuieli, nu-i nimic rău în el. Negi asta? Nu citește petiții sau legile pe care trebuie să le semneze, ori dacă o face, doar le aruncă o privire. Este *încrezător,* Master Brewer. Vrea să le facă pe plac celor care vin la el cu poveștile lor despre necazuri sau cine știe ce urgențe teribile. Oameni ca dumneata.

Cuvintele au fost rostite și, pentru prima dată, Derry părea stânjenit, desprinzându-și privirea dintr-a ei și scrutând priveliștea de dincolo de ziduri și șanțul de apărare spre Tamisa, care șerpuia în depărtare. Dincolo de zăgazul de sub Turnul St. Thomas erau două bărci, răscolind fundul apei cu prăjini lungi, încârligate. Derry știa că încă o tânără însărcinată se înecase, aruncându-se de pe Podul Londrei noaptea trecută. O mulțime o văzuse ținându-se de pântecul umflat când sărise de pe margine, fiind înghițită de apele întunecate. Barcagiii de acolo îi căutau cadavrul pentru a-l putea vinde Ghildei medicilor. Oamenii plăteau deosebit de bine pentru cadavre de gravide.

— Înălțimea Voastră, este un oarecare adevăr în ce-ați spus. Regele este un om încrezător, ceea ce este un bun motiv pentru a avea oameni capabili în jurul său. Credeți-mă când spun că sunt sfetnic prudent, când este vorba de cei cărora li se permite să ajungă în prezența sa.

— Un păzitor, deci? Așa te consideri dumneata, Master Brewer?

Margaret descoperi că enervarea-i dispărea și vocea i se fortifica.

— Dacă așa stau lucrurile, *Quis custodiet ipsos custodes*? Îți amintești latina, Master Brewer? Cine-i păzește pe păzitori?

Derry își închise ochii o clipă, lăsând adierea să-i usuce broboanele de sudoare de pe frunte.

— N-am prea ascultat eu multă latină la viața mea, doamnă, din moment ce-am fost un băiat oarecare. Înălțimea Voastră, aveți doar cincisprezece

am, iar eu am ținut acest regat în siguranță pentru mai bine de zece ani. Nu credeți că mi-am dovedit deja onoarea?

— Poate, zise Margaret, refuzând să cedeze. Cu toate că ar fi ceva rar ca un om să *nu* profite de pe urma unui rege care se încrede în el atât de mult.

— Eu sunt acel om, doamnă; pe onoarea mea că sunt. Nu am căutat să obțin titluri sau avere. Mi-am oferit întreaga mea putere lui, pentru gloria sa și a tatălui său.

Parcă a durat o veșnicie rostirea acestor cuvinte, în vreme ce Derry stătea cu mâinile întinse, odihnindu-se pe zidul de piatră. Margaret se simți, dintr-odată, rușinată, cu toate că încă mai dăinuia o undă de suspiciune în privința lui Derry Brewer asupra intențiilor lui de a-și exercita manipularea asupra ei, la fel cum făcuse cu regele. Încercă să se adune cu firea.

— Dacă ceea ce spui este adevărat, atunci nu te vei împotrivi ca eu să citesc documentele care ajung sub ochii regelui, nu-i așa Master Brewer? Dacă ai acea onoare, despre care pretinzi că o ai, nu poate fi nimic rău în asta. L-am întrebat pe Henric dacă-mi acordă permisiunea și mi-a dat-o.

— Da. Da, desigur că a făcut-o, zise Derry acru. Le veți citi pe toate? Veți încredința soarta unui regat judecății unei fete de cincisprezece ani, fără instruire într-ale legii și cu nicio experiență în afară de conducerea unui singur castel, dacă există și aceasta? Înțelegeți ce cereți și care sunt consecințele?

— N-am spus că cer asta, Master Brewer! se răsti Margaret. Ți-am spus ce-a zis regele Angliei. Acum, n-ai decât să accepți sau nu porunca sa, depinde dacă dorești să-ți continui rolul sau nu! În orice caz, da, le voi citi pe toate. Voi lectura toate documentele, *toate* legile înaintate și pe care soțul meu trebuie să le semneze și să le pecetluiască. Le *voi* citi pe toate.

Derry se întoarse spre ea, iar ea-i citi furia din privire. Rămăsese uluit de când regele Henric îi refuzase cererea în acea dimineață. Refuzase! Îi ceruse regelui să se uite peste teancul de documente, dar omul clătinase capul dintr-o părere de rău ce părea autentică, îndemnându-l să meargă și s-o întrebe pe soția lui. Lui Derry încă nu-i venea să creadă. Se pare că nu fusese o greșeală, își zise mohorât.

Margaret se zgâi și ea, înfruntându-l s-o refuze. După un timp, Derry lăsă capul în jos.

— Prea bine, doamnă. Dacă veniți cu mine, am să vă arăt despre ce-i vorba.

Coborâră treptele împreună, până jos, printr-o mulțime de soldați și slujitori adunați ca într-o piață dintr-un mare oraș. Derry deschidea drumul prin curtea aglomerată, iar Margaret îl urma, hotărâtă să nu renunțe, măcar la ceea ce obținuse, indiferent despre ce se va dovedi a fi vorba.

Turnul Alb era cea mai veche parte a fortăreței, construit din piatră albă de Caen, adusă din Franța de William Cuceritorul cu aproape patru veacuri înainte. Se înălța în fața lor, iar Derry îi făcu semn cu mâna să urce treptele de lemn, care duceau spre singura intrare. În vreme de război, treptele puteau fi luate făcând ca turnul să fie, practic, inexpugnabil înaintea oricărui asalt. Înlăuntrul zidurilor exterioare masive, ea și Derry trecură de santinele și urcară alte trepte, străbătând o duzină de încăperi și coridoare înainte ca el să se oprească în fața unei uși groase, de stejar, răsucind clanța.

Încăperea de dincolo de ușă era plină de copiști. La mare înălțime față de restul fortăreței, sub grinzile unui acoperiș țuguiat, mânjit de funingine veche de secole, stăteau și scrijeleau pe hârtia de pergament sau legau sulurile de manuscrise în panglici de diferite culori, trimițându-le mai departe superiorilor lor. Margaret căscă ochii văzând teancuri de pergamente ridicându-se până la tavan, în câteva locuri, sau așteptând să fie mutate cu ajutorul unor cărucioare verticale, din lemn.

— Toate acestea s-au adunat în numai câteva zile, doamnă, zise Derry încet. Pergamentul este cel care domnește în regat, adus aici și ieșind de aici către toți nobilii și negustorii și proprietățile arendate și toate palmele de pământ, este vorba de sute de vechi dispute și rente, doamnă. Totul este aici, de la plata unei slujnice până la petiții pentru soldați și la datoriile unui castel măreț, toate trec pe aici. Iar aceasta este doar una dintre încăperi. Altele se află la palatele Westminster și Windsor, unde sunt cel puțin la fel de ocupați.

Se întoarse spre ea, conștient că toată vânzoleala încetase după ce copiștii înțeleseseră că regina însăși venise în lăcașul lor aglomerat și înăbușitor.

— Nu este posibil ca vreun bărbat să poată citi totul, doamnă, continuă Derry satisfăcut. Nici vreo femeie, dacă mă veți ierta. Puținul care ajunge la rege a fost deja verificat și predat celor mai importanți dintre copiști, apoi trimis mai departe șambelanului regelui și *stewarzilor*. Oameni precum lordul Suffolk citesc unele dintre ele, el în calitate de *steward* al Casei Regale. Va răspunde unora dintre acestea personal sau va decide asupra lor,

dar și el va trimite mai departe o parte din ele. Veți vrea să opriți toate acestea, doamna mea? Vreți să astupați conducta care trece prin această încăpere doar cu mâinile și ochii dumneavoastră? Nu veți mai vedea lumina zilei cu anii. Asta n-ar fi soarta pe care mi-aș alege-o, v-o spun pe șleau.

Margaret ezită, înfiorată de încăpere și de liniștea mormântală pe care o crease prezența ei. Putea simți ochii copiștilor plimbându-se asupra sa ca niște gândaci pe pielea ei și se zgribuli. Vedea triumful lui Derry înaintea muntelui pe care i-l arătase, imposibilitatea de a citi absolut totul. Numai documentele din această încăpere i-ar lua o viață întreagă și, spusese el, totul nu era decât produsul a doar câteva zile? N-o prea trăgea inima să renunțe la avantajul pe care-l dobândise doar fiind aici, sus, și prima dată nu răspunse. Soluția era, pur și simplu, să nu citească decât cele mai importante cereri și petiții, acelea care-și găseau drum în mâinile lui Henric. Dar dacă făcea asta, Derry Brewer tot rămânea în controlul marii mase de documente prezentate regelui. Îi spusese asta cu tabloul plin de copiști, ca să se facă înțeles. Începea să-și dea seama de cât de periculos era, de fapt.

Ea zâmbi, mai mult de ochii copiștilor decât pentru Derry. Cu o mână pusă pe brațul lui, vorbi calmă și cu blândețe:

— Voi vedea și citi pergamentele pe care va trebui să le semneze soțul meu, Master Brewer. Îl voi ruga pe William, lordul Suffolk, să mi le descrie pe celelalte, dacă vede atât de multe în noul său rol. Sunt convinsă că-mi va spune care sunt cele mai importante și care pot fi lăsate în siguranță în mâinile șambelanului și ale celorlalți. Nu pare aceasta o soluție bună mormanului acesta de documente în lucru? Sunt recunoscătoare pentru că mi s-a arătat această încăpere și cei care ostenesc aici, fără nicio răsplată. Îi voi pomeni soțului meu, spre onoarea lor.

Simți cum copiștii se luminară la față la vorbele ei de laudă, în vreme ce Derry doar își drese glasul.

— După cum spuneți, doamnă.

Își păstra zâmbetul pe față, deși înăuntrul lui clocotea. În privința oricui altcuiva, știa că l-ar fi putut convinge pe Henric să se răzgândească, dar când e vorba de însăși regina? Tânăra femeie, care stătea singură cu el în fiecare noapte în apartamentul regal? Se întrebă dacă mai era fecioară, fapt care ar putea explica de ce simțea ea nevoia să-și umple timpul într-un

asemenea fel. Din nefericire, acesta era un subiect pe care nu îndrăznea să-l atingă.

Derry o conduse înapoi prin Turnul Alb. La ultimul șir de trepte care duceau afară, el își ridică mâna spre șalele ei pentru a o ghida, însă se răzgândi, așa că ea-și strânse rochiile și coborî fără ajutorul lui.

CAPITOLUL 14

Jack Cade se împletici când încercă să danseze o gigă pe pajiștea minunată. Nu era lună și singura lumină pe o distanță de mile întregi era doar cea a casei căreia îi dăduse foc. În timp ce dădea din mâini, scăpă urciorul pe care-l ducea și aproape că izbucni în plâns când crăpă în două bucăți și prețiosul lui conținut se risipi. O jumătate din urciorul de lut spart mai avea în ea o gură din tăria năprasnică, dar o duse la gură și bău ce mai rămăsese, fără a-și da seama că se tăiase la buze în marginile ascuțite.

Lăsându-se pe spate, urlă cu fața roșie spre ferestrele deja oglindind pălălaia care se înălța pe acoperiș.

— *Sunt* un bețiv din Kent, galezi fricoși! Sunt tot ce-ați spus voi că sunt, ultima oară când mi-ați vărgat spatele! *Sunt* un om violent și un ticălos! Iar acum v-am dat foc la casă! Ieșiți afară și veniți să vedeți ce-am pregătit pentru voi! Ești acolo, magistratule? Mă vezi aici, așteptându-te? Se face cald, lașule, păzitor de oi!

Jack își azvârli ciobul de ceramică în flăcări și se împletici, căznit. Lacrimile-i curgeau în voie pe față, iar când doi oameni veniră în fugă spre el, se întoarse mârâind, strângându-și pumnii, lăsând capul în jos dintr-un instinct de luptător.

Primul care ajunse la el avea cam aceeași statură mătăhăloasă, cu o piele palidă și încărcată de pistrui, cu o claie de păr și barbă roșie.

— Ia-o ușurel, Jack! zise el, încercând să-l apuce de braț în timp ce se feri de o mare lovitură ratată. Sunt Patrick… Paddy. Sunt prietenul tău, îți amintești? Pentru numele lui Dumnezeu, hai de-aici acum. Ai să fii spânzurat dacă nu vii.

Cu un muget, Jack se descotorosi de el, întorcându-se spre casă.

— Am să fiu aici când lașul ăla va trebui să iasă afară.

Glasul îi urcă până aproape de un răget incoerent.

— Mă *auzi,* imbecil galez? Sunt aici, așteptându-te.

Cel de-al treilea bărbat era slab, tot numai pumni și coate, cu obrajii supți și brațe lungi și dezgolite. Robert Ecclestone era la fel de palid și de zdrențăros ca și ceilalți doi, cu pete negre, care-i marcau pielea mâinilor și arătau ca niște umbre mișcătoare în lumina flăcărilor.

— I-ai arătat tu, Jack, zise Ecclestone. Pe Dumnezeu, și încă cum i-ai arătat. Casa va arde toată noaptea. Paddy are dreptate, totuși. Ar trebui să te duci de-aici, înainte să apară oamenii legii.

Jack îl atacă pe Ecclestone înainte să termine de vorbit, apucându-l de jiletcă și ridicându-l. Ca răspuns, mâna lui Ecclestone se mișcă fulgerător, astfel că o lamă ascuțită apăru la gâtul lui Jack. Cu toate că era beat, atingerea rece fu îndeajuns să-l facă să înțepenească.

— Ai scos un cuțit la mine, Rob Ecclestone? La propriul tău prieten?

— Tu m-ai luat în pene prima dată, Jack. Lasă-mă jos, încet, și nu-l mai vezi. Suntem *prieteni,* Jack. Prietenii nu se bat.

Jack deschise pumnul cu care-l ținea și, respectându-și cuvântul, Ecclestone închise briceagul și-l băgă la centură, în spate. Când Jack începu din nou să vorbească, auziră cu toții același zgomot și se întoarseră toți ca unul. Deasupra pocnetelor și vuietului flăcărilor puteau auzi glasuri de copii strigând.

— Fir-ar să fie, Jack! Băieții lui sunt acolo, zise Paddy, frecându-și falca.

Se uită mai bine la casă, văzând că întregul ei parter fusese cuprins de flăcări. Ferestrele de sus erau încă intacte, dar nimeni n-ar fi supraviețuit dacă intra acolo.

— Ieri mai aveam un fiu, mârâi Jack, cu ochii scânteind. Asta înainte de a fi spânzurat de blestematul de jude Alwyn. Sub ochii magistratului galez, care nu-i nici măcar de-aici, din Kent, spânzurat practic pentru nimic. Dacă aș fi fost aici, l-aș fi doborât.

Paddy clătină din cap spre Robert Ecclestone.

— E vremea să plecăm, Rob. Ia-l de-un braț. Va trebui să fugim acum. Vor veni să vadă mâine-dimineață, dacă nu cumva sunt deja pe drum.

Ecclestone își frecă bărbia.

— Dacă ar fi acolo băieții mei, aș fi spart deja ferestrele și i-aș fi azvârlit afară. De ce n-a făcut asta?

— Poate pentru că stăm aici cu cuțitele, Rob, răspunse Paddy. Poate că magistratul mai bine piere în flăcări decât să și-i vadă pe ai mici măcelăriți; nu știu. Ia-l de braț acum. Altfel nu se mișcă.

Încă o dată, Paddy îl apucă pe Jack de braț și aproape căzu când celălalt se smulse din încleștarea lui. Îi curgeau iarăși lacrimile peste funinginea și murdăria care-i acopereau pielea.

O fereastră explodă deasupra capetelor lor, făcându-i pe toți să se aplece și să se ferească de sticla împrăștiată. Toți trei îl putură vedea pe magistrat, îmbrăcat într-o cămașă de noapte murdară, cu părul vâlvoi. Fereastra era prea mică să poată scăpa, însă-și scoase capul pe geam.

— Am trei băieți aici, strigă judele Alwyn. Sunt nevinovați. Îi luați dacă-i arunc la voi?

Nu răspunse niciunul dintre ei. Paddy privi spre drum, dorindu-și să fie deja acolo și fugind. Ecclestone se uită la Jack, care respira greu, un taur de om, cu mintea toropită de băutură. Aruncă o căutătură mânioasă spre dușmanul lui de sus.

— De ce nu vii jos, ticălos de galez? întrebă Jack, clătinându-se pe loc.

— Pentru că treptele mele sunt în flăcări, omule! Acum, vreți să-mi luați băieții și să aveți milă de ei?

— Au să povestească tot baililor, Jack, mormăi Paddy în barbă. Dacă băieții ăia rămân în viață, ne vor vedea spânzurați.

Jack aproape că gâfâia stând așa, cu pumnii strânși de furie.

— Aruncă-i! urlă el. La voi arăta mai multă milă decât ai arătat tu pentru fiul meu, blestematul de jude Alwyn.

— Pe cuvântul tău?

— Va trebui să te încrezi în cuvântul unui om din Kent, nu, gunoi de galez?

Oricare vor fi fost îndoielile avute de magistrat, acestea au fost spulberate de norul de fum negru care ieșea deja pe fereastra la care stătea. Se întoarse înapoi în încăpere și-l putură auzi tușind.

— Ești sigur, Jack? întrebă încet Ecclestone. Sunt destul de mari ca să ne recunoască. Poate că Paddy și cu mine ar trebui să dispărem de-aici.

— N-am știut că afurisiții ăia de copii sunt acolo. Omul trăiește singur, mi s-a spus, bântuind de capul lui prin căsoaia asta, în vreme ce oameni de ispravă trebuie să braconeze puțintel doar ca să aibă ce mânca. Oameni ca băiatul meu, Stephen. Doamne, *băiatul* meu!

Jack se aplecă în vreme ce îl podidi un val de amărăciune. Gemu spre cizmele lui și un lujer lung de flegmă, desprins de pe buzele sale, năclăi iarba. Își ridică privirea numai când primul copil înspăimântat se arătă brusc deasupra capului său, agățându-se de fereastra spartă și plângând.

— Sări, băiete! strigă el. Te va prinde Jack Cade.

— Doamne, Jack! făcu Paddy. Fără *nume,* omule! Nu-ți mai rosti afurisitul tău de nume!

Deasupra capetelor lor, băiețelul sări cât de departe putea, zburând prin aer ca o umbră în mișcare, cu toată lumina din spatele său. Pe cât era el de beat, Jack Cade îl prinse cu ușurință și-l așeză pe iarbă.

— Așteaptă aici, zise Jack cu asprime. Să nu te clintești nici cu o palmă de-aici, ori am să-ți rup afurisitele alea de urechi.

Paddy prinse al doilea copil, mai mic decât primul. Îl puse jos, încă smiorcăindu-se, lângă primul, și aceștia se zgâiau împreună.

Fratele cel mai mare urlă de durere când fu împins cu forța prin sticla spartă. Fereastra era aproape prea mică pentru el, iar tatăl său îl împingea dinăuntru, lăsând piele și sânge în urma lui în timp ce blocase deschizătura. Cu un zvâcnet, băiatul ieși afară, rostogolindu-se jos cu un vaiet. Jack îl prinse din zbor, de parcă greutatea lui n-ar fi însemnat nimic.

Din nou, cei trei bărbați văzură apărând capul magistratului, privind în jos cu o expresie amestecată de speranță și furie.

— Îți mulțumesc, Jack Cade, deși vei arde în iad pentru lucrătura ta din astă noapte, idiot bețiv.

— Ce-i asta? Ce-mi tot spui acolo, galez sifilitic…

Cu un urlet ca de taur pe moarte, Jack se repezi spre casă. Amândoi, Paddy și Robert Ecclestone, se întinseră după el să-l prindă, însă scăpă de mâinile apucătoare și se aruncă cu toată greutatea asupra ușii, căzând înăuntru cu ea cu tot. Flăcările năvăliră deasupra capului său, alungându-i înapoi pe prietenii săi. Cei doi bărbați se uitară unul la altul, apoi la copiii stând cu ochii mari pe iarbă.

— Nu intru acolo, zise Paddy. Nici pentru o indulgență de trecere în paradis și o afurisită de avere.

El și Rob se retraseră din calea căldurii, holbându-se în infernul de flăcări.

— Nu mai iese nimic afară de-acolo, spuse Paddy. Doamne, întotdeauna zicea că-și dorește un sfârșit grandios și l-a găsit, nu? I-a salvat pe băieți și

s-a întors să-l ucidă pe magistrat.

Îl puteau auzi pe Jack lovindu-se de lucruri în casă, pierdut vederii în mijlocul flăcărilor. După o vreme, zgomotele se liniștiră, iar Ecclestone clătină din cap.

— Am auzit că se caută lucrători pe-acolo, prin Lincoln, pentru construirea unui pod. Pe-aici va fi cam prea mare fierbințeala pentru noi.

Se opri, știind că acele cuvinte erau prost alese, după ce prietenul lor murise în casa aprinsă.

— De-asta s-ar putea să merg spre nord cu tine, răspunse Paddy.

Se întoarse spre cei trei băieți care se uitau la focul mistuindu-le casa.

— Voi trei o să le spuneți de noi baililor, nu? N-o să conteze niciun pic că v-a salvat viețile, nu băieți?

Doi dintre ei clătinară din cap într-o buimăceală îngrozită, însă băiatul cel mai mare îi aruncă o privire piezișă și se ridică în picioare.

— Eu am să le spun, zise el.

Ochii-i scânteiau de lacrimi și de un soi de nebunie când își auzi tatăl urlând de groază deasupra capetelor lor.

— O să vă văd spânzurați pentru ce-ați făcut.

— Of, Doamne Iisuse, asta-i calea de ieșire de-aici? spuse Paddy, clătinând din cap. Dacă aș fi un om mai dur, băiete, ți-aș tăia beregata pentru asemenea amenințare prostească. Am făcut eu lucruri și mai rele, crede-mă. Of, stai jos, băiete. N-am de gând să te omor, nu în noaptea asta. Nu în timp ce prietenul meu moare cu durere în suflet. Știi de ce-a venit aici, băiete? Pentru că tatăl tău l-a spânzurat pe fiul lui în această dimineață. Știai asta? Pentru că a furat doi miei dintr-o turmă de șase sute de capete. Cum se împacă asta cu mânia ta aprigă și dreaptă, ei? Băiatul lui e mort, dar tot te-a prins când te-ai aruncat.

Băiatul cel mare se uită într-o parte, nemaiputând să înfrunte privirea crâncenă a irlandezului. Un trosnet greu răsună pe undeva deasupra lor și priviră cu toții în sus, în timp ce o porțiune întreagă a peretelui aprins se prăbuși. Paddy se repezi să-i protejeze pe copii, azvârlindu-l pe cel mai mare la pământ în acel moment. Ecclestone se mulțumi să se dea la o parte, lăsând bucata de zid vechi să cadă fără a-l prinde dedesubt. Se uită în jur spre locul unde trupul irlandezului masiv îi apăra pe fiii magistratului.

— Ești moale, Paddy, ăsta-i necazul tău. Doamne, n-ai putea nici…

Se întrerupse și rămase cu gura căscată când Jack Cade se aruncă afară prin gaura de deasupra lor, având un trup în mâini.

Cei doi căzură dur, cu un puternic urlet de durere scos de Jack. Se rostogoli pe pământ imediat ce ajunse jos și, în lumina focului, putură vedea cu toții cum se ridica fumul din părul și hainele sale. Magistratul zăcea ca o păpușă stricată, căzut cu totul în nesimțire, în vreme ce Jack se întoarse pe spate și răcni spre stele.

Robert Ecclestone se duse la el, zgâindu-se mirat. Putea vedea că mâinile prietenului său erau o rană vie și acoperite de funingine. Fiecare parte expusă a trupului său părea a fi fost bășicată sau ruptă. Cade tuși, hârâi și scuipă fără vlagă în vreme ce zăcea acolo.

— Doamne, *doare*! zise el. Gâtul meu…

Încercă să se ridice și icni din pricina arsurii dureroase. Își întoarse privirea, amintindu-și de iazul din partea cealaltă a grădinii, și se chinui să se scoale și se duse într-acolo.

Paddy se ridică și privi spre cei trei copii, cu toate că aceștia aveau ochi numai pentru tatăl lor.

— Este…? șopti cel mai mare dintre ei.

— Îl vezi că respiră, deși s-ar putea să nu se mai trezească după tot acel fum. Am văzut la viața mea vreo câțiva ducându-se așa.

Auziră cu toții, în depărtare, cum Jack împroșca o mulțime de apă, după ce căzuse sau se aruncase chiar el în apa rece din iaz. Băieții se adunară în jurul tatălui lor, ciupindu-i obrajii și bătându-l peste palme. Cei doi mai mici începură să plângă din nou, când gemu și-și deschise ochii.

— Poftim? zise el.

Magistratul începu să tușească violent înainte de a scoate vreo vorbă, un paroxism furios care continuă iar și iar până când se învineți la față, gata să leșine din nou. Nu putea decât să le șoptească către fiilor lui, frecându-și gâtul cu o mână bășicată care sângera peste funingine.

— Cum…?

Deveni conștient de faptul că mai erau doi bărbați păzindu-i pe fiii săi. Făcând un efort imens, Judele Alwyn se ridică singur în picioare. Nu putea sta cu totul drept și-și puse mâinile pe genunchi.

— Unde-i Jack Cade? le hârâi el.

— În iazul tău, răspunse Ecclestone. Te-a salvat, Domnule Judecător. Și i-a prins din aer pe fiii tăi și și-a ținut cuvântul. Și nu va conta câtuși de

puțin, nu? Îți vei trimite bailii și vom fi înhățați cu toții, iar capetele ne vor fi înfipte într-o țeapă.

Casa incendiată încă vuia și sfârâia, însă auziră cu toții zgomotul de copite pe drum, plutind spre ei prin aerul nopții. Judele Alwyn îl auzi în același timp cu Jack Cade, care ieși din iaz cu un geamăt ce răzbătu cam tot de atât de departe.

— Du băieții de-aici, Paddy, spuse dintr-odată Rob Ecclestone. Du-i spre drum și las-i acolo să-i găsească oamenii.

— Ar trebui s-o ștergem acum, Rob. Singura șansă de a o rupe la fugă ca de sodomie.

Ecclestone se întoarse spre vechiul său prieten și clătină din cap.

— Du-i de-aici doar.

Irlandezul uriaș preferă să nu contrazică privirea aceea. Îi adună pe toți trei, luându-l pe cel mai mare de ceafă când începu să se zbată și să urle. Paddy îl apucă zdravăn pentru a-l face să tacă și mai că-i luă pe sus, mai că-i târî după el traversând grădina.

Magistratul îi privi stânjenit.

— Vă promit că veți fi lăsați în pace, zise el.

Ecclestone dădu din cap, cu ochii scăpărând în lumina flăcărilor.

— Nu cred niciun cuvânt, domnule judecător. Am văzut prea mulți ca tine, pricepi? Prietenii mei și cu mine vom atârna oricum de ștreang, așa că s-ar putea să fac un pustiu de bine prima dată.

Judele Alwyn deschise gura să răspundă când Ecclestone se apropie ținând un cuțit în mână. Dintr-o singură mișcare, făcu o tăietură pe gâtul omului și așteptă doar o clipită pentru a fi sigur, apoi plecă de-acolo.

Jack Cade venea clătinându-se prin grădină când își văzu prietenul ucigându-l pe magistrat. Încercă să strige, însă gâtul îi era atât de înfundat și de umflat încât din el ieși numai șuieratul respirației sale. Atunci ajunse la el Ecclestone și Jack putu să se sprijine de el cu trupul lui ud, în timp ce se îndepărtau de casa care ardea.

— Paddy? hârâi spre el Jack, tremurând.

— Se descurcă el singur, Jack; nu-ți face probleme pentru nătărăul ăla. E aproape la fel de greu de ucis ca și tine. Doamne, Jack! Am crezut că s-a zis cu tine.

— La fel… și eu…, mârâi Jack Cade. Mă bucur… că l-ai omorât. Ești de treabă.

— Nu sunt de treabă, Jack, după cum bine știi. Însă sunt unul furios. N-ar fi trebuit să-ți ia băiatul, și a plătit pentru asta. Unde mergem acum?

Jack Cade îi răspunse cu respirația foarte întretăiată:

— Casa… călăului. Am de gând să-i dau… foc.

Cei doi se clătinau și se împleticeau în beznă, lăsând în urmă-le casa în flăcări și pe magistratul mort.

•

Dimineața era rece și cenușie, cu o burniță ușoară care nu făcea nimic să le spele funinginea uleioasă, adunată pe mâini. Când cei trei reveniră în oraș, Jack s-ar fi dus direct în mulțimea adunată în piața orașului. Trebui ca Paddy, cu mâna lui lungă, să-l lipească de-un zid ca să-l oprească.

— Sunt și baili acolo, Jack, te caută. Am un ban, doi. Găsim un han sau un hambar și-așteptăm să se termine întrunirea asta, orice-o fi ea. Te poți întoarce când s-o întuneca, să-l dai jos pe băiat.

Cel care-i întoarse privirea se mai trezise din beție în timpul nopții îndelungate. Pielea lui Jack era umflată și roz, iar ochii-i erau foarte înroșiți, înconjurați de vinețiu. Părul său negru se întărise și, pe alocuri, devenise de un castaniu deschis, în vreme ce straiele sale erau într-un asemenea hal de mizerie încât și un cerșetor s-ar fi gândit de două ori înainte să le încerce.

Încă mai hârâia puțin când trăgea aer în piept și-și răsucea umerii. Îndepărtă aproape cu blândețe mâna de pe pieptul lui.

— Ascultă-mă cu atenție, Paddy. Eu nu mai am nimic acum, înțelegi? Mi-au luat băiatul. Am de gând să-l dau jos de-acolo și să-l aduc să se odihnească în pământul bisericii. Dacă ridică cineva mâna asupra mea, o să-l fac să-i pară rău. N-am ș-altceva, însă aș vrea să fac acest ultim lucru în astă dimineață, înainte să mă prăvălesc. De nu-ți place asta, știi ce poți face, nu?

Își aruncară o căutătură, iar Ecclestone își drese glasul tare, pentru a-i întrerupe.

— Socotesc că ți-am salvat viața, scoțându-te de-acolo azi-noapte, spuse el, frecându-se la ochi și căscând. Nu-mi dau seama cum de te mai ții pe picioare, Jack, bătrâne. Oricum ar fi, înseamnă că-mi ești dator, așa că vino să bem o halbă, apoi dormim. Sunt niște grajduri prin apropiere și-l cunosc pe șeful lor. Se poate face că nu ne vede pentru o para chioară; a mai făcut-o el și înainte. N-avem nicio treabă să intrăm noi prin mulțime, care s-a

adunat, probabil, să discute despre arderea casei azi-noapte. Nu vreau s-o spun pe-a dreaptă, Jack, dar puți a fum. Toți puțim. Ai putea să te duci acum să te spânzuri și să-i scutești de deranj.

— Nu v-am cerut să veniți cu mine, v-am cerut eu așa ceva? bombăni Jack drept răspuns.

Privirea-i căta dincolo de ei, dincolo de alee, spre lumina pieței. Mulțimea era gălăgioasă și acolo erau destui oameni să ascundă trupul care se legăna scârțâind, atârnat de funie. Chiar și-așa, Jack îl putea vedea. Putea vedea fiecare detaliu al feței celui crescut de el, băiatul care fugise împreună cu el de baili de o sută de ori, cu fazanii ascunși pe sub haine.

— Nu. Nu are rost, Rob. Rămâneți aici, dacă vreți, însă am cuțitul meu și-i tai funia.

Își împinse maxilarul înainte, cu ochii lui roșii scăpărând că ai unui diavol venit din iad. Încet, Jack Cade ridică un pumn umflat, un ghem zdrențuit, ale cărui articulații erau băgate în interior, așa că pumnul părea un ciocan agitat pe dinaintea lui Ecclestone.

— Nu mă opri, te previn.

— Doamne! exclamă Ecclestone. Vii cu mine, Paddy?

— Ți-ai pierdut mințile odată cu el? Ai văzut vreodată o gloată furioasă, Rob Ecclestone? Ne vor sfâșia în bucăți, de frică. Pentru Dumnezeu, arătăm ca vagabonzii periculoși care cred ei că suntem!

— Și? Vii sau nu? zise Ecclestone.

— Vin. Am zis eu că nu? Nu pot să am încredere în voi doi că faceți asta singuri. Iisus să-i aibă în paza Lui pe toți smintiții ca noi, făcând nebunii din astea nerodnice.

Jack zâmbi ca un băietan auzindu-i. Îi bătu pe umeri și se lumină la față.

— Sunteți prieteni buni la nevoie, băieți. Atunci, să mergem. Asta trebuie făcută.

Își îndreptă umerii și o luă spre mulțime, încercând să nu șchiopăteze.

•

Thomas privi cu uimire cum sună dintr-un corn baronul Highbury, iar trupa lui de călăreți gonea pe pantă în jos. În răcoarea dimineții, caii galopau nerăbdători și repede, ca un soi de argint topit scurgându-se printre copaci. Cavalerii francezi care-i fugăreau pe arcașii săi au fost surprinși cu totul, flancul lor fiind spulberat de lăncile lui Highbury. În numai o clipită deveniră din vânători aflați în urmărirea prăzii lor, care fugea, niște oameni

disperați, îngrădiți de teren și împrăștiați de loviturile de ciocan ale lui Highbury. Thomas strigă, mânat de o plăcere sălbatică să-i vadă căzând, oameni și cai, străpunși de vârfurile ascuțite. Cu toate astea, oamenii lui Highbury erau depășiți numeric chiar când șarjau, iar Thomas putea vedea tot mai mulți cavaleri francezi gonind într-un galop asurzitor. Șarja încetini și se transformă într-o încăierare cruntă cu săbiile și topoarele agitate.

— Lovește și fugi, șopti Thomas. Haide, Highbury. Lovește și fugi.

Aceste trei cuvinte îi mobilizaseră timp de două săptămâni de lupte aproape continue, cerând un tribut îngrozitor ambelor tabere. În rândurile francezilor nu se mai cântau cântece. Coloana regelui se deplasa prin Maine cu cercetași și cu un țel neîndurător, dând foc pe unde treceau. Au lăsat în urmă sate și orașe învăluite în fum negru, însă au plătit un preț pentru fiecare dintre ele. Thomas și oamenii săi au avut grijă să fie așa. Represiunile deveniseră mai brutale cu fiecare zi și exista o mânie adevărată în ambele tabere.

Highbury îi câștigase timp să dispară de-acolo, iar Thomas îi mulțumi Domnului pentru omul care acționase așa cum trebuia s-o facă un lord. Nobilul bărbos era motivat de ceva, Thomas aflase măcar atât. Indiferent ce crimă sau atrocitate răsplătea acum, Highbury lupta cu un curaj nebun, pedepsind pe oricine era atât de smintit încât să ajungă în raza de acțiune a sabiei lui grele. Oamenii-l iubeau pentru neînfricarea sa, iar baronul Strange îl ura cu o intensitate feroce, pe care Thomas n-o putea înțelege.

Pe când străbătea aleea dintre copacii marcați de oamenii lui, se opri și atinse bucata de pânză legată de o creangă, apoi se uită în urmă. Cunoștea teritoriul din jurul său. Nu era la mai mult de douăsprezece mile de ferma sa și, până la un punct, străbătuse fiecare cărare și mal împreună cu soția lui și copiii. Cunoștințele localnicilor făceau și mai greu pentru oștirea franceză să-i descopere, totuși, înaintau în fiecare zi cu câteva mile, întâmpinând ambuscade și ucigându-i pe toți pe care-i puteau prinde. Pentru o clipă, Thomas simți disperarea. El și oamenii săi udaseră pământul cu sânge francez pe o distanță de patruzeci de mile, însă franțujii nu se mai terminau.

— Fugi acum, zise Thomas, știind însă că Highbury nu-l putea auzi.

Oamenii nobilului își apărau pozițiile în vreme ce francezii deveneau tot mai aprigi, tot mai mulți dintre ei venind galopând din greu și încercând să înconjoare mica trupă engleză. Singura cale liberă era urcarea înapoi pe

deal, dar Highbury nu dădea niciun semn că vedea măcar linia de retragere. Sabia sa se mișca neîncetat, armura lui fiind înroșită de sângele altora sau al lui.

Lupta deveni un iureș de cavaleri înghesuindu-se în preajma lui Highbury, ghioagele rotindu-se spre a se abate asupra coifurilor, pentru a zdrobi capetele din interior. Se aflau la numai trei sute de yarzi distanță, iar Thomas îi văzu fața lui Highbury dezgolită, după ce coiful îi fusese lovit și azvârlit de pe cap dintr-o singură lovitură năprasnică. Din nas îi curgea sânge, iar părul său lung atârna în voie, bătând aerul cu șuvițe ude de transpirație. Thomas crezu că auzise râsul lui Highbury în timp ce scuipa sânge și se întinse spre cel care-l lovise.

— La naiba! Retrage-te, *acum*! strigă Thomas.

Credea că-l văzuse pe Highbury tresărind și întorcându-se la auzul mugetului său. Îl smulsese din orice transă ucigătoare o fi intrat, iar baronul începu să se uite în jurul său. O duzină dintre cei patruzeci de oameni ai lui erau doborâți de pe cai, unii mai mișcau și loveau cu sabia spre orice cavaler francez pe care-l puteau atinge.

Thomas înjură încet. Putea vedea străfulgerări argintii, mișcându-se prin toți copacii din fața sa de-a lungul văii. Regele francez trimisese o forță importantă de cavaleri pentru această luptă. Însemna că arcașii pregătiți de Thomas să-i atace pe francezi în cel mai apropiat oraș se vor confrunta cu mai puțini oameni, însă într-un număr copleșitor participau la luptele din vale. Thomas strânse arcul, verificând câte săgeți mai avea fără a se uita la ele. Știa că dacă era doborât din nou, va fi măcelărit.

Se întoarse la auzul unor pași repezi, temându-se ca nu cumva vreun dușman să fi ajuns în spatele oamenilor săi Thomas respiră ușurat văzându-l pe Rowan oprindu-se după un derapaj și un zâmbet ciudat. Alți o duzină stăteau și așteptau ca Thomas să-i conducă peste deal și departe.

Rowan văzu expresia de pe fața tatălui său, pe când îl urmăreau amândoi pe Highbury răbufnind în mânia și suferința sa, împărțind în juru-i lovituri puternice cu sabia. Omul rânjea la ceva, cu ochii scăpărători.

— Nu-l poți salva, zise Rowan. Dacă te duci acolo să-l ajuți acum, vei fi ucis degeaba.

Thomas se întoarse să-și privească fiul și clătină doar din cap.

— Sunt prea mulți, tată, spuse Rowan.

Își văzu tatăl plimbându-și degetele peste săgețile rămase în tolbă, o mișcare ca un zvâcnet. Făcu un zgomot aspru și uscat. Șase vârfuri ascuțite și unul lat, astea erau toate.

Thomas blestemă mânios, scuipând cuvinte pe care fiul său nu-l mai auzise spunându-le vreodată. Îi plăcea de Highbury. Omul merita mai mult.

— Du-te cu ceilalți, Rowan. Dă-mi săgețile tale și du-i pe băieți peste deal. Așteaptă ordine de la Strange, însă folosește-ți și mintea.

Fără a se mai uita în spate, întinse mâna după săgețile în plus.

— Nu, zise Rowan.

Îl apucă pe tatăl său de brațul drept, încordat, asemănător unei crengi.

— Vino cu mine, tată! Nu-l poți salva.

Thomas se întoarse și se întinse spre fiul său, apucându-l de pieptul jiletcii sale verzi, împingându-l cu un pas îndărăt. Cu toate că aveau aproape aceeași înălțime, îl trase în sus pe băiat, în așa fel încât picioarele i se legănau pe frunzele ude.

— O să mă *asculți* când îți spun ceva, mârâi Thomas la el. Dă-mi săgețile și du-te!

Rowan se înroși de furie. Mâinile sale se ridicară să le apuce pe cele ale tatălui său, acolo unde-l înșfăcaseră. Cei doi bărbați rămaseră, o clipă, încleștați, punându-și unul altuia puterea la încercare, în vreme ce restul priveau cu ochii holbați. Apoi, amândoi își dădură drumul în același moment, rămânând cu pumnii strânși. Thomas nu-și mută privirea, iar Rowan își desprinse cureaua tolbei sale, aruncând-o la pământ.

— *Ia-le* atunci, pentru tot binele ce-l pot face.

Thomas luă un braț de săgeți cu pene și le puse lângă ale lui.

— Vă găsesc la fermă, dacă reușesc. Nu te teme.

Rămase neclintit sub căutătura fiului său.

— Dă-mi cuvântul că n-ai să vii după mine.

— Nu, rosti Rowan.

— Fir-ai tu să fii, băiete! Dă-mi cuvântul! N-am chef să te văd omorât azi.

Rowan lăsă capul jos, prins între furia amenințătoare și teama pentru tatăl său. Thomas răsuflă ușurat.

— Caută-mă la fermă.

CAPITOLUL 15

Thomas Woodchurch ieși pe panta înverzită, cu arcul pregătit. Avea o duzină de săgeți în tolbă și una în coardă, în timp ce se îndrepta spre cavaleri, prins în felul lor de a purta bătăliile. Fiecare pas făcut de el părea să dubleze zgomotele, până când zăngănitul și scrâșnetul metalului care lovea metalul îi zgândăreau urechile. Pentru el, asta era muzică deja cunoscută, un cântec ascultat de el și prezent în cele mai vechi amintiri, precum cele pe jumătate uitate, fredonate de o dădacă. Gândul îl făcu să zâmbească, amuzat de propriile lui închipuiri, în timp ce cobora dealul. Mintea era un lucru ciudat.

Cavalerii francezi erau hotărâți să-i căsăpească pe Highbury și mica sa trupă asediată. Violența era lucrul la care se pricepeau cel mai bine, împotriva unor oameni care înțelegeau onoarea. Fiecare dintre cei care năvăleau dintre copaci urla provocator când dădea cu ochii de încăierare, forțându-și caii istoviți să se lanseze într-un nou galop pentru a ajunge la margine și lângă călăreții englezi înzăuați. Își rupeau lăncile în cavalerii lui Highbury dacă ajungeau la ei, apoi ridicau topoarele de luptă sau trăgeau din teacă săbiile lor late, pentru a da primele lovituri nimicitoare.

La două sute de yarzi peste zona înverzită, Thomas stătea singur, privind lupta feroce în timp ce-și înfigea săgețile în pământul moale, lăsând un spațiu între ele. Mai întârzie un moment, răsucindu-și umerii, simțind oboseala mușchilor.

— Păi, asta-i! murmură el. Ia vedeți ce v-am pregătit.

Ochi cu grijă prima săgeată lungă pusă în coardă. Oamenii lui Highbury se aflau printre cavalerii francezi și, cum armurile lor erau mânjite de noroi și sânge, era greu să-i deosebești unii de alții.

Thomas inspiră adânc, îndelung trăgând coarda arcului, dezvăluind puterea brațului său și umărului, în vreme ce articulația pumnului său atingea același punct de pe pomeții săi. Unii arcași preferau o tragere cu săgeata ieșită printre două degete. Thomas simțise dintotdeauna că o săgeată deasupra pumnului era mai naturală, așa că săgeata cu penajul ei stătea atingându-i degetul cel mai de sus. Tot ce trebuia să facă era să-și deschidă palma, la fel de ușor ca o respirație. La două sute de pași distanță, putea ținti destul de bine.

Arcul scârțâi și el trase, trimițând săgeata zbârnâind drept în spinarea unui cavaler care se întindea spre Highbury să-l lovească. Platoșa din spate nu era niciodată atât de groasă precum cea de pe pieptul unui cavaler. Thomas știa că era aproape o chestiune de onoare, astfel că, dacă vreun cavaler s-ar fi întors vreodată cu spatele ca să fugă, devenea și mai vulnerabil. Vârful călit al săgeții trecu drept prin platoșă, iar penele din coadă erupseră într-un norișor alb.

Cavalerul urlă și căzu într-o parte, lăsând o deschidere prin care Highbury putea vedea unde se afla Thomas. Lordul bărbos hohoti. Thomas putea auzi limpede sunetul în vreme ce încorda arcul din nou, repornind sarabanda sângeroasă pe care o cunoștea de-o viață întreagă.

Avea numai douăsprezece săgeți cu cap întărit, inclusiv cele pe care i le dăduse Rowan. Thomas trebui să se forțeze să o ia mai încet, să fie sigur de fiecare săgeată. Cu primele patru îi ucise pe cei aflați în jurul lui Highbury, dându-i nobilului spațiu de desfășurare. Thomas putea auzi strigătele furioase ale cavalerilor francezi aflați mai departe, pe când aceștia se răsuceau pe loc în șeile lor, uitându-se prin deschizăturile coifurilor pentru a zări de unde veneau săgețile. Simți cum i se usucă gura și-și supse dinții trimițând alte două săgeți, văzându-le doborând cavaleri care nu băgaseră de seamă nicio clipă amenințarea sau pe cel care-i ucisese.

Cu coada ochiului, Thomas putea observa armurile argintii gonind spre el. Știa că vor veni repede, cu lăncile coborâte, ca să-l doboare. Își poziționă picioarele, stând în echilibru, pregătindu-și loviturile, slobozind săgețile. Mai căzură și alții, iar Highbury lupta, folosind darul care i se dăduse pentru a răcni ordine către oamenii rămași. Unul dintre cavalerii francezi galopă spre Highbury cu ghioaga țintuită, ridicată pentru a zdrobi capul descoperit al nobilului. Thomas îl doborî cu o lovitură rapidă, aproape fără să ochească. Săgeata se înfipse sub brațul ridicat al cavalerului, iar ghioaga căzu imediat, lăsată de degetele rămase brusc fără vlagă. Highbury își învârti spada, lovindu-l pe om în gât după ce-i aruncase o uitătură furioasă.

De la înălțimea șeii sale, Highbury putea vedea silueta singuratică stând pe iarba verde, cu doar câteva săgeți rămase. Cu toate că Thomas arăta mic de la distanță, pentru o clipă Highbury avu senzația că se confrunta chiar el cu arcașul acela sumbru. Înghiți un nod. Doar un singur om făcuse un prăpăd îngrozitor, însă Highbury putea vedea trupa de cavaleri gonind spre

arcaș. Îi *urau* pe arcașii englezi, îi urau de moarte. Disprețuiau faptul că oamenii de rând puteau folosi asemenea arme puternice și îndrăzneau să le folosească fără nicio onoare pe câmpul de bătălie. Mai mult decât orice alt grup, francezii aveau niște amintiri vechi despre acele arcuri zbârnâitoare, care-i măcelăriseră pe diferite câmpuri de luptă. Unii dintre ei chiar se desprinseseră de cavalerii lui Highbury în furia lor și în dorința de a-l omorî pe arcaș mai întâi.

Highbury își întoarse calul smucind din hățuri, simțind brusc rănile și vânătăile care-i fuseseră ascunse înainte. Linia copacilor era pe deal în sus și-i dădu calului pinteni, făcând ca pe burta lui să curgă și mai mult sânge.

— Înapoi, băieți! Înapoi la copaci, acum! strigă el.

Urcă cu greu dealul, încercând să se uite înapoi, pentru a vedea sfârșitul bătăliei. Oamenii săi îl urmau, gâfâind, crunți, atârnând în armurile lor. Unii dintre ei erau prea obosiți, prea înceți. Erau înconjurați de francezi și nu se puteau apăra singuri împotriva atâtor dușmani. Ghioagele izbeau armurile lor făcându-le găuri mari, frângând oasele dedesubt. Topoarele lăsau tăieturi îndoite, roșii de sânge, viața pierind pe caii nădușiți.

Departe, pe iarbă, Thomas întinse mâna după o săgeată, iar degetele-i pipăiră doar aerul. Ridică privirea și văzu doi cavaleri francezi galopând spre el, cu lăncile îndreptate spre pieptul lui. Nu știa dacă făcuse destul. Își ridică fruntea într-o mânie crâncenă, încercând să-și înăbușe frica atunci când zgomotul tropotului lor vijelios îl învălui și umplu întreaga lume.

Soarele părea că strălucește și mai tare, așa că putea observa în amănunțime caii și oamenii care se repezeau să-l omoare. Se gândi să-și arunce arcul spre primul ajuns la el, poate că astfel calul să se cabreze și să se întoarcă. Brațul său refuză să se despartă de armă, și atunci rămase acolo, la vedere, știind că dacă fugea sau stătea pe loc era același lucru.

•

Rowan stătea singur la umbra stejarilor, privind scena ce se desfășura sub ochii lui. Ceilalți plecaseră, însă el era tot acolo, scrutând printre frunzele verzi oamenii care se luptau în depărtare. Rowan văzuse resemnarea sumbră din ochii tatălui său și nu putea nici să plece, nici să se uite în altă parte. Urmări cu o mândrie aprigă cum tatăl său doborâse șase cavaleri, trântindu-i din șa. Dar îi stătu inima în loc când își dădu seama că francezii se îndreptau acum spre arcașul singuratic. Rowan respiră precipitat când își

văzu tatăl trăgând și ultimele săgeți, folosindu-le pentru a-l salva pe Highbury și nu pe sine.

— Fugi acum, tată! zise el.

Tatăl său stătea ca o stană de piatră, în vreme ce ei goneau spre el și vârfurile lăncilor începură să coboare.

Rowan ridică pumnul drept, numărând lățimile paralele cu linia orizontului măsurând mai bine de trei ori. Clătină din cap, încercând să-și amintească cum trebuia să facă potriveala pentru tragerea de sus în jos. În disperare, își înclină arcul. Ceilalți arcași îi dăduseră doar câte o săgeată fiecare și astfel avea o duzină. Urându-i noroc, se duseseră în fugă peste deal, lăsându-l singur cu zgomotul propriei sale răsuflări, doar ceva mai tare decât zăngănitul și urletele de jos.

Raza de acțiune era la peste trei sute de pași, însă nu chiar patru sute. Era la mai mare distanță decât trăsese Rowan până atunci, asta era sigur. Se simțea o adiere slabă, destul cât să facă o mică ajustare în timp ce penele de gâscă ale săgeții îi gâdilară obrazul, iar tăria arcului se regăsi în pieptul și umărul său. Se înclină pe spate, de la șold, adăugând o lățime de două palme unghiului de tragere.

Aproape că trase săgeata în văzduh când auzi zgomot de pași apropiindu-se. Slăbind coarda, Rowan se întoarse, stomacul și vezica făcându-i-se ghem la gândul confruntării cu lăncieri înarmați. Încordarea se risipi când observă că era același grup de arcași, chicotind la vederea groazei pe care i-o stârniseră. Primul care ajunse la el îl bătu pe Rowan pe umăr și se uită în jos, spre vale.

— Mai avem vreo două duzini de săgeți, și-apoi le-am terminat. Bătrânul Bert, aici cu noi, are numai una.

Nu era vreme să le mulțumească pentru că-și riscaseră viața încă o dată, când ar fi putut fugi liberi. Rowan își coborî arcul din nou, cu mâinile neclintite.

— Trei sute cincizeci de yarzi sau pe-aproape. Trei palme de pământ lățime.

Nu sfârși bine cele spuse că și trimise prima săgeată, cu boltă, știind imediat că ratase. Priviră cu toții zborul săgeții cu ochi de trăgători cu experiență.

În lunile de dinainte, Thomas încercase să le explice triunghiurile și lansările în jos arcașilor lui Highbury. Tatăl lui Rowan învățase asta de la

un instructor de la oaste, interesat de matematică. Lângă focurile de tabără seara, Thomas desenase forme pe pământ pentru a-și transmite cunoștințele: curbe și linii și unghiuri notate cu litere grecești. Arcașii lui Highbury fuseseră destul de politicoși, însă numai câțiva au ascultat cu mare atenție. Erau cu toții în floarea vârstei, aleși cu atenție să-l însoțească pe baron. Trăgeau cu arcul în fiecare zi, inclusiv duminica, deja de două sau chiar trei decenii, îndemânarea și forța lor se formaseră dincolo de orice competență sau calcul, pornind de la priceperea unui copil de a urmări cu degetul o pasăre zburând iute. Rowan slobozi cea de-a doua sa săgeată, iar ei își scoaseră arcurile să-l imite, așa că zece sau douăsprezece săgeți plecară cu boltă o fracțiune de secundă mai târziu.

Rowan trebui să facă rapid ajustările pentru a simți arcul. A doua săgeată se duse prost, însă trimise alte patru care urmară îndeaproape direcția avută de el în minte. Arcașii lui Highbury traseră încă o duzină de săgeți, iar Rowan lansă fiecare săgeată cât putu de repede, simțind că țintirea i se îmbunătățea. Pe teren neted n-ar fi putut să-i atingă pe cei care șarjau spre tatăl lui. Pe teren în pantă, putea ținti mai sus, lovindu-i și doborându-i. Când se duse și ultima săgeată, se uită după ea cum zboară, devenind, dintr-odată, neajutorat.

— Acum *fugi,* tată! Doar fugi! șopti el privind îngrozit.

Thomas auzi săgețile înainte de a le vedea. Zumzăiau prin aer, îndreptându-se spre țintă. Privi în sus, din instinct, chiar la timp pentru a vedea un snop întreg abătându-se spre pământ într-un șuvoi întunecat.

Bufnind greu, primele două se înfipseră până la pene în pământ în fața cavalerilor care șarjau spre el. Grupul următor fu bine plasat la această distanță, o săgeată ricoșând dintr-un umăr îmbrăcat în armură și lovind un cal, astfel că rămase țeapănă înfiptă în crupa animalului. În câteva clipe, loviră și altele. Una izbi butucul șeii și ricoșă aiurea, în vreme ce ultimele două se înfipseră în cai, căzând aproape drept în ei. Vârfurile grele de oțel intrară adânc, făcând animalele să necheze și să se clatine. Thomas văzu un abur roșiatic, fin, când unul dintre cai se cabră, având plămânii găuriți.

Doi dintre cavalerii care se repeziseră spre el, opriră brusc, uitându-se în sus spre copaci. Sentimentul detașat de pace dispăru când Thomas își reveni. Aruncă o privire iute în jur și inima-i bătu cu putere.

— Drăcia naibii! strigă el.

O luase la fugă, zigzagând în sus pe deal. Se aștepta să simtă în orice moment ascuțișul unei lance înfipte între umerii săi, însă, când privi înapoi, cavalerii francezi se opriseră și îl urmăreau înciudați. Crezuseră probabil că era o altă ambuscadă, având-ul pe el ca momeală, își dădu el seama cu veselie. Nu mai avea aer destul ca să și râdă în vreme ce fugea.

•

Pe când seara cenușie se furișa prin vale, regele Carol veni să privească bilanțul brutal al luptelor din acea zi. Soldații săi au scotocit împrejurimile și le-au declarat destul de sigure pentru conducătorul lor, cu toate că gărzile sale erau cu ochii-n patru și călăreau toți în jurul său. Fuseseră atacați de prea multe ori în săptămânile trecute. Aproape de rege mai rămăseseră numai cadavrele și răniții, care încă mai țipau până erau reduși la tăcere. Englezii erau tăiați sau sugrumați pe loc, în vreme ce cavalerii francezi răniți erau duși de-acolo, să fie îngrijiți de doftorii oștirii. În văzduhul tot mai întunecat, vaietele lor puteau fi auzite ca un cor oribil.

Palid și iritat, regele inspecta câmpul, oprindu-se acolo unde-și lansase Highbury șarja, apoi merse mai departe să vadă locul unde un singur arcaș fusese lăsat să tragă de la o distanță sigură. Regele se scărpină în cap, imaginându-și scena, convins că se pomenise din nou cu păduchi luați de undeva. Blestemații săreau de pe morți, auzise el. Erau destui din ăștia.

— Spune-mi, Le Farges, rosti el. Mai spune-mi o dată că au oameni puțini. Cum că, pentru bravii mei cavaleri, nu va fi nimic mai mult decât o vânătoare de mistreți prin văi și câmpurile din Maine.

Nobilul în cauză îi evită privirea. Temându-se de pedeapsă, se lăsă într-un genunchi și glăsui cu capul plecat:

— Au arcași de prima mână, Maiestatea Voastră, mult mai buni decât mă așteptam să văd aici. Nu pot decât să-mi închipui că au venit din Normandia, încălcând termenii armistițiului.

— Asta ar explica toate, răspunse Carol, frecându-și bărbia. Da, asta ar lămuri cum de-am pierdut sute de cavaleri și am văzut costisitoarea mea trupă de arbaletrieri masacrată până aproape la ultimul om. Totuși, indiferent cine sunt arcașii, indiferent de unde au venit, am mărturii că n-ar fi decât vreo câteva sute, cel mult. Am capturat și omorât câți, vreo șaizeci? Știi câți dintre ai mei și-au pierdut viața în fața atâtor puțini?

— Pot pune să se facă o listă, Maiestatea Voastră. Eu… sunt…

— Tatăl meu a luptat cu acești arcași la Azincourt, Le Farges. I-am văzut cu propriii mei ochi măcelărind nobili și cavaleri ca pe vite, până când cei rămași în viață au fost striviți de greutatea propriilor lor morți. I-am văzut pe toboșarii lor alergând printre oameni în armuri ca să-i înjunghie, în vreme ce arcașii râdeau. Așadar, spune-mi, cum se face că noi n-avem arcașii noștri?

— Maiestatea Voastră? întrebă Le Farges nedumerit.

— Mereu mi se spune cât de lipsiți de onoare sunt arcașii, ce specimene slabe și nevolnice sunt și, cu toate acestea, ucid în continuare, Le Farges. Când trimit arbaletrieri împotriva lor, îi lovesc de la o distanță mult prea mare ca să li se răspundă. Când trimit cavaleri, un singur arcaș poate ucide patru sau cinci înainte de a fi doborât, afară doar dacă nu cumva i se îngăduie să scape și să se întoarcă pentru a ucide din nou! Așa că, hai, luminează-ți regele, Le Farges! Pe toți sfinții, *de ce nu avem propriii noștri arcași*?

— Maiestatea Voastră, niciun cavaler n-ar putea folosi o asemenea armă. Ar fi… *peu viril,* dezonorant.

— Atunci puneți țărani! Mie nu-mi pasă cine luptă, atâta vreme cât am oameni care luptă!

Regele se aplecă pentru a culege un arc lung, abandonat. Având o expresie dezgustată pe față, încercă să tragă de coardă și nu reuși. Icni de încordare, însă arcul gros, din lemn de tisă, se îndoi numai câțiva inchi înainte ca el să renunțe.

— Nu sunt un bou pentru astfel de munci, Le Farges. Cu toate astea, am văzut țărani foarte puternici, masivi. De ce nu-i antrenăm pentru a provoca un asemenea măcel, așa cum fac englezii?

— Maiestatea Voastră, sunt necesari ani buni pentru a dobândi forța de a trage cu un asemenea arc. Nu este posibil să iei, pur și simplu, unul și să tragi. Dar Maiestatea Voastră, vreți să vă pretați la un asemenea lucru? Nu este potrivit unui cavaler să se folosească de o asemenea armă.

Blestemând, regele azvârli arcul cât colo, cu mare osteneală, trimițându-l zbârnâind pe deasupra capului.

— Poate. Răspunsul se găsește în armuri mai bune. Propria mea gardă este capabilă să înfrunte furtuna stârnită de acești arcași. Bunul fier franțuzesc este o dovadă.

Pentru a-și sublinia spusele, bătu repede cu articulațiile pumnului în propria sa platoșă, făcând-o să zornăie. Le Farges preferă să tacă decât să comenteze că armura ornamentată a regelui nu era nici pe departe atât de groasă încât să oprească o săgeată englezească.

— Arbaletrierii folosesc apărători și scuturi de răchită, Le Farges. Totuși, nu-i o soluție pentru cavaleri, care trebuie să mânuiască spada și lancea. Armuri mai bune și oameni mai solizi. De asta avem nevoie. Apoi cavalerii mei pot intra adânc în rândurile lor, descăpățânându-i.

Regele Carol se opri, ștergându-și un strop de salivă de pe buze. Trăgând adânc aer în piept, privi asfințitul.

— Oricum ar fi, au *încălcat* armistițiul. Am trimis chemarea către nobilimea mea, Le Farges. Fiecare cavaler și soldat din Franța se îndreaptă spre nord, chiar acum.

Baronul Le Farges părea încântat și se ridică din poziția sa îngenuncheată.

— Aș fi onorat să-i conduc eu, Maiestatea Voastră, cu binecuvântarea dumneavoastră. Având regimentele nobililor și porunca dumneavoastră, îi voi distruge pe acești înapoiați și voi cuceri Maine într-o lună.

Regele Carol îl privi cu ochii săi reci.

— Nu Maine, prostănac înfofolit. Au încălcat armistițiul, nu? Am să iau totul. Am să recuperez Normandia și-am să-i azvârl în mare pe ultimii zdrențăroși de englezi. Am unsprezece mii de oameni care mărșăluiesc spre nord. Au apărători și scuturi, Le Farges! Nu vreau să-i văd măcelăriți. Cu sau fără arcași, n-am să mă opresc acum. Am să recuceresc Franța înainte de sfârșitul anului. Jur pe numele Binecuvântatei Fecioare.

În ochii nobilului apăruseră lacrimi, îngenunchind din nou, copleșit. Regele-și lăsă mâna pe capul lui, pe părul lui încâlcit. Pentru o clipă, un imbold de ură îl făcu să se gândească să-i taie prostănacului gâtul. Pumnul i se strânse în părul lui, făcându-l pe Le Farges să mormăie surprins, apoi regele-i dădu drumul.

— Încă mai am nevoie de tine, Le Farges. Am nevoie de tine să-mi fii aproape, când îi vom izgoni pe englezi afară din Franța pentru ultima dată. Am văzut destul aici. Armistițiul a fost încălcat și-am să le aduc asemenea prăpăd încât o să țină o generație întreagă. E țara mea, Le Farges. Țara *mea* și răzbunarea mea. A mea!

•

Jack Cade se văzu nevoit să-și facă loc prin mulțime. Cei doi companioni ai săi îl urmau pe calea pe care-o crease cu coatele și cu umerii lui lați. Nu odată îi nimerise câte-un cot lui Paddy sau lui Rob Ecclestone, făcându-i să suduie. Mulțimea era deja furioasă, iar cei trei avură parte de căutături mânioase și îmbrânceli în timp ce răzbăteau spre primele rânduri. Numai cei care-l recunoscuseră pe Ecclestone sau pe prietenul lui irlandez se opriră. Cei care-i cunoșteau bine se grăbiră să se retragă la margine, gata s-o ia la goană. Reputația lor făcu la fel de mult gol în jurul lor pe cât reușeau cu coatele, ajutându-l pe Jack Cade să ajungă în spațiul deschis.

Se opri, înfruntând mulțimea, gâfâind, negru de funingine și aspru ca o vijelie de iarnă. Cel care striga pe dinaintea gloatei tăcu de parcă ar fi văzut o fantomă. Ceilalți tăcură rând pe rând la vederea nou-veniților.

— Ești tu, Cade? glăsui vorbitorul. Pentru numele lui Dumnezeu, ce *ți* s-a întâmplat?

Bărbatul era înalt și părea și mai înalt din cauza unei pălării maronii, ridicându-se la șase inchi deasupra frunții. Jack îl cunoștea bine pe Ben Cornish și nu-i plăcuse niciodată de el. Nu răspunse, ochii săi tiviți cu roșu fiind atrași de spânzuratul care se legăna într-o parte a pieței. Nimeni nu luase în seamă cadavrul în vreme ce bocăneau și râdeau în timpul întrunirii lor. Jack nu avea nicio idee de ce erau aici Cornish și cu ceilalți, însă priveliștea chipurilor lor goale îi stârni din nou furia. Ar fi vrut să aibă un urcior întreg în mână să-l golească dintr-odată.

— Am venit să-l dau jos pe băiatul meu, spuse el răgușit. N-o să mă opriți voi astăzi.

— Pentru Dumnezeu, Jack, aici sunt probleme mult mai grave, mugi Cornish. Magistratul…

Ochii lui Jack scăpărară.

— E mort, Cornish. După cum vei fi și tu dacă mi te pui în cale. Sunt sătul până peste cap de magistrați și baili și de oamenii șerifului, cum ești și tu. Sunteți cu toții niște lingăi de cizme sifilitici. Mă înțelegi, Cornish? Acum dispari de-aici, înainte să pun cureaua pe tine. Nu, rămâi. Mă gândesc s-o fac oricum.

Spre surprinderea lui Jack și a celor doi prieteni ai săi, spusele sale fură întâmpinate de mulțime cu un mârâit general de aprobare. Cornish se înroși puternic, gura mișcându-i-se fără însă ca din ea să iasă vreun sunet. Jack întinse mâna după cureaua lată, din piele, care-i încingea brăcinarii, iar

Cornish țâșni de pe loc, croindu-și drum prin mulțime și dispărând cu viteză de-a lungul străzii, ieșind din piață.

Sub privirile curioșilor, se înroși aproape la fel de tare.

— Pe toți dracii, ce fel de adunare-i *asta*? întrebă el. A mărit careva taxele pentru lumânări sau bere? Ce v-a adus pe toți aici, să blocați strada?

— Îți amintești de mine, Jack! se auzi un glas.

Un personaj vânjos, încins cu un șorț din piele își făcu loc în față.

— Eu te știu pe tine.

Jack se holbă la el.

— Dunbar, *aye,* te cunosc. Credeam că ești prin Franța, adunând avere.

— Așa am și făcut, până când mi-au furat pământul de sub mine.

Jack înălță din sprâncene, în sinea lui fiind încântat să afle de căderea lui.

— Păi, eu n-am avut niciodată pământ, Dunbar, așa că nu știu cum trebuie să te simți acum.

Fierarul îi aruncă o căutătură piezișă.

— Încep să-mi reamintesc de ce nu mi-a plăcut de tine, Jack Cade.

O clipă, se priviră cu furie. Fierarul se strădui să se arate binevoitor.

— Acestea fiind zise, Cade, dacă tu l-ai omorât pe magistrat, am să te consider prieten și nu mi-e rușine. A primit ce-a meritat și nimic mai mult.

— Eu n-am…, începu Jack să spună, însă mulțimea mugi aprobatoare și-atunci le făcu cu ochiul.

— Avem nevoie de un om care să ne ducă jalbele la Maidstone, Jack, zise Dunbar, apucându-l de umăr. Cineva care să-i ia de gât pe ticăloșii ăia de la comitat și să-i scuture până-și amintesc ce-i aia dreptate.

— Ei bine, nu-s eu ăla, spuse Jack, eliberându-se. Am venit pentru băiatul meu și asta-i tot. Acum dă-te din calea mea, Dunbar, că dacă nu, pe Dumnezeu, te fac eu să te dai.

Cu o mână fermă îl împinse pe fierar într-o parte și se duse în locul unde atârna trupul fiului său, privind în sus îngrozit.

— Noi o să ne ducem acolo oricum, Jack, zise Dunbar, ridicând glasul. Aici sunt șaizeci de oameni, dar mai vin câteva mii care se întorc din Franța. Avem de gând să le arătăm că nu pot să se poarte brutal cu oamenii din Kent, nu aici.

Mulțimea ovaționă vorbele sale, însă toți îl priveau pe Jack când își luă vechiul său cuțit de vânătoare și începu să taie din funia de care spânzura fiul lui. Paddy și Ecclestone pășiră înainte pentru a prinde trupul în cădere,

lăsându-l încet pe pietrele de pavaj. Jack privi spre fața umflată și-și șterse lacrimile înainte de a-și ridica privirea.

— Nu fusei niciodat' la Maidstone, spuse el încet. Vor fi soldați acolo. Veți fi omorâți, Dunbar, tu și toți ceilalți. Din Kent sau nu, veți fi doborâți. Vor asmuți câinii și brutele lor asupra voastră și vă veți coborî zulufii cerându-le milă, nu mă îndoiesc de asta.

— Nu și cu o mie de oameni, n-au s-o facă, Jack. Ne vor asculta. Îi vom *face* noi să ne asculte.

— Nu, amice, vor trimite peste voi oameni aidoma vouă, asta vor face. Vor rămâne în casele lor arătoase și londonezi duri vor ieși la iveală și vă vor snopi. Ia aminte, Dunbar! Ia aminte de la cineva care știe ce știe!

Fierarul se frecă la ceafă, chibzuind.

— Poate că așa vor face. Sau poate că ne vom găsi dreptatea. Vii cu noi?

— Nu, n-am spus deja asta? Mă întrebi așa ceva când fiul meu zace aici? Le-am dat destul de la mine baililor și juzilor, nu? Vezi-ți de ale tale, Dunbar. Necazurile tale nu-s și ale mele.

Îngenunche lângă fiul său, cu capul plecat din cauza istovirii și durerii.

— Ai plătit destul, Jack. Chiar bunul Dumnezeu poate vedea asta. Poate că nu-ți stă în fire să vii cu băieții din Kent, să le ceri oamenilor regelui puțin din minunata lor dreptate pe care o împart numai bogătanilor.

Fierarul văzu cum Jack se îndreaptă de spinare, foarte conștient că omul ars și înnegrit din fața lui încă avea cu el un pumnal urât și mare, cu o lamă de lungimea antebrațului său.

— Ia-o ușurel, Jack, spuse el, ridicând palmele. Avem nevoie de oameni cu experiență. Ai fost soldat, nu-i așa?

— Mi-am luat porția.

Jack cercetă gânditor mulțimea, măsurând din ochi câți dintre ei erau potriviți și solizi. Nu erau băieți de la oraș. Putea vedea și singur că duceau o viață de muncă grea. Se scărpină la ceafă, simțind privirea lor ațintită asupra sa. Avea gâtlejul uscat, iar gândurile parcă îi erau niște bărci încete, plutind pe un râu lat.

— O mie de oameni? zise el în cele din urmă.

— Sau mai mult, Jack, chiar mai mult! făcu Dunbar. Destui cât să aprindem câte ceva și să spargem o seamă de capete, nu? Te prinzi în horă, Jack? S-ar putea să fie singura ta șansă de a pune o ghioagă zdravănă pe spinarea baililor regelui.

Jack privi spre Ecclestone, care îi înfruntă privirea neabătut, fără a trăda nimic. Paddy rânjea, ca un irlandez ce era, încântat de perspectiva haosului care se abătuse asupra lor din cer senin. Pe Jack îl luă gura pe dinainte și răspunse:

— Bănuiesc că aș putea fi potrivit pentru astfel de trebușoare, Dunbar. Am ars două case noaptea trecută. Se pare că a cam început să-mi placă.

— Asta-i bine, Jack! zise Dunbar, luminându-se la față. O să mergem mai întâi prin sate, să-i adunăm pe toți cei întorși din Franța și pe oricare se simte la fel.

Fierarul tăcu, simțind palma imensă a lui Jack apăsându-i pieptul pentru a doua oară în dimineața aceea.

— Stai așa, Dunbar. Nu primesc ordine de la tine. Ai vrut un om cu experiență? Nu ești nici măcar de prin Kent. Oi trăi tu aici, Dunbar, dar te-ai născut în altă parte, într-unul din acele sate unde mioarele fug la vederea omului.

Inspiră adânc, iar localnicii chicotiră.

— Nu, băieți. Vă duc la Maidstone, am să sparg capete dacă trebuie. Ai cuvântul meu că așa va fi, Dunbar.

Fierarul se înroși mai tare, dar stătu cu capul plecat.

— Da, Jack, sigur.

Cade măsură mulțimea cu privirea, descoperind fețe cunoscute.

— Te văd acolo, Ronald Pincher, ticălos bătrân. Hanul tău e închis dimineața asta, când ai o astfel de mulțime însetată? Mi-e sete de mor, iar tu ești omul potrivit s-o ostoiască, chiar și cu berea ca pisatul pe care o servești.

Își curbă sprâncenele când îl ajunse un gând.

— Băutură pe gratis pentru bărbații din Kent pentru o zi ca asta? Mă gândeam și eu.

Hangiul în cauză părea mai puțin încântat de asta, însă-și ridică privirea și fluieră din obrajii lui umflați, acceptând propunerea. Oamenii răcneau și râdeau, plescăind deja din buze numai la acest gând. În timp ce se puseră în mișcare, Dunbar se uită în urmă văzându-l pe Jack și cei doi prieteni ai săi stând lângă spânzurătoare.

— Veniți? strigă Dunbar.

— Luați-o înainte. Vă găsesc eu, răspunse Jack fără să se uite.

Avea glasul răgușit.

Mulțimea se îndepărtă, iar el, istovit de durere, se aplecă. Dunbar privi o clipă cum uriașul ridică trupul fiului său pe umăr, așezându-l încet, împovărat sub greutatea lui. Cu Paddy și Ecclestone pășind alături de el, Jack începu drumul opintit în sus, pe deal, spre curtea bisericii pentru înmormântarea băiatului său.

CAPITOLUL 16

William de la Pole urcă scara de lemn în spirală spre încăperea de sus. Era un loc cu aspect spartan pentru omul care avea autoritatea de a comanda prestigioasa garnizoană din Calais. O mică masă orientată spre marea plumburie care se vedea printre deschizăturile înguste din zidurile de piatră. William vedea în depărtare valurile înspumate și auzea țipetele pescărușilor omniprezenți, gonind și planând deasupra coastei. Încăperea era foarte rece, în pofida focului care ardea în vatră.

Ducele de York se ridică de pe scaun când intră William, făcându-i semn spre un scaun și așezându-se și el. Cu o expresie sardonică, își duse mâinile la centură, lăsându-se pe spetează.

— Cum ar trebui să mă adresez ție, William? Ai atâtea titluri noi, semnate de mâna regelui. Amiral al flotei, da? *Stewardul* regelui? Conte de Pembroke? Sau poate *duce* de Suffolk, egalul meu? Ce-ai mai crescut! Ca o pâine proaspăt coaptă. Aproape că nici nu pot să înțeleg ce servicii făcute Coroanei pot fi atât de valoroase încât să aducă asemenea recompense.

William îl privi calm, ignorând tonul batjocoritor.

— Bănuiesc că știi că am fost trimis aici ca să te înlocuiesc de la comandă, Richard. Vrei să vezi ordinul regal?

York dădu nepăsător din mână.

— Încă vreo lucrătură de-a lui Derry Brewer, nu? Sunt convins că totul este în ordine. Lasă-l la servitorul meu, când ieși de-aici, William, dacă asta-i tot ce-ai de zis.

Cu o grijă meticuloasă scoase sulul de pergament dintr-o tolbă de piele mult încercată și-l așeză pe masă. În pofida voinței sale, Richard de York privi cu o față mohorâtă sigiliul masiv.

— Regele Henric l-a pecetluit cu propria sa mână, în prezența mea, domnule. Valabil din momentul sosirii mele la Calais. Fie că preferi să-l

citești acum, fie că nu, ești în acest fel eliberat din postul tău de aici.

William se încruntă la propriul său ton. Ducele de York își pierdea cea mai prețioasă posesiune a sa. Era, în mod sigur, un prilej de a fi condescendent. Privi pe fereastră spre pescărușii mării, valurile ca de ardezie, înspumate, cu Anglia la numai douăzeci de mile distanță. În zilele senine, William știa că de la Calais coasta era vizibilă, o reamintire constantă a căminului pentru omul care stătea în turn și domnea în numele regelui.

— Regret… că trebuie să fiu eu purtătorul acestor vești, Richard, zise el.

Spre surprinderea lui, York izbucni într-un râs gutural, bătând în masă cu palma întinsă, cutremurându-se.

— Of, William, îmi pare rău, dar este din cauza mutrei tale sumbre, de îngropăciune! Crezi că ăsta-i sfârșitul meu?

— Nu știu ce să cred, Richard! ripostă William. Armata stă la Calais și n-a făcut un pas, în vreme ce supușii regelui sunt siliți să plece pe drumuri în Anjou și Maine. La ce te-ai fi așteptat, decât să fii înlocuit de la comandă? Dumnezeu mi-e martor că aș prefera să nu te văd umilit în felul acesta, însă regele poruncește și astfel mă aflu aici. Nu-ți înțeleg voioșia. Și încă mai și râzi! Ți-ai pierdut mințile?

York se controlă cu greu.

— Of, William! Întotdeauna vei fi unealta altora, știi asta? Dacă a existat vreodată o cupă de otravă, atunci asta e. Ce-ai să faci cu soldații mei în Calais? Îi trimiți afară? O să-i pui s-o facă pe dădacele pentru toți englezii neciopliți care se întorc acasă? Nu-ți vor mulțumi pentru asta. Ai auzit măcar de răzmerițele din Anglia, ori ai urechile astupate cu toate noile tale titluri? Îți spun că acest document nu-ți face nicio favoare, indiferent ce spune. Îți doresc noroc în Calais, William. Vei avea nevoie, din plin.

Cu un gest brusc, York rupse sigiliul de ceară și desfăcu sulul, privindu-l. Dădu din umeri:

— Locotenent de Irlanda, omul regelui? Un loc la fel de bun ca oricare altul, de unde să privești cum se destramă totul, William, nu crezi? Aș fi preferat undeva mai cald, cred, însă am o mică proprietate acolo. Da, va fi destul de bine.

Se ridică băgându-și sulul în tunică și întinzând mâna dreaptă.

— Am auzit că sunt lupte prin Maine, William. Vei vedea că am un om capabil acolo, Jenkins, care sare cu banul unde trebuie, așa că sunt

informat. Am să-i spun că ești noul lui stăpân în Franța. Păi, asta-i. Cele mai distinse salutări doamnei tale. Îți doresc mult noroc.

William se ridică încet, luând mâna oferită și strângând-o. Strânsoarea lui York era zdravănă și palma uscată. William dădu din cap, derutat de stările schimbătoare ale sale.

— Respectele mele ducesei Cecily, Richard. Presupun că este însărcinată, nu?

Richard zâmbi.

— Acuși naște. A început să sugă bucăți de cărbune, nu te uimește asta? Poate că pruncul se va naște pe Marea Mânecii, acum că tot plecăm. Sau poate pe Marea Irlandei, cine știe? Sarea și funinginea vor fi în venele sale, în sângele de Plantagenet. Ar fi un semn bun, William. Cu voia Domnului, să supraviețuiască amândoi.

William își plecă fruntea la auzul scurtei rugăciuni, numai pentru a fi surprins când York îl prinse de umăr.

— O să vrei să-ți vezi de treaba ta acum, William. Mi-a intrat în obicei să țin o navă și cu echipajul pregătit la orice oră, la dispoziția comandantului garnizoanei din Calais. Presupun că nu te vei împotrivi dacă mă duce acasă?

William de la Pole acceptă în cele din urmă.

— Ești de treabă. Ei bine, n-am să te mai deranjez cu altceva.

Ducele se duse spre treptele care coborau, iar William rămase singur în turnul înalt, cu pescărușii țipând pe cer.

•

Baronul Highbury gâfâia trăgând de frâu, simțindu-și plămânii goliți și înghețați de frig. Fiecare răsuflare durea de parcă ar fi sângerat pe dinăuntru. Deasupra liniei bărbii sale, pielea-i palidă era pătată de noroiul azvârlit de copitele armăsarului său. Se oprise într-o holdă înverzită de grâne și un vânt rece se abătu asupra oamenilor săi. Putea vedea că erau murdari cu toții și la fel de istoviți ca el, iar caii lor se aflau într-o stare chiar și mai rea. Highbury își plimbă limba uscată prin gură, simțind flegma încleindu-i fălcile. Ploștile lor de apă erau goale și, cu toate că trecuseră pe lângă două pâraie în acea dimineață, nu îndrăzniseră să se oprească. Francezii îi urmăreau neobosiți, iar potolirea setei avea un preț mare la plată: ar fi fost prinși și măcelăriți.

Dispoziția lui Highbury era sumbră după ce atât de puțini reușiseră să scape împreună cu el. Venise cu patruzeci de călăreți în sud, în Maine, în

iarna trecută, cei mai buni dintre cei păstrați de familia sa. Deși știau că nu prea sunt sorți de izbândă, se oferiseră totuși voluntari. Doar șaisprezece mai rămăseseră, restul fiind lăsați să putrezească pe câmpiile franceze. În acea dimineață fuseseră douăzeci de oameni, însă patru dintre cai erau răniți și când cornurile franceze au răsunat, au căzut secerați.

La acest gând, Highbury descălecă, stând o clipă cu capul lipit de șaua sa, în vreme ce-și dezmorțea picioarele. Dădu repede ocol bidiviului său maro, castrat, plimbându-și degetele în sus și-n jos pe picioarele lui, verificând cât era de încălzit. Durerea era peste tot, în fiecare încheietură umflată. Calul întinse botul înapoi la atingerea sa, iar el ar fi dorit să aibă vreun măr, orice, să-i dea. Când se săltă din nou în șa, Highbury se scărpină în barbă, scoțând la iveală, din adâncimile întunecoase, un păduche gras și-l strivi între dinți.

— În ordine, băieți, zise el. Cred că asta-i tot pe moment. I-am făcut să sângereze și, la rândul nostru, am pierdut oameni buni.

Soldații săi ascultau concentrați, știind că viața lor depindea de felul în care considera baronul că onoarea familiei sale fusese satisfăcută sau nu. Văzuseră puhoiul de soldați care intrase în regiune, în ultimele câteva zile. Se părea că regele francez chemase toți țăranii, cavalerii și nobilii din Franța să vină în Maine, o armată care minimaliza forțele sale inițiale.

— L-a văzut careva pe Woodchurch? Sau pe filfizonul acela de Strange? Nimeni?

Highbury se scărpină energic în barbă, aproape cu furie. Călărise multe mile în acea dimineață, vânat cu îndărătnicie de forțele franceze care le călcau pe urme. Nu era sigur nici măcar unde se dusese Woodchurch sau dacă mai era în viață. Cu toate astea, lui Highbury nu-i plăcea ideea de a pleca fără niciun cuvânt. Onoarea-i cerea să se întoarcă, chiar dacă numai pentru a spune că pleca. Woodchurch nu era prost, își zise. Dacă mai trăia, mai mult ca sigur că se îndrepta spre nord, acum că orașele și câmpurile din Maine erau pline de soldații francezi.

Highbury zâmbi obosit în sinea lui. Plătise uciderea nepotului său până peste poate. Nesocotise ordinele lordului York de a veni în sud în Maine și bănuia că va da socoteală pentru asta. Dar chiar și-așa, îl obligase pe regele francez să fugă de arcașii săi și de călăreții englezi. Îi văzuse pe soldații acestuia nimiciți cu sutele, iar Highbury își trecuse pe răboj șase cavaleri.

Nu era destul, însă tot era ceva… și mult mai bine decât să stea în siguranță la Calais, în vreme ce întreaga lume se surpa.

— Ne aflăm la treizeci de mile sud de granița cu Normandia, poate ceva mai puțin. Caii noștri sunt sfârșiți și, dacă vreunul dintre voi se simte ca mine acum, ați fi în stare să vă întindeți și să muriți chiar aici.

Câțiva dintre oamenii săi chicotiră, iar el continuă:

— Există un drum bun la vreo patru mile mai spre est. Dacă o scurtăm spre el, avem cale liberă direct spre nord.

Câțiva din micul grup se întoarseră brusc, auzind un corn răsunând. Highbury înjură în barbă. De pe șaua sa nu putea vedea dincolo de boschetele cele mai apropiate, așa că-și scoase picioarele din scări și se urcă pe șa, în genunchi, simțindu-și șalele și genunchii pârâind. Auzi din nou cornul răsunând, mai aproape. Highbury sudui încet la vederea a optzeci sau nouăzeci de călăreți gonind pe drumeagul de pe dealul cel mai apropiat. Aceștia goneau pe ogorul arat, în direcția lui, caii lor muncindu-se din greu în noroiul lipicios.

— Doamne, ne-au văzut! spuse el cu amărăciune. Pe cai, băieți, ca și cum l-ați avea pe dracul pe urmele voastre, altfel pun francezii laba pe voi.

•

Thomas Woodchurch rămase culcat. Mâna lui se odihnea pe brațul lui Rowan, ținându-l nemișcat, însă și aducându-i o oarecare consolare.

— Acum, zise el.

Cei doi se ridicară din șanț, clătinându-se, și trecură drumul. Thomas se uită în ambele sensuri în timp ce fugeau și se lăsă jos pe cealaltă parte. Așteptau cu răsuflarea tăiată un strigăt, să se ridice, sau sunetul de corn care i-ar aduce pe călăreții francezi, veniți în galop să-i caute. Trecură câteva clipe până ce Thomas răsuflă ușurat.

— Ajută-mă să mă ridic, băiete, zise el, acceptând un braț și șchiopătând printre copaci.

Thomas păstra soarele mereu în dreapta sa, pe cât putea de bine, îndreptându-se spre nord pentru a rămâne în avans față de cei care-i vânau. Putea simți cum rana primită se întindea și se mărea cu fiecare pas făcut. Sângele curs îi năclăise pantalonii pe partea dreaptă, iar durerea era constantă. Știa că avea un ac și ață puse de-o parte, undeva, într-o cusătură, dacă ar putea găsi vreun loc să se odihnească. Dacă ar fi fost singur, s-ar fi ascuns undeva, printre ferigile dese, și ar așeza niște lațuri pentru iepuri

făcute din sfori. Mațele-i chiorăiră la acest gând, dar trebuia să-l pună pe Rowan la adăpost, așa că se împletici mai departe.

Ajunse la marginea unui câmp arat și privi dinspre copaci și tufe de-a lungul marginii terenului deschis, cu toate posibilitățile sale de a fi descoperit și făcut una cu pământul. Thomas se orientă din nou. Putea vedea călăreți la distanță, din fericire îndepărtându-se de ei.

— Stai culcat, Rowan! E destul de ferit aici, așa că mai așteptăm o vreme.

Fiul său aprobă din cap obosit, cu ochii mari și înconjurați de cearcăne vineții. Niciunul dintre ei nu dormise de la atacul din ziua precedentă. O trupă masivă de lăncieri îi înfruntase pe arcași. Zeci de francezi au murit, însă se părea că nobilii lor băgaseră mai multă groază în ei decât ar fi putut face arcașii englezi. Dacă ar fi existat vreo metodă de a obține mai multe săgeți, Thomas credea că i-ar fi oprit, însă arcurile nu le erau de mai mult folos decât bețele, atunci când tolbele le erau goale.

Se împrăștiaseră, gonind prin câmpuri și ferme, Thomas o știa prea bine. La un moment dat, trecu prin propria sa fermă, pe câmpul dinspre vest, acest lucru provocându-i un alt fel de durere. Francezii îi dăduseră foc la casă, probabil doar din amuzament. Mirosul de fum părea că-l însoțește mile întregi.

Se lăsă pe spate și se uită spre norii cenușii, gâfâind. Rowan rămase ghemuit, privind de jur-împrejur în căutarea dușmanilor. Îl văzuseră pe baronul Strange ucis, cu toate că niciunul dintre ei nu pomenise momentul. Thomas trebuia să recunoască faptul că omul murise onorabil, luptând până la capăt, fiind înconjurat și dat jos de pe cal și hăcuit cu securile. Thomas își simțise atunci degetele zvâcnind, însă toate săgețile sale se duseseră și, fără tragere de inimă, o luase la goană când îl descăpățânaseră pe baron.

— Poți să coși o tăietură? întrebă Thomas încet, fără a se uita la fiul său. Este pe partea mea dreaptă, spre spate. Nu cred că pot să ajung cu mâna. Acul este în gulerul meu, dacă-l simți.

Brațele și picioarele sale erau ca plumbul și nu-și dorea decât să rămână acolo întins și să doarmă. Rowan îl trase de cămașă, scoțând la iveală acul valoros și ața.

— Nu încă, băiete. Lasă-mă să odihnesc mai întâi.

Thomas era istovit, știa asta. Numai gândul cercetării rănii era ceva prea mult. Fiul său nu-l luă în seamă, iar Thomas era prea obosit să se ridice.

Rowan scoase un șuierat când dezveli tăietura adâncă de pe șoldul tatălui său.

— Cum arată? zise Thomas.

— Nu prea bine. A curs o grămadă de sânge. Pot s-o închid, cred. Am făcut exerciții pe câini mai înainte.

— Asta-i o… mare ușurare. Mulțumesc că mi-ai spus, răspunse Thomas închizând ochii pentru o clipă.

Partea aceea a corpului parcă-i luase foc și credea că-i crăpaseră și vreo două coaste. Nici măcar nu-l văzuse pe soldatul francez până când nemernicul sărise în sus și aproape că-l făcuse bucăți. Dacă sabia nu s-ar fi izbit de osul șoldului, acum ar fi fost deja mort.

Simți cum îl învăluie un val de greață și amețeală, stând așa acolo și respirând cu greutate.

— Fiule, s-ar putea să-mi pierd cunoștința o vreme. Dacă se întâmplă…

Glasul i se pierdu, iar Rowan se așeză lângă el, așteptând să vadă dacă tatăl său va mai vorbi. Privi printre tufe și inspiră adânc. Chiar peste câmp se vedeau soldați în marș. Putea zări un pâlc de lănci ridicate deasupra arbuștilor. Având o expresie de concentrare profundă, Rowan începu să coasă rana tatălui său.

•

Highbury știa că nu se afla mai departe de câteva mile de granița cu Normandia engleză. Drumurile erau pline de familii de refugiați și era o diferență ciudată să fugă pentru a-și salva viața în timp ce depășea căruțe și trăsuri pline până sus cu lucruri personale, proprietarii lor ostenindu-se pe aceleași drumuri. Unii dintre ei îl strigau să-i ajute, însă și el era sleit de puteri, astfel că nu-i lua în seamă. În urma lui veneau călăreții francezi, apropiindu-se cu fiecare pas.

După o zi lungă, din cei șaisprezece oameni ai săi rămăseseră opt. Cu atâția soldați călcându-i pe urme, știa că nu se putea întoarce să lupte, însă în egală măsură nu era dispus să fugă până la epuizare, să fie doborât la fel de ușor ca un țânc. Barba-i era udă de transpirație și calul său se clătina și derapa din când în când, un avertisment că animalul va cădea în curând.

Highbury trase de hățuri la o răspântie, privind înapoi spre armurile strălucitoare ale oamenilor care-i urmăreau. Aceștia n-aveau cum să știe cine era el, era aproape sigur, însă atât știau, că fugea de ei spre teritoriul englez. Pentru ei era un motiv suficient de urmărire.

Putea vedea o piatră de hotar indicând distanța spre Rouen. Se afla la doar șase mile de oraș, însă era prea departe. Era terminat, mâinile-i erau înghețate și amorțite, trupul îi era redus la o colecție de junghiuri și dureri, care păreau că-i ajunseseră chiar și la barbă, așa că-l dureau toate până la rădăcina firelor de păr.

— Cred că vor pune laba pe mine, băieți, zise el icnind după aer. Trebuie să vă continuați drumul, dacă aveți ocazia. Este doar o oră de mers călare, nu mai mult, poate chiar mai puțin. Am să-i încetinesc pe cât am să pot. M-ați făcut să mă simt mândru de voi și n-aș schimba ziua de azi cu alta.

Trei dintre oamenii săi nu se opriseră cu el odată. Slăbiți din cauza rănilor lor, călăreau cu capetele legănându-se, caii lor mari, de luptă, mergând agale pe drum. Cei cinci rămași erau doar cu puțin mai conștienți și se uitară unul la altul, apoi din nou în jos, pe drum. Cel mai apropiat își scoase o mănușă de zale și-și șterse fața cu mâna liberă.

— Calul meu e terminat, domnule. Am să rămân, dacă nu vă e cu supărare.

— Aș putea să mă predau, Rummage, spuse Highbury. Pe tine te-ar răpune pe dată. Duceți-vă acum! Am să-i țin pe loc cât pot. Lăsați-mi satisfacția de a ști că i-am salvat pe câțiva dintre oamenii mei.

Rummage lăsă capul jos. Își făcuse datoria făcând oferta, însă teritoriul englez era neașteptat de aproape. Dădu pinteni calului încă o dată, iar bidiviul lui ostenit o luă la galop trecând de o căruță și o familie nenorocită care se împleticea pe drum.

— Rămâi cu Dumnezeu, domnule! strigă un altul, în vreme ce se îndepărtau cu toții, lăsându-l pe Highbury singur la răspântie.

Ridică o mână spre ei, în semn de rămas-bun, apoi se întoarse și-și așteptă urmăritorii.

Nu le luă mult timp să ajungă lângă lordul englez singuratic. Cavalerii francezi umplură drumeagul și apoi se împrăștiară, înconjurându-l și suduind o altă familie care se băgase în tufele de pe marginea drumului pentru a le face loc să treacă, cu groaza întipărită pe fețe.

— *Pax*! Sunt lordul Highbury. În fața cui mă predau?

Cavalerii francezi își ridicară vizierele pentru a-l putea privi mai bine pe lordul masiv și bărbos. Cel mai aproape dintre ei avea o sabie pregătită și-și aduse calul mai aproape și puse o mână pe umărul lui Highbury, adjudecându-și-l.

— Sunt Sieur André de Maintagnes. Sunteți prizonierul meu, domnul meu. Puteți plăti răscumpărarea?

Highbury oftă.

— Da.

Cavalerul francez se lumină la față la auzul folosului. Continuă într-o engleză stricată:

— Și oamenii dumitale?

— Nu. Ei sunt doar soldați.

Cavalerul dădu din umeri.

— Atunci rămâne responsabilitatea mea să vă accept predarea, domnule. Dacă vă predați sabia și vă dați cuvântul de onoare, puteți călări alături de mine până găsim un loc unde să vă ținem. Știți să scrieți, pentru a fi trimiși banii?

— Bineînțeles că știu să scriu, răspunse Highbury.

Mormăind o înjurătură își desprinse sabia grea și o predă. Când palma cavalerului se închise, Highbury ținu spada.

— Îi veți lăsa pe oamenii mei să plece în schimbul cuvântului meu?

Sieur André de Maintagnes izbucni în râs:

— Domnule, nu au unde să fugă, nu mai au. N-ați auzit? Vine regele, iar el nu se va opri până când nu vă va azvârli în mare pe voi, englezii.

Cu un zvâcnet, smulse teaca din mâinile lui Highbury.

— Stați aproape de mine, domnule, zise el întorcându-și calul.

Companionii săi se înveseliseră destul la gândul recompensei grase pe care o vor împărți între ei. Highbury se gândi o clipă să le ceară de mâncare și apă. Fiind cel care-l capturase, cavalerul francez avea responsabilitatea de a-i oferi aceste lucruri, însă, pe moment, mândria lui Highbury îl făcu să tacă.

Călăriră înapoi pe drumul urmat de Highbury toată după-amiaza și, pe parcurs, văzu și mai mulți cavaleri și pedestrași, până când ajunse să se uite nedumerit și neîncrezător în jurul său. Călărise atât de departe și de repede încât nu băgase de seamă că întreaga oștire franceză venea spre nord, în urma lui. Câmpurile erau pline de francezi, cu toții îndreptându-se spre noua frontieră a teritoriului englez din Franța.

CAPITOLUL 17

William de la Pole mergea în sus și-n jos, cu mâinile tremurânde, împreunate la spate. Pescărușii țipau în jurul fortăreței, un zgomot care începea să-i sune a bătaie de joc. Își petrecuse dimineața urlând ordine personalului său nefericit, însă, pe măsură ce după-amiaza se sfârșea, vocea-i devenise mai liniștită și asupra lui se pogorâse un calm periculos.

Ultimul mesager care răzbise până la el îngenunchease pe podeaua de lemn, plecându-și capul temător.

— Milord, nu mi s-a dat un mesaj verbal care să însoțească pachetul.

— Atunci folosește-ți mintea, mârâi William spre el. Spune-mi de ce nu există întăriri gata să traverseze spre Calais, când forțele mele sunt depășite numeric, iar oștirea franceză gonește pe cuprinsul Normandiei engleze?

— Vreți să fac speculații asupra acestor lucruri, domnule? răspunse servitorul nedumerit.

William doar se uită chiorâș la el și tânărul înghiți cu noduri și se bâlbâi:

— Cred că se grupează, milord, gata să fie aduși în sud. Am văzut o flotă de nave în port, când am plecat din Dover. Am auzit că unii dintre soldații Coroanei au fost trimiși să potolească o răzmeriță, milord. La Madistone au fost omoruri și răzmerițe. S-ar putea să fie…

— *Destul,* ajunge, zise William frecându-se la tâmple cu palma desfăcută. N-ai spus altceva decât ce aud și eu prin orice crâșmă. Am scrisori de dus acasă imediat. Ia-le și du-te, pentru numele lui Dumnezeu!

Tânărul mesager era recunoscător că era trimis la plimbare, îndepărtându-se de duce cât putea de repede. William se așeză la masa lui York spumegând. Înțelesese vorbele predecesorului său ceva mai bine după vreo câteva săptămâni bune la comandă. Franța le scăpa printre degete și nu era de mirare că Richard de York era atât de voios și de enigmatic, după ce fusese înlocuit de la comandă.

William își dorea ca Derry să fi fost aici. Cu tot sarcasmul și ascuțimea limbii, tot ar fi avut sugestii sau, cel puțin, informații mai bune decât ale servitorilor. Fără sfaturile sale, William se simțea total în derivă, pierdut sub povara așteptărilor față de el. În calitatea de comandant al forțelor engleze din Franța, i se cerea să respingă toate amestecurile din partea Curții franceze. Privirea-i rătăci asupra hărților de pe masă, acoperite cu mici figurine din plumb. Era o imagine incompletă, știa asta. Soldații și cavaleria se mișcau mai repede decât rapoartele ajunse la el, așa că jucărioarele grosolane se aflau mereu în locurile nepotrivite. Și totuși,

numai dacă jumătate din rapoartele acelea erau adevărate, însemna că regele francez intrase în Normandia, armistițiul fragil și greu obținut fiind spulberat ca și cum n-ar fi existat niciodată.

William își încleștă pumnii în timp ce continua să meargă în sus și-n jos. Nu avea mai mult de trei mii de soldați în Normandia, cu probabil o mie de arcași. Era o forță masivă și scumpă, pe timp de pace, dar la război? Având un rege călit în bătălii care să-i conducă, încă ar fi fost, poate, suficient. Cu un Edward de Crécy sau un Henric de Azincourt, William era aproape sigur că francezii ar fi fost puși pe fugă, umiliți și bătuți. Privi hămesit spre hărți, de parcă acestea ar fi conținut chiar secretul vieții. Trebuia să meargă la luptă; nu exista alternativă. *Trebuia* să lupte. Singura lui șansă stătea în oprirea înaintării francezilor, înainte să ajungă să bată la porțile Rouenului său, Dumnezeu să-l ierte, chiar într-ale Calaisului însuși.

Ezita, mușcându-și buzele. Putea evacua Rouenul și salva sute de vieți ale englezilor înainte de asaltul francezilor. Dacă accepta imposibilitatea de a porni la luptă împotriva dușmanilor atât de numeroși, ar putea să se dedice, în loc de asta, apărării Calaisului. Cel puțin, ar putea câștiga timp și destul teritoriu încât să le permită supușilor regelui să scape din lațul tot mai strâns. Înghiți nervos la acest gând. Toate alegerile sale erau înspăimântătoare. Fiecare din ele părea să ducă la dezastru.

— Fir-ar a dracului! înjură el în barbă. Am nevoie de șase mii de oameni.

Scoase un hohot scurt, ca un lătrat, și-și umflă obrajii. Dacă-și dorea armate pe care nu le avea, ar fi putut cere la fel de ușor șaizeci de mii în loc de șase mii. Își trimisese rugămințile atât lui Derry Brewer, cât și regelui Henric, dar se părea că refugiații veniți din Maine și Anjou aduseseră cu ei o frică foarte contagioasă. Forțele regelui fuseseră desfășurate spre a menține pacea acasă. În Franța, William a fost lăsat cu prea puțini oameni. Era scandalos. La vremea când Curtea engleză abia începuse să înțeleagă amploarea amenințării, el credea că Normandia era pierdută.

William își șterse transpirația de pe frunte. Calais era o fortăreață superbă de pe coastă, cu un șanț dublu de apărare și ziduri masive, care la bază aveau o grosime de optsprezece picioare. Așezată pe coastă și aprovizionată de pe mare, n-ar fi putut fi niciodată înfometată pentru a fi forțată să capituleze. Cu toate astea, regele Eduard o cucerise o dată, cu un secol înainte. Putea fi ocupată din nou, cu destui oameni și mașinării imense de asediu, aduse să o lovească.

— Cum aș putea să-i opresc? zise William cu glas tare.

Auzindu-i vocea, doi servitori veniră în grabă pentru a vedea dacă nu cumva comandantul avea ordine noi. Dori să le facă semn să plece, dar se răzgândi.

— Trimiteți ordine baronului Alton! Trebuie să pregătească garnizoana pentru marș.

Servitorii dispărură în fugă, iar William se întoarse să scruteze marea.

— Iisuse, salvează-ne pe toți! se rugă el în șoaptă. S-a mai întâmplat și înainte. Se poate și acum.

Cifrele nu însemnau totul, știa asta. Regii englezi conduseseră forțe mai mici împotriva francezilor, aproape de fiecare dată când se întâlniseră pe câmpul de luptă. Clătină din cap, părul său des legănându-i-se înainte și-napoi pe gât. Aceasta era dificultatea cu care se confrunta. Oamenii din Anglia se așteptau ca armatele lor să câștige împotriva francezilor, indiferent de cifre, oriunde s-ar fi dat bătăliile. Dacă nu reușea să protejeze Normandia, după haosul din Maine și Anjou… William se zgribuli. Mai era doar o bucată de teritoriu englez în Franța, Gasconia, în sud-vest. Ar putea fi înghițit într-un singur anotimp, dacă francezii triumfau în campania lor. Își încleștă pumnul, bătând în masă, astfel că figurinele din plumb se împrăștiară și căzură. Își pierduse propriul tată și fratele din cauza francezilor. Fiecare casă nobilă avusese pierderi, și totuși, păstraseră și măriseră teritoriile din Franța. Cu toții îl vor disprețui pe cel care nu putuse menține ceea ce s-a câștigat cu sângele vărsat.

William înțelegea acum „cupa otrăvită” descrisă de York în scurta lor întâlnire. Cu toate astea, credea că nici măcar York nu prevăzuse înaintarea bruscă a forțelor franceze în Normandia. Oftă cu năduf, frecându-și fața cu ambele mâini. Nu avea de ales altceva decât să-l înfrunte pe regele francez în bătălie și să se încreadă în Dumnezeu pentru rezultat. Nu putea alege prăpădul, atât doar că-i fusese băgat pe gât.

Își chemă servitorii personali, trei tineri devotați în slujirea sa.

— Aduceți-mi armura, băieți, zise William, fără a-și desprinde privirea de pe hărți. Se pare că mă duc la război.

Îl ovaționară încântați, țâșnind din încăpere și o luară spre armurărie pentru a-i aduce echipamentul său personal. Va fi bine uns și întreținut, pentru a-l îmbrăca în fier. Uitându-se în urma lor, William se trezi zâmbind pe când le strigară vestea și altora și niște urale anemice începură a se

împrăștia prin fortăreața Calais. În pofida dispoziției sale mohorâte, era încântat de entuziasmul și încrederea lor în el. Nu le-o împărtășea, însă n-ar fi putut refuza nici cupa care i se dăduse.

•

Thomas gemu și începu să se sufoce când o palmă mare îi acoperi gura și nasul. Se zbătu sub greutate, îndoind degetele înapoi până când cel care o făcuse începu să șuiere de durere. Chiar înainte de a trosni oasele degetelor, apăsarea încetă și Thomas a fost lăsat să gâfâie după aer în lumina zorilor. Mintea i se limpezi și simți un val de jenă când îl descoperi pe fiul său stând în lumina slabă, lângă el. Ochii lui Rowan erau plini de furie în timp ce-și freca mâna învinețită.

Thomas era destul de atent acum încât să nu vorbească. Privi ochii fiului său urmărind ceva deasupra capului său înclinat, indicând pe cineva din apropiere. Panicat, Thomas simți că-i venea să verse, unul dintre ultimele semne ale febrei care-l doborâse brutal și-i slăbise trupul, de parcă ar fi fost o zdreanță. Ultimul lucru pe care și-l mai amintea era cum fiul lui îl târâse pe un câmp, sub lumina lunii.

Izbucnise febra. Thomas pricepuse asta. Arșița îngrozitoare care-i uscase gura și-l făcuse să-l doară toate încheieturile dispăruse. Simți gustul vomei ridicându-i-se spre gură și trebui să-și folosească mâinile pentru a-și închide fălcile, apăsând cât putea el de tare pe când lumea se rotea în juru-i, fiind la un pas de a-și pierde cunoștința. Își simțea mâinile ca pe niște hălci de carne rece, lipite de față.

Rowan se încordă la auzul mormăitului, zgomotelor de sufocare provenite de la tatăl său. Tânărul se uită atent printre scândurile hambarului la oricine se întâmpla să vină pe acolo, însă nu putea vedea prea mult. În vremuri mai pașnice, n-ar fi fost nimic mai sinistru decât trezirea băieților fermierului pentru o nouă zi de muncă, însă trecuseră zile până când cei doi arcași găsiseră o fermă care să nu fi fost abandonată. Drumurile spre nord erau ticsite de un nou val de refugiați, însă de data asta nu exista nicio scuză, niciun fel de discuții simandicoase despre un armistițiu și înțelegeri încheiate între patru ochi. Rowan știa că el și taică-său se aflau dincolo de frontiera Normandiei, cu toate că trecuse o bucată de vreme până când îndrăzniseră să traverseze un drum principal și să scrijelească mușchiul de pe vreo piatră de hotar. Rouenul se afla undeva, la nord, asta era tot ce știa

Rowan. Dincolo de acel oraș, Calais rămânea la locul său, cel mai aglomerat port al Franței.

În praf și între resturile de găinaț uscat, Thomas nu izbuti să împiedice spasmele burții sale goale, când stomacul său gol se răsculă. Încercă să înăbușe zgomotul cu mâinile sale înnegrite de murdărie, însă nu putu să păstreze complet tăcerea. Rowan încremeni când dușumeaua trosni prin apropiere. Nu auzise pe nimeni să intre în hambar, iar precauția nu-și prea găsea acum locul. Oștenii francezi, aflați în marș spre nord, aveau o încredere mare în puterea propriei lor armate. Și totuși, exista posibilitatea ca Thomas și Rowan să fie căutați încă de urmăritorii lor dintâi. Învățaseră destule despre acești oameni încăpățânați și tenace ca să le fie teamă de ei, oameni care-i urmăriseră pe cei doi arcași preț de șaizeci de mile, între deplasări nocturne și istovirile din timpul zilei.

În închipuirea sa, Rowan dăduse formă umbrelor vagi pe care le văzuse nu o dată din depărtare. Mintea lui le transformase în niște demoni răzbunători, făpturi neînduplecate care nu se vor opri, indiferent cât de departe trebuiau să-i urmărească. Privi neajutorat trupul vătămat al tatălui său, mult mai slab acum decât atunci când luptau și pierduseră. Își aruncaseră arcurile departe, înainte, un gest de supraviețuire, simțit mai mult ca scoaterea unui dinte sănătos din falcă. În afară de pierderea greutății armelor, nu i-ar fi salvat dacă le duceau cu ei. Francezii erau cunoscuți ca interesați de constituția ciudată a arcașilor, rezervându-le o ură deosebită și pedepse groaznice celor pe care-i prindeau. Bătăturile palmelor unui arcaș nu puteau fi mascate.

Palma lui Rowan încă mai tânjea după arma pierdută, încercând s-o apuce ori de câte ori i se făcea frică. Doamne, n-ar fi putut-o duce. Încă mai avea pumnalul cu mâner din corn. Aproape că-și dorea să se poată arunca din boxa scufundată în umbră direct asupra celui care se fofila prin hambar. Încordarea-i făcea inima să bată atât de repede, încât îi provoca fulgerări în fața ochilor.

Zvâcni din cap spre un foșnet, aproape înjurând cu glas tare. Prin hambar se mișca întotdeauna câte ceva printre baloturile de paie. Șobolanii, desigur, și fără îndoială pisicile care-i vânau; insecte și păsări făcându-și cuiburile pentru primăvară. Rowan își spuse că era, probabil, înconjurat de vietăți târâtoare. Se îndoia însă că vreuna dintre ele era atât de grea încât să facă dușumeaua să trosnească.

De afară auzi farfurii sparte, fărâmițându-se și rostogolindu-se pe pământ cu un zgomot inconfundabil. Rowan se ridică din poziția sa ghemuită pentru a se uita din nou printre scânduri. Făcând asta, auzi pași prin întuneric. Se uită repede prin curte, zărind un francez râzând pe când încerca să recupereze farfurii întregi din teancul aruncat de el. Nu era vreunul dintre urmăritorii întunecați de care se temea, ci doar un sulițaș pus pe jefuit.

Și totuși, înăuntrul hambarului era scara aceea. Rowan privi spre tatăl lui, la hainele lui ude de transpirație și năclăite de propria lui mizerie. Când Rowan își ridică privirea din nou, dădu de fața unui tânăr uluit, îmbrăcat în haine albastre, aspre. Se holbară unul la celălalt preț de-o clipă, apoi Rowan se repezi înainte înfigându-și cuțitul în pieptul celuilalt și strigând când o făcu.

Greutatea sa îl doborî pe necunoscut, trântindu-l pe spate și pumnalul se înfipse și mai tare, trecând prin el până când Rowan simți cum îi pocneau coastele sub mâna lui. Tânărul francez expiră un val de aer. Orice o fi încercat să spună, se pierduse în agonia adusă de cuțitul înfipt în piept. Rowan se holbă înspăimântat la figura chinuită a celui priponit la pământ. Nu putea decât să se lase pe el, să-i țintuiască picioarele care se zbăteau.

Din curte, cineva strigă o întrebare sau un nume. Fața lui Rowan se schimonosi, în timp ce-și lipi fruntea de obrazul celui ținut sub el, așteptând doar să vadă sfârșindu-se zvâcnirile și zvârcolirile și gemetele întretăiate. Rowan tremura când, în cele din urmă, reuși să-și ridice capul, privind în jos spre ochii murdăriți de praful de pe tunica sa, rămași deschiși.

Glasul strigă din nou, mai aproape. Rowan se lăsă jos, ghemuit, dezvelindu-și dinții ca un câine care-și apăra prada. Scoase cuțitul cel mare dintre coastele băiatului și-l ridică, pregătit de atac. Prin apropiere puteau fi o duzină de soldați, sau o sută, ori numai unul sau doi. N-avea cum să știe asta, iar spaima și dezgustul îl copleșeau. Nu voia nimic altceva decât să fugă, doar să *fugă* de oroarea sfâșietoare simțită când viața altuia fusese luată. Ceea ce simțise fusese respingător de intim și-și dorea din tot sufletul să plece din acest loc.

Auzi un zgomot slab la picioarele sale și privi jos, înțelegând că mațele tânărului se goliseră de la sine, odată cu vezica lui. Mădularul soldatului era în mod clar învârtoșat, vizibil în nădragii lui tot mai întunecați. Rowan își

simţi stomacul revoltându-se şi ochii plini de lacrimi nedorite. Auzise de astfel de lucruri, însă realitatea era mult, mult mai rea. Nu era ca atunci când loveai un om de la distanţă cu o săgeată lungă de-un yard şi un arc bun, din lemn de tisă.

Un strigăt de afară îl făcu să se ridice şi să se năpustească înapoi spre compartimentul din lemn. Vocea se auzea tot mai tare şi era mai iritată, omul de afară pierzându-şi răbdarea cu tovarăşul său dispărut. Rowan se uită printre crăpăturile minuscule şi găurile lăsate de cuie, căutând pe alţii. Nu-i putea vedea, cu toate că avea impresia că erau adunaţi cu toţii în jurul hambarului dărăpănat, în zorii zilei. Se zgribuli, muşchii zvâcnindu-i pe coaste şi pe spate. Trebuia să ajungă departe, pe câmpuri, însă tatăl său era prea greu ca să-l poată căra mai departe.

Dintr-un impuls, Rowan se ghemui lângă Thomas şi-l pălmui uşor pe faţă. Ochii se deschiseră, irişii întunecaţi, împestriţat cu pete galbene, în vreme ce tatăl său îi împinse mâna cât colo.

— Poţi să mergi? şopti Rowan.

— Cred că da, zise Thomas, cu toate că nu ştia.

Îşi aminti o poveste din copilărie, despre cum îşi pierduse Samson părul, şi zâmbi în sinea sa, folosindu-se de mânerul unui plug vechi pentru a se ridica. Apoi îşi trase sufletul, cu picături mari de transpiraţie curgându-i de pe faţă în praf, întunecându-l la culoare.

Rowan trecu peste razele aurii ale soarelui pătrunse în hambar. Se opri lângă uşă, privind afară, în dimineaţă, făcându-i semn tatălui său să vină. Thomas se adună, simţindu-se de parcă ar fi fost bătut cu o noapte înainte. Avea nevoie de somn sau poate doar să moară. Promisiunea unui răgaz îl ademeni cu suficientă forţă cât să-i întunece privirea cu umbre negre înotând sub ochii lui. Îşi târşâi paşii pe podeaua prăfuită, încercând să nu icnească, în vreme ce mintea-i înota şi se scufunda în valuri de rău.

Rowan aproape că se aruncă înapoi când vocea izbucni într-un torent de vorbe franţuzeşti drept lângă capul său.

— Te ascunzi de mine, Jacques? Dacă te prind trăgând un pui de somn, jur că…

Uşa se deschise şi Rowan îşi miji ochii, zărind uimirea bărbatului transformându-se în groază la vederea cuţitului său şi conturului aflat în umbră.

Omul țâșni, alunecând și căzând înspăimântat. Vocea îi creștea spre un urlet când se repezi, însă Rowan se aruncă asupra lui dintr-o săritură măreață, înjunghiindu-l cumplit, prin haine. Cu o forță sălbatică, își puse brațul stâng în jurul gâtului omului și-l strivi în strânsoare. Zgomotele disperate deveniră niște gemete, iar Rowan se trezi scâncind în timp ce lovea iar și iar, văzând sângele roșu împrăștiindu-se în jurul lor. Lăsă trupul să cadă cu fața în jos, el ridicându-se și gâfâind, cu simțurile dintr-odată amorțite în soarele dimineții.

Curtea fermei era pustie, cu iarbă verde crescută printre pietrele crăpate. Văzu o casă țărănească dărăpănată, ascunsă în noaptea trecută, cu ușa atârnând deschisă de o balama din piele, ruptă. Rowan privi în jurul său, apoi jos, spre picăturile de un roșu aprins, căzute în praf, de la sângele întins pe cuțitul său. Doar doi oameni care căutau ceva ce merita furat, în vreme ce comandanții lor dormeau. Rowan știa că ar trebui să târască cel de-al doilea trup în hambar, în schimb, stătea în curte cu ochii închiși și fața ridicată spre soare.

Îl auzi pe tatăl lui ieșind afară și așezându-se lângă el. Rowan nu se uita la el, preferând să lase căldura să-i pătrundă în piele. Sacrificase animalele de la fermă împreună cu tatăl lui, își reaminti. Omorâseră căprioare la vânătoare, apoi așezaseră trupurile flasce pe costișele dealurilor până când se acoperiseră de sânge și râdeau.

Thomas inspiră adânc, nesigur dacă fiul său voia sau nu să-l audă vorbind. De foame, începea să-l zgândăre stomacul și se trezi întrebându-se dacă soldații aceia aveau ceva de mâncare la ei. Era încă un semn că trupul lui se împotrivise bolii care-l doborâse.

— Ți-a plăcut? întrebă el.

Rowan își deschise ochii și-l privi.

— Poftim?

— Să ucizi. Am văzut oameni cărora le-a plăcut. În ceea ce mă privește, mie nu mi-a plăcut niciodată. Întotdeauna pare ceva ciudat să *vrei* să faci. Aduce prea mult cu munca, mi-am zis întotdeauna. La nevoie, da, mai treacă-meargă, însă n-aș mai căuta pe un altul să-l omor, nu de plăcere. Am văzut oameni care o făceau, asta-i tot.

Rowan scutură din cap într-o uimire apatică.

— Nu… nu mi-a plăcut… Doamne, nu… nu mi-a plăcut!

Spre surprinderea lui, taică-său îl bătu pe spate.

— Bine. Asta-i. Acum am descoperit că mi s-a deschis pofta. Sunt încă destul de slăbit ca să mă sperie și un băiețaș cu o bâtă, așa că n-ai vrea să cauți prin casă după ceva de mâncare? Trebuie să găsim un loc unde să ne odihnim și să ne ascundem în timpul zilei, iar eu nu pot să stau flămând, nu după boală.

— Ce-ar fi să rămânem în hambar? întrebă Rowan, privind temător înapoi spre intrarea întunecoasă.

— Nu câtă vreme acolo se află hoiturile soldaților și sânge pe jos, fiule. Trezește-te! Va trebui să ne deplasăm vreo câteva mile pe ascuns, iar burta mă doare ceva îngrozitor. Am nevoie de mâncare și n-am de gând să înfulec vreun franțuz, oricum, nu astăzi.

Rowan chicoti încet, însă ochii încă-l dureau. Thomas renunță la zâmbetul său, care-i lua prea mult efort ca să-l mențină.

— Ce-i?

Văzu pielea fiului său zvâcnind ca a unui cal năpădit de muște, apoi înăsprindu-se când firele de păr se ridicară.

— Cel din hambar… i s-a… învârtoșat bărbăția… Doamne, tată, a fost oribil!

— Ah! îngăimă Thomas.

Stătea pe loc, lăsând soarele să-i încălzească pe amândoi.

— Poate că-i plăcea de tine?

— Tată! Doamne, Iisuse!

Rowan se zgribuli numai la amintirea asta, frecându-și brațele în vreme ce tatăl său râdea.

— A trebuit să am grijă odată, după o bătălie, zise el. Aveam vreo doisprezece ani, cred. Am stat o noapte întreagă înconjurat de soldați morți. După o vreme, i-am auzit începând să râgâie și să se bășească de parcă erau oameni vii. De două ori, unul s-a ridicat în capul oaselor, doar a zvâcnit în sus, ca un om surprins de vreun gând. Moartea bruscă este un lucru ciudat, drăguțule. Trupul nu știe întotdeauna că-i mort, nu dintr-odată. Am văzut… ceea ce-ai văzut la un spânzurat odată, când eram copil. Era o femeie bătrână la spânzurătoare, după ce toată lumea plecase, scobind pământul la picioarele mortului. Am întrebat-o ce făcea acolo și-a zis că mătrăguna prinde rădăcini acolo unde cade sămânța spânzuratului. Atunci am rupt-o la fugă, Rowan, nu-mi pasă dacă-ți spun. Am gonit tot drumul spre casă.

Amândoi rămaseră nemișcați auzind un foșnet adus de vânt până la ei prin văzduhul neclintit. Se întoarseră încet, dând cu ochii de o gâscă bătrână ieșită dintre copacii de lângă casă, de care era atârnat un leagăn din sfoară, și-i privi pe cei doi bărbați aflați în curte.

— Rowan? murmură Thomas, dacă vezi o piatră, urnește-te încet și ia-o. Încearcă să-i rupi vreo aripă.

Gâscă îi ignoră pe amândoi, iar Rowan găsi o piatră cât pumnul său și o ridică.

— Cred că nu-i e frică de noi, zise mergând spre pasăre.

Aceasta începu să sâsâie, deschizându-și aripile. Piatra zbură lovind pasărea, care scoase un cârâit și își dezvălui partea de jos, cu penele încâlcite și murdare. Rowan o înșfăcase de gât într-o clipită, trăgând pasărea, care protesta bătând din aripi, înapoi spre tatăl lui, înainte de a o reduce la tăcere cu o smucitură bruscă.

— S-ar putea să-mi fi salvat viața încă o dată în dimineața asta, făcu Thomas. Nu putem risca să facem un foc, așa că tai-o și să-i bem sângele cât e cald încă. Bine lucrat, băiete! Cred că aș fi plâns ca un copil dacă ar fi fugit departe de noi.

Fiul lui zâmbi, începând să simtă cum starea lui ciudată de scrânteală începea să-i treacă. Avu grijă să-și curețe cuțitul pe hainele celui căzut cu fața în jos în curte, înainte de a-l folosi pentru pasăre.

•

— N-aș vrea altceva decât ca bunicul tău să fi fost aici, zise York, sorbind din vin. Bătrânul se bucura atât de mult de nașterea copiilor, după cum te-ai fi și așteptat, având în vedere că douăzeci și doi erau ai lui. Totuși, semnele sunt excelente, mi s-a spus. Va fi băiat, cu siguranță.

Se afla într-o curte interioară, cu acoperiș de stejar și țiglă, cu pietre de culoare crem pe toate părțile. Trandafirul alb al Casei de York sărea mult în evidență, ca o stemă pictată pe o aureolă sau cioplit în piatră, pur și simplu. Din încăperile de deasupra capului său răzbătu un urlet nepământesc, făcându-l pe companionul său să se înfioare.

Richard Neville era la fel de înalt ca și unchiul său, deși încă nu-i mijise barba. Căsătorit de două ori, era adevărat că bunicul său fusese tatăl unui număr atât de mare de odrasle, încât Richard se obișnuise să aibă niște mătuși copile încă sau nepoți de vârsta lui. Bătrânul Neville fusese un

bărbat foarte viguros, iar numărul descendenților săi în viață constituia o sursă de invidie pentru mulți.

Înainte ca Richard să poată răspunde, York glăsui din nou:

— Dar uitasem! Trebuie să te felicit pentru noul tău titlu, bine-meritat. Tatăl tău trebuie că-i încântat să te vadă numit conte de Warwick.

— Ești mult prea binevoitor, sire. Încă mă străduiesc să aflu ce presupune asta. Tatăl meu este încântat că titlul și proprietățile revin familiei, după cum cred că știi. Mă tem că nu l-am cunoscut niciodată pe bunicul meu.

York chicoti, golindu-și cupa și ridicând-o ca să-i fie reumplută de un servitor.

— Dacă ești pe jumătate omul care-a fost Ralph Neville, tot ai fi de două ori binecuvântat. M-a crescut el atunci când o soartă nedreaptă m-a lăsat orfan, fiind la cheremul tuturor. Bătrânul Neville mi-a păstrat domeniile și titlurile intacte, până când am crescut. N-a cerut nimic în schimb, cu toate că știam că voia să mă căsătoresc cu Cecily. Chiar și atunci, mi-a lăsat mie alegerea finală. Era un… om de mare onoare. N-am o laudă mai aleasă decât asta. Doar atât nădăjduiesc că înțelegi. Îi datorez mai mult decât aș putea spune vreodată, Richard, nu… Conte Warwick!

York îi zâmbi nepotului său. Din camera de naștere se auzi un alt scâncet, care-i făcu pe amândoi să tresară.

— Nu ești îngrijorat? zise Richard de Warwick, agitându-și pocalul și privind în sus ca și cum ar fi putut vedea prin ziduri spre misterele femeiești dinăuntrul acelei încăperi.

York dădu cu grijă din umeri.

— Adevărat, cinci morți, dar șase în viață. Dacă aș fi un împătimit al jocurilor, n-aș paria împotriva unui alt băiat York sănătos. Cea de-a douăsprezecea naștere înseamnă numărul apostolilor, așa zice cu mândrie doctorul meu cel învățat. El crede că ar fi un număr puternic.

Atunci York rămase tăcut, chibzuind pentru o clipă că acel al doisprezecelea apostol a fost Iuda. Ochii bărbatului mai tânăr erau umbriți de același gând, însă preferă să nu-i dea glas.

— Atunci este cel de-al șaptelea în viață, spuse Warwick pentru a sparge tăcerea. Un număr foarte norocos, sunt sigur de asta.

York se destinse vizibil în timp ce vorbea. Băuse zdravăn tot timpul acesta, astfel că avea toate motivele să pară nepăsător. Mai ceru să fie

reumplute încă o dată cupele, iar Warwick trebui să și-o golească pe a sa repede, simțind cum vinul îi încălzea sângele. Descoperise că era necesar. Poate că era Castelul Fotheringhay foarte bine fortificat, dar chiar și la adăpostul curții interioare, acoperite, era foarte frig. Într-o vatră din apropiere ardea focul, gata să consume căița și cordonul ombilical al noului născut. Căldura părea să dispară înainte de a ajunge la cei doi bărbați în așteptare.

— Nu sunt sigur, domnule, dacă și eu ar trebui să te felicit la rându-mi, spuse Warwick.

York îl privi cu un aer întrebător în vreme ce acesta continuă:

— Pentru Irlanda, domnule. Tatăl meu mi-a spus că ai fost desemnat drept locotenentul regelui acolo.

York dădu din mână a lehamite.

— Am dușmani care ar prefera să fiu cât se poate de departe de Anglia în următorii ani, Richard. Mă voi duce acolo unde sunt trimis, în cele din urmă! Pe moment însă, sunt mulțumit să rămân aici, în timp ce ei se cațără unul pe celălalt, ca niște șobolani care se îneacă. Am luat loc în rândurile Lorzilor Temporari[11] de mai multe ori, doar ca să privesc și să ascult. Îți recomand să faci la fel, să vezi cum se agită smintiții și se laudă prin Londra.

Își cumpăni cuvintele înainte de a continua:

— Pentru cei care au ochi să vadă, acesta va fi un an al furtunilor, Richard. Cei care îi vor supraviețui, ei bine, se vor ridica.

— Milord York! se auzi un glas.

Amândoi se lăsară pe spetează spre a privi în sus spre o mică pasarelă de la etaj, separați de o generație, dar care se alăturase din grijă pentru Cecily Neville și copil. În timp ce așteptau, cu vinul uitat în mâna lor, o moașă ieși dintre draperiile groase, folosind o cârpă spre a șterge orice urme de sânge rămase pe fața copilului. Nou-născutul era înfășurat strâns în fâșii de scutece de un albastru închis. Nu plângea, în vreme ce moașa-l întindea pentru a putea fi văzut de tată și de tânărul său unchi.

— Este un băiat, domnule, un fiu, adăugă ea.

York răsuflă pe nas, extrem de încântat.

— Ai un nume pentru copil? întrebă Warwick zâmbind.

Putea vedea cât era de mândru Richard de York. Pentru o clipă, omul fu aproape copilăros mă bucuria sa.

— Am un băiat de zece ani, numit Eduard, un altul pe nume Edmund, și un băiețel scump și drăguț pe nume George. N-am să risc insultând bietele suflete care au pierit, așa că nu va fi Henric, John, William ori Thomas. Nu. Cred că… Da, cred că acesta va fi Richard.

Richard, conte de Warwick, scoase un hohot de surpriză și plăcere autentică.

— Atunci fie trei Richard printre noi. Richard, precum regele Inimă-de-Leu. Nu, trei lei, milord! Un semn foarte bun.

York părea puțin surprins pe când urmărea firul minții vioaie a lui Warwick. Cu două secole înainte, regele Richard Inimă-de-Leu adoptase trei lei drept sigiliul său regal. Mai recent, această emblemă regală fusese adusă la Azincourt, de către Casa de Lancaster și de către tatăl regelui Henric. Era o asociere care nu-l umplea pe York de bucurie.

— Este un nume bun, zise el cu pizmă, ridicându-și cupa pentru un toast. Va merge.

CAPITOLUL 18

Orașul Rouen se afla la vreo sută de mile la sud-vest de Calais. În vremurile normale, William l-ar fi socotit drept o fortăreață. În calitate de capitală a Normandiei engleze, fusese martor al victoriilor insularilor, inclusiv la execuția Ioanei d’Arc, după rebeliunea ei. William călărise spre sud, în oraș, cu oastea sa, peste câmpuri care ar fi putut aparține unor ferme engleze din Kent și Sussex, datorită aerului lor familiar. Trecuse Sena și ajunsese la Rouen într-o dimineață înghețată, cu trei zile înainte, iar chiciura din zori trosnise sub copitele calului său.

Orașul fusese un spectator tăcut al sosirii lui, marile sale porți fiind ferecate zdravăn. William se holba la zecile de trupuri aflate în bătaia vântului, spânzurate pe ziduri. Aproape o sută se legănau și scârțâiau, multe dintre ele încă purtând semnele violenței ori fiind mânjite de urmele de un maroniu-închis, sângele uscat. William își făcuse cruce la vederea lor, spunând o scurtă rugăciune pentru sufletele atâtor oameni buni, vinovați doar de crima de a se fi născut unde s-au născut.

Locuitorii Rouenului știau că regele francez era în marș și acest fapt le dăduse curaj. Mistuit de furie, William abia dacă se putea gândi la siluirile și măcelul care avuseseră loc între aceste ziduri. În Rouen fuseseră sute de familii engleze. Mai văzuse orașe căzând și înainte, iar amintirea lor era printre cele mai dezgustătoare lucruri la care fusese martor. Iar cei spânzurați se numărau printre norocoși.

Lipsit de resursele orașului, fusese nevoit să deschidă linii de aprovizionare direct spre Calais, păzind drumurile și pierzând oameni importanți doar pentru a garanta sosirea căruțelor. Cel puțin, aveau apă. Rouenul era înconjurat de Sena, aproape încins de o mare buclă a râului care străbătea teritoriul mănos al provinciei. Armata sa traversase râul pe poduri de piatră, apoi își ridicase taberele în câmpurile întinse din sudul orașului. Se întorseseră cu spatele spre Rouen și începură munca de înfigere a unor țepușe din lemn în pământ, pentru apărarea poziției împotriva unui atac al cavaleriei. Totuși, mulți dintre oamenii săi mai foloseau încă protecția unor panouri grele din lemn la apropierea de orașul

tăcut, ca să priponească porțile cu grinzi masive și piroane din fier, lungi cât antebrațul unui bărbat. Nu vor exista atacuri prin surprindere din spate. William nu putea decât să spere că va avea șansa de a le plăti celor din interiorul orașului pentru ceea ce făcuseră.

Iscoadele aduceau informații în fiecare zi, toate mai rele decât precedentele. William era convins că regele francez n-ar fi putut ascunde existența unui număr atât de mare de oameni antrenați. Jumătate din armata cu care se va confrunta era alcătuită din țărani recrutați pentru întreaga campanie, iar astfel de oameni nu se descurcaseră prea bine în trecut în fața armatelor engleze. Speranța atârna de un fir subțire, însă nu prea mai avea cu ce să le ridice moralul, având Rouenul în spate.

Peisajul plat făcea ca armate întregi să pară de nimic, așa că trecu aproape o lună, după sosirea lui, când William zări pentru prima dată soldații avansând la distanță. Se apropie călare, împreună cu o duzină dintre seniorii săi, pentru a-și observa dușmanul. Ceea ce-au văzut n-a încântat pe niciunul dintre ei.

Se părea că iscoadele nu exageraseră. Mii și mii de oameni mărșăluiau spre nord, spre oraș și spre râu. William putea vedea formațiuni de cavalerie și cavaleri înzăuați, precum și așteptata oaste de lăncieri, atât de preferați de regele francez. De la înălțimea unui delușor, William îi vedea venind, în tot acest timp socotind și estimând, privind cum se mișcau. Nu trecu mult și zări un al doilea grup de scuturi colorate și flamuri fluturând în vânt. Grupul de nobili ai regelui constituia avangarda. La mai mult de o milă distanță William văzu cum un tânăr prostovan își făcu bidiviul să se cabreze, potcoavele bătând aerul. Își revizui propria sa poziție, conștient că, spre neplăcerea sa, trebuia să lase deschise podurile peste Sena, altfel oamenii săi ar fi putut fi prinși în capcana orașului care decisese să-i lase să lupte singuri.

William se întoarse în șa, văzându-l pe baronul Alton aruncând o căutătură cruntă în depărtare.

— Ce părere ai, David? întrebă William.

Principalul său comandant dădu elocvent din umeri.

— Cred că sunt al naibii de mulți, răspunse el. Am rămâne fără săgeți până să cadă morți cu toții.

William râse pe înfundate, așa cum se și aștepta să facă, cu toate că nu gustase deloc gluma. Nu mai văzuse atâția soldați francezi de la bătălia de

la Patay[12], cu douăzeci de ani înainte. Dându-și seama cât timp trecuse de atunci, îl făcea să se simtă bătrân, dar încă-și putea aminti acel dezastru, precum și măcelărirea arcașilor englezi după aceea. Își spuse că nu va face aceleași greșeli și nu se putu abține să nu se uite peste umăr, înspre locul unde arcașii lui își pregătiseră terenul pentru vânarea adversarilor. Nimic nu putea ajunge până la ei, atâta vreme cât luptătorii săi cu sabia puteau proteja centrul. Clătină din cap, dorindu-și să aibă o mai mare încredere în propriile sale abilități. Va opune o defensivă puternică, pentru că știa cum se făcea asta. Cel puțin, ar putea să-i mulțumească regelui francez pentru că nu se oprise, forțându-l pe el să atace. Regele Carol era încrezător, însă cu un asemenea număr de trupe, avea tot dreptul să fie așa.

— Am văzut destul aici, spuse William apăsat. Cred că ar trebui să ne alăturăm oamenilor noștri. Domnilor, urmați-mă!

Spunând acestea, își întoarse calul și o luară la trap înapoi spre liniile engleze. William se abținu să privească în urmă, cu toate că simțea cum dușmanul venea din spate.

Traversând liniile de țepușe ascuțite, William le făcu semn celor doi conți și șase baroni să se întoarcă la pozițiile lor. Fiecare dintre ei comanda sute de oameni, oșteni duri, îmbrăcați în zale grele pe sub tunicile lor. Își lăsaseră caii dincolo de râu, cu toate că William încă avea îndoieli asupra a ceea ce trebuia să fie o cale de scăpare. Astfel de lucruri nu-i încântau deloc pe arcași, știa asta. Nu aveau cai. William își reaminti cum cavalerii călare fugiseră la Patay, lăsându-i pe nefericiții de arcași să fie măcelăriți, își jură că așa ceva nu se va mai întâmpla, însă erau caii, o mare herghelie de mii de capete, gata să spele putina dacă bătălia lua un curs nefericit.

În timp ce oștirea franceză se apropia, William călărea în sus și-n jos printre linii, schimbând câteva cuvinte cu comandanții și comentând asupra pozițiilor lor. Pentru apărarea teritoriului riveran nu era altceva de făcut decât să aștepte. William sorbea apă dintr-o ploscă, pe când francezii erau din ce în ce mai aproape. După o vreme, își ocupă locul în centru, unul dintre puținii călare în mijlocul purtătorilor de săbii și scuturi. Cavaleria lui era pe aripa dreaptă, însă nu se vor lansa într-o șarjă decât dacă însuși regele francez ar fi ajuns să fie expus, ori francezii ar fi fost înconjurați. Înghițind în sec la vederea mărimii armatei venite să-l omoare, William se îndoia că va vedea așa ceva, nu în acea zi.

Pe când distanțele se micșorau, William putea vedea conturul burduhănos al manteletelor[13] pentru arbaletrierii regelui francez. Scuturile grele din lemn necesitau fiecare câte trei oameni pentru a putea fi împinse pe roțile lor, însă aveau să ofere adăpost chiar și împotriva furtunii de săgeți pe care ar fi putut-o declanșa el. William se încruntă la vederea coloanelor care înaintau cu manteletele în frunte, ca niște coifuri de oțel. Îi putea vedea pe nobilii francezi călărind alături de coloane, urlând ordine. Se deplasau cu un scop sigur, se gândi, cu toate că încă s-ar fi putut prinde într-un rămășag pentru arcurile sale lungi. Arcașii lui aveau propriile lor scuturi grele, din lemn, pe care le puteau ridica sau coborî pentru a se proteja de săgeți sau pietre lansate din praștii. William mulțumea lui Dumnezeu că nu existau mașinării de asediu sau tunuri în oștirea franceză. Din tot ce auzise el, asta părea puțin probabil, însă era ușurat. Francezii se mișcau repede, grăbindu-se să ia Normandia înainte de sfârșitul verii. Mașinăriile de luptă, grele, aveau să vină în urma lor, pregătite pentru asediile viitoare. Până atunci însă, cele mai puternice arme de pe câmpul de luptă erau arcurile englezești lungi.

În centrul oștirii franceze galopa cavaleria lor, toți ca unul. William aproape că zâmbi văzând asta, fiind unul dintre cei care călăriseră spre câmpul de bătălie de mai multe ori decât își putea aminti. Erau ușor de imaginat zeflemelele și hohotele nervoase, mult prea zgomotoase, scoase pe când se apropiau de pozițiile engleze. Spuse o rugăciune scurtă spre sfântul său patron și către Fecioară, apoi își lăsă jos viziera coifului, reducând tot ceea ce vedea la o fantă de lumină.

— Arcași, pregătiți-vă! strigă el de-a lungul liniilor.

William privi cum arbaletrierii francezi își împingeau manteletele într-o linie eșalonată, oferind cea mai bună protecție posibilă. Cu toate astea, pentru a ajunge la liniile engleze, cavalerii dușmani vor trebui să plece de la umbra lor. Își dezveli dinții, auzindu-și propria lui respirație răsunând zgomotos înăuntrul coifului. Îl va opri pe regele francez înainte de Rouen. Trebuia s-o facă.

Putea auzi ordinele strigate în depărtare, sunete firave, aduse de bătaia vântului. Masa de sulițași dușmani se opri și centrul cavaleriei își ocupă locul. Cele două oștiri erau fața-n față, cea franceză fiind aproape de cinci ori mai mare decât a sa, o adevărată mare de fier și scuturi. William își făcu cruce, în timp ce șirurile de arbaletrieri se puseră în marș. Era o

binecuvântare că nu aveau bătaia care le-ar fi permis să-i atingă pe arcașii săi. Ca să se apropie destul pentru a putea ucide, trebuiau să intre în bătaia arcurilor de tisă. Arcașii săi, în tunici și pantaloni largi, aveau moralul ridicat, așteptând ca arbaletrierii să facă exact asta.

Ultimii două sute de yarzi erau cunoscuți soldaților francezi sub numele de „Mâna Diavolului”. William auzise denumirea cu ani în urmă, iar acum și-o aminti, pe când arbaletrierii mergeau cu armele pe umeri, încă prea departe pentru a atinge liniile engleze. Nu puteau fugi, din moment ce manteletele lor grele erau împinse printre ei. Cei grăbiți plătiseră pentru asta în bătăliile trecute. În loc să dea zor, trebuiau să meargă la pas ultima optime de milă, știind tot timpul că erau în bătaia arcurilor.

William ridică mâna și o lăsă jos brusc, răspunzându-i-se prin miile de săgeți care urcau toate ca una singură, iar și iar. Nu încetase niciodată să fie surprins de acuratețea oamenilor antrenați douăzeci de ani pentru a fi pricepuți. Știa că erau disprețuiți de cavalerii înzăuați, fiind priviți ca niște oameni care ucideau ca niște lași. Și totuși, acești arcași își dădeau ani din viață pentru dezvoltarea îndemânării și căpătarea forței la fel ca orice alt soldat profesionist. Majoritatea galezi și englezi, cu câțiva scoțieni și irlandezi printre ei, puteau ținti și lovi un om la patru sute de yarzi distanță. Nu aveau seamăn în lume, iar William simți un fior de bucurie când arbaletrierii începură să cadă.

Manteletele îi protejau pe mulți dintre dușmani, apropiindu-se încet în coloanele lor. Arcurile lungi trăgeau pe deasupra scuturilor de lemn, lăsându-și săgețile să-i secere pe cei gheboșați după ele, sute de săgeți odată, lovind în rândurile compacte. William putea auzi urlete și văzu o unduire străbătând cavaleria franceză. Acolo se aflau oameni mândri, cavaleri și nobili, nedoritori de a-i vedea pe blestemații de arcași englezi provocând haos.

— Să-i lăsăm să șarjeze, șopti William ca pentru el.

Mai văzuse asta înainte, când cavalerii împinși de frenezie încercau să înfrunte furtuna de săgeți. Cunoșteau frica de săgețile iuți, zumzăitoare, și existau bărbați care reacționau la frică prin furie.

— Vă rog, Iisuse și Sfinte Sebastian, lăsați-i să șarjeze! șopti William din nou.

Mâna Diavolului fusese depășită, iar arbaletrierii își împinseseră manteletele suficient de aproape pentru a se regrupa și răspunde. Și pentru

prima dată, văzduhul se umplu cu proiectile negre, nu mai lungi decât un deget de bărbat, însă mortale. Peste tot, în liniile engleze, scuturile au fost ridicate și unite împreună. Sunetul săgeților care loveau era ca de grindină, un muget clănțănitor, lovindu-i pe cei din spațiile goale, provocându-le urlete de durere.

William își ridică propriul scut, cu toate că știa că vârfurile de fier nu-i puteau străpunge armura, decât cele mai norocoase dintre ele. Văzuse bătălii unde schimburile de săgeți se continuaseră zile în șir, înainte ca oștirile să se poată înfrunta, însă el conta pe încrederea francezilor în numărul lor mai mare. Era convins că existau deja voci care cereau un atac brusc, stăruind pe lângă regele francez să-i lase să-i ia pe arcașii săi prin surprindere. Făcuse planuri pentru asta.

Săgețile cu pene albe, de gâscă, se vedeau ca un soi de covor ciudat în jurul manteletelor. Arbaletrierii sufereau pentru lipsa lor de precizie și forță. Sute dintre ei erau doborâți, ori șchiopătau înapoi spre liniile lor, având răni groaznice. William văzu această unduire trecând din nou printre cavalerii francezi pe când înaintau ezitant, caii lovind pământul cu copitele și fornăind.

Strigă ordinul pe care-l discutase cu baronul Alton. Fu trecut mai departe arcașilor, care se arătară, cum era de prevăzut, batjocoritori. Unii dintre ei scuipară pe jos, în direcția lui, însă lui William nu-i păsa ce credeau ei despre tactica lui, atât timp cât se supuneau.

Când se abătu următoarea ploaie de săgeți din fier, sute de arcași se aruncară la pământ, ca și cum ar fi fost loviți. Un vuiet mare de urale se înălță din rândurile arbaletrierilor și i se răspunse dinspre centrul francezilor. Lui William îi tresări inima-n piept când văzu cavaleri dând pinteni și galopând, ignorând toate ordinele de a se opri, în încântarea lor de a-i vedea pe arcașii englezi în debandadă. Aveau un avantaj important și copleșitor în ceea ce privea numărul lor și luptau cu regele lor pe câmpul de luptă, hotărâți să-l impresioneze și să-și facă renume.

William îi așteptă să vină, cu inima bătând să-i spargă pieptul, până când se lansaseră cu totul și se aflau în bătaia arcurilor. În pofida îndoielilor lor, arcașii săi se bucurau acum de tactica lui, trimițând câteva săgeți sporadice, ca și cum marea furtună fusese redusă la un fleac.

— Așteptați! Așteptați! mugi William.

Cei întinși pe pământ zâmbeau ca niște idioți, îi putea vedea. Baronul Alton avea o expresie feroce, cu ochii căscați, așteptând ordinul lui William.

— Sus, arcași! Sus! strigă William.

Privi cum „morții" săreau în picioare, potrivindu-și săgețile din nou în arcuri. Șarja cavaleriei franceze nu se mai putea întoarce în acel moment. Nu mai putea fi oprită. Cavalerii depășiră manteletele, năvălind pe lângă ele din dorința de a se apropia și masacra dușmanul. Năpădiră pozițiile propriilor lor arbaletrieri, la fel cum făcuseră la Azincourt. William își strânse pumnul îmbrăcat în zale, făcând pielea și metalul să pocnească.

Cavalerii lansați în plină șarjă scrutau masa de luptători dinaintea lor. Acești soldați își ridicară armele batjocoritori, făcându-le semn să vină la ei. Cu un plesnet multiplicat, sute de săgeți fură lansate din acest flanc, pătrunzând în rândurile francezilor și semănând teroarea zbârnâitoare.

Primele rânduri se prăbușiră, căzând peste oamenii cei mai apropiați, iar caii fură străpunși iar și iar. Era ca și cum o coardă înnegrită ar fi fost întinsă de-a curmezișul vreunui drum singuratic, cavalerii francezi fiind cei al căror gât fusese retezat. Au murit cu zecile odată, până când masa tot mai mare de oameni răniți și cadavre a oprit, cu nemernicie, șarja.

William strigă un ordin și întregul centru al oștirii sale intră pe poziție. Călărea cu sabia trasă și împreună cu cei cu securile de luptă, arme ridicate să ucidă în vreme ce goneau cât de repede puteau. Atinseră liniile celor morți în câteva clipe, urcând peste caii încă mișcând și marea îmbulzeală de cavaleri din spatele lor. În tot acest timp, săgețile se abăteau pe deasupra capului lor, ucigând oameni care nici n-apucaseră să vadă ce i-a lovit.

William văzu cum un grup de englezi, înarmați cu securi, își croia drum printre zeci de cavaleri, zburându-i din șa. Marele avantaj al unui cal era viteza și agilitatea, însă rândurile se comprimaseră și cavalerii francezi abia dacă se mai puteau mișca și lupta.

William văzu lănci aruncate cât colo și săbii trase din teacă pentru a-i lovi pe măcelarii englezi care mugeau, croindu-și drum tot mai adânc în rândurile francezilor, ucigând totul în cale. Se bucura de pierderile provocate de arcașii lui, însă din șaua calului său putea vedea mai departe decât oamenii de pe sol. Privind într-acolo, îi stătu inima-n piept. Acțiunea foarte brutală nici nu atinsese măcar marea masă a oștirii franceze. Își schimbau poziția și se mișcau cu noi ordine, pentru a da ocol și pentru a

lovi în flancurile sale. Erau atât de mulți! Asta făcea ca șiretlicul său triumfător și atacul brusc să nu pară mai periculoase decât niște simple hărțuieli.

Se întoarse spre mesagerii care călăreau lângă el.

— Găsiți-l pe baronul Alton și trimiteți-i salutările mele. Spuneți-i că aș aprecia dacă cavalerii săi călare ar putea fi folosiți spre a împiedica flancarea noastră de către cavaleria dușmană.

Unul dintre ei o luă la galop, iar timpul părea că se oprește în loc pentru William, în vreme ce oamenii săi hăcuiau și ucideau pentru el. Așteptă ca Alton să răspundă. Cavaleria franceză se retrăgea, în sfârșit, din măcelul catastrofal din centru. William putu vedea regimente proaspete de lăncieri mărșăluind cu hotărâre spre locul măcelului. Era o manevră impresionantă, făcută sub presiune, și presupunea că ordinul pentru ea venise chiar de la rege însuși, singurul om de pe câmpul de luptă cu autoritatea de a le porunci cavalerilor săi să se retragă.

Rândurile pedestrașilor englezi avansau, ucigându-i pe toți cei pe care-i puteau atinge. Vor ajunge prea departe pentru a mai putea fi sprijiniți de arcași, iar acest lucru îl făcea pe William să ezite. Soldații săi avansau într-o coloană lungă, cu voia lor, în vreme ce urmăreau dușmanul. Nu numai că erau descoperiți din flancuri, dar se aflau și în pericolul real de a le fi tăiată retragerea. Privi din nou în depărtare și clătină din cap la vederea masei de soldați, încă neatinsă de bătălie. Sperase, fără nădejde însă, la o stratagemă, să întoarcă liniile francezilor înspre ele însele în groaza disperată a atacului. Nu se întâmplase asta și știa că va fi împins înapoi. Totuși, cavaleria grea a lui Alton se deplasa spre flancuri și, când privi în urmă-i, văzu sute de arcași înaintând cu grijă, încercând să țină pasul cu frontul de luptă.

William se pomeni transpirând. Era încă depășit numeric într-o mare proporție, dar se înainta într-un ritm susținut pentru a înfrunta regimentele de sulițași dușmani. Aceste arme nemiloase erau aproape imposibil de atacat cu cavaleria, însă oamenii înarmați cu săbii și securi vor intra între rândurile lor, evitând cele mai întinse la exterior și apoi dezlănțuind prăpădul printre cei neantrenați în lupta cu sulițele lungi. Știa că trebuia să se retragă în ordine, dar nu acum, nu încă.

Șirurile de sulițași coborâră vârfurile grele din fier și lansară propria lor șarjă, o linie de metal ascuțit și marș tropăit, înspăimântătoare. Soldații englezi își pregătiră scuturile, știind că trebuiau să abată cea mai apropiată

suliță cu sabia și apoi să-l ucidă pe purtătorul ei, străpungându-l dintr-o singură lovitură. Era o mișcare dificilă să te retragi, când inimile băteau nebunește și mâinile erau alunecoase din cauza transpirației și a sângelui. Mulți dintre ei își pierduseră îndemânarea și fură străpunși, sulițele grele fiind dirijate atât de cei care alergau în spatele lor, cât și cei care le țineau. Alte câteva sute s-au strecurat printre sulițe și au lovit, însă năvala și îmbulzeala erau atât de intense încât și aceștia au fost până la urmă înghițiți, doborâți de șarjă. William sudui cu glas tare, strigând oamenilor săi să se retragă și să se regrupeze. Își întoarse armăsarul și făcu la trap o sută de pași în spate, înainte de a înfrunta din nou dușmanul. Veneau în continuare, răcnind entuziasmați, în pofida pierderilor lor.

— Arcași! strigă William, sperând din tot sufletul că-l auzeau peste zgomotul bătăliei.

Auzi pocnetul arcurilor trăgând săgeți în urma sa, iar în rândurile sulițașilor apărură goluri. Acești oameni aveau nevoie de ambele mâini ca să echilibreze sulițele grele. Țăranii nu aveau scuturi, iar vestoanele din piele argăsită nu reprezentau deloc o protecție împotriva săgeților care-i străpungeau. Șarja pedestră slăbi, pe măsură ce arcurile din tisă lansau urgie după urgie.

În pofida carnajului, priveliștea arcașilor atât de detestați era cea care-i îmbărbăta pe sulițași să tot vină la atac. Stând în rânduri cu spații mari între ele, îmbrăcați în haine simple, maronii, ca ale fermierilor, arcașii erau monștri a o mie de povești și dezastre. Rândurile de sulițași continuară să împingă, disperați să ajungă la oamenii care le ucideau, calmi, prietenii. Era tot ceea ce știau, acea slăbiciune a arcașilor: dacă puteau fi năpădiți, puteau fi uciși.

William fu obligat să se mai retragă încă o dată. Șirurile sale de războinici veniră înapoi laolaltă cu el, în vreme ce liniile de sulițași se regrupară și-și lăsară morții în spate. Pas cu pas, trupele engleze pierdeau terenul cucerit la prima lor înaintare, până când ajunseră înapoi pe pozițiile lor originare. Acolo, s-au consolidat și au rămas cu săbiile și scuturile ridicate, gâfâind și așteptând.

Unii dintre arcași fuseseră prea înceți cu retragerea, așa că au dispărut în valul mișcător de oameni și furie. Totuși, alți opt sute au reușit să revină la propriile lor mantelete și șiruri de stâlpi. Se întoarseră încă o dată spre sulițași, văzând roșu în fața ochilor.

Aceste săgeți n-au urcat cu boltă. Cum regimentele de sulițași și-au continuat șarja, săgețile au lovit direct, scurt și puternic, retezând strigăte de luptă și îngenunchind oamenii. În liniile lor au apărut breșe, iar sulițașii cădeau, dând din mâini către cer. Întregul front francez încercă să încetinească, mai degrabă decât să dea năvală spre focul dogoritor. Cei din urmă împingeau, sulițele lor fiind la fel de dese precum spinii de pe spinarea unui arici, o pădure de lemn și fier.

Sulițașii ajunseră să se oprească clătinându-se, însângerați, iar arcașii primiră tolbe proaspăt umplute din coșurile cu săgeți și traseră până când mâinile le fură julite și umerii și spatele dureau cu fiecare săgeată trimisă. Să ataci un dușman oprit în loc era un adevărat masacru și se bucurau de el.

În cele din urmă, regimentele franceze se retraseră, incapabile să se apropie mai mult. S-au îndepărtat la pas alert, întorcând spatele și simțind cum groaza le dădea aripi. În urma lor, arcașii ovaționau și urlau ca niște lupi.

William simți un val de plăcere, care însă dură până când se întoarse să-și privească propriile-i forțe. Pierduse un mare număr de oameni doar în prima acțiune, poate șase sute sau chiar mai mult. Își închise ochii, simțind brusc ca o sfârșeală. Înaintea lui, cavalerii francezi se regrupau, iar regele lor chiar trimisese un mic grup în față ca să manevreze manteletele, așezându-le într-o poziție mai bună. Arcașii săi răspunseră trimițând zeci de băieți, care țâșniră înainte și aduseră brațe întregi de săgeți, adunându-le și smulgându-le din pământ în snopi mari. În vreme ce William privea, un arbaletrier singuratic ținti cu grijă și-l doborî pe unul dintre băieți, în timp ce acesta se întorcea cu brațul plin. Căzu și săgețile sale se împrăștiară ca niște aripi albe, iar arcașii mugiră înfuriați.

Francezii aveau de gând să șarjeze din nou, William era sigur de asta. Putea vedea mai bine de opt mii de oameni dintre dușmani, care încă nu gustaseră lupta în acea zi. Soldații săi provocaseră pierderi sângeroase, însă prețul fusese mare și erau, pur și simplu, prea mulți dușmani încă neatinși și gata de luptă.

— Vine a doua șarjă, Alton! strigă William peste câmp.

Pe când spunea asta, calul său scoase un sunet gâfâit și căzu în genunchi, aproape zburându-l peste cap. În armura sa grea, William descălecă încet și cu stângăcie. Găsi două găuri însângerate în pieptul calului, acolo unde

fusese lovit de săgeți. Putea vedea picături roșii în jurul botului și, îndurerat, bătu încet gâtul puternic, căutând deja un alt cal care să-l ducă.

— Aduceți-mi un cal aici! strigă el, așteptând răbdător, până când mesagerii lui îi găsiră unul dintre caii de rezervă și i-l aduseră. Era pentru prima dată în acea dimineață când vedea câmpul de bătălie de la înălțimea oamenilor săi, iar lățimea rândurilor cu care încă se confrunta îl descurajă. Francezii pierduseră un număr însemnat de oameni, poate chiar vreo două mii față de cele câteva sute ai săi. În orice alte circumstanțe, victoria i-ar fi aparținut. Totuși, regele încă trăia, ceea ce-i spori furia și proasta dispoziție.

— Încă o șarjă! mormăi William, pe când era ajutat să încalece.

În intimitatea propriilor sale gânduri, știa că în mod sigur va trebui să se retragă după asta. Le va spune arcașilor supraviețuitori să fugă spre poduri, în vreme ce cavalerii săi și soldații vor lupta în urmă. Putea face măcar atât, își spuse, să salveze această onoare. Până atunci însă, va trebui să reziste încă unei șarje masive, lansată de un dușman care le simțise punctul slab.

— Arcași, fiți pregătiți! răcni el.

Puțini dintre arbaletrieri supraviețuiseră încăierării din jurul manteletelor lor. Dacă francezii voiau o victorie în acea zi, vor trebui naibii să-i șarjeze pe cei cu arcurile din lemn de tisă, urâți atât de mult. Cu un efort, William își scoase coiful, voind să respire și să vadă clar. Veneau, iar arcașii deja își încordau arcurile, așteptându-i. Păstra încă o scânteie de speranță datorită acestor oameni, și numai datorită lor.

CAPITOLUL 19

— Nu înțeleg ce spui! replică Margaret, înfuriată. De ce vorbăria asta despre grade, arce și umbre? Este boală sau nu? *Ascultă-mă*! Sunt momente când Henric vorbește deslușit, ca și cum n-ar fi nimic rău. Alteori, vorbește fără noimă, ca un copil. Apoi ceva se schimbă, iar ochii lui devin apatici. Înțelegi? Durează minute în șir, sau ore, sau zile, apoi își revine și *soțul meu* mă privește din nou! *Acestea* sunt simptomele dumitale, Master Allworthy! Ce ierburi ai în desagă pentru acestea? Vorbăria despre fluxuri și… *planete* nu-ți folosește la nimic. Să-mi mut soțul din Londra, dacă

aerul poartă o asemenea boală aici? Îmi poți răspunde măcar la asta, dacă nu-l poți trata de oricare o fi boala lui?

Doctorul regelui se ridicase, fața înroșindu-i-se tot mai mult, cu fiecare cuvânt spus de ea.

— Înălțimea Voastră Regală, începu Master Allworthy pe un ton bățos. I-am administrat ce trebuie și l-am purificat pe rege. I-am dat sulf și tinctură de opiu în alcool, pe care am găsit-o mult mai eficientă. I-am scos sânge Înălțimii Sale în repetate ori și i-am pus lipitori pe limbă. Totuși, umorile sale nu sunt echilibrate. Încercam să explic că mă temeam de o conjuncție a lui Marte cu Jupiter, timp de câteva zile, cunoscând ceea ce-ar putea aduce ea. Sunt vremuri tulburi, doamnă. Înălțimea Sa suferă în calitate de *reprezentant* al poporului său, mă înțelegeți?

Doctorul își mângâie bărbuța pe care și-o îngăduise, strecurându-și degetele printre nodurile încâlcite în timp ce chibzuia.

— Poate chiar starea sa nobilă, sfințenia lui să-i provoace acestea. Sângele regal nu este precum cel al altor oameni, doamnă. Este o rază de lumină în beznă, un foc de tabără aprins pe deal, care invită forțele întunecate. În astfel de vremuri de tulburări și haos în ceruri, ei bine… dacă Dumnezeu este gata să ia în îmbrățișarea Sa pe Alteța Sa Regală, niciun om de rând nu se poate pune în calea voinței divine.

— O, atunci dă-te de-o parte, Master Allworthy, dacă asta-i tot ce poți să spui! zise Margaret. N-am să mai ascult palavrele dumitale cu ocolișuri, despre planete, în vreme ce soțul meu se află într-o asemenea suferință. *Stai* aici și gândește-te la prețioasele tale Marte și Jupiter. Îți doresc să te bucuri de ele!

Doctorul deschise gura, înroșindu-se și mai tare. Indiferent ce-ar fi putut răspunde, s-a pierdut, deoarece Margaret l-a lăsat în urmă și-a intrat în încăperile regelui.

Henric stătea în pat, în capul oaselor, când intră ea. Camera era întunecoasă și, în timp ce pășea spre el, Margaret se împiedică într-una din uneltele învățatului doctor. Obiectul căzu spărgându-se și-o făcu să se poticnească, apoi lovi nervoasă cu piciorul. Un amalgam complicat de alamă, fier și sticlă se împrăștie pe podea. În furia ei față de doctor, era tentată să se ducă după el, ca un șobolan gonind, și să-l zdrobească.

Soțul ei întoarse încet capul, la auzul zăngănitului, clipind. Își ridică mâinile bandajate și Margaret simți un nod în gât, văzând sânge proaspăt pe

locul legăturilor. Le curățase și le așezase de nenumărate ori, însă știa că-și mușca rănile ori de câte ori era lăsat singur, îngrijorându-se de ele ca un țânc.

Cu grijă, se așeză pe pat, uitându-se adânc în ochii soțului ei și văzând că oglindeau numai mâhnire și durere. Pe brațele dezgolite erau cruste, acolo unde cuțitele înguste ale doctorului îi deschiseseră venele. Era slăbit, cu cearcăne întunecate în jurul ochilor și dungi albastre pe pielea lui palidă.

— Ți-e bine, Henric? zise ea. Poți să te ridici? Cred că în acest loc boala circulă chiar prin aer. N-ai prefera să fii dus de-a lungul râului, poate la Windsor? Aerul e mai curat acolo, departe de duhorile din Londra. Te poți duce călare la vânătoare, poți mânca niște carne roșie, bună, și să te întărești.

Spre surprinderea ei, soțul ei începu să plângă încercând însă să se împotrivească, cu chipul schimonosit. Când se duse să-l îmbrățișeze, el ridică mâinile, ca și cum ar fi vrut s-o izgonească. Degetele lui tremurau de parcă ar fi avut friguri, frisoane, cu toate că încăperea era încălzită, iar fața-i lucea de transpirație.

— Supele și boala îmi amețesc simțurile, Margaret, și, cu toate acestea, nu pot să dorm. Sunt treaz acum de… de mai mult timp decât îmi pot aminti. Nu trebuie să mă odihnesc, până când nu sunt sigur că regatul este în siguranță.

— *Este* în siguranță! zise Margaret, disperată să-l liniștească.

Henric clătină din cap, ca într-o dojană tristă.

— Poporul meu se agită fără încetare, neștiind câte fac pentru el! Mi-a mai rămas armata? Poți să-mi spui asta ori ai să-mi aduci vești pe care nu suport să le aud? M-au părăsit cu toții, Margaret?

— Nu te-a părăsit nimeni! *Nimeni*, înțelegi? Soldații tăi vor sta alături de tine în Ziua Judecății, așa cum le-ai cerut-o tu. Londra e sigură, Henric, ți-o jur. Anglia este în siguranță. Fii pe pace și te rog, *te rog,* încearcă să dormi.

— Nu pot, Margaret. Chiar dacă aș vrea asta, dar continui, continui, arzând ca o lumânare, până când vine mucarnița[14].

Privi de jur-împrejur în camera cufundată în umbră.

— Unde-mi sunt hainele? Ar trebui să mă îmbrac și să-mi văd de îndatoririle mele.

Dădu să se ridice, dar Margaret îi puse mâna pe piept, aproape dând înapoi din cauza fierbințelii pielii sale când i-o atinse cu palma. Atunci

simți un alt fel de durere pentru bărbatul cu care se măritase, dar care încă nu o dusese în pat. Nu se împotrivi înaintea atingerii ei, iar ea-i mângâie chipul, alinându-l, chiar dacă atingerea-i stârni focuri înăuntrul ei. El închise ochii și se lăsă cu spatele pe pernele mari și mici. Ea deveni tot mai îndrăzneață și nepăsătoare, știind că doctorul lui era încă afară.

Margaret se aplecă și-și sărută soțul pe gât, dezvelit de gulerul cămășii de noapte. Pieptul lui era alb și lipsit de păr, ca al unui băiat, brațele subțiri. Mirosea a tot felul de prafuri pătrunzătoare, a sulf și lămâie amară. Pielea lui părea fierbinte pentru buzele ei, aproape ca și cum ar fi suferit o arsură.

Ținându-și respirația, își lăsă mâna să-i cadă în poală și se apropie mai mult de el în pat, astfel că se aplecă asupra lui și-l putu săruta mai apăsat pe buze. Simți cum buzele lui tremurau și ochii i se deschiseră, holbându-se mirați într-ai ei. El gemea ușor sub buzele ei, în vreme ce îl mângâia. Văzu cum mușchii îi tresar, iar ea încercă să-i aline cu mâinile ei.

— Stai liniștit și lasă-mă să am eu grijă de tine, șopti Margaret în urechea lui. Lasă-mă să-ți aduc câtă mângâiere pot.

Ea-și simți glasul asprindu-se, parcă sugrumat, și îmbujorarea își croi drum spre fața și gâtul ei. Atingerea ei părea să-l liniștească, așa că nu cuteză să se îndepărteze pentru a se dezbrăca. În loc de asta, își ținu buzele lipite de ale lui, în vreme ce mâinile ei se preocupau de șnururi și legături, dezbrăcându-și veșmântul de pe umeri, dezgolindu-i. Era imposibil. O înspăimânta posibilitatea ca el să îi spună să se oprească sau să se ridice și s-o azvârle cât colo. Și totuși, rochia ei nu se desfăcea. Își lipi capul de gâtul lui în timp ce se lupta cu ea, părul ei acoperindu-i fața.

— Eu…, începu el, cuvântul fiind înăbușit instantaneu când ea-l sărută din nou.

Putea simți gustul de fier al sângelui care-i rămăsese pe buze de la rănile provocate de lipitori.

Cu o mână își ridică rochia în sus și sfâșie lenjeria de dedesubt, astfel că fesele ei fură dezvelite. Un gând răzleț îi veni prin minte, cel despre învățatul doctor deschizând ușa chiar în acea clipă, și-și înăbuși un chicotit când își lăsă un picior dezgolit de-a curmezișul soțului ei și încercă să stârnească o unire pe sub maldărul de veșminte. Când îndrăzni să se uite la Henric, acesta își închisese din nou ochii, însă ea putu simți dovada că, cel puțin, trupul lui era măcar doritor. Doamne, văzuse destule animale, în cursul anilor, făcând acest lucru mărunt. Grotescul situației ei o făcea să

râdă, în vreme ce se foia și se lipea strâns, încercând să găsească o poziție potrivită.

Se întâmplă dintr-odată și pe neașteptate, astfel că amândoi icniră, iar Henric făcu ochii mari. Părea nedumerit chiar și atunci, de parcă ar fi crezut că era un vis. Margaret se pomeni gâfâind, în vreme ce-i ținea capul în mâini și-i simți mâna întinzându-se și cuprinzându-i coapsa dezgolită. Simțea asprimea bandajelor care-i atingeau pielea, făcând-o să se înfioare. Închise ochii și se înroși când chipul lui William năvăli în mintea ei. William, care era atât de bătrân! Încercă să alunge închipuirea, însă-l putea vedea în curtea Saumurului, puternic și surâzător, cu mâinile aspre și puternice.

Ținându-și ochii strâns închiși, se mișcă peste soțul ei așa cum îi descrisese Yolande în grădina de la Wetherby House, împărțind respirația și căldura și sudoarea, uitând de nerăbdarea doctorului aflat dincolo de ușă. Când Henric țipă, Margaret își simți trupul înfiorându-se drept răspuns, mici tremurături de plăcere în mijlocul unui disconfort care, cumva, promitea mult mai multe. Simți cum soțul ei se ridica dintre perne, brațele și spatele lui întărindu-se pe când o ținea, apoi devenind, dintr-odată, flasc, așa că se lăsă înapoi pe spate, ca un mort. Respira sacadat, zăcând acolo, iar Margaret simți o căldură cuprinzându-i vintrea.

Își rezemă capul de pieptul soțului, până când respirația ei se liniști și simți usturimea care nu era mai rea decât se așteptase. Imaginea înnebunitoare a lui William se risipi cu vagi răbufniri de vinovăție.

Zâmbi, auzindu-l pe Henric începând să sforăie încet, iar când ușa se deschise și doctorul privi înăuntru, ea nu-și deschise ochii decât după ce plecă el, nevăzându-i astfel expresia uluită.

•

Jack Cade privi în jur spre oamenii care-i așteptau ordinele. Paddy și Rob Ecclestone se aflau acolo, bineînțeles, locotenenții lui de încredere, aceștia abia reușind să-și ascundă încântarea față de mersul lucrurilor. Își dăduse seama mai devreme că o amărâtă de răzmeriță a unor fermieri furioși n-ar avea nicio șansă când șeriful din Kent va trimite soldați de meserie. Răspunsul era antrenarea refugiaților din Franța, până când vor putea să reziste și să ucidă perfect aliniați, să mărșăluiască și să facă ce naiba le spuneau să facă acei care știau.

— Îmi aduce cineva o carafă de bere neagră sau trebuie să vorbesc cu gâtlejul uscat? zise Jack.

Învățase că era o idee bună să-și primească băutura devreme în tavernele folosite de ei în fiecare noapte. Oamenii lui erau însetați, iar butoaiele erau întotdeauna goale la vremea când plecau de-acolo. În fiecare dimineață se auzeau mormăieli și plângeri despre capetele sparte de ei, însă lui Jack nu-i păsa de asta. Dacă învățase ceva din luptele din Franța, cu ani înainte, era că oamenii din Kent luptau mai bine cu ceva bere la bord, și chiar mai bine cu macheală din belșug.

Văduva din spatele tejghelei nu era deloc încântată de bărbații care beau pe gratis. Flora ținea o casă bună, trebuia Jack să recunoască. Pe podea era stuf proaspăt, iar scândurile și butoaiele erau lustruite după atâția ani de frecat. Adevărat, nu era vreo frumusețe, însă avea acea încăpățânare care-i plăcea atât de mult lui Jack. În vremuri mai fericite, poate că s-ar fi gândit chiar să-i facă și curte. După toate cele, nu dăduse bir cu fugiții, nici când două mii de oameni veniseră în marș pe drum, spre taverna ei. Așa era în Kent, chiar așa. Jack așteptă răbdător în vreme ce ea-i umplu o cupă din cositor și i-o întinse să-și spulbere singur spuma.

— Mulțumesc, iubire, spuse el recunoscător.

Ea-i aruncă o privire acră, încrucișându-și brațele într-un fel cunoscut de el din fiecare cârciumă și tavernă în care fusese izgonit în decursul anilor. Gândul îl făcu să se enerveze. Nu-l mai putea azvârli afară pe bătrânul Jack Cade, nu acum. Bău berea cu înghițituri zdravene, până la resturile de drojdie, și icni, ștergându-și dunga groasă de spumă de pe perii din jurul gurii.

Hanul era ticsit cu vreo optzeci dintre cei remarcați de el în cele câteva săptămâni de dinainte. În cea mai mare parte, aceștia erau ca și el: bărbați cu umeri lați, picioare bune, puternice, și mâini mari. Toți se născuseră în Kent, nici nu se mai punea asta la socoteală. Cu excepția lui Paddy însuși, Jack se simțea mult mai bine împreună cu ei. Știa cum le lucrează mintea, cum gândeau și cum vorbeau. Drept rezultat, li se putea adresa, ceva ce nu prea obișnuia, cel puțin nu mulțimilor.

Jack se uită la ei apreciativ, cu toții așteptând cuvântul său.

— Acum, știu că unii dintre voi, ticăloșilor, nu mă cunoașteți prea bine, așa că vă întrebați de ce v-a ales Jack Cade? Știți că nu-mi place nici să vorbesc, ca alții, așa că știți că nu-i doar ca să mă aflu-n treabă.

Se zgâiau la el, iar Paddy chicoti în tăcerea pogorâtă. Irlandezul imens avea haine și cizme noi, recent luate dintr-unul din orașele prin care trecuseră, mai bune decât orice altceva avusese el înainte. Jack își plimbă privirea până când îl găsi pe Rob Ecclestone, undeva în spate. Acesta era mult mai potrivit să rămână în umbră, unde-și putea ține ochii pe restul oamenilor. Ecclestone părea să-i facă pe toți să nu se simtă prea bine când era văzut ascuțindu-și briciul în fiecare dimineață, ceea ce era un lucru bun, din câte își putea da seama Jack.

— Mai adu-mi una, Flora, dacă ai putea! strigă Jack, trimițându-i cupa. E-n ordine?

Se întoarse din nou spre mulțime, bucurându-se de priveliște.

— V-am făcut pe voi, ticăloșilor, să alergați și să mărșăluiți ca să vă găsiți suflul. V-am făcut să transpirați cu cuțite de tăiat crengi și topoare, orice ați putut găsi. Am făcut toate astea pentru că atunci când o veni șeriful din Kent peste noi, va fi însoțit de soldați, cât de mulți poate găsi. Și n-am ajuns până aici ca să vă pierd.

Dinspre mulțime răzbătu un murmur, pe când cei care se cunoșteau plecară capul și comentară în barbă. Jack se înroși ușor.

— V-am auzit poveștile, băieți. Am auzit ce-au făcut în Franța nemernicii ăia, cum v-au cedat pământurile și-apoi au rămas cu brațele încrucișate când soldații francezi au pus labele pe femeile voastre și v-au omorât bătrânii. Am auzit despre taxe, astfel că un om poate lucra din greu, toată viața lui, și tot să nu aibă nimic, după ce și-au luat partea din banii *voștri.* Ei bine, băieți, acum aveți o șansă de a-i face să asculte, dacă vreți. Veți sta într-un câmp noroios, împreună cu cei pe care-i vedeți acum în jurul vostru și cu cei de-afară. Îi veți zări pe soldații șerifului mărșăluind, cu săbiile și arcurile lor, și-o să vreți să uitați cât sunteți de furioși pe ei. O să vreți s-o rupeți la fugă și să-i lăsați să învingă, pișându-vă pe voi în timp ce goniți.

Taverna ticsită aproape că păru să se zguduie când bărbații dinăuntru începură să mormăie și să urle, spunând că nu vor face așa ceva. Buzele lui Jack se curbară într-o expresie de amuzament, pe când își primea cea de-a doua bere, pe care o goli la fel de repede ca pe prima.

— Am cunoscut și eu această frică, băieți, așa că nu-mi spuneți acum cât de curajoși sunteți când vă aflați în siguranță, la căldurică. Vi se va strânge

stomacul și-o să vă sară inima-n piept și-o să vreți să fiți *oriunde* în altă parte.

Vocea i se înăspri și ochii-i scăpărară, vechea sa furie crescând în el odată cu băutura ce i se urca la cap.

— Dar dacă faceți asta, nu ați fi bărbați din Kent. N-ați mai fi nici măcar bărbați. Veți avea o *singură* șansă să le înfundați dinții-n fundul gâtului, doar o singură luptă, când se așteaptă să fugiți și să faceți în pantaloni. Dacă luptați, nici nu vor ști ce i-a lovit și vom trece prin ei ca printr-un lan de grâu, jur pe Dumnezeu. Vom înfige căpățâna șerifului aceluia într-un par și-l vom căra ca pe un afurisit de stindard! Vom mărșălui spre Londra, băieți, dacă puteți lupta. Doar o *singură* dată și-atunci veți ști că aveți stomac pentru asta.

Privi în jur, prin încăpere, satisfăcut de ceea ce citea pe fețele lor.

— Când ieșiți, vreau ca fiecare dintre voi să-și aleagă câte doisprezece oameni. Aceștia vor fi ai voștri, așa că învățați-le numele și să-i puneți să se cunoască unul pe altul. Vreau ca să știe că dacă dau bir cu fugiții, camarazii lor vor fi cei pe care-i vor lăsa în urmă, pricepeți? Nu necunoscuți, *prietenii* lor. Faceți-i să bea împreună și să se antreneze împreună în fiecare zi, până când ajung să se aibă ca frații, cât de apropiați puteți voi. În acest fel, vom avea o șansă.

Își lăsă capul jos o clipă, aproape ca și cum s-ar fi rugat. Când vorbi din nou, avea un glas răgușit:

— Atunci când mă auziți, Paddy sau Rob, mă urmați. Veți face ceea ce vi se spune și-i veți vedea pe soldații șerifului năvălind. Am să vă orientez eu în direcția cea bună. Știu cum. Vă folosiți singura voastră șansă și le luați capetele. Îi veți călca în picioare pe aceia care luptă împotriva noastră.

Paddy și Rob izbucniră în urale, iar restul oamenilor li se alăturară. Jack îi făcu Florei un semn cu mâna, iar ea scuipă pe podea, dezgustată, însă începu să dea mai multe halbe cu bere. Acoperind hărmălaia, Jack își ridică din nou glasul, cu toate că vederea i se cam tulburase. Berea neagră era destul de bună încât să merite să plătești pentru ea, dacă ar fi plătit.

— Sunt tot mai mulți bărbați din Kent care vin să ni se alăture în fiecare zi, băieți. Întreaga țară știe ce-i cu noi acum, și-s și mai mulți veniți din Franța. Spun că Normandia cade și că dragul nostru rege ne-a trădat pe toți, iarăși. Ei bine, am un răspuns pentru asta!

Ridică barda de acolo de unde stătuse, lângă cizmele sale, și lovi cu tăișul în tejgheaua din lemn. Într-o clipă de liniște, Flora înjură. Cuvântul folosit de ea îi făcu pe toți să râdă în timp ce izbucniră în urale și băură. Jack ridică cupa spre ei.

•

Thomas mergea șchiopătând ușor, o amintire a unei răni căpătate. Cusăturile deveniseră un șir de umflături, care-i traversau șoldul și se întindeau dureros la fiecare pas. După o săptămână de trecut peste câmpuri și ascunzându-se prin șanțuri, i se părea ciudat să folosească din nou drumul. El și cu Rowan se amestecaseră bine cu mulțimea jalnică, răzlețită, de refugiați care se îndreptau spre Calais. În majoritatea căruțelor nu mai era loc, ele deja scârțâind sub greutatea oricui avea câteva parale de cheltuit. Thomas și Rowan n-aveau niciun ban, așa că se trudeau să meargă mai departe, cu capetele plecate, străbătând cu cizmele lor cât de multe mile puteau. Thomas încercase să rămână vigilent, însă foamea și setea îl făcuseră apatic și, uneori, seara venea fără să-și mai amintească nimic despre drumul parcurs. Îl călca pe nervi ideea de a se deplasa în spații libere, dar nici el, nici fiul său nu dăduseră cu ochii de vreun soldat francez de zile întregi. Erau pe undeva, în altă parte, poate făcând alte lucruri mai bune decât să hărțuiască și să jefuiască familiile engleze care părăseau Franța.

Lumina crepusculară a amurgului se transformase în beznă când cedă Thomas. Cu un geamăt, se prăbuși, pur și simplu, rămânând lat pe drum, iar refugiații pășeau peste el. Rowan îl ridică de jos, apoi îi oferi pumnalul lui cu mâner din corn unui căruțaș dispus să mai lase încă doi să stea în spatele căruței. Omul împărți cu ei chiar și o supă chioară în acea seară, iar Rowan i-o dădu cu lingura tatălui său. Nu erau într-o stare mai rea decât a multora dintre cei aflați în jurul lor, însă ajuta să fie duși așa.

Mai trecu o zi, lumea fiind redusă la pătratul de cer vizibil din spatele căruței. Rowan încetă să mai privească aiurea când văzu trei bărbați stâlcindu-l în bătaie și jefuindu-l pe un nenorocit neajutorat. Nimeni nu-i sări omului în ajutor, iar căruța continuă să-și vadă de drum, lăsând scena în urmă-i.

Nu dormeau când căruța se opri, erau doar în aceea stare de stupoare buimacă, aceeași care le încețoșa zilele. Rowan se ridică zvâcnind când căruțașul bătu puternic în parapetul căruței sale. Împreună cu arcașii mai

erau înghesuiți alți trei, doi bătrâni și o femeie. Rowan înțelese că era măritată cu unul din ei, cu toate că nu era sigur cu care. Bătrânii se mișcară încet, în vreme ce căruțașul continua să bată pentru a-i scula pe toți.

— De ce-am oprit? murmură Thomas, fără a se ridica din locul unde stătea sprijinit de tăblia din lemn.

Rowan coborî cu greutate și rămase pe loc, privind în zare. După atâta vreme, era ciudat să vezi zidurile fortăreței Calais, nu mai departe de o milă. Drumurile erau atât de aglomerate, încât căruța se putea mișca doar odată cu puhoiul de oameni, cu viteza celor mai înceți. Rowan se aplecă în interior și-l scutură pe tatăl său de umeri.

— Cred că-i vremea să plecăm, zise el. În sfârșit, pot să adulmec marea.

Pescărușii țipau în depărtare, iar Rowan simți cum starea de spirit i se îmbunătățește, cu toate că nu avea mai multe parale decât un cerșetor și nici măcar un cuțit cu care să se apere. Își ajută tatăl să coboare în drum și-i mulțumi căruțașului, care-și luă rămas-bun, fiind atent la părinții și la unchiul său din spatele căruței.

— Domnul fie cu voi, oameni buni! zise el.

Rowan își petrecu tatăl cu brațul, simțindu-i oasele ieșind în afară, acolo unde carnea slăbise cu totul.

Zidurile din Calais păreau să crească tot mai mult în timp ce se împingeau și se îmbrânceau, făcându-și loc prin masa de oameni. Cel puțin, arcașii erau neîmpovărați de nimic, fără bunuri pe care să le păzească. Nu de puține ori, auzeau câte un urlet de revoltă, când cineva fura ceva și încerca să dispară. Rowan clătină din cap văzând doi bărbați doborându-l la pământ pe un al treilea. Erau hotărâți, și pe când Rowan trecea, unul dintre ei ridică privirea, cu gând de ceartă. Însă Rowan privi în altă parte, iar celălalt îl luă din nou la bătaie pe cel doborât.

Thomas gemu, capul legănându-i-se pe când Rowan se lupta să-l țină. Erau atât de mulți oameni! Pentru cineva crescut la o fermă de oi izolată, o astfel de înghesuială îl făcea să transpire. Se îndreptau cu toții spre docuri. Aproape că erau duși de val, incapabili să se oprească ori să se tragă la o parte din calea puhoiului de oameni.

În orice caz, înghesuiala deveni și mai mare pe măsură ce Rowan se clătina împreună cu tatăl său, trecând prin porțile masive ale orașului și de-a lungul străzii principale, spre mare. Putea vedea catargele înalte ale corăbiilor de-acolo și-și ridică fruntea plin de speranță.

Le luă întreaga dimineață și cea mai mare parte a amiezii înainte de a ajunge și ei la docuri. Rowan își trăsese sufletul nu odată, când văzuse vreo treaptă liberă sau chiar un perete de care să se proptească. Era amețit și epuizat, însă priveliștea corăbiilor îl atrăgea. Tatăl său își pierdea, din când în când, luciditatea, uneori fiind pe deplin conștient și discuta, doar pentru a aluneca iarăși în starea de picoteală.

Soarele se pregătea să apună și trecuse încă o zi fără să aibă parte de vreo masă decentă. Au fost la niște călugări care împărțeau mulțimii pâini rotunde, tari, și polonice de apă. Rowan îi binecuvântase pentru bunătatea lor, dar asta fusese cu câteva ore în urmă. Simțea că limba i se umfla în gură, iar tatăl său nu mai scotea niciun cuvânt. Cu soarele târându-se spre orizont, se alăturară unei cozi unde era îmbulzeală, șerpuind prin mulțimile în mișcare și îndreptându-se mereu spre câte-un grup de bărbați vânjoși care păzeau puntea de la intrarea câte unei corăbii. Pe măsură ce lumina zilei se înroșea și devenea aurită, Rowan își ajută tatăl pe ultimele trepte, știind că păreau niște cerșetori ori nenorociți, chiar și în această companie.

Unul dintre bărbați privi spre ei și tresări vizibil la vederea celor două sperietori sfrijite, stând și legănându-se pe dinaintea sa.

— Numele? zise el.

— Rowan și Thomas Woodchurch, răspunse Rowan. Ai vreun loc pentru noi?

— Aveți banul? întrebă bărbatul.

Glasul arăta că era sătul să tot întrebe, la nesfârșit, același lucru.

— Mama are, în Anglia, spuse Rowan, iar inima i se făcu cât un purice.

Tatăl său se mișcă în brațele lui, ridicându-și capul. Marinarul dădu din umeri, privind deja dincolo de ei, spre următorii din rând.

— Nu te pot ajuta azi, băiete. Vor fi alte corăbii mâine sau poimâine. Una dintre ele vă va lua.

Thomas Woodchurch se aplecă în față, aproape dărâmându-l pe fiul său.

— Derry Brewer, mormăi el, cu toate că-l seca să pronunțe numele. Derry Brewer sau John Gilpin. Ei pun chezășie pentru mine. Ei vor fi chezașii unui arcaș.

Marinarul se opri chiar înainte să facă semn să înainteze următorul grup. Părea încurcat când își verifică răbojul de lemn.

— Da, domnule, poftește. Mai este loc pe punte. O să fiți bine atâta vreme cât vântul e calm. Vom ridica ancora curând.

Pe când Rowan privea uimit, omul se folosi de cuțitul său pentru a marca alte două suflete pe răbojul lui.

— Mulțumesc, spuse, ajutându-și tatăl să urce pe pasarelă. Marinarul își atinse moțul de pe frunte într-un soi de salut. Rowan înaintă greu, îmbrâncindu-se și certându-se pentru a-și croi drum spre locul gol de pe punte, din apropierea provei. Ușurat, el și tatăl său se așezară pe jos și așteptară să fie duși în Anglia.

CAPITOLUL 20

Derry privi mai degrabă pe fereastra Turnului Bijuteriei[15] decât să înfrunte expresia amenințătoare a prezidentului Camerei Comunelor, William Tresham. Putea vedea mărețul Palat Westminster peste drum, cu turnul său cu ceas și faimosul clopot, Eduard. Patru gărzi ale Parlamentului îl ținuseră să se răcorească în turn întreaga dimineață, neputând să mai plece decât după ce marele om binevoise să-l învrednicească cu prezența sa.

Derry oftă ca pentru sine, uitându-se intens afară prin sticla groasă, cu nuanță verzuie, care făcea ca lumea de dincolo de ea să pară că înota încețoșată. Știa că Westminster Hall era în plină activitate, cu toate prăvăliile din interior făcând vânzări substanțiale de peruci, pene de scris, hârtie; orice altceva ar fi putut fi necesar Camerei Comunelor, sau curților, pentru administrarea pământurilor regelui. În ansamblu, Derry și-ar fi dorit să fie acolo. Turnul Bijuteriei era înconjurat de propriile sale ziduri și șanț de apărare, inițial fiind prevăzut să adăpostească bunurile de valoare ale regelui Eduard. Având doar câteva gărzi, putea foarte bine fi folosit și să țină prizonier pe cineva.

Așezându-se confortabil la enormul pupitru de stejar, Tresham își drese glasul într-un stil voit afectat. Fără nicio tragere de inimă, Derry se întoarse de la fereastră pentru a-l înfrunta, iar cei doi oameni se priviră fix cu o suspiciune reciprocă. Prezidentul Camerei Comunelor nu împlinise încă cincizeci de ani, cu toate că servise într-o duzină de parlamente de la alegerea sa pentru prima dată, la vârsta de nouăsprezece ani. La patruzeci și șase de ani, despre Tresham se spunea că ajunsese la apogeul carierei sale având reputația de a fi deosebit de inteligent, lucru care-l făcea pe Derry

mai mult decât precaut în ceea ce-l privea. Tresham îl privea în tăcere, ochii săi reci înregistrând fiecare detaliu, de la cizmele murdare de noroi ale lui Derry până la căptușeala roasă a mantiei sale. Era dificil să rămâi nemișcat sub acei ochi care cercetau totul.

— Master Brewer, zise Tresham după o vreme. Cred că trebuie să-mi cer scuze pentru că te-am făcut să aștepți atât timp. După cum se spune, Parlamentul este o cucoană neîndurătoare. Totuși, n-am să te mai rețin, acum că ne-am așezat. Îți reamintesc că prezența dumitale este una de curtoazie pentru mine, lucru pentru care-ți mulțumesc. Nu pot decât să nădăjduiesc să te impresionez cu seriozitatea intențiilor mele, astfel că nu vei crede că l-am făcut pe omul regelui să-și piardă vremea.

Tresham zâmbea în timp ce vorbea, știind pe deplin că Derry îi fusese adus de aceiași soldați înarmați care păzeau ușa turnului, cu două etaje mai jos. Șefului spionilor regelui nu i se dăduse de ales. Nici vreun avertisment, poate și pentru că Tresham știa foarte bine că ar fi dispărut discret la prima șoaptă legată de vreo astfel de convocare.

Derry continua să privească încruntat spre bărbatul așezat în fața lui. Înainte de a intra în politică, știa că Sir William Tresham se pregătise pentru a deveni avocat. În intimitatea propriilor sale gânduri, Derry își zise să pășească cu prudență în apropierea bătrânului diavol, cu fața lui cabalină și dinții mici și pătrați.

— N-ai niciun răspuns pentru mine, Master Brewer? continuă Tresham. Știu din surse foarte sigure că nu ești mut și, cu toate acestea, n-am auzit niciun cuvânt de la tine de când ai sosit. N-ai nimic să-mi spui?

Derry zâmbi, însă preferă să-și găsească refugiul în tăcere decât să-i ofere ceva ce-ar fi putut fi folosit. Se spunea că Tresham reușea să țească o pânză de păianjen destul de groasă să poți spânzura un om din nimic mai mult decât un cuțit și o mănușă scăpate pe jos. Derry privi doar cum Tresham își drese glasul afectat și alese câteva dintre hârtiile presărate pe pupitru.

— Numele dumitale nu apare în niciuna dintre aceste hârtii, Master Brewer. Aceasta nu este o anchetă, cel puțin în ceea ce te privește. În schimb, am sperat că vei fi dispus să-l ajuți pe prezidentul Camerei în aceste cercetări. Acuzațiile care vor fi aduse sunt, după toate cele, legate de înaltă trădare. Am convingerea că s-ar putea decide că este de *datoria* dumitale, domnule, să mă ajuți în orice fel aș considera eu potrivit.

Tresham se opri, înălțându-și sprâncenele sale enorme în așteptarea unui comentariu. Derry strânse din dinți, însă rămase tăcut, preferând să-l lase pe celălalt mai vârstnic decât el să spună ce știa. Când Tresham rămase doar să se zgâiască la el, Derry simți cum răbdarea-i era pe ducă în modul cel mai enervant.

— Dacă asta-i tot, Sir William, trebuie să-mi văd de sarcinile în slujba regelui. Sunt, după cum și spui, omul lui. N-ar trebui să fiu reținut aici, nu când am această misiune înaltă.

— Master Brewer! Ești liber să pleci de-aici în orice moment, desigur…

Derry se întoarse brusc spre ușă, iar Tresham ridică un singur deget osos, drept avertisment.

— Da… a, da, Master Brewer, există întotdeauna câte-un „dar", nu-i așa? Te-am convocat aici să mă ajuți cu anchetele mele legale. Dacă alegi să pleci, voi fi nevoit să presupun că ești chiar unul dintre cei pe care-i caut! Niciun om nevinovat n-ar fugi de mine, Master Brewer. Nu când urmăresc să se facă dreptate în numele regelui.

În ciuda a ceea ce gândea, furia lui Derry crescu și vorbi din nou, poate încurajat de faptul că holul de la intrare era atât de aproape. Nu era decât o iluzie că ar putea scăpa, gărzile de jos putându-l opri. Dar chiar și așa, își eliberă limba, în pofida unei judecăți mai prudente.

— Cauți un țap ispășitor, Sir William. Dumnezeu știe că nu-l poți implica pe regele Henric în aceste false acuzații de trădare, așa că preferi să găsești pe cineva mai puțin sus-pus pentru a-l spânzura și sfârteca, spre satisfacția gloatelor londoneze. Nu mă poți păcăli, Sir William. Știu ce vrei să faci!

Bărbatul mai vârstnic se lăsă pe spate în scaun, încrezător că Derry nu va pleca – mai degrabă, nu va putea pleca. Își lăsă mâinile împreunate pe nasturii jiletcii sale vechi și își ridică privirea spre tavan.

— Înțeleg că pot fi cinstit cu dumneata. Nu mă surprinde, dat fiind că ai fost făcut să înțelegi influența ta la Curte. Este adevărat că numele tău nu apare nicăieri, cu toate că, în mod sigur, este *rostit* de mulți. N-am mințit când am spus că nu ești în niciun pericol, Master Brewer. Nu ești decât un slujitor al regelui, cu toate că serviciile tale sunt uluitor de cuprinzătoare și de diverse, din câte cred. Însă lasă-mă să fiu direct, ca de la bărbat la bărbat. Dezastrele din Franța trebuie puse la picioarele aceluia care este responsabil de ele. Mâine, Anjou și acum Normandia au fost pierdute, nu, smulse

deținătorilor lor de drept, prin ucideri, foc și vărsare de sânge! Ești, oare, atât de surprins că trebuie plătit un preț pentru acest haos și decizii proaste?

Având un sentiment dezgustător de fatalitate, Derry înțelese în ce direcție-l împingea individul. Vorbi repede, spre a-l împiedica s-o facă:

— Căsătoria din Franța a fost la cererea expresă a regelui, termenii fiind conveniți de Alteța Sa Regală până la ultimul punct. Sigiliul regal o pecetluiește cu totul, Sir William. Vrei să fii cel care aruncă acuzațiile la picioarele regelui? Îți doresc noroc. Aprobarea regală conferă destulă imunitate, cred, pentru dezastrele pe care le pomenești. Nu neg pierderea teritoriilor și regret pierderea fiecărei ferme și gospodării de acolo, însă această trudă pentru găsirea unui țap ispășitor este dincolo de demnitatea Parlamentului sau a prezidentului Camerei sale. Sir William, există vremuri când Anglia triumfă și altele în care… eșuează. Îndurăm și mergem mai departe. Nu se cuvine să ne uităm înapoi și să arătăm cu degetul, spunând: „Ah, *asta* n-ar fi trebuit să se întâmple. *Asta* n-ar fi trebuit să fie permis”. O asemenea perspectivă este tipică doar pentru cei care se uită spre trecut, Sir William. Pentru acei dintre noi care doresc să meargă *înainte,* este ca și cum am păși cu ochii legați într-o încăpere întunecoasă. Nu orice pas greșit sau cădere poate fi judecat după ce momentul a trecut, nici n-ar trebui.

Sir William Tresham părea amuzat. Bătrânul avocat își coborî privirea, iar Derry se simți pironit de ochi care vedeau și înțelegeau prea multe.

— După gândirea dumitale, Master Brewer, n-ar exista niciodată pedepse pentru nicio fărădelege. Tu n-ai face decât să dai din umeri și să pui toate eșecurile pe seama sorții potrivnice. Este o viziune fascinantă și, trebuie să spun, o percepție interesantă a minții dumitale. Aproape că mi-aș dori ca lumea *să poată* funcționa în acest fel, Master Brewer. Din păcate însă, *nu-i* așa. Cei care au provocat ruinarea și moartea a mii de oameni trebuie, la rândul lor, aduși în fața justiției! Trebuie *făcută* dreptate și trebuie *văzut* acest lucru!

Derry se trezi respirând anevoie, închizând și deschizând pumnii pe lângă șolduri, din cauza frustrării.

— Și protecția regelui? întrebă el.

— Nu se întinde prea departe, Master Brewer. Când răzmerițele și omorurile sângeroase se răspândesc prin țară, bănuiesc că până și protecția regelui are limitele sale. Ai vrea ca aceia responsabili pentru astfel de distrugeri să scape nepedepsiți? Pierderea pământurilor Coroanei în Franța?

Măcelărirea nobililor? Dacă da, atunci dumneata și cu mine trebuie că gândim diferit.

Derry își miji ochii, chibzuind din nou la ciudata potriveală a acestei convocări, unde fusese adus pe sus, taman din celălalt capăt al Londrei, la Westminster.

— Dacă numele meu nu-i pomenit niciunde, de ce sunt aici? întrebă el.

Spre neplăcerea lui Derry, Tresham chicoti cu o plăcere care părea reală.

— Sunt surprins că n-ai întrebat asta de la bun început, Master Brewer. Un om bănuitor ar putea considera că ești vinovat, dacă ți-a luat atâta timp ca să ajungi aici.

Tresham se ridică și privi și el pe fereastră. Aproape de râu, clopotul cel mare bătu chiar atunci, lovit de două ori, ca oamenii să-și dea seama că suna de ora două după-amiaza. Tresham își împreună mâinile la spate, ca și cum ar fi vorbit înaintea studenților în lege, iar lui Derry i se strânse inima la cât era de calm și de încrezător.

— Ești un individ fascinant, Master Brewer. Ai luptat ca om al regelui în Franța, acum vreo șaisprezece ani, cu oarecare distincție, mi s-a spus. Ai găsit de lucru, ca depeșă și informator, pentru bătrânul Saul Bertleman după aceea. Ocupații riscante, ambele, Master Brewer. Am auzit chiar vorbindu-se că te-ai bătut și prin mahalale, ca și cum atât violența, cât și pericolele ar fi lucruri după care tânjești. Îl cunoșteam pe Saul Bertleman de ani buni, știai asta? N-aș putea spune că eram chiar prieteni, însă am ajuns să admir calitatea informațiilor pe care le oferea. Și totuși, un aspect legat de el, care mi-a rămas în minte, a fost, probabil, marea sa virtute: prudența. Predecesorul dumitale a fost un om prudent, Master Brewer. De ce te-ar alege pe *dumneata* ca urmaș al său un asemenea om este ceva ce mă depășește.

Tresham se opri pentru a observa ce efecte aveau cuvintele sale. Încântarea, pentru că avea publicul său nelipsit, era profund iritantă, însă Derry nu putea face nimic altceva decât să îndure totul.

— Presupun că a văzut lucruri pe care tu nu le vezi, răspunse Derry. Sau poate că nu-l cunoșteai atât de bine pe cât credeai.

— Da, bănuiesc că asta-i posibil, zise Tresham, având îndoieli clare. Din primul moment, când am început să cercetez talmeș-balmeșul său, această incalificabilă amestecătură de vanitate, armistiții și *aroganță,* numele tău mi-a fost șoptit. Oamenii cinstiți îl șopteau cu fereală, Master Brewer, ca și

cum s-ar fi temut că ai fi aflat că au vorbit cu mine sau cu oamenii mei. Indiferent care-i adevărul implicării tale, mi se pare că ar fi conform celui mai elementar bun-simţ să te ţin sub supraveghere, până când trimit oameni să-l aresteze pe un prieten de-al tău.

Derry simţi o gheară în măruntaie. Gura i se mişcă, însă nu se auzi niciun cuvânt. Tresham de-abia îşi putea ascunde satisfacţia, zâmbind în direcţia turnului cu ceas.

— Lordul Suffolk ar trebui să sosească azi în Portsmouth, Master Brewer, în vreme ce supravieţuitorii zdrenţăroşi ai armatei sale îşi ling rănile la Calais. Rapoartele nu sunt bune deloc, cu toate că îndrăznesc să spun că nu trebuie să-ţi zic *ţie* aşa ceva.

Tresham arătă spre hârtiile de pe pupitru, colţurile gurii sale lăsându-se în jos, ca şi cum i-ar fi părut rău.

— Numele *tău* s-ar putea să nu fie pomenit aici, Master Brewer, însă cel al lui William de la Pole, lordul Suffolk, este aproape pe toate hârtiile. Te întrebi de ce eşti aici? Este mesajul acelor glasuri şoptite, Master Brewer. M-au avertizat că dacă ne vom aşeza plasele, ar trebui să mă asigur că nu eşti acolo ca să le retezi. Cred că această misiune a fost de-acum îndeplinită. Poţi pleca, afară doar dacă nu cumva mai ai şi alte întrebări. Nu? Atunci spune cuvântul „pescar" gărzilor de jos.

Tresham râse pe înfundate.

— O alegere neghioabă, ştiu, însă dacă le vei spune cuvântul te vor lăsa să treci.

Ultimele cuvinte le rosti în gol, pentru că Derry deja cobora scările tropăind. Pierduse cea mai mare parte a zilei ţinut la cheremul lui Tresham. Avea gânduri nebuneşti când ajunse în goană în stradă, alergând din greu de-a lungul aripii exterioare a palatului, îndreptându-se spre ambarcaţiunile de pe râu. Turnul Londrei era la trei mile distanţă, chiar pe lângă cotul Tamisei. Avea oameni acolo, care puteau fi trimişi pe coastă pe cai repezi. În timp ce alerga, râse nervos în sinea lui, cu ochii strălucind. Afurisitul de Sir William Tresham era, fără nicio îndoială, periculos să ţi-l faci duşman. Totuşi, cu toată isteţimea lui, greşise într-un singur loc. William de la Pole nu venea la Portsmouth, la două zile călare, la sud-vest de Londra. Venea la Folkestone, în Kent, iar Derry era singurul care ştia despre asta.

Rămăsese fără suflu când ajunse la debarcader, unde ambarcaţiunile pentru membrii Parlamentului aşteptau zi şi noapte. Derry trecu de un

domn în vârstă, care era ajutat să coboare, sărind la bordul unei bărci mici și făcându-l pe proprietarul ei să suduie când aceasta săltă și aproape că se răsturnă.

— Du-mă la Turn, zise el peste protestele barcagiului. Un ban de aur dacă vâslești de parcă ți-ar fi luat foc casa.

Gura bărbatului se închise repede. Îl abandonă pe bătrânul pe care-l ajutase, și-și atinse repede fruntea înainte de a sări în barcă, avântându-se peste apele întunecate.

•

— Urăsc de moarte să mă lupt în ceață și ploaie, zise Jack Cade din mers. Îți alunecă mâinile, picioarele, corzile arcurilor putrezesc și nu vezi dușmanul ca lumea înainte să dea naibii el peste tine.

Paddy mormăi alături de el, gheboșat și zgribulit, în timp ce mergeau unul lângă altul. În pofida aversiunii lui Jack față de ploaie, bănuia că, de fapt, era un soi de binecuvântare. Se îndoia că șeriful din Kent avea mulți arcași la dispoziție. Era un talent prețios, iar cei care-l aveau erau cu toții în Franța, pentru o plată mai bună, ajungând să fie măcelăriți. Dacă ofițerii regelui, aflați în Kent, ar fi avut măcar o duzină de arbaletrieri, s-ar putea spune că aveau noroc, însă, cu ploaia torențială, corzile se întindeau și bătaia arcurilor se reducea. Dacă Jack nu s-ar fi simțit jalnic, muiat de apă și înghețat, i-ar fi mulțumit Domnului pentru această ploaie. Totuși, n-o făcu.

Perspectivele lui Paddy erau, în orice caz, ceva mai rele. Fusese întotdeauna suspicios față de noroc, în orice formă a sa. Nu părea să facă parte din ordinea firească a lucrurilor și, de obicei, prefera ca șansele sale să fie proaste. Și cu toate acestea, mărșăluiseră prin Kent aproape fără niciun incident, de la Maidstone încolo. Șeriful regelui nu se afla la sediul din comitat, când veniseră să-l caute. Oastea lui Cade prinsese câțiva dintre bailii lui prin apropierea temniței și se distraseră spânzurându-i pe toți, înainte de a-i elibera pe deținuți și de a incendia locul. De atunci, se plimbaseră precum copiii în Grădina Edenului, fără să-i vadă, nici să-i audă pe soldații regelui. Cu fiecare zi de pace, starea de spirit a lui Paddy se cufunda tot mai adânc în cizmele sale. Era totul foarte bine când făceai exerciții cât era ziulica de lungă, cu uneltele agricole în locul armelor, însă vor urma și socoteala și plata, era convins de asta. Regele și bunii săi lorzi nu le puteau permite să hălăduiască pe la țară după pofta inimii, jefuind și

arzând orice doreau. Numai gândul că nu erau singuri îi mai ridica lui Paddy moralul. Au auzit relatări despre răzmerițe la Londra și ținuturi, toate declanșate de suferințele îndreptățite ale familiilor venite din Franța. Paddy se ruga în fiecare noapte ca soldații regelui să fie ținuți ocupați în altă parte, însă în adâncul inimii sale știa că vor veni. Avusese parte de câteva săptămâni grozave în rândurile Oamenilor Liberi din Kent, însă se aștepta la lacrimi, iar vremea se potrivea de minune cu dispoziția sa.

Ploaia se redusese la o burniță constantă, dar în jurul lor se lăsase o ceață groasă, când auziră un glas puternic, strigând în apropiere. Jack insistase să fie trimise iscoade, cu toate că aceștia aveau doar cai de jug, furați, pentru a călări. Unul dintre voluntari era un scoțian scundac și vânos, James Tanter pe numele lui. Priveliștea omulețului, cățărat pe spinarea unui cal imens, îl făcuse pe Paddy aproape să-i dea lacrimile de atâta râs când îl văzuse. Cu toții recunoscuseră accentul gutural al lui Tanter, când urlase avertismentul prin ploaie.

Jack strigă pe loc ordine, să fie pregătite armele. O fi fost Tanter un mic și afurisit mâncător de *haggis*[16], cum îi spunea Jack, însă nu era nici vreunul care să-și piardă vremea de pomană.

Continuară să mărșăluiască, ținând cârlige de agățat crengi și coase, lopeți și chiar săbii vechi, găsite în drum sau luate de la bailii nenorocoși. Fiecare bărbat din grup scruta ceața, căutând siluete care ar fi putut fi dușmanul. Toate zgomotele erau înăbușite, însă îl auziră pe Tanter slobozind o înjurătură, iar calul său necheză pe undeva, în față. Paddy făcea ture mici, străduindu-se să audă ceva. Distinse zgomote slabe și înghiți cu noduri.

— Doamne Iisuse, salvează-ne, iată-i că vin! zise Jack, ridicând glasul. Îi vedeți? Acum, ucideți-i! Plătiți-le câte ceva din ce le datorați. Atacați!

Șirurile de oameni se sparseră într-o fugă vijelioasă prin noroiul gros, cei din coadă privindu-și camarazii dispărând în cețurile învolburate. Nu puteau vedea mai departe de treizeci de pași, însă pentru Jack Cade și Paddy acel spațiu mic se umplea de soldați cu săbii bune și cămăși de zale. Și ei fuseseră avertizați de strigătele disperate ale lui Tanter, însă în rândurile oamenilor șerifului încă domnea confuzia. Unii dintre ei se opriseră în loc, văzându-i pe oamenii lui Cade rătăcind ca niște năluci ieșite din pământ pe dinaintea lor.

Cu un răcnet, Cade se năpusti ridicând deasupra capului său barda unui tăietor de lemne și se duse înainte. A fost unul dintre primii ajunși printre soldații șerifului și și-a înfipt tăișul lat al toporului în gâtul primului om cu care s-a confruntat. Lovitura pătrunsese adânc prin verigile cămășii de zale și lama înțepeni, așa că trebui s-o smulgă cu forța, umplându-se de sânge. În jurul său, oamenii lui năvăleau înainte. Rob Ecclestone nu purta nicio armură și ținea doar briciul, însă făcea o treabă sângeroasă cu el, trecând de oamenii cu armuri cu o zvâcnitură scurtă, care-i lăsa icnind și ținându-se de gât. Paddy avea un cârlig de agățat crengile, cu lamă de forma unei semiluni, pe care o ținea culcată. Îi prindea pe oameni de cap cu cârligul, trăgându-i în vreme ce lama tăia. Restul erau oameni din Kent, în majoritate furioși după ce francezii îi alungaseră. Erau chiar și mai furioși pe lorzii englezi, care uneltiseră pentru asta. Pe acel câmp mlăștinos, de lângă Sevenoaks, aveau șansa de a acționa în cele din urmă, iar niciunul dintre discursurile lui Jack nu mai însemna nimic pe lângă asta. Erau oameni furioși, înarmați cu fiare tăioase, și năvăliră ca un puhoi asupra soldaților.

Jack se clătină, înjurând din cauza durerii surde din picior. Nu îndrăznea să se uite în jos și să riște să se aleagă cu capul crăpat în momentul nepotrivit. Nu era nici măcar sigur dacă fusese tăiat și nici nu-și amintea de rană, însă blestemăția i se umfla și șchiopăta și țopăia în rând cu ceilalți, legănându-și toporul din mers. Rămase în urmă, cu toate eforturile sale cele mai serioase, șchiopătând în vreme ce zgomotele luptei se îndepărtau de el.

Pășea peste oameni morți și ocoli, cu prudență, răniții care urlau. I se părea că trecuse o veșnicie de când șchiopăta pe drum, pierdut în răpăitul ploii care făcea ca sângele de pe toporul său să i se scurgă pe mână și pe piept. Prin cețuri, îi trebui puțin timp ca să-și dea seama că nu mai venea nimeni să-i stea împotrivă. Șeriful trimisese patru sute de soldați, o veritabilă armată în aceste circumstanțe. Era destul de ușor să potolești o răzmeriță de-a fermierilor… afară doar dacă aceștia erau vreo cinci mii, înarmați și plini de furie. Soldații măcelăriseră destui dintre Oamenii Liberi ai lui Cade, însă, în burniță și ceață, niciuna din tabere nu văzuse numărul celor cu care se confrunta, până când nu mai rămăsese niciun soldat de ucis.

Jack rămase cu cizmele atât de înnoroite, încât credea că ajunsese cu un cap mai înalt. Gâfâia și transpirația curgea pe el, adăugându-se la duhoarea lui. Și totuși, nu venea nimeni. Încet, pe fața lui Jack apăru un zâmbet.

— *Asta-i*? strigă el. Mai poate vedea careva pe vreunul din ei? Doamne, doar nu-s deja morți cu toții? Rob?

— Nu mai e nimeni în viață pe-aici, îi răspunse prietenul său, de undeva din dreapta sa.

Jack se întoarse spre voce și prin ceață îl văzu pe Ecclestone stând de unul singur, după ce chiar și Oamenii Liberi din Kent se cam fereau de el. Era acoperit cu sângele altora, o siluetă roșie în vaporii învolburați. Jack se zgribuli, simțind mâini reci plimbându-i-se pe spate la vederea lui.

— N-are șeriful un cal alb pe scutul lui? strigă Paddy de undeva din stânga lui Jack.

— N-are drept să facă asta, însă am auzit și eu.

— Atunci e aici.

— Trăiește? întrebă Jack, însuflețit de speranță.

— Ar urla dacă ar trăi acum, cu o rană ca a lui. S-a dus, Jack.

— Ia-i capul. O să i-l înfigem în vârful unei prăjini.

— N-am să-i tai capul, Jack! răspunse Paddy. Ia-i scutul pentru afurisita ta de prăjină. E calul Kentului, nu-i așa? Asta va fi tot ce-ți trebuie.

Jack oftă, amintindu-și din nou că irlandezul avea niște scrupule cam ciudate pentru cineva cu trecutul său.

— Un cap trimite un mesaj mai puternic, Paddy. Am s-o fac eu. Du-te, adu o prăjină bună și ascute-o la un capăt. O să-i luăm și scutul, nicio grijă.

Lipsa unui dușman începea, încet, să fie înțeleasă de către oastea sa de zdrențăroși, așa că uralele izbucneau din loc în loc între ei, răsunând ciudat peste câmpuri și părând slabe și obosite, în pofida numărului lor. Jack păși peste zeci de cadavre pentru a ajunge la Paddy. Privi în jos, spre fața albă a unui om pe care nu-l văzuse niciodată și-și ridică toporul cu satisfacție, coborându-l în forță.

— Unde mergem mai departe, Jack? zise Paddy uimit, privind la toate cadavrele din jur.

Sângele clipocea pe lângă cizmele sale, amestecându-se cu apa de ploaie și noroiul.

— Mă gândesc că avem o armată adevărată, zise Jack gânditor. Una care a sângerat și-a mers mai departe. Sunt săbii de luat, la fel și zale și scuturi.

Paddy își ridică privirea de la trupul fără cap care fusese șeriful din Kent. Cu numai o zi înainte, șeriful fusese cineva temut peste tot pe cuprinsul comitatului. Irlandezul se uită spre Jack plin de uimire.

— Doar nu te gândești la Londra? Credeam că era doar vorbărie despre bătălii înainte. Una este să mături câteva sute dintre oamenii șerifului, Jack!

— Păi, am făcut-o, nu? De ce nu Londra, Paddy? Ne aflăm la vreo treizeci ori patruzeci de mile distanță, cu o *armată.* Trimitem câțiva băieți să cerceteze terenul, să vedem câți bravi soldați au ca să stea pe baricade. Îți spun, nu vom mai avea niciodată o asemenea șansă. Îi putem face să spele putina din toate curțile, poate, sau să ni-i dea nouă pe judecători să-i spânzurăm, așa cum i-au făcut fiului meu. Băiatul meu, Paddy! Crezi că am terminat cu asta? Cu un topor la gâtul lor, îi putem forța să schimbe legile care mi l-au luat de lângă mine. Am să te fac liber, Paddy Moran. Nu, lasă asta. Mai bine te fac un afurisit de conte.

•

William de la Pole păși cu grijă pe docuri, simțindu-și vânătăile și anii. Îl durea tot, deși nu fusese rănit. Încă-și mai amintea de vremurile când putea lupta ziua întreagă și apoi să doarmă ca lemnul, doar pentru a se trezi și lupta din nou. Pe atunci nu avea dureri la încheieturi sau o mână dreaptă, pe care-o simțea de parcă ar fi avut ceva ascuțit, care i se înfigea în umăr, sau că fiecare mișcare-i trimitea fiori în tot corpul. Își mai amintea că o victorie făcea să dispară toate, chiar și rănile mai mici. Cumva, când îți vedeai dușmanii morți sau fugind, corpul ți se vindeca mai repede, durerea fiind mai puțin crâncenă. Clătină din cap stând pe doc și privi spre orașul pescăresc, Folkestone, cenușiu și rece sub briza mării. Era mai greu când pierdeai. Totul era așa.

Sosirea corăbiei sale nu trecuse neobservată sau neremarcată de pescarii din oraș. Se adunaseră cu zecile pe străzile noroioase, și nu trecu multă vreme până când numele său ajunse să fie strigat între ei. William le vedea mânia și o înțelegea. Îl considerau responsabil pentru dezastrele de partea cealaltă a mării înguste a Mânecii. Nu-i învinovățea de nimic; se simțea la fel ca ei.

Pe mare era ceață în lumina dimineții reci. Nu putea vedea Franța, cu toate că orașul Calais ridicându-se în spatele său, ca și cum orașul-fortăreață s-ar fi aflat la un pas distanță de baltă. Era tot ce mai rămăsese, ultima posesiune engleză din Franța, în afara câtorva regiuni împădurite prin Gasconia, care însă nu vor supraviețui niciun an. Venise înapoi pentru a pregăti corăbiile care să-i aducă acasă pe răniții săi, ca și pentru nemernica obligație de a-i raporta regelui său victoria francezilor. William se frecă

apăsat pe față la acest gând, simțind țepii bărbii și frigul. Pescărușii se lăsau în picaj și străbăteau văzduhul peste tot în jur, iar vântul îl șfichiuia. Îi putea vedea pe pescari arătând în direcția lui și se întoarse spre micul grup de șase gărzi, oameni pe care îi adusese cu sine, cu toții învinși și obosiți, ca și el.

— Trei dintre voi să meargă și să ia caii din cală. Ceilalți, țineți-vă mâinile pe mânerul săbiilor. Nu am niciun chef să mă întind la vorbă cu oamenii furioși, nu astăzi.

Chiar pe când vorbea, micul grup de localnici se făcea tot mai mare pe măsură ce și alții ieșeau din hanuri și prăvăliile cu lucruri trebuincioase pentru navigație, înșirate pe malul mării, răspunzând veștilor cum că lordul Suffolk însuși era în oraș. Printre cei prezenți erau destui care se întorseseră acasă din Franța, în lunile precedente, apoi rămăseseră pe coastă fără niciun ban, neputând să meargă mai departe. Arătau ca niște cerșetori, ceea ce și deveniseră, zdrențăroși și murdari. Brațele lor subțiri se agitau prin aer, iar starea de spirit a mulțimii devenea tot mai îngrozitoare, cu fiecare minut. Gărzile lui William se foiau neliniștite, uitându-se unii la alții. Unul dintre ei îi apostrofă pe ceilalți să-și vină în fire și să se arate crânceni, iar alții doi puseră mâna pe mânerul sabiei, sperând să-i ferească Dumnezeu să fie atacați într-un port englez, după ce supraviețuiseră războiului din Franța.

Trecu ceva timp până reușiră să spargă compartimentele din lemn din măruntaiele corăbiei, să acopere ochii fiecărui armăsar și să-i aducă în siguranță peste pasarela îngustă până la docul din piatră. Atunci încordarea oamenilor lui William se diminuă, după ce fiecare cal fu înșeuat și pregătit.

Dincolo de pescăruși și pescari, un bărbat ieși în fugă dintr-o tavernă, trecând repede printre mulțimi și luând-o direct spre docuri. Două din gărzile lui William își scoaseră săbiile când se apropie, iar omul se opri derapând pe pietrele de pavaj, ridicându-și mâinile goale.

— *Pax,* băieți, *pax*! Nu sunt înarmat. Lord Suffolk?

— Eu sunt, răspunse William prudent.

Omul respiră ușurat.

— V-am așteptat acum două zile, domnule.

— Am fost întârziat, zise William iritat.

Retragerea sa la Calais fusese una dintre cele mai oribile experiențe din viața lui, având-i pe urme, tot timpul drumului, pe sulițașii francezi care

urlau. Jumătate din armata sa a fost măcelărită, însă nu-și abandonase arcașii, nici chiar atunci când părea că nu vor mai ajunge niciodată la fortăreață. Unii dintre ei luaseră caii fără stăpân sau alergaseră alături, ținându-se de scările harnașamentului. Era un mic motiv de mândrie în toată această cădere, însă William nu-i abandonase să fie torturați sau și sfârtecați de cavalerii francezi triumfători.

— Aduc un mesaj, domnule, de la Derihew Brewer.

William își închise o clipă ochii, frecându-și nasul cu mâna.

— Atunci, dă-mi-l.

Când bărbatul rămase tăcut, William își deschise ochii injectați și-l privi chiorâș.

— Ei?

— Domnule, cred că-i vorba de un mesaj privat.

— Tu doar… spune-mi-l, zise el, ostenit dincolo de orice închipuire.

— Mi s-a spus să vă avertizez că la Londra vă așteaptă acuzații de trădare, domnule. Sir William Tresham a trimis oameni la Portsmouth pentru a vă aresta. Trebuie să spun „e timpul să fugi, William Pole”. Îmi pare rău, domnule, însă acestea sunt exact cuvintele.

William se întoarse spre calul său și verifică cureaua de pe burtă, având o expresie încrâncenată, bătând animalul pe crupă, apoi strângând-o cu grijă. Servitorul și gărzile sale așteptau cu toții să spună ceva, însă-și puse piciorul în scară și încălecă, aruncând o privire scurtă mulțimii, care încă nu îndrăznise să se apropie și să-l amenințe de-a binelea. Își așeză teaca sabiei cu grijă de-a lungul piciorului și apucă hățurile, înainte de a se uita spre gărzile sale.

— Ce-i? întrebă.

Gărzile priviră neajutorate spre el. Cel mai apropiat soldat își drese glasul.

— Ne întrebam ce intenționați să faceți, lord Suffolk. Sunt vești grave.

— Intenționez să-mi respect misiunea! zise William răstit. Intenționez să mă întorc la Londra. Acum, încălecați, până nu ajung pescarii ăștia să prindă curaj.

Mesagerul se văicări, însă William îl ignoră. Veștile-l dezgustaseră, dar, de fapt, acestea nu schimbau nimic, indiferent ce-ar fi putut crede Derry. William strânse din fălci, în vreme ce oamenii săi încălecau. Nu se va comporta ca un laș. Își ținea spatele țeapăn, luând-o la pas, *mergea* cu

calul, pentru Dumnezeu, trecând pe lângă pescari. Au fost aruncate câteva pietre, însă nu l-a atins niciuna.

•

Thomas Woodchurch privi cum ducele de Suffolk trecea călare. Îl mai văzuse pe William de la Pole înainte, de la distanță, și cunoștea acel păr de culoarea fierului și ținuta dreaptă, cu toate că nobilul pierduse destul din greutate de atunci. Thomas se încruntă când un prostănac aruncă cu piatra. Expresia sa furioasă fu observată de câțiva pescari din apropiere, care priveau procesiunea.

— Nu te teme, amice, strigă unul dintre ei. Bătrânul Jack Cade o să pună laba pe el. Dumnezeu mi-e martor.

Thomas se întoarse brusc spre cel care vorbise, un bătrân cu părul cărunt, cu mâini păroase și brațe însemnate de cicatricile albe provocate de plasele de pescuit.

— Jack *Cade*? întrebă el neîncrezător, apropiindu-se cu un pas.

— El, are o armată de oameni liberi. Ți-l vor învăța ei minte pe domnu' ăsta dichisit, cu nasu pe sus, în vreme ce alți oameni mai dă treabă flămânzesc.

— Cine-i Jack Cade? întrebă Rowan.

Tatăl său nu-l băgă în seamă, întinzând mâna și apucându-l pe pescar de umăr.

— Cum adică, o armată? Jack Cade din Kent? Știam, cândva, pe unul cu numele ăsta.

Pescarul își ridică sprâncenele groase și zâmbi, dezvăluind doar vreo doi dinți pe întinderea gingiilor maronii.

— Am văzut noi câțiva de-au venit să i se alăture, luna trecută, sau așa ceva. Unii dintre noi tre' să iasă la pescuit, da' dacă ești pus pe spart capete, Cade te ia.

— Unde-i? întrebă Thomas, întărindu-și strânsoarea pe brațul omului când acesta încercă să și-l tragă, însă fără a izbuti.

— Ie o nălucă, amice. Nu-l vei găsi, dacă nu vrea iel. Du-te 'nspre vest, apoi la nord, eu așa am auzit. Ie prin păduri, p-acolo pe undeva, omorând baili și pe oamenii șerifului.

Thomas înghiți cu greu. Rana de la buză încă-l durea, vindecarea fiind încetinită de foame și de dormitul în fiecare noapte pe țărm, în vânt și ploaie. El și Rowan mâncau mațe de pește, puse la fript pe focul aprins din

lemne aduse de apă ori orice altceva puteau găsi. Nu avea nici măcar o para să-i trimită o scrisoare nevestei sale și fiicelor, iar dacă ar fi avut, ar fi cumpărat ceva de mâncare cu ea. Ochii-i străluceau, ca și cum febra i s-ar fi întors.

— Mesagerul acela, Rowan. A venit călare pe cal, nu?

Rowan deschise gura să răspundă, dar tatăl său deja o luase spre taverna unde-l văzuseră pe om venind. Thomas trebui să bumbăcească un băiat de la grajduri să le aducă armăsarul, însă el și fiul lui erau slabi, iar animalul, hrănit cu orz, putea să-i ducă pe amândoi. Trecură de mesagerul stupefiat, care tocmai se întorcea de la tavernă. Pescarii râseră în hohote la vederea expresiei uluite a omului, când acesta își văzu calul îndepărtându-se, bătându-se pe genunchi și ținându-se unii de alții ca să nu cadă.

CAPITOLUL 21

În apartamentul său din Turnul Alb, Derry se deșteptă și înșfăcă mâna care-l atinsese pe umăr. Înainte chiar să se trezească pe de-a-ntregul, scosese un pumnal în fața uluită a servitorului său, lăsând o adâncitură pe obrazul acestuia, sub ochi. Pe cât de repede se mișcase, îi trebui ceva timp să-și dea seama că nu era atacat și puse pumnalul deoparte, mormăind o scuză. Mâinile servitorului său tremurau în timp ce omul aprindea o lumânare, punând-o sub o pâlnie din sticlă pentru a împrăștia mai multă lumină.

— Îmi pare rău, Hallerton, sunt… nu sunt chiar în apele mele în acest moment. Văd numai asasini peste tot.

— Înțeleg, domnule, răspunse Hallerton, încă alb la față de frică. Nu v-aș fi trezit, dar ați spus să vin dacă apar vești despre lordul Suffolk.

Servitorul vârstnic se opri când Derry își roti picioarele peste pat și se ridică. Era îmbrăcat cu totul, după ce se prăbușise între pături cu doar câteva ore mai înainte.

— Și? Zi tot, omule! Care-s veștile?

— A fost înhățat, domnule. Arestat de oamenii cardinalului Beaufort în timp ce încerca să se prezinte în fața Parlamentului.

Derry clipi, cu mintea încă încețoșată de somn.

— Of, pentru *numele* lui Dumnezeu! Doar i-am trimis un avertisment, Hallerton! La ce Dumnezeu se gândea când și-a zis să vină la Londra?

Se frecă la ochi, cugetând.

— Știm unde a fost dus?

Servitorul său clătină din cap, iar Derry se încruntă, chibzuind intens.

— Adu-mi un lighean cu apă și oala, da?

— Da, domnule. Vreți să vă bărbieresc în această dimineață?

— După cum îți tremură mâinile? Nu, nu astăzi. Am să mă bărbieresc singur, am să mă primenesc pentru prezidentul Camerei, Tresham. Trimite un mesager la biroul său din Westminster pentru a mă anunța. Nu-i nicio îndoială că bătrânul păianjen e deja în picioare și activ încă de dimineață. E încă dimineață?

— Da, domnule, răspunse Hallerton, căutând sub pat oala din porțelan care aștepta acolo, deja pe-un sfert plină cu urină maronie.

Derry bodogăni ceva în barbă. Se băgase în pat la prima geană de lumină apărută pe cer. I se părea că doar a ațipit puțin, însă trebuia să fie vigilent, altfel Tresham și Beaufort vor avea țapul ispășitor dorit. Ce *crezuse* William dându-se de bunăvoie pe mâna lor? Problema era că Derry îi cunoștea prea bine mândria. Suffolk n-ar fi fugit nici chiar de acuzațiile de înaltă trădare. În felul său, William era mult mai aproape de un miel nevinovat decât regele însuși, însă acum era înconjurat de lupi. Derry nu avea iluzii legate de gravitatea acuzațiilor. Prietenul său va fi făcut bucăți, dacă nu-l va salva Derry.

— Nu te mai moșmondi atât cu afurisita de oală, Hallerton! Și uită de Tresham. Unde-i regele acum, dimineața?

— În camerele sale, aici, domnule, răspunse servitorul său, îngrijorat de buimăceala stăpânului său. Rămâne în pat și servitorii săi spun că încă suferă de fierbințeală. Cred că soția lui e cu el sau prin apropiere.

— Bine. Anunță-mă la el atunci. Am nevoie de sprijin direct, dacă este să găsesc o cale de scăpare pentru William. Du-te, omule! Nu trebuie să stai aici și să mă vezi cum mă piș.

Derry puse oala peste pături și se ușură în ea. Hallerton plecă repede, chemând alți servitori să vină și să-l slujească pe șeful spionilor. Coborî în goană treptele Turnului Alb și apoi traversă pajiștea liberă de dincolo de turn, încetinind doar puțin când trecu de șiruri de soldați în marș, puternic înarmați. Turnul Londrei era un labirint de clădiri și cărări, iar Hallerton

transpirase deja când ajunse în fața camerelor private ale regelui și anunță servitorilor de acolo sosirea iminentă a stăpânului său. Încă se mai ciorovăia cu *stewardul* dormitorului regal, când Derry sosi gâfâind în spatele lui.

— Master Brewer! zise tare *stewardul* regelui. Tocmai îi explicam servitorului dumitale că Alteța Sa Regală, regele Henric, nu se simte bine și nu poate fi deranjat.

Derry trecu de amândoi, pur și simplu, punând o mână în pieptul *stewardului* regal, pentru a-l țintui de perete. Doi soldați cu expresii dure îl priviră venind și i se puseră dinadins în cale. Derry se gândi, brusc, la încercarea lordului York de a-l vedea pe rege la Windsor și aproape că izbucni în râs.

— Dați-vă la o parte, băieți. Am ordine clare de a mi se permite să ajung la rege, zi și noapte. Mă cunoașteți și știți că-i adevărat.

Soldații se foiră nervoși. Priveau în spatele lui Derry, spre *stewardul* regelui, care-și încrucișase brațele în semn clar de refuz. Era un impas și Derry se întoarse ușurat, la auzul glasului unei femei cu un etaj mai sus.

— Ce se întâmplă? Dumneata ești, Master Brewer? strigă Margaret, aproape coborând pe treptele din lemn de stejar, uitându-se spre grupul de bărbați adunați acolo.

Era desculță, îmbrăcată într-o cămașă de noapte albă și lungă, cu părul despletit. După o clipă de uimire, toți bărbații coborâră privirile spre cizmele lor, rușinați de faptul că regina se afla într-o asemenea postură.

— Înălțimea Voastră, eu nu…, începu *stewardul* regelui, încă ținându-și privirea pironită în jos.

Derry îi acoperi vorbele, simțind, dintr-odată, că timpul îi presa acum pe toți.

— Suffolk a fost arestat, doamnă. Trebuie să vorbesc cu regele.

Margaret deschise gura surprinsă, iar *stewardul* regelui se opri din vorbit. Regina băgă de seamă îngrijorarea lui Derry și luă o decizie rapidă.

— Mulțumesc, domnilor, zise Margaret, tăindu-le clar avântul. Vino, Master Brewer! Îl voi trezi pe soțul meu.

Derry era mult prea îngrijorat ca să se bucure de această mică victorie asupra *stewardului* regelui și urcă tropăind treptele în urma lui Margaret. În timp ce străbăteau un coridor lung, trecu de încăperi care puțeau a chimicale amare. Derry se înfioră pe măsură ce aerul părea că se îngroașă.

Camerele regelui miroseau a boală și-și ținu răsuflarea ca să evite să tragă în piept prea mult aer rău.

— Așteaptă aici, Master Brewer, zise Margaret. Am să văd dacă s-a sculat.

Intră în încăperile private ale regelui, iar Derry fu lăsat să aștepte pe coridor. Observă încă doi soldați care-l priveau bănuitori de la capătul celălalt, însă permisiunea dată de Margaret îl ferea de orice acțiune de-a lor. Îi ignoră.

Când ușa se deschise din nou, Derry își pregătise argumentele. I-au rămas cu toate în gât când dădu cu ochii de chipul palid al regelui, stând așezat în pat, pieptul său slab și alb înfășurat într-o mantie. Derry își mai putea aminti încă trupul ca de taur al tatălui băiatului și-l copleși tristețea când închise ușa și se află față-n față cu regele Henric.

Derry îngenunche, cu capul plecat. Margaret era acolo, privindu-l cu mâinile împreunate strâns și așteptând ca Henric să-i acorde atenție șefului spionilor săi. Când tăcerea rămase netulburată, ea fu cea care vorbi în cele din urmă:

— Te rog, ridică-te Master Brewer. Spuneai că lordul William a fost arestat. Sub ce acuzație?

Derry se ridică încet și îndrăzni să se apropie cu un pas. Fără a-și desprinde privirea de la rege, răspunse căutând o scânteie de viață care să-i arate că Henric era conștient și că înțelegea.

— Pentru înaltă trădare, doamnă. Oamenii cardinalului Beaufort l-au arestat când s-a întors din Kent, azi-noapte. Sunt sigur că Tresham este în spatele acestui act. Mi-a spus despre asta acum câteva zile. I-am răspuns că este o acuzație care poate duce numai la dezastru.

Se apropie și mai mult, la un braț distanță de rege.

— Înălțimea Voastră? Nu putem îngădui ca William de la Pole să ajungă la judecată. Simt că este mâna lui York în asta. Tresham și Beaufort îl vor interoga pe lordul Suffolk. Pentru o astfel de acuzație nu există niciun fel de protecție. Vor insista să-și dovedească adevărul, supunându-l la cazne.

Așteptă o reacție, însă ochii lui Henric rămaseră goi și inexpresivi. Pentru o clipă, Derry crezu că văzuse ceva ca un semn de compasiune, deși s-ar fi putut foarte bine să-și fi imaginat doar asta.

— Înălțimea Voastră? zise el din nou. Mă tem că aceasta este o uneltire îndreptată spre familia regală însăși. Dacă-l vor obliga pe lordul Suffolk să

dezvăluie detaliile armistițiului cu Franța, va spune adevărul, că acesta a fost un ordin regal. După pierderile de acolo, o recunoaștere a acestui lucru va folosi cauzei lor, Înălțimea Voastră.

Inspiră scurt, pregătindu-se să pună o întrebare jenantă:

— Înțelegeți, Înălțimea Voastră?

Un timp, se gândi că regele nu va răspunde, dar Henric oftă și glăsui, cu vocea împleticită:

— William nu mă va trăda, Master Brewer. Dacă acuzația este falsă, ar trebui să fie eliberat. Așa este?

— Așa este, Înălțimea Voastră! Încearcă să-l învinovățească și să-l ucidă pe lordul Suffolk, pentru a contracara gloatele din Londra. Vă rog, știți că William nu poate ajunge la judecată.

— La judecată? Foarte bine, Master Brewer. Știu…

Vocea regelui pieri, iar el făcu ochii mari. Derry își drese glasul, însă chipul rămase tot neclintit și tras, ca și cum spiritul lui călăuzitor fusese înăbușit.

— Înălțimea Voastră? rosti Derry, ridicând, buimăcit, privirea spre Margaret.

Ea clătină din cap cu ochii plini de lacrimi strălucitoare. Momentul trecu, iar Henric păru că-și revenise, clipind și zâmbind ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Sunt obosit acum, Master Brewer. Aș vrea să dorm. Doctorul cel învățat spune că trebuie să dorm, dacă vreau să mă fac bine din nou.

Derry privi spre Margaret și-i descifră suferința pe când se uita spre soțul ei. Era un moment șocant de intimitate și-l surprinse să vadă acolo și dragoste. Pentru o clipă, privirile li se întâlniră.

— Ce dorești din partea regelui, Master Brewer? întrebă încet Margaret. Poate porunci eliberarea lui William?

— Ar putea, dacă ar ține seama de ea, zise Derry, frecându-se la ochi. N-am nicio îndoială că aplicarea ordinului ar fi întârziată sau William ar fi dus în cine știe ce colțișor întunecat, unde nu pot ajunge la el. La Westminster, Tresham și Beaufort au puteri foarte mari, dar numai pentru că Parlamentul plătește gărzile. Vă rog, doamnă, lăsați-mă să mă gândesc doar o clipă. Nu-i suficient să fie trimis un ordin scris pentru a-l pune în libertate.

Detesta să vorbească despre Henric cât timp omul se afla chiar acolo și-l privea ca pe un copil încrezător, însă nu se putea face nimic.

— Înălțimea Sa Regală se simte destul de bine ca să se poată deplasa? Dacă regele ar lua o ambarcațiune spre Westminster, ar putea intra în celule și nimeni n-ar îndrăzni să-l oprească. L-am putea elibera pe William astăzi, înainte să-i poată face prea mult rău.

Spre părerea sa de rău, Margaret clătină din cap, întinzându-se ca să-l atingă pe Derry pe umăr, apoi îl trase deoparte. Henric întoarse capul uitându-se după ei, zâmbind nevinovat.

— Suferă de… această… lipsă de claritate de zile în șir. În această clipă, este așa cum îl văd de un timp, șopti Margaret. Trebuie să mai existe o cale de a-l scoate pe William din ghearele lor. Ce-i cu lordul Somerset? Este sau nu la Londra? El și cu William sunt prieteni. Somerset n-ar îngădui ca William să fie torturat, indiferent ce acuzații i s-ar aduce.

— Aș vrea să fie atât de simplu. L-au înhățat, Maiestatea Voastră! Nici nu-mi vine să cred că a putut fi atât de neghiob încât să se predea lor de unul singur, dar îl cunoașteți pe William. Îi cunoașteți simțul onoarei și mândria. I-am dat șansa de a fugi, în schimb a venit de bunăvoie, crezând că temnicerii săi sunt și ei oameni de onoare. Nu sunt, doamnă. Îl vor doborî fie pe lordul puternic care-l susține pe rege, fie… chiar pe rege. Încă nu știu precis ce intenții au, dar William…

Vocea-i pieri, străfulgerat de un gând nou.

— *Există* o cale pentru evitarea procesului, cred! Așteptați… da. Nu-l pot interoga dacă-și recunoaște imediat vina, pentru toate acuzațiile.

Fruntea lui Margaret se încreți ascultându-l.

— Dar asta nu le-ar conveni de minune, Master Brewer? Cu siguranță, asta-i ceea ce vor acest Tresham și cardinalul Beaufort.

Spre nedumerirea ei, îl văzu pe Derry zâmbind, cu ochii strălucind. Nu era o expresie plăcută.

— Așa ar fi, deocamdată. Mi-ar mai da ceva timp, care-mi lipsește deocamdată. Trebuie să aflu unde l-au închis. Trebuie să ajung la el. Înălțimea Voastră, mulțumesc. Îl voi aduce pe lordul Somerset de-acasă de la el. Știu că mă va ajuta și are propriii săi soldați. Numai rugați-vă ca William să nu fi fost deja torturat, pentru onoarea lui și afurisita lui de mândrie.

Îngenunche din nou lângă patul suveranului său, plecându-și capul pentru a i se adresa încă o dată lui Henric:

— Înălțimea Voastră? Palatul dumneavoastră de la Westminster se află la doar o scurtă plimbare cu barca. L-ar ajuta pe William dacă ați veni acolo. M-ar ajuta și pe mine.

Henric clipi spre el.

— Nicio bere de la dumneata, Brewer? Ei? Doctorul Allworthy zice că trebuie să dorm.

Derry închise ochii neputincios.

— După cum spuneți, Înălțimea Voastră. Dacă nu vă deranjează, am să plec acum.

Regele Henric făcu un semn cu mâna. În timpul plecăciunii adresate reginei, aceasta observă că Derry era tensionat și alb ca varul. Apoi șeful spionilor ieși în fugă, tropăind.

•

Aflat în Turnul Bijuteriei, peste drum de Palatul Westminster, William măsura camera în lung și-n lat, făcând ca dușumelele groase din stejar să scârțâie la fiecare pas. În încăpere era frig și nu se mai găsea nimic altceva decât un scaun și o masă, plasată în așa fel încât lumina să cadă pe ea. O parte din el considera că se cuvenea să fie ținut în acest fel. Fusese incapabil să oprească oștirea franceză. Cu toate că oamenii săi dogiseră și măcelăriseră mii de francezi, tot fuseseră obligați să se retragă spre Calais, pas sângeros cu pas sângeros. Înainte de a pleca, își văzuse oamenii ridicând porțile Calaisului, închizând străvechile herse[17] și înghesuind arcași pe metereze. William zâmbi obosit, ca pentru sine. Cel puțin, salvase arcașii. Restul îi cădea lui în spate. Nu opusese nicio rezistență când veniseră oamenii lui Tresham să-l aresteze. Gărzile lui puseseră mâna pe săbii, la rândul lor, însă el dezaprobase din cap și plecase în liniște. Un duce se bucura de protecția regelui însuși, iar William știa că va avea șansa să respingă acuzațiile împotriva sa.

Uitându-se pe fereastră, putea vedea atât palatul regelui, cât și vechea abație, cu a sa octogonală Chapter House. Camera Comunelor se reunea acolo, sau în Painted Chamber[18], la palat. William auzise că se vorbea să li se dea un loc permanent pentru dezbaterile lor, însă mereu apăreau chestiuni mai urgente decât locurile calde pentru oamenii din comitate. Se frecă la tâmple, simțind tensiune, dar nici urmă de frică. Numai un orb n-ar fi observat furia și amenințarea violențelor văzute după ce ajunsese pe pământul său natal. Călărise repede prin Kent, în același timp și pe aceleași

cărări cu trupe importante de soldați. Când oprise pentru a înnopta la un han de la răscruce, nu auzise altceva decât relatări despre Jack Cade și oștirea sa. Proprietarii hanului aruncaseră ocheade ostile spre William pe tot parcursul serii, dar fie că-l recunoscuseră sau nu, nimeni nu îndrăznise să-i întrerupă drumul spre capitală.

Întorcându-se de la fereastră, William își reluă mersul în sus și-n jos, ținându-și mâinile strâns la spate. Acuzațiile erau o farsă pentru oricine știa ce se petrecuse cu adevărat în acel an și-n cel de dinainte. Era sigur că acestea nu vor rezista, nu după ce regele va fi informat. William se întreba dacă Derry Brewer aflase de încarcerarea sa. După avertismentul pe care-l primise, pe William îl amuzase gândul la dezgustul lui Derry față de decizia sa de a reveni oricum acasă, însă nu avusese, de fapt, de ales. William se îndreptă de spate. Era comandantul soldaților englezi din Franța și duce al Coroanei. Cu toate dezastrele pe care le văzuse, nimic nu schimba asta. Se trezi gândindu-se la soția sa, Alice. Nu putea afla nimic, în afară de cele mai rele zvonuri. Se întrebă dacă temnicerii săi i-ar permite să le scrie ei și fiului său, John. Nu voia să fie îngrijorați.

William se opri din mersul său lent, auzind glasuri bărbătești la etajele de jos. Gura i se întinse într-o expresie fermă, iar nodurile degetelor se albiră pe mâinile sale strâns împreunate. Rămase așteptând la capătul treptelor, de parcă ar fi păzit încăperea. Fără să-și dea seama, mâna sa dreaptă coborî spre locul gol unde i-ar fi stat, de obicei, sabia.

Richard de York conduse alți doi oameni pe scări în sus debordând de energie tinerească. Se opri cu mâna pe balustradă la vederea lui Suffolk, stând înaintea lor ca și cum i-ar fi putut ataca în orice clipă.

— Liniștește-te, William, zise York încet, intrând în încăpere. Ți-am spus în Franța că ți s-a întins o cupă cu otravă. Chiar ai crezut că aș dispărea în liniște în Irlanda, în vreme ce în absența mea s-ar desfășura evenimente importante? N-aș prea crede. Am fost ocupat în aceste câteva luni. Cred însă că ai fost și mai ocupat decât mine, deși poate nu cu rezultate atât de strălucite.

York traversă încăperea pentru a se uita afară, la soarele care răsărea și la cețurile risipindu-se în jurul Westminsterului. În spatele lui, Sir William Tresham și cardinalul Beaufort pășiră în interiorul turnului. York flutură două degete spre ei, fără a privi în direcția lor.

— Desigur, îi cunoști pe Tresham și Beaufort. Îți sugerez să asculți ce au de spus, William. Acesta-i cel mai bun sfat pe care pot să ți-l dau.

York zâmbi subțire, bucurându-se de priveliște. Era ceva ce-i plăcuse întotdeauna la locurile aflate la înălțime, ca și cum Dumnezeu ar fi fost mai aproape decât oamenii de jos.

William observase, bineînțeles, spada lui York, la fel și pumnalul „cu boașe”[19], înfipt la centură, ținut strâns la locul său cu cele două testicule din lemn șlefuit. Era o armă pentru înjunghiat, cu lama lungă și îngustă. William se îndoia că York era atât de smintit încât să-i permită să vină în apropierea oricăreia dintre arme, însă măsură distanțele chiar și așa. Nici Tresham, nici cardinalul Beaufort nu erau înarmați, din câte putea vedea, însă William știa că era la fel de bine întemnițat ca oricare alt nemernic din celulele Palatului Westminster sau din Turn. Gândul îl făcu să se desprindă din contemplare.

— De ce n-am fost dus în Turnul Londrei? Sub acuzația de înaltă trădare? Mă întreb, Richard, dacă nu cumva pentru că știi că acestea au un fundament șubred? Nu am făcut nimic de capul meu. N-a fost niciodată posibil ca un *singur* om să poată pune la cale un armistițiu cu Franța, indiferent cum s-a terminat acesta.

Își aminti dintr-odată de Derry Brewer și clătină din cap, sătul de toate aceste jocuri și promisiuni.

Nu-i răspunse nimeni. Cei trei bărbați așteptară răbdători, până când doi soldați zdraveni urcară încet treptele. Purtau cămăși de zale și niște tunici murdare, ca și cum ar fi fost aduși de la alte treburi. William observă că duceau un sac murdar, din pânză groasă. Zornăi când îl așezară pe podeaua din lemn, apoi soldații rămaseră în poziție de drepți.

Cardinalul Beaufort își drese glasul, iar William se întoarse spre el, ascunzându-și dezgustul. Fratele bunicului regelui privea scena cu creștetul său ras și degetele sale lungi, albe, împreunate ca și cum s-ar fi rugat. Cu toate astea, omul fusese lord cancelar sub doi regi și se trăgea direct din Eduard al III-lea, prin John de Gaunt. Beaufort fusese cel care o condamnase pe Ioana d’Arc la moarte pe rug, iar William știa că bătrânul nu avea niciun strop de bunătate în el. Bănuia că, dintre cei trei, Beaufort era adevăratul său temnicer. Prezența lui York era o declarație limpede asupra adevăratelor loialități ale cardinalului. William nu-și putu ascunde

rânjetul, când Beaufort vorbi cu glasul său devenit blajin după decenii de rugăciune și vin cu miere.

— Ești acuzat de cele mai grave crime, lord William. Mă gândeam că o atitudine de umilință și penitență te-ar prinde mult mai bine decât această fanfaronadă deșartă. Dacă ești adus la judecată, mă tem că nu mă îndoiesc de rezultat. Sunt prea mulți martori dispuși să vorbească împotriva ta.

William se încruntă, iar cei trei schimbară priviri între ei. Beaufort continuă. Discutaseră soarta lui înainte, acest lucru era cât se poate de evident. Își încleștă falca, hotărât să reziste uneltirilor lor.

— Numele tău apare pe toate documentele de stat, domnule, zise Beaufort. Armistițiul eșuat, documentele originale de căsătorie de la Tours, ordinele pentru apărarea Normandiei împotriva incursiunilor franceze. Oamenii din Anglia strigă după dreptate, lord Suffolk, iar dumneata trebuie să răspunzi cu viața pentru trădările tale.

Cardinalul avea acea moliciune albicioasă a pielii pe care William o mai văzuse și înainte, de la viața petrecută în abații la liturghii. Însă ochii negri erau duri pe când îl cântăreau și-l găsiră vinovat. Suffolk îi înfruntă privirea, arătându-și disprețul. Beaufort clătină întristat din cap.

— Ce an rău a fost, William! Te cunosc drept un om de ispravă, unul pios. Aș vrea să nu se fi ajuns la asta. Totuși, trebuie respectate legile. Am să-ți cer să-ți mărturisești crimele. Fără îndoială vei refuza și atunci colegii mei și cu mine ne vom retrage. Vei fi legat de acel scaun, iar acești doi oameni te vor convinge să semnezi cu numele tău pentru păcatul de moarte al trădării.

Ascultând glasul molatic și monoton, William înghiți cu noduri, inima bătându-i să-i spargă pieptul. Certitudinile sale se prăbușeau. York zâmbea prefăcut, fără a privi spre el. Cel puțin, Tresham părea stânjenit, însă nu existau îndoieli privind hotărârea lor. William nu se putu abține să nu se uite spre sacul din pânză groasă, așezat acolo, ghicind pentru prima dată cam ce unelte se aflau înăuntru.

— Cer să vorbesc cu regele, zise William, bucuros că vocea lui fusese calmă și, aparent, netemătoare.

Când răspunse Tresham, vechiul său ton avocățesc era cât se poate de sec, ca și cum ar fi discutat despre vreun aspect dificil al legilor.

— Mă tem că o acuzație de înaltă trădare nu permite acest lucru, domnule, zise el. Vei înțelege că aceluia care a uneltit *împotriva* Coroanei

nu i se permite apropierea de suveran. Mai întâi, trebuie să fii supus interogatoriului. Când toate detaliile… și toți complicii tăi vor fi numiți, vei semna mărturisirea. După aceea vei fi adus la judecată, cu toate că, după cum știi, asta nu va fi decât o formalitate. Regele nu va fi implicat aici în niciun stadiu, domnule, afară doar dacă nu va alege să asiste la execuția ta.

— Doar dacă…, zise York.

Se opri, privind afară, spre Westminster.

— Afară doar dacă pierderea Franței n-ar putea fi pusă chiar în cârca regelui însuși, William. Tu și eu știm amândoi adevărul despre asta. Spune-mi, câți oameni au venit la chemarea ta pentru a-ți susține trupele din Normandia? Câți au stat alături de tine împotriva regelui francez? Cu toate astea, există opt *mii* de soldați în comitatele din jurul Londrei, William, cu toții fiind prezenți ca să ușureze spaima regelui de răzmerițe. Dacă toți acești oameni ar fi fost lăsați să traverseze marea în Franța, atunci când aveai nevoie de ei, crezi că ai mai fi acum aici? Am mai fi pierdut noi Normandia, dacă ai fi avut doisprezece mii de oameni pe câmpul de luptă?

William îi aruncă lui York o căutătură urâtă, furia crescând în el pe măsură ce-și dădea seama unde voia să ajungă.

— Henric este regele meu *uns,* domnul meu York, spuse el încet și apăsat. Nu vei avea din parte-mi acele acuzații jalnice, dacă asta urmărești. Nu-i căderea mea să judec acțiunile regelui Angliei, nici ale tale, nici ale cardinalului, *unchiul* său, nici ale lui Tresham, cu toate aceste chichițe avocățești. Înțelegi?

— Da, înțeleg, zise York, oferindu-i un zâmbet ciudat. Înțeleg că există numai două căi, William. Ori te pierde regele, pe tine, cel mai puternic dintre susținătorii săi, ori… va pierde *totul.* În orice caz, regatul și reputația mea se vor întări considerabil. Admite adevărul, Suffolk! Regele-i un băiat mult prea slab și bolnav ca să domnească. Nu sunt primul care spune asta și, crede-*mă,* se șușotește același lucru în fiecare cătun, târg și oraș din toată Anglia. Pierderile din Franța n-au făcut decât să confirme ceea ce unii dintre noi știam încă de când era copil. Am așteptat, William! Din respect și fidelitate față de tatăl lui și față de Coroană, am așteptat. Și uite unde ne-a adus!

York se opri, regăsindu-și din nou calmul:

— Să se audă aici și pentru tine, William. Asumă-ți vinovăția de unul singur și mori, sau declară-ți regele drept autorul acestei înfrângeri. Este

alegerea ta, pentru mine n-are importanță.

William dădu înapoi înaintea triumfului otrăvitor al lui York, sprijinindu-se cu mâna de masă.

— Înțeleg, spuse el, cu un glas sumbru.

După spusele lui York, n-avea absolut nicio șansă. Se așeză la masă. Mâinile îi tremurau când le puse pe lemnul lustruit.

— Nu voi recunoaște trădările pe care nu le-am comis. Nu-l voi pomeni pe regele meu și pe nimeni altcineva. Torturați-mă, dacă trebuie; nu va însemna nimic. Și să vă ierte Dumnezeu, pentru că eu n-am s-o fac.

Exasperat, York le făcu semn celor doi soldați. Unul dintre ei se lăsă lângă sacul său și începu să-l despăturească, dezvăluind șirurile ordonate de clești, sule și fierăstraie din interior.

CAPITOLUL 22

Derry știa că mai mult de treizeci dintre cei cincizeci și cinci de lorzi ai Angliei aveau proprietăți în apropierea centrului Londrei. În decurs de o oră sau două, ar fi putut nota fiecare casă, la fel și bărbații și femeile care lucrau pentru ei. Și totuși, Somerset era prietenul personal al lui William. Și mai important, Derry știa că se afla în Londra în acea zi, și nu pe la vreuna dintre proprietățile din sud-vest. Un alt barcagiu de pe Tamisa aproape își dădu sufletul trăgând la vâsle pentru a ajunge la casa de lângă râu a lui Somerset, vâslind până la debarcaderul lat. Derry mai că nu ajunsese să fie omorât de gărzile lui Somerset, până nu se identificase acolo, gonind împreună cu oamenii săi prin grădini. Somerset scria scrisori și se ridică să asculte, ținând o pană între degete. Cu toate că fiecare clipă care trecea era un chin, Derry făcu eforturi să explice limpede ce-i trebuia. Pe la jumătatea discursului, contele scund îl bătu pe spate și-și strigă servitorii.

— Spune-mi restul pe drum, Brewer, zise repede Somerset, mergând spre debarcader.

Contele avea patruzeci și patru de ani, fără niciun gram în plus de carne pe trup, având energia unui om cu douăzeci de ani mai tânăr. Derry cu greu ținea pasul cu el și, în pofida staturii mici a contelui și a aspectului său prietenos, observă cum săreau gărzile lui Somerset când acesta le dădea

ordine. Ambarcațiunea personală a contelui era împinsă cu prăjina de-a lungul râului, la nicio oră de la sosirea lui Derry.

Traseră la mal la docul de la Westminster, iar Derry, abia trăgându-și sufletul, numără oamenii adunați de Somerset. Se părea că era acolo întreaga sa gardă personală. Împreună cu ei, în ambarcațiune, erau șase oameni, în vreme ce altor doisprezece li s-a spus să se grăbească pe drum și să-și facă apariția la Westminster cât de repede puteau. Goniseră două mile dând ocol cotului râului care curgea prin Londra, afundându-se pe străzi jegoase, pentru a sosi împroșcați cu noroi și gâfâind, la foarte scurt timp după ce se arătase barca stăpânului lor.

Fără voia sa, Derry era impresionat. Somerset făcuse spume de indignare numai la gândul vreunei amenințări la adresa prietenului său și, cu toate astea, se întoarse spre Derry cu o expresie întrebătoare, pe când se îndreptau spre poarta dinspre râu a palatului.

— Stai pe-aproape, domnule, dacă se poate, zise Derry. Voi avea nevoie de autoritatea dumitale pentru asta.

Să aibă optsprezece oameni înarmați în spatele său era plăcut și îngrijorător în același timp. Nu era cu totul imposibil ca Parlamentul să reacționeze prost la o invazie armată în sanctuarul său. Derry își simțea inima bătând puternic, de nerăbdare, la apropierea de primele gărzi care deja strigau după superiorii lor și-și agitau sulițele și săbiile. Somerset își întoarse gâtul făcând un gest scurt, expresia lui vădind că era atât încrezător, cât și nerăbdător. Cei doi bărbați erau din lumi cu totul diferite, însă, cu William de la Pole aflat în pericol, amândoi se pregăteau să se avânte în luptă.

•

Margaret își auzi numele strigat tocmai când se afla în miezul unei alte conversații furioase cu doctorul regelui. O întrerupse pe loc, alergând înapoi spre camerele soțului ei. Icni când îl văzu pe Henric cu picioarele pe podea și două cizme pregătite să fie încălțate. Își trăsese o cămașă albă, lungă peste pieptul osos și găsise ciorapi lungi din lână.

— Margaret? Poți să mă ajuți cu astea? Nu reușesc să mi le pun.

Ea îngenunche repede, smucind lâna groasă în sus, pe picioarele lui, înainte de a lua una dintre cizme, apoi îi băgă piciorul în ea.

— Te simți mai bine? zise ea, uitându-se în sus spre el.

Sub ochii lui erau cearcăne întunecate, însă părea mult mai activ decât fusese zile în șir.

— Ceva mai bine, cred. Derry a fost aici, Margaret. Voia să vin la Westminster.

Fața ei se încruntă și-și ascunse strâmbătura, plecându-și capul și concentrându-se asupra celei de-a doua cizme.

— Știu, Henric. Eram cu tine când a venit. Te simți destul de bine să te ridici?

— Cred că da. Aș putea lua o barcă și asta n-ar fi cine știe ce efort, cu toate că râul este rece. Vrei să le spui servitorilor să-mi aducă pături? Trebuie să fiu bine înfofolit ca să mă apăr de vânt.

Margaret termină de tras cea de-a doua cizmă și se frecă la ochi pentru a-și limpezi privirea. Soțul ei întinse mâna și-l ajută să se ridice în picioare, trăgându-i ciorapii mai sus și închizându-i centura. Era slab și palid, însă avea ochii limpezi, iar ea ar fi putut plânge de bucurie numai văzându-l în picioare. Văzu o mantie atârnată de un cârlig, în partea cealaltă a camerei, și se duse să i-o aducă, punându-i-o pe umeri. El o bătu ușor cu mâna pe braț când îl atinse.

— Mulțumesc, Margaret. Ești foarte bună cu mine.

— Mă onorezi. Știu că nu ești bine. Dar să te văd ridicându-te pentru prietenul tău…

Se întrerupse înainte ca amestecul de tristețe și bucurie s-o copleșească. Își ținu soțul de braț și ieși pe coridor, surprinzând gărzile, care luară imediat poziție de drepți.

Master Allworthy auzi zgomotul și ieși din încăperea alăturată, ținând o bucată răsucită dintr-o mașinărie pe care Margaret o lovise cu puțin timp înainte. Expresia sa furioasă se transformă în uimire când dădu cu ochii de rege. Doctorul se aplecă să îngenuncheze pe podeaua de piatră.

— Înălțimea Voastră! Sunt atât de bucuros să văd această îmbunătățire a stării dumneavoastră. V-ați mișcat măruntaiele, Înălțimea Voastră, dacă aș putea îndrăzni să vă pun această întrebare? Un astfel de eveniment limpezește uneori o minte buimăcită. A fost licoarea verde, sunt sigur, la fel și sonda din pelin. Faceți o plimbare prin grădini? N-aș vrea să faceți un efort mai mare. Sănătatea Înălțimii Voastre atârnă de un fir de păr. Dacă aș putea să sugerez…

Henric părea dispus să asculte întruna bolboroselile doctorului, însă răbdarea lui Margaret se apropia de sfârșit. Îl întrerupse:

— Regele Henric se duce la poarta de la râu, Master Allworthy. Dacă te-ai da la o parte din drum, în loc să închizi întregul coridor, am putea trece de dumneata.

Ca răspuns, doctorul încercă să facă o plecăciune și să se lipească de perete în același timp. Nu se putea abține să nu se holbeze la rege, pe când Margaret își ajuta soțul să meargă de-a lungul coridorului, iar ea se zgribuli sub acea privire cercetătoare, profesională. Poate că uitătura ei îl redusese pe om la tăcere; n-avea de unde să știe, nici nu-i păsa. Ea și Henric coborâră scările și *stewardul* apartamentului regelui veni în grabă să-i salute.

— Pregătește barca, zise Margaret apăsat, înainte ca el să poată obiecta. Și pune să se aducă pături, cât de multe poți.

Pentru prima dată, *stewardul* nu răspunse, doar se înclină și se retrase în grabă. Vestea se răspândi repede, cum că regele ieșise și aripa Turnului părea că se umple cu servitori agitați, cărând brațe de haine călduroase. Henric privi fără nicio expresie cum soția sa îl scoate în calea vântului. Ea-l simți tremurând, și atunci luă o pătură adusă de o tânără care se îndrepta spre ambarcațiunea regală, punând-o peste umerii lui Henric. El și-o strânse la piept, bolnav și slăbit.

Margaret îl ținu de mână în timp ce pășea în barca de agrement care se legăna, apoi se lăsă pe bancheta împodobită, aflată pe puntea descoperită, nebăgând de seamă, ori nepăsându-i de mulțimile care începeau să se adune pe maluri, peste tot în jur. Margaret putea vedea bărbați fluturându-și pălăriile, iar zgomotul uralelor începu să crească atunci când localnicii își dădură seama că familia regală ieșise din palat și putea fi văzută. Servitorii aduseră și mai multe pături în jurul regelui, pentru a-i ține de cald, iar Margaret descoperi că și ea tremura, așa că era recunoscătoare pentru cuverturile groase, din lână. Barcagiii desprinseră ambarcațiunea de la țărm, iar ramele o aduseră în voia curenților, purtându-i pe apele repezi ale Tamisei.

Călătoria era ciudat de liniștită, acompaniată doar de sunetul vâslelor și de strigătele de pe mal, când puștii și tinerii alergau alături de ei, ținând pasul pe cât de bine puteau. Pe când dădeau ocol marelui cot al râului, văzând Palatul Westminster și docurile, Margaret simți cum strânsoarea lui

Henric se întărește pe mâna ei mică. Se întoarse spre ea, înfofolit în straturi de lână.

— Îmi pare rău că am fost… bolnav, Margaret. Sunt momente când mă simt ca și cum m-aș fi prăbușit, încă mă prăbușesc. Nu pot să descriu asta. Aș vrea să pot. Voi încerca să fiu puternic pentru tine, dar dacă mi se întâmplă iarăși… nu mai pot să opresc asta.

Margaret se trezi plângând din nou și-și frecă ochii, furioasă pe ea însăși. Soțul ei era un om bun, știa asta. Ridică mâna bandajată și o sărută cu blândețe, strecurându-i degetele într-ale sale. Părea că asta-i aducea alinare.

•

Derry se deplasa pe cât de repede putea, folosind lampa ca să cerceteze locurile întunecoase. Bănuia că Tresham va chema oameni să încerce să pună capăt căutărilor, imediat ce i se va spune de asta. Chiar și prezența contelui de Somerset s-ar putea să nu fie suficientă pentru a împiedica arestarea lui Derry, dacă refuza să se supună prezidentului Camerei, sau poate cardinalului Beaufort. Nu ajuta la nimic că-l lăsase pe Somerset în urmă-i, cu câteva zeci de camere mai în spate.

Derry încă socotea că era greu de închipuit mărimea labirintului de sub Palatul Westminster. Căutase, cu destulă ușurință, prin celulele principale, însă William nu era de găsit acolo. Șirul de încăperi zăbrelite era doar o mică parte din nivelurile de sub palat, unele mult mai jos de râu, astfel încât duhneau a mucegai, iar pereții erau acoperiți cu ciuperci întunecate și un lichid verzui, care picura. Derry se aștepta să audă, în orice clipă, strigăte spunându-i-se să se oprească și începuse să creadă că avea o sarcină imposibilă. Dacă ar avea o sută de oameni și o săptămână la dispoziție, ar fi putut căuta fiecare colțișor al magaziilor și gurile spre șanțurile de canalizare care împrăștiau vapori fetizi de fiecare dată când dădea ușile de perete. William putea fi oriunde și Derry începea să se întrebe dacă nu cumva Tresham nu ghicise că va încerca să dea de el și-l mutase pe duce în alt loc.

Derry se războia cu sine însuși în timp ce alerga. Camera Comunelor din Parlament avea puțină autoritate dincolo de Palatul Westminster, chiar și mai puțină în afara Londrei. Dincolo de Painted Chamber sau de Chapter House, nu aveau niciun fel de autoritate reală, în afară de activitățile făcute în numele regelui. Într-un conflict cu regele însuși, abia dacă ar fi îndrăznit

să se folosească de o proprietate a regelui. Derry derapă oprindu-se, ridicându-și lampa din fier pentru a lumina o boltă lungă și joasă, întinsă până hăt departe, dincolo de raza micii sale feștile.

Derry știa că Tresham era deștept. Dacă-l ținea pe William suficient timp pentru a-și asigura mărturisirea lui, nici nu prea mai conta unde-l zăvorâseră. Derry nu avea niciun fel de iluzii despre posibilitățile lui William de a rezista. Ducele era un bărbat puternic, din toate punctele de vedere, poate prea puternic. Derry mai văzuse torturi înainte. Temerea sa era că prietenul său va ajunge olog pe viață ori își va pierde mințile până când să cedeze.

Era la jumătatea drumului prin încăperile boltite, plecându-și capul pentru a se feri de o arcadă străveche, când se opri din nou și se întoarse spre cele două gărzi ale lui Somerset.

— Să plecăm de-aici, băieți. Vreau să încerc într-alt loc.

Începu să alerge înapoi, pe drumul pe care venise, cântărindu-și șansele. Nu i se va permite să intre înapoi în Parlament, odată ce pleca din clădirea principală a palatului. Tresham va avea, cu siguranță, grijă de asta. Bătrânul paing probabil că deja organiza oamenii pentru a-l aresta imediat ce ieșea la iveală, Derry grăbindu-se direct în brațele lor.

Șeful spionilor se îndreptă spre niște trepte șubrede, care trosneau și se dezintegrau pe măsură ce călca pe ele. Dumnezeule, întreaga hardughie era umedă și putredă! Unul dintre oamenii veniți cu el înjură și icni, după ce-și pusese piciorul într-o gaură. Derry nu se opri să-l ajute să se ridice, ci o luă la goană prin etajul de deasupra și apoi tot sus, pe alt rând de trepte, spre coridoarele mai bine luminate, cu celule. Auzi voci furioase înainte de a-i vedea pe cei care făceau zgomot, cu toate că inima-i stătu în loc.

Tresham îl văzuse pe Derry primul, când se uitase în direcția lui. Fața avocatului era roșie de furie și-și ridică o mână spre a arăta:

— Uitați-l! Arestați-l pe acest om! strigă Tresham.

Soldații începură să se pună în mișcare, iar Derry privi disperat spre Somerset. L-ar fi putut binecuvânta pe conte când se apucă să vorbească, doar după o clipită de ezitare, cu toate că-și punea la bătaie reputația și viața.

— Lăsați-l în pace! mugi Somerset spre gărzile Parlamentului. Master Brewer se află în custodia mea. Mă aflu aici în interesul regelui, iar voi n-o să-l arestați sau zădărnici în niciun fel.

Gărzile lui Tresham se coclіră, incapabile să decidă cine avea autoritate. Derry nu se oprise din fugă și trecu vijelios pe lângă gărzi și se opri direct înaintea lui Tresham.

— William, lord Suffolk, zise el, privindu-l cu atenție pe celălalt. Se află în Chapter House? Trebuie să scotocesc chiar abația, ori ar fi un sacrilegiu să torturezi un om pe pământ sfânt?

Îl privea intens pe Tresham, în vreme ce acesta se destinse, liniile din jurul ochilor netezindu-se.

— Ori în Turnul Bijuteriei? Ai fi destul de tupeist încât să-l pui acolo unde m-ai ținut pe mine?

— N-ai nicio autoritate aici, Brewer! Cum *îndrăznești* să-mi pui mie întrebări? bolborosi Tresham indignat.

Derry zâmbi încântat.

— Cred că-i acolo, lord Somerset. Am să alerg peste drum ca să văd.

— Gărzi! răcni Tresham. Arestați-l acum, altfel, pe *Dumnezeu*, o să atârnați în ștreang cu toții.

Era o amenințare suficientă pentru a hotărî ieșirea din impas. Se îndreptară spre Derry, însă oamenii lui Somerset închiseră trecerea cu săbiile scoase. Derry o luă la fugă, lăsându-i pe toți în urmă.

Intrând în sălile principale și în lumina amiezii, auzi cornuri răsunând de-a lungul râului. Trâmbițele se auzeau numai în ocazii oficiale ori ca să anunțe o vizită regală. Derry se opri, nevenindu-i să creadă că putea fi Henric. Să fi venit Margaret singură? Nu avea aproape niciun fel de autoritate, însă erau foarte puțini oameni care să riște s-o insulte pe regina Angliei, iar prin ea, pe rege. Derry clătină din cap, prins în mrejele nehotărârii. Rămase pe loc și, practic, tremura, atras în două direcții. Nu. *Trebuia* să continue să meargă.

Se grăbi în lumina soarelui, gonind pe lungimea palatului și pășind în spațiul luminos din Westminster Hall. De acolo, se strecură prin mulțimea agitată, apoi trecu peste drum, ferit de umbra abației. Trecu pe lângă vânzătorii ambulanți și bogătașii care se bucurau de căldura soarelui, călești și plimbăreți, cu toții lăsând duhoarea râului mult în spatele lor.

Mergând, își făcea griji. Era pe cont propriu. Chiar dacă lupta pentru o cauză dreaptă, știa că William era, cu siguranță, sub pază. Mintea lui Derry gonea la fel de repede precum picioarele lui, el gâfâind din greu când ajunse la șanțul de apărare de la Turnul Bijuteriei. Măcar podul mobil era coborât.

La vederea lui, aproape că se îndoi că William s-ar afla înăuntru. Totuși, Tresham era mult prea șmecher ca să dezvăluie locul unde-și ținea prizonierul, transformându-l într-o fortăreață. Derry trecu ca vântul pe lângă un singur soldat de gardă și apoi se opri.

Înaintea lui, la ușa principală, îl înfruntau doi oameni. Doi soldați vânjoși, care-l văzuseră alergând peste drum din palat și aveau săbiile trase și pregătite. Văzându-le expresia, Derry își dădu seama că se terminase, cel puțin pe moment. Va trebui să fugă înapoi și să-l aducă pe Somerset. Fără nicio îndoială, până atunci Tresham mai aducea soldați, destui cât să-i alunge pe toți din palat ori să-i bage direct în temniță. Viteza și surpriza îl aduseseră doar până aici, dar asta nu era suficient. Derry înjură, iar unul dintre soldați înălță capul, disprețuitor, întărind astfel gândurile lui Master Brewer.

Derry își umflă bojocii, făcându-și mâinile pâlnie în jurul gurii.

— William Pole! răcni el din toate puterile. Mărturisește! Lasă-te la mila regelui. Dă-mi ceva timp, *prostovane*!

Gărzile căscară ochii la el, în vreme ce Derry repetă, iar și iar. Turnul Bijuteriei nu avea decât trei etaje și era sigur că putea fi auzit, dacă William era ținut acolo.

Derry se aplecă pe când o trupă de soldați de gardă ieși la iveală în pas alert, venind pe drum. Nu erau oamenii lui Somerset și nu protestă deloc când îl înșfăcară, aproape târându-l înapoi spre palat, peste drum.

•

William își mușcase buza de jos, străpungând-o. Sângera în voie, lăsând dâre de sânge pe masa de lemn, pe care unul dintre cei doi o ștergea din când în când, impasibil, trădând poate doar o vagă iritare. Tresham, Beaufort și York așteptaseră până când William a fost legat în siguranță de scaun, apoi plecaseră, lăsându-l singur cu cei doi indivizi. York ieșise ultimul, ridicând mâna în semn de rămas-bun, arătând parcă un strop de regret.

William se înspăimântase la vederea celor doi soldați pregătindu-se de lucru cu un aer relaxat și nepăsător, ceea ce încă i se părea greu de crezut. Nu erau tăcuți, nu proferau amenințări. Doar flecăreau fără griji, în vreme ce scoteau la iveală tot felul de unelte, fiecare dintre acestea fiind făcută să smulgă demnitatea și voința oricărui om. Aflase că bărbatul mai vârstnic era Ted și cel tânăr, James. Acesta era un fel de ucenic al lui Ted, din câte

de părea, încă învățând meserie. Cel vârstnic se oprea adesea pentru a explica ce făcea și cum funcționa, în vreme ce William nu voia decât să urle. Într-un fel ciudat, devenise aproape ca un observator, ceva pe care se lucra, mai degrabă, decât un alt om.

La început, l-au întrebat numai dacă era stângaci sau dreptaci. William le spuse adevărul, iar Ted desfăcu un set de unelte care arătau foarte urât, putând fi înșurubate tot mai strâns, până când degetele crăpau. I-au tăiat verigheta cu niște clești, punându-i-o în buzunar, să s-o păstreze. Aleseseră acel deget pentru a atașa primul inel și a-l răsuci până jos, ignorând răsuflarea lui întretăiată.

William începuse să se roage în latină pe când degetul îi crăpa pe toată lungimea sa, arătând ca o cusătură care plesnise. Crezuse că mai mult de atât nu putea îndura, dar asta până când osul crăpă după alte două învârtituri, strângând plăcuțele laolaltă cu carnea strivită între ele. Cei doi bărbați pregătiră altele, strângând fiecare dintre ele și mai mult, treptat, discutând despre o târfă din docuri și ce ar face aceasta pentru câteva parale. James susținea că-i arătase câteva lucruri pe care nu le mai văzuse înainte, iar Ted îi spuse să nu-și mai piardă vremea mințind, sau banii, umplându-se de sifilis. Asta stârni o ceartă furioasă, William fiind martor fără voie, legat și neajutorat între ei.

Mâna stângă îi pulsa în ritmul inimii. Îl așezaseră la masă cu mâinile libere pe tăblie, punându-i frânghiile în jurul pieptului. Încercase să-și smulgă mâinile de-acolo, prima dată, însă îl țineau mult prea strâns. Privi în jos acum, la carnea umflată și vineție, văzând un ciot de os ieșind din degetul său cel mai mic. Avea obiceiul să sugă oasele de pui după ce le dezgolea de carne, iar imaginea mâinii sale, cu acele mici și înspăimântătoare dispozitive atașate de ea, era ceva ireal, în niciun caz mâna sa.

William clătină din cap, șoptind *Pater Noster, Ave Maria, Crezul* niceean, bolborosind versuri învățate pe când era copil, în timp ce tutorele lui îl altoia cu biciușca dacă se poticnea fie și la o singură silabă.

— *Credo în unum Deum*! spuse, răsuflând întretăiat. *Patrem omni… potentem*! *Factorem caeli… et terrae.*

Căpătase răni în timpul bătăliei, care nu-l duruseră atât de tare. Încercă să le înșire în minte, precum și felul în care se întâmplase. Odată, avusese o tăietură închisă cu fierul înroșit și, cu toate că nu înțelegea cum, nasul i se

umpluse cu același miros de carne arsă pe care-l crezuse uitat demult, făcându-i greață în timp ce se împotrivea frânghiilor.

Cei doi bărbați se opriră, Ted ridicând o mână pentru a-și întrerupe tovarășul când acesta puse o întrebare. Simțurile lui William înotau în durere, însă credea că auzise o voce cunoscută. Văzuse oameni pe moarte suferind de pe urma unor viziuni îngrozitoare din trecut și, prima oară, încercă să nu asculte vocea, crezând în teroarea sa că auzea primele șoapte ale unui înger venit să-l ia.

— Mărturisește! auzi el limpede, vocea fiind înăbușită de piatra din jur.

William își înălță capul, tentat, nebunește, să-și întrebe torționarii dacă auziseră și ei asta. Cuvintele erau strigate din toți bojocii cuiva și cu fiecare repetare unele părți se pierdeau. William adună toate cuvintele laolaltă, răcnind de surprindere și durere, când Ted își pierdu aceea vagă expresie neînțelegătoare și-și aminti să mai strângă încă o dată șuruburile. Încă un os pocni, împroșcând un jet de sânge pe suprafața de lemn. William simți lacrimile curgându-i din ochi, cu toate că asta doar îi mări furia la gândul a ceea ce credeau acești oameni văzându-l plângând.

Inspiră adânc și întretăiat. Cunoștea vocea lui Derry. Nimeni altcineva nu-i mai spunea William Pole. I se rupea inima cumpănind să cedeze înaintea celor doi, însă numai gândindu-se la asta se deschise portița și întreaga sa îndârjire se topi ca ceara aruncată într-un cuptor.

— Foarte bine… *domnilor,* zise el gâfâind. Mărturisesc totul. Aduceți-mi pergamentul și-mi voi scrie numele.

Bărbatul mai tânăr privi uluit, însă Ted dădu din umeri și începu să desfacă șuruburile, ștergându-l pe fiecare cu mare grijă și aplicând ulei mecanismelor, pentru ca astfel să nu prindă rugină în sac. William privi în jos spre gura sacului despăturit și se cutremură la vederea celor de acolo. Și doar ce începuseră să-l tortureze.

Ted își drese glasul, ștergând masa și curățind-o de sânge, ridicând mâna zdrobită a lui William și punând-o pe o pânză de alături. Cu grijă, omul puse o bucată de piele de vițel într-un loc pe care William îl putea ajunge. Din sacul său cu scule scoase o călimară și o pană de scris, înmuindu-i vârful când văzu că mâna dreaptă a lui William tremura prea tare și-ar putea vărsa cerneala.

William citi acuzațiile de înaltă trădare cu un sentiment de îngrețoșare. Fiul lui, John, va auzi. Soția lui va trăi tot restul vieții ei în umbra unei

recunoașteri atât de rușinoase. Avea multă încredere, punându-și onoarea în mâna lui Derry Brewer, astfel că semnă.

— Ți-am spus eu că o va face! zise James triumfător. Ziceai că un duce va rezista cam o zi sau două, poate și mai mult!

Ted părea dezgustat, însă îi întinse un ban de argint mai tânărului său companion.

— Am pariat pe tine, bătrâne, îi spuse el lui William, clătinând din cap.

— Scoate-mi funiile! îi ceru William.

Ted chicoti.

— Nu încă, domnule. Am avut odată un mușteriu care și-a aruncat propria lui mărturisire chiar în focul pe care-l încinsesem pentru el. A trebuit s-o luăm de la început. Nu, prietene. Te vei supune, în vreme ce James o va duce la oamenii care au cerut-o. După aceea nu mai ești problema mea.

Cu această ceremonie batjocoritoare, îi predă lui James pergamentul semnat, acesta-l făcu sul și-l puse într-un tub, legând capetele cu panglici negre, curate.

— Să nu te mocăi acum, băiete! îi strigă Ted în urma sa. E încă ziuă, iar mie mi-e cam sete… iar tu dai de băut.

•

Luat cu forța, mergând mai puțin alert, Derry fu din nou surprins de mărimea copleșitoare a Palatului Westminster. Gărzile care-l duceau înapoi în clădire erau hotărâte să-l conducă direct prin interior, dar era un traseu diferit față de cel avut de el. Derry trecu prin săli de judecată și încăperi cu tavane boltite, ca de catedrale. La vremea când trecură de sala cu ecouri, unde se reuneau lorzii, era foarte pesimist. Căutarea lui Suffolk nu avusese niciodată șansa de reușită, în răgazul avut la dispoziția sa. Se baza doar pe ce descifrase de pe fața furioasă a lui Tresham, însă nu era sigur, nu putea fi sigur. O întreagă armată ar fi putut cerceta vastul palat, fără să găsească nici măcar un singur om.

Înaintea micului grup de gărzi care-l escortau, Derry văzu un alt pâlc de oameni cuprinși de agitație. Fusese dus prin cealaltă aripă a palatului și, îmboldit de la spate, văzu, spre uluirea sa, că poarta dinspre râu era deschisă, o rază strălucitoare de soare sclipind precum cerurile însele. Derry se împiedică pe podeaua strâmbă, având atenția atrasă de cele două

personaje intrate în palat. Unul dintre soldații de gardă blestemă pe când îl împingeau înainte, apoi un mormăit nedumerit străbătu întregul grup.

Îl aduseră pe Derry în spatele grupului adunat către poarta exterioară. Toți bărbații de acolo se lăsaseră într-un genunchi sau se plecau adânc, când regele și regina Angliei intrară în fieful lor. Derry începu să zâmbească, aruncând o privire împrejur, pentru a-i vedea pe Tresham și cardinalul Beaufort printre ei. Privirea sa cercetătoare se ascuți la vederea lordului York, așezat într-o parte. Nu era o surpriză să descopere că ducele nu se dusese încă în Irlanda, însă îi confirma lui Derry unele suspiciuni despre complotul împotriva lui William Pole.

Regele Henric era slab și palid. Derry îl văzu cum își scoate de pe umeri o pătură groasă, dându-i-o unui servitor, dezvăluind haine simple, fără podoabe. Regina părea să-i fi oferit brațul în sprijinul său și lui Derry i se încălzi sufletul la asta, binecuvântând-o pe Margaret pentru că-și adusese soțul. Mintea începu să-i lucreze din nou, cântărindu-și șansele.

Derry se întoarse spre soldatul care-l ținea. Omul încerca să facă o plecăciune înaintea regelui, fără a-și slăbi strânsoarea de pe nelegiuitul pe care fusese însărcinat să-l captureze.

— Nu sunt cardinali pe tabla de șah, însă un rege îți ia nebunul, dacă mă înțelegi. Deci, sunt într-o misiune în interesul regelui, așa că *ia-ți* mâna de pe brațul meu.

Soldatul se dădu înapoi, neimpresionat de prezența regelui, dar nu dorea altceva decât să nu fie observat de acei oameni influenți. Derry își întoarse capul și se îndreptă de spate, fiind singurul care stătea în picioare, drept. Ceilalți începură să se ridice, Tresham și cardinalul Beaufort fiind printre ei.

— Alteța Voastră Regală, este o mare onoare să vedem că sunteți bine, zise Tresham.

Henric clipi în direcția lui, iar Derry era convins că o văzuse pe Margaret întărindu-și strânsoarea.

— Unde-i William de la Pole, lordul Suffolk? întrebă Henric clar.

Lui Derry îi veni să-l sărute când un freamăt străbătu întregul grup. Unii dintre ei erau în mod clar uluiți, însă fețele lui Beaufort, York și Tresham îi dezvăluiră lui Derry tot ceea ce trebuia să știe.

— Înălțimea Voastră! strigă Derry.

Zeci de oameni se întoarseră să vadă cine vorbise, iar Derry se folosi de ocazie pentru a trece prin mulțime. Gărzile sale fură lăsate cu gura căscată în urma lui, furioși cu toții că atrăsese atenția asupra lor.

— Înălțimea Voastră, lord Suffolk a fost acuzat de trădare împotriva Coroanei, spuse Derry.

Tresham șuiera instrucțiuni spre un alt bărbat, iar Derry continuă repede înainte ca prezidentul Camerei să-și recapete inițiativa. În mintea lui vedea cum trebuiau să evolueze lucrurile, dacă-și putea găsi cuvintele.

— Lordul Suffolk s-a lăsat la mila dumneavoastră, Înălțimea Voastră. Se lasă în voia regelui, acum și-n toate cele.

Derry văzu pe fața lui Henric doar o expresie goală și avu impresia înfiorătoare că omul nici nu-l auzise. Se uită disperat spre Margaret, implorându-i ajutorul în tăcere, în timp ce continua să vorbească:

— Dacă i-ați convoca pe lorzi, Înălțimea Voastră, i-ați putea decide soarta chiar dumneavoastră.

Atunci cardinalul Beaufort se ridică, vocea lui răsunând tare:

— Lordul Suffolk a recunoscut, Înălțimea Voastră. Trebuie să…

— S-a lăsat la mila voastră! Se supune voinței regale! spuse Derry apăsat și limpede, glasul lui răsunând tare printre ei.

Propozițiile folosite de el erau la fel de vechi precum clădirea din jurul lor, o chemare către rege însuși să hotărască soarta unuia dintre lorzii săi. Derry era disperat, însă nu-i putea lăsa pe Tresham și Beaufort să-și impună autoritatea. Regele pe tabla de șah. *Regina* era și ea acolo, după cum bine își dădu seama când Margaret începu să vorbească.

•

Margaret se clătina din cauza efortului de a-și stăpâni lacrimile. Nu fusese niciodată, în viața ei, atât de înspăimântată ca atunci când se confruntă cu această pleiadă de oameni puternici. Văzuse lumina pălind în ochii soțului ei. Deplasarea pe râu îl obosise, avea trupul și mintea slăbite, ca de copil. Se luptase cu asta, mușchii sfrijiți răsucindu-se pe brațele sale și pe spate, când părăsise ambarcațiunea regală și pășise în palat. Îl ceruse pe William cu ultimele răbufniri de voință și-l putea simți împleticindu-se, sprijinit de ea, în vreme ce oamenii strigau și se luptau să-l vadă mai bine. Ascultase cu atenție cuvintele lui Derry, știind că măcar el îl va proteja pe William.

Margaret așteptă o veșnicie ca Henric să vorbească din nou. Nu spuse nimic, doar clipea încet. Gâtlejul ei era uscat, inima-i bătea să-i spargă pieptul, însă putea simți răceala trupului său prin haine, ca și cum n-ar mai fi fost nimeni acolo.

— Soțul meu…, începu ea.

Glasul i se auzi ca scârțâitul unei uși și se opri, își drese vocea pentru a încerca din nou. La un moment dat, jumătate dintre cei prezenți încercaseră să-i manipuleze soțul. Dumnezeu s-o ierte, însă trebuia acum să facă același lucru.

— Regele Henric se va retrage în camerele sale acum, spuse ea limpede. Porunca sa este ca William, lordul Suffolk, să fie adus la el. Lordul Suffolk s-a supus voinței regelui. Numai regele are această responsabilitate.

Așteptă puțin, în vreme ce oamenii se zgâiau la ea, nesiguri cum să trateze o asemenea declarație, făcută de o tânără franțuzoaică. Nimeni nu părea în stare să răspundă, iar răbdarea ei se terminase.

— Servitori! Alteța Sa Regală încă se mai resimte de pe urma bolii sale. Ajutați-l!

Servitorii regelui erau mult mai obișnuiți cu autoritatea ei, așa că se puseră imediat în mișcare, scoțându-l pe Henric afară din sală și ducându-l în direcția apartamentului personal din palat. O mare încordare părăsi grupul de oameni, iar Derry își slobozi respirația ținută printr-un oftat prelung. Îi făcu cu ochiul lui Tresham. Avocatul cu fața cabalină nu putu decât să se încrunte, în timp ce Derry o luă pe urmele alaiului regal. Nimeni nu îndrăzni să-l oprească. Prezența regelui schimbase întregul joc și încă nu-și reveniseră.

CAPITOLUL 23

Derry se uită afară, spre o arcadă a Palatului Westminster, printr-o fereastră îngustă. Era frig afară, întuneric, dincolo de sticlă. Putea vedea puțin, cu excepția propriei oglindiri bombate, în reflexii aurii și umbre. Își trase nasul, apoi și-l frecă, bănuind că-l aștepta un guturai. Dând ordine în numele regelui, îi luase două zile să-i convoace pe toți lorzii din vecinătatea Londrei în încăperile regale ale lui Henric. În spatele lui Derry, chiar și cea

mai mare dintre camerele private era insuportabil de aglomerată și călduroasă. Lumânări albe, groase, așezate pe pereți luminau camera oficială, adăugând un fum uleios în aerul îmbâcsit, cald și duhnind a transpirație. În total, veniseră douăzeci și patru de oameni, mari proprietari, pentru a fi martorii judecății regelui asupra unuia dintre ei. Derry dormise doar câteva ore, timp în care aceștia sosiseră călare, și era frânt de oboseală. Făcuse tot ce-i stătuse în putere. Când, în cele din urmă, îl văzuse pe William, cu mâna lui ruptă, își jurase că va continua până la ultima bătaie de inimă.

Desigur, și lordul York era acolo, stând împreună cu alți șase nobili înrudiți cu familia Neville. Richard, conte de Salisbury, stătea de-a dreapta lui York, purtând o haină de tweed care s-ar fi potrivit mai bine în nordul îndepărtat și care îl făcea să transpire copios în interiorul îmbâcsit al încăperii. Derry își dădu seama că putea privi întregul grup în reflexia sticlei și-l studie pe fiul individului, Richard de Warwick. Tânărul conte părea să-i fi simțit ocheada, astfel că se uită brusc spre el, arătând și șoptindu-i ceva lui York. Derry nu se clinti, nici nu dezvălui că ar fi fost conștient de prezența lor. Cei șase continuară să discute liniștiți între ei, dar Derry nu-și luă ochii de la ei. Împreună, reprezentau o facțiune cel puțin la fel de influentă ca regele însuși. Trei dintre ei erau Richard, își zise el cu amărăciune: York, Salisbury și Warwick. Căsătoriți cu un Neville, fiu și nepot al bătrânului Ralph Neville. Constituiau un mic triumvirat de oameni puternici, cu toate că familia Neville își căsătorise fiicele și fiii cu toate familiile descendente din regele Eduard al III-lea. Derry zâmbi la gândul că York îi dăduse fiului său cel mic același nume, dovedind o uluitoare lipsă de imaginație.

Împotriva lor – și nu mai avea niciun fel de dubiu că li se împotrivea – Derry îl avea pe Somerset printre aliații regelui, împreună cu lorzii Scales, Gray, Oxford, Dudley și încă o duzină de alți oameni cu influență. Toți cei care au putut fi chemați la timp erau prezenți în acea seară, unii dintre ei încă murdari și istoviți de goana calului, pentru a putea ajunge la Londra. Îi adusese mai mult decât soarta ducelui. Erau puse la îndoială înseși prerogativele regelui, iar țara încă ardea dincolo de străzile capitalei.

Derry se frecă la ochi, gândindu-se la rapoartele adunate în Turn pentru el, să le citească. Își aminti de promisiunea lui Margaret, cum că va arunca o privire spre toate documentele vitale. Asta-l făcu să zâmbească obosit.

Erau prea multe chiar și pentru el, iar el știa cum să despartă grâul de neghină.

Se întoarse spre interiorul încăperii, dorindu-și ca totul să se termine. Era la bătaie viața prietenului său, însă, în vreme ce lorzii cei dichisiți se jucau de-a dreptatea și răzbunarea, țara cădea în mâinile banditților, cuprinsă de haos. Pe Derry îl rodea ideea că-l cunoscuse pe Jack Cade în vremurile cât fusese la oaste. Dacă s-ar fi putut întoarce în acel timp și să-i înfigă un pumnal între coaste, asta i-ar fi ușurat considerabil gândurile.

— Afurisitul de Jack Cade, bombăni ca pentru sine.

Cel de care-și amintea fusese un bețivan ordinar, o năpastă înarmată cu un topor și un bătăuș înnăscut, dar nu avusese niciun rang demn de remarcat. Tendința lui Cade de a-și bate sergenții pusese capăt oricărei șanse de promovare, din câte-și amintea Derry. Omul își terminase stagiul și se dusese acasă doar cu un păienjeniș de dungi pe spate, ca să-i amintească de oaste. Era aproape incredibil să auzi că acest Cade își adunase o armată, dând iama prin cătunele și satele din jurul Londrei pe măsură ce se îmbătau de atâta succes. Au tăiat capul șerifului regelui, iar Derry știa că asta nu trebuia să rămână fără răspuns, dur și repede. Era aproape un păcat să distragi atenția regelui și a lorzilor în astfel de momente. Derry își promise să se răzbune pe toți cei responsabili când își va pune ordine în gânduri. Cade, York, Beaufort, familia Neville și afurisitul de Tresham. Le va veni de hac tuturor, pentru că îndrăzniseră să atace mielul nevinovat.

În încăpere se pogorî tăcerea când William, lordul Suffolk, fu adus înăuntru. Mergea țanțoș, cu toate că mâinile-i erau încătușate la spate. Derry putuse să-l mai vadă o singură dată în Turnul Bijuteriei și încă simțea cum îl copleșește furia la vederea rănilor grozave și a umilințelor îndurate de prietenul său. Suffolk era nevinovat, din multe puncte de vedere. Nu merita ranchiuna revărsată asupra lui. Mare parte din răspundere îi revenea chiar lui Derry însuși, iar sentimentul de vinovăție era o povară grea, văzându-l pe William suferind de pe urma cercetărilor amănunțite ale lorzilor Neville. Antebrațul stâng al lui William era cât un picior de porc, îngroșat și trandafiriu, cu atele la degete, totul înfășat în bandaje. Trebuiseră să-i prindă mâinile în cătușe pentru picior, pentru a putea cuprinde toată carnea lui umflată. Derry știa că mâneca jiletcii lui William fusese desfăcută la cusătură pentru a putea fi trasă.

Cancelarul regelui pășea în urma prizonierului, un om scund, cu o frunte lată, devenită și mai amplă, căci părul îl părăsea. Cancelarul privi în jur prin încăpere și-și strânse satisfăcut buzele, încântat de cum erau așezați lorzii.

Un mic spațiu singuratic în centrul încăperii fusese lăsat pentru William, să-și înfrunte egalii. În timp ce-și ocupa locul, începură să murmure, zgâindu-se și comentând fascinați. Suffolk îl aștepta demn pe rege, cu toate că privirile-i poposiră scurt asupra lui Derry, în timp ce măturau încăperea. Părul lui William părea să fi fost periat de vreo slujnică anonimă. Acel mic gest de bunătate îi aduse lui Derry o străfulgerare de durere dintr-un anumit motiv. În mijlocul dușmanilor și uneltirilor, o simplă slujnică se ocupase de hainele murdare ale ducelui și-i periase părul.

Anunțarea venirii regelui se petrecu fără pompă, în apartamentul său privat. Nu răsunară trompetele. Derry văzu venind un servitor care intră ca un șoarece într-o cușcă cu lei, șoptindu-i ceva cancelarului regelui și apoi retrăgându-se repede. Cancelarul își drese glasul pentru a anunța prezența regală, iar Derry își închise ochii o clipă, spunând o rugăciune. Îl văzuse des pe regele Henric în ultimele două zile și-l găsise la fel de confuz și de golit de orice expresie ca atunci în dimineața aceea, când Derry se grăbise să dea de William. Surpriza fusese s-o vadă pe Margaret, purtându-se atât de bine în această tensiune. De dragul lui William, pentru a-l salva, renunțase la temerile sale. Dăduse ordine, în numele soțului ei, așa cum o sfătuise Derry, având încredere în el. În această misiune – scăparea lui William de butucul călăului – erau aliați până la sfârșit. Îi părea doar rău că Margaret nu putea participa la întrunirea lorzilor. Cu lorzii Neville și sub privirile lui York, ar fi fost un semn de slăbiciune dacă regina ar fi fost acolo să-l ajute pe rege. Totuși, alternativa era la fel de rea, dacă nu și mai rea. Derry își mușcă buza la gândul că Henric li se va adresa. Riscase chiar el acuzarea de trădare, spunându-i regelui că *nu* putea vorbi, cel puțin nu în acea seară. Henric fusese de acord, desigur, zâmbind și părând că nu pricepuse niciun cuvânt. Și cu toate acestea, au existat momente, în ultimele zile, când ochii regelui se limpeziseră, ca și cum o parte a sufletului său încă se mai lupta să iasă la suprafața mărilor care-l învolburau. Derry își ură noroc când regele pătrunse înăuntru, asudând din greu.

Un scaun capitonat fusese plasat la câțiva pași, în dreapta lui William, lord Suffolk, astfel că Henric privea pe întreaga lungime a camerei, văzându-i pe toți cei veniți la porunca sa regală. Derry urmări cu inima cât

un purice când regele se așeză și se făcu comod, apoi privi cu un interes binevoitor. Lorzii care murmurau și șușoteau tăcură în cele din urmă, iar cancelarul regelui își făcu glasul să răsune:

— Excelența Sa Regală: Regele Henric, prin obârșie, titlu și bunăvoința Domnului, Rege al Angliei și al Franței, Rege al Irlandei, Duce de Cornwall și Duce de Lancaster.

Henric dădu din cap împăciuitor spre el, iar cancelarul se umflă ca o bășică, deschizând cu o expresie bombastică un sul de pergament.

— Domnilor, v-ați reunit aici la porunca regelui, pentru a asculta acuzațiile de înaltă trădare împotriva lui William de la Pole, duce de Suffolk.

Se opri, în timp ce William îngenunche cu greutate pe podeaua de piatră, plecându-și capul. Derry îl observă pe York înăbușindu-și un zâmbet și ar fi renunțat și la canini numai să rămână singur cu el o oră.

Cancelarul dădu citire listei. Jumătate din acuzații erau legate de armistițiul eșuat și responsabilitatea pentru pierderea posesiunilor engleze din Franța. Derry încercase să îndepărteze din hrisoave unele acuzații mai dure, însă aceasta era o zonă unde avea puțină influență. Pergamentul fusese pregătit de Tresham și Beaufort, fără îndoială, și cu York privind peste umărul lor și făcând sugestii. Era o listă incriminatoare, chiar și înainte de recitarea ei de către cancelar, cu acuzații despre întâlniri secrete cu regele Franței și nobilii lui, cu intenția de uzurpare a tronului Angliei.

Numai roșeața care se așeza cu încetineală pe fața lui William când îngenunchea arăta că asculta cu atenție fiecare cuvânt. Derry strânse din fălci când cancelarul dădu citire cantităților de aur pe care William le-ar fi primit, pasămite, pentru sprijinul său. Toți cei care-l cunoșteau ar fi luat în derâdere ideea ca Suffolk să ia mită de orice fel. Chiar și ideea că ar fi putut fi consemnate astfel de cantități era ridicolă. Totuși, pe când privea de jur-împrejur prin încăpere, oamenii cu greutate clătinau din cap în vreme ce era citit fiecare articol, fiecare calomnie.

— Să se știe că în ziua de douăzeci a lunii iulie, în Anul Domnului o mie patru sute patruzeci și șapte, acuzatul a uneltit în parohia Sfântului Sepulcru, în aripa Farrington, pentru a înlesni o invazie franceză a acestor țărmuri cu scopul de a uzurpa tronul de drept al Angliei. De asemenea să se știe că…

Nu era un proces. Aceasta era singura rază de lumină în întuneric, în ceea ce-l privea pe Derry. Petrecuse ore-n șir certându-se cu avocații pentru Parlament și pentru Coroană, însă regele avea dreptul să decidă asupra unui membru al nobilimii dacă lordul se lăsa la mila suveranului. Și, cu toate acestea, mărturisirea lui William rămânea valabilă chiar dacă fiecare dintre cei de față știa cum fusese ea obținută. Acuzațiile nu puteau fi revocate în totalitate, aceasta fusese înțelegerea convenită la ore mici. Derry trebuia să accepte, până la un nivel, afirmația lui Tresham că în țară vor izbucni răzmerițe dacă nu se găsea un țap ispășitor pentru pierderea Franței.

Armata de țărani a lui Cade era pe cale să intre în Londra, fără nicio îndoială că aștepta, cu același interes ca oricine din regat, să audă de soarta lui Suffolk. Mulți dintre recruții lui Cade îl cunoscuseră pe William în Franța. Lui Derry îi pica la fel de bine ca nisipul între dinți faptul că niciunul dintre ei nu părea să dea vina pe York pentru că pierduse Maine și Anjou, cu toate că el fusese la comandă în acel timp. Richard de York se grăbise să-i acuze pe susținătorii regelui și, făcând asta, scăpase el însuși de critici.

— Lordul Suffolk a recunoscut toate acuzațiile, încheie cancelarul, bucurându-se în mod clar de poziția sa în miezul dramei din acea seară.

Ridică un document făcut sul, având o panglică neagră în cealaltă mână. Derry era doar surprins că obiectul nu era pătat de sânge, ținând cont de rănile pe care le văzuse.

— Resping toate acuzațiile, toate trădările! răcni William dintr-odată.

Liniștea din încăpere era perfectă, toți ochii fiind ațintiți asupra celui îngenuncheat. Lui Derry i se uscă gura. Discutase despre asta cu William. Retragerea mărturisirii nu făcea parte din discuția lor.

— Dumneata, ăăă… *negi* acuzațiile? zise încet cancelarul, greoi.

Chiar și îngenuncheat, chiar și cu cătușe, William avea o expresie izbitoare când ridică fruntea și răspunse:

— Acuzațiile sunt absurde, produse de minți diabolice. Le resping cu totul. Nu sunt vinovat de trădare. Cu toate acestea, sunt doborât de nemernicii care lucrează împotriva regelui meu și a țării mele.

Derry ar fi vrut să-i strige lui William să-și țină gura înainte să apuce să-i nenorocească pe toți. Văzu că York zâmbea în fața izbucnirii, cu ochii strălucind.

— Domnule Suffolk, îți ceri acum dreptul la un proces? zise cancelarul.

Derry văzu că York se aplecă înainte nerăbdător. Ar fi vrut să strige, însă Derry nu avea niciun drept s-o facă și nici măcar n-ar fi avut dreptul de a se afla în acea încăpere. Nu îndrăzni să vorbească și-și închise doar ochii, așteptând ca William să răspundă.

William se uită urât la toți, apoi capul său masiv se plecă și oftă.

— Nu cer. Mă supun voinței regelui și judecății sale. Mă încred în mila Domnului și în onoarea regelui Henric.

Cancelarul își șterse transpirația de pe fruntea-i înaltă cu o bucată mare de pânză verde.

— Foarte bine, domnule. Atunci îmi revine datoria de a da citire hotărârii regelui.

Mulți dintre lorzi se întoarseră surprinși spre Henric, înțelegând că nu va lua cuvântul și că decizia sa fusese pregătită dinainte. York se încruntă, iar Derry își ținu răsuflarea, înspăimântat ca nu cumva Henric să simtă privirea acestuia și să răspundă.

Regele privi în jurul său cu un zâmbet ușor întrezărit în colțurile buzelor. În lipsa cuvintelor, înclină din cap și cancelarul luă asta drept un semn să continue, ridicând cel de-al treilea dintre sulurile sale și desfăcându-l cu o fluturare.

— Fiți martorii judecății regelui față de William de la Pole, duce de Suffolk, în Anul Domnului o mie patru sute cincizeci.

Se opri ca să-și tragă din nou răsuflarea și să-și șteargă fruntea.

— Pentru serviciile sale trecute, cele opt acuzații capitale sunt anulate prin ordinul regelui și voia sa.

Dinspre lorzii adunați porni brusc un val de zarvă, condus de York și de cardinalul Beaufort pe când lătrau niște replici furioase. Cancelarul se ofili, însă continuă să citească acoperind gălăgia, mâinile tremurându-i vizibil:

— Celelalte unsprezece acuzații rămase, de neglijare a sarcinilor și nu criminale, sunt considerate dovedite, după cum a recunoscut și întemnițatul.

Un alt muget substanțial se ridică din rândurile lorzilor, iar cancelarul privi neajutorat spre ei, incapabil să continue. Nu avea autoritatea de a cere să se facă liniște și cu toate că se uită spre rege, Henric nu zise nimic.

Văzând impasul, Somerset a fost cel care a intervenit, micul conte vânos bombându-și pieptul și ridicându-și agresiv capul:

— Domnilor, acesta nu-i un proces. Și aici nu suntem în vreo crâșmă! Doar nu vreți să-l batjocoriți pe rege în propriul său apartament? Încetați această zarvă!

Îmboldiți de șușotelile furioase ale lui York, unii mai continuară să strige și să se certe, deși majoritatea acceptară apostrofarea și-și închiseră gura. Cancelarul îi aruncă o ocheadă de mulțumire lordului Somerset, căutându-și din nou cârpa și ștergându-și transpirația de pe față.

— Sentința pentru aceste fapte este interzicerea de a pune piciorul pe aceste țărmuri pe o perioadă de cinci ani, cu începere de astăzi. Aveți binecuvântarea noastră pentru răbdare. Aceste documente au fost semnate și pecetluite în Anul Domnului o mie patru sute cincizeci, regele Henric.

Tumultul pieri cu viteza cu care se stingea o lumânare acoperită, dispărând imediat ce lorzii înțeleseră că ascultaseră cuvintele unor ordine date de rege însuși. În acel moment de surprindere, Derry păși înainte și folosi o cheie grea pentru a descuia cătușele de la încheieturile lui William. Prietenul său, deși bolnav, răsuflă plin de ușurare. Se ridică încet, frecându-și mâna umflată și amintindu-le celor aflați mai aproape de el că încă mai era un om cu o forță considerabilă. Brațul în care ținea sabia rămăsese nevătămat și-l îndoi în fața sa, strângând pumnul când îi fulgeră cu privirea pe York, Tresham și Beaufort.

Derry întinse mâna să-l apuce pe William de braț. Fără niciun avertisment, prietenul său se întoarse spre regele Henric și o încordare bruscă se făcu simțită în întreaga încăpere, chiar și din partea lui York. Pentru acele crime și acuzații, în trecut nu exista altă pedeapsă decât execuția. Cu toate acestea, un om care-și mărturisise trădarea se afla în preajma regelui. William era neînarmat, însă deveniră cu toții din nou conștienți de puterea lui ca de urs și de fragilitatea regelui. Înainte să poată face cineva vreo mișcare, William păși înainte, se lăsă într-un genunchi și-și lăsă capul în piept.

— Îmi pare rău că v-am adus amărăciune, Alteța Voastră Regală. Dacă va îngădui și Dumnezeu, mă voi întoarce spre a vă servi din nou.

Henric se încruntă ușor. Pentru o clipă, reuși să întindă puțin mâna, însă o lăsă să cadă la loc. Toți lorzii îngenuncheară când Henric se ridică din scaun, condus afară de cancelar și de servitorii săi personali. Nu spusese nici măcar un singur cuvânt.

William rămase îngenuncheat până când ușa se închise în spatele regelui. Când se ridică avea lacrimi în ochi și acceptă ca mâna lui Derry, pusă pe umăr, să-l conducă afară. Trecând prin coridoare, fură depășiți de mesageri gonind cu veștile spre toți cei care plătiseră câteva parale pentru a le afla. William arăta ca și cum ar fi fost lovit, palid și uluit de sentința care i s-a dat.

— Am cai pregătiți să te treacă prin Londra până pe coastă, William, zise Derry, cercetând fața prietenului său în timp ce mergeau. O corabie te așteaptă la Dover, *Bernice*. Te va duce în Burgundia, unde ducele Philip s-a oferit să-ți dea adăpost pentru perioada exilării tale. Înțelegi, William? Vei avea o casă a ta proprie și poți s-o aduci pe Alice acolo, după ce te-ai acomodat. Fiul tău poate veni să te vadă și-ți voi scrie în fiecare lună, să te informez cu privire la cele ce se întâmplă aici. Sunt doar cinci ani.

Pe Derry îl uimi disperarea întipărită pe chipul lui William, întors spre el. Părea amețit și mâna lui Derry rămase pe umărul său, pentru a-l ține în picioare, deși avea grijă să nu-i atingă mâna umflată și antebrațul.

— Îmi pare rău, William. Dacă regele ar fi respins toate acuzațiile, ar fi izbucnit revolte, pricepi? Aceasta a fost cea mai bună înțelegere pe care am putut-o obține pentru tine. Chiar ieri a fost spânzurat un viticultor pentru că amenințase cu pornirea unei răzmerițe, dacă ai fi fost eliberat.

— Înțeleg, Derry. Îți mulțumesc pentru tot ce-ai făcut. Poate că ar fi trebuit să fug atunci când mi-ai spus. Totuși, n-am crezut că vor ajunge atât de departe.

Derry simțea amărăciunea prietenului său ca și cum ar fi fost a sa.

— Am să le dau ceea ce merită, William, jur. Peste cinci ani te vei întoarce în Anglia și-atunci îi vom vâna ca pe niște iepuri, dacă n-am să termin singur până atunci. Ai să vezi.

Pășiră împreună prin spațiul vast al Westminster Hall, ignorând privirile holbate ale negustorilor și parlamentarilor. Veștile se răspândeau repede, iar unii dintre ei îndrăzneau să fluiere și să huiduie la vederea trădătorului condamnat, mergând printre ei. William ridică fruntea sus la această zarvă, o umbră de furie înlocuind expresia moartă din ochii lui.

— Cum spui tu, Derry. Sunt doar cinci ani, murmură el, îndreptându-se de spate și fulgerând din priviri în jurul său.

Plecară din sală și se îndreptară spre cei doi oameni care așteptau cu cai de povară. Derry înghiți cu greu, neliniștit, când gloata începu să se

mărească, iar în aer plutea un freamăt de violență, amplificându-se cu fiecare clipă.

— Du-te cu Dumnezeu, prietene! zise Derry încet.

Având mâna betegită, William nu putea încăleca prea ușor singur, iar Derry îl ajută să urce în șa, împingându-l cu putere, apoi îi întinse o spadă cu centură și teacă. Vederea sabiei lungi ajută la potolirea celor mai gălăgioși din mulțime, însă tot mai mulți se înghesuiau, fluierând și strigând insulte. William privi spre ei de sus, gura fiindu-i o linie dură și albicioasă. Îi făcu semn din cap lui Derry, apoi dădu pinteni calului, trecând la trap destul de aproape pe lângă un miner scandalagiu cât să-l trimită în zbor, înapoi în brațele ortacilor săi. Derry împrumutase doi oameni de nădejde de la lordul Somerset pentru a-l escorta. Își traseră săbiile, dând pinteni cailor lor și o luară la galop, amenințarea fiind cât se poate de clară.

Derry rămase un moment privindu-i îndepărtându-se, până când simți că ura mulțimii se mută de la ei, căutând o nouă țintă. Din câțiva pași repezi, dispăru înapoi în sala mare și întunecimea ei. Acolo, în cotloane umbrite, departe de privirile celorlalți, își rezemă capul pe tencuiala rece, așteptând doar să poată dormi.

•

Cu toate că era întuneric afară, Palatul Westminster era luminat ca ziua, fiecare fereastră strălucind de lumina a sute de lumânări. Nobilii lorzi, care se adunaseră să audă judecata regelui asupra lui William de la Pole, nu plecară prea repede. Servitorii lor se agitau în toate părțile ducând mesaje între ei în timp ce mergeau pe coridoare ori cereau să li se aducă vin și stăteau să discute evenimentele din acea seară. La scurtă vreme după ce regele se retrăsese, au apărut două facțiuni clare. În jurul lordului Somerset și al lordului Scales, zeci de alți baroni și conți s-au adunat ca să discute seara și să-și exprime uimirea față de soarta lui Suffolk.

York plecase împreună cu lorzii Neville într-o încăpere goală, nu departe de camerele regelui. Tresham și cardinalul Beaufort se duseră împreună cu ei, adânciți în conversație. Servitorii forfoteau în jurul celor opt bărbați, aprinzând lumânări și un foc în șemineu, în vreme ce și mai mulți plecară să aducă vin și mâncare. Pe măsură ce seara trecea, unii dintre lorzi găsiră drumul spre ușa deschisă și ridicară un pahar pentru sănătatea lui York. Nu spuseră nimic important, însă își arătau sprijinul.

Tresham plecase, apoi reveni și se așeză în apropierea focului, acceptând un pahar de vin fierbinte, murmurând niște mulțumiri. Era înghețat de la frigul de afară și tremura lăsându-se pe spetează, urmărind ideea conversației. Vorbea Richard Neville cel bătrân. În afară de titlul său, de conte de Salisbury, Tresham nu-l cunoștea prea bine. Salisbury avea proprietăți și obligații care-l țineau la distanță, la frontiera cu Scoția, și era arareori văzut prin Parlament. Tresham sorbi recunoscător din vin, remarcând numărul celor înrudiți cu familia Neville. Când York se căsătorise în cadrul acestui clan deosebit, obținuse sprijinul unuia dintre cele mai puternice grupuri din țară. Desigur, nu-l deranjase să-i aibă pe Neville în spatele lui.

— Nu spun decât că trebuie să existe un moștenitor, spunea Salisbury. Ați văzut-o pe regină, încă subțire ca o trestie. Nu spun că *nu* va veni copilul, afară doar dacă nu-i stearpă, însă, cu timpul, va împinge țara din nou în haos. Cu această armată a lui Cade amenințând chiar și Londra, n-ar strica să propunem un moștenitor numit.

Tresham ciuli urechile, aplecându-se și golindu-și cupa. Văzuse dispoziția amicilor lui York schimbându-se de la încântare la disperare, când venise peste ei în orele de dinainte. Găsiseră un țap ispășitor pentru dezastrele din Franța, cu toate că regele și Derry Brewer îl salvaseră pe Suffolk de securea călăului. Numele lui Brewer era pronunțat în această încăpere cu un dezgust și furie deosebite, cu toate că, de fapt, el doar abătuse parțial lovitura pregătită de York. Suffolk plecase pentru cinci ani, înlăturat din preajma regelui chiar la apogeul puterii sale. Era o victorie parțială, în pofida rapidității și istețimii lui Brewer. Și cu toate acestea, discuția despre un moștenitor era un subiect nou și Tresham ascultă atent cum lorzii Neville își mormăiau aprobarea în cupele lor. Aveau propriile lor loialități, iar dacă bătrânul Richard Neville lua cuvântul, o făcea pentru toți, o chestiune hotărâtă cu multă vreme înainte.

— Îl putem întreba pe Tresham, care-i aici, continuă Salisbury. Cunoaște documentele și legile ce trebuie invocate. Ce crezi, Sir William? Am putea numi un alt moștenitor, până când un astfel de copil se naște în familia regelui și reginei? Există vreun precedent?

Un servitor îi reumplu cupa, oferindu-i lui Tresham timp să soarbă din vin și să se gândească.

— Ar fi nevoie de o lege, trecută prin Parlament, desigur. Un astfel de vot ar fi… discutabil, bănuiesc.
— Dar posibil? lătră Salisbury spre el.
Tresham înclină capul.
— Toate lucrurile sunt posibile, domnul meu… cu suficiente voturi.
Chicotiră toți la răspunsul lui, în vreme ce York ședea în mijlocul lor și zâmbea ca pentru sine. Nu era nicio îndoială cine ar putea fi moștenitorul, dacă un astfel de vot ar putea fi convocat în adunarea Parlamentului. Richard de York era descendent al fiului regelui Eduard, la fel ca Henric însuși. Bunicul lui Cecily York fusese John de Gaunt, încă unul dintre fiii lor. Familia York avea o revendicare, care putea fi la fel de bună ca și cea a regelui, și avea șase copii. Tresham se corectă singur în gând, amintindu-și de nașterea recentă a unui alt fiu. Șapte copii, cu toții descendenți ai fiilor unui rege bătăios.
— O astfel de propunere ar fi o declarație de intenție, domnilor, zise Tresham cu o voce joasă și apăsată. Nu va exista nicio deghizare a scopului său, nici loialități ale celor veniți în sprijin. Menționez acest lucru pentru a fi sigur că înțelegeți posibilele consecințe, dacă un astfel de vot va eșua.
Spre surprinderea sa, York râse cu amărăciune în timp ce stătea și se uita spre foc.
— Sir William, tatăl meu, a fost executat pentru trădare împotriva tatălui *acestui* rege. Am fost crescut ca orfan, dependent de bunătatea bătrânului Ralph Neville. Cred că știu câte ceva despre consecințele – și riscurile – ambiției. Cu toate că poate un om n-ar trebui să se teamă să vorbească de trădare, după cele la care am fost martori în această seară. Se pare că asta nu mai aduce suferința pe care o aducea cândva.
Zâmbiră la tonul său ambiguu, privindu-l și privindu-se unii pe alții cu atenție.
— Totuși, nu vorbesc în șoaptă, Sir William! Aceasta nu este o uneltire, nici vreo mașinațiune secretă. Doar o discuție. Sângele meu e bun, descendența mea este bună. Regele s-a căsătorit de câțiva ani, totuși n-a umplut niciun pântece. În astfel de vremuri tulburi cred că țara are nevoie să știe că are urmași puternici în așteptare, dacă sămânța lui este slabă. Da, așa cred, Tresham. Pregătește hârtiile, legea aceea. Voi îngădui ca numele meu să treacă drept candidat la tron. Ceea ce am văzut astă seară m-a convins că este lucrul cel mai bun de făcut.

Tresham înțelese din zâmbetul satisfăcut al lui Salisbury că nu era pentru prima dată când vorbiseră despre asta. Avea impresia că toți bărbații de-aici așteptaseră numai sosirea sa pentru a anima conversația în prezența lui și a vedea cum va răspunde.

— Lord York, sunt de acord. Pentru binele țării, trebuie să existe un moștenitor. Bineînțeles, orice astfel de înțelegere va fi nulă dacă regina concepe.

— Desigur, răspunse York, dezvelindu-și dinții. Trebuie să fim pregătiți pentru toate eventualitățile, Sir William. Așa cum am aflat astă seară, este bine să ai planuri pregătite, indiferent de urzeala de evenimente.

CAPITOLUL 24

William, lordul Suffolk, stătea pe stâncile albe care dominau portul Dover. Oamenii lui Somerset așteptau respectuoși la o oarecare distanță, înțelegând poate că un englez avea nevoie de un moment de meditație tihnită înainte de a-și părăsi țara, pentru cinci ani în exil.

Aerul era curat, după bulboanele și duhorile Londrei. În văzduh persista o undă din căldura primăverii, chiar și la această înălțime. William era bucuros că oprise. Putea vedea corabia de negoț care aștepta în port, însă se ridică, privi pe suprafața mării și inspiră. Fortificația masivă a Castelului Dover putea fi văzută la dreapta sa. Știa că William Cuceritorul îi dăduse foc, apoi plătise pentru refacerea lui într-un amestec de teroare și generozitate, tipică individului. Francezii incendiaseră întregul oraș cu numai un secol înainte. Amintirile despre acest petic de coastă ajungeau foarte departe în urmă. William zâmbi la acest gând. Localnicii îl reconstruiseră după nenorociri mult mai crâncene decât cea abătută asupra lui. Îl ridicaseră din cenușă, apucându-se de treabă, reclădind casele. Poate că și el va face la fel.

Era surprins să vadă că moralul îi creștea pe când inspira aerul blând. Toți acești ani încărcați de responsabilitate n-au părut o greutate. Totuși, pierzând-o îl făcea să se simtă liber pentru întâia dată, de când se știa el. Nu mai putea schimba nimic. Regele Henric avea alți oameni care-l susțineau

și-l ghidau. Cât timp trăia Derry Brewer și punea la cale tot felul de lucruri, exista întotdeauna speranță.

William știa că profita cât putea de o soartă nefericită, o trăsătură pe care o împărtășea cu oamenii flegmatici din orașul de jos. Viața *nu* era o plimbare prin Grădina Edenului. Dacă ar fi fost așa, William știa că era genul de om care s-ar fi uitat prin jur și și-ar fi construit singur un fel de casă a plângerii. Nu zăcuse niciodată degeaba și gândul la ceea ce avea să facă pentru a-și umple anii prin Burgundia nu-i dădea pace. Ducele Philip era un om de treabă pentru că-i făcuse oferta și nu era câtuși de puțin prieten al regelui francez. Ironia de a fi fost acuzat de trădare era că William avea mai mulți prieteni în Franța decât în Anglia, cel puțin în acel moment. Călătorind cu hârtii care-i garantau protecția personală a ducelui Philip, va trece prin inima Franței, oprindu-se o dată la Paris, înainte de a se îndrepta spre noua lui casă.

William scotoci cu vârful cizmei în gazonul verde, până dădu de calcarul de dedesubt. Totuși, rădăcinile sale erau *aici,* sufletul său în calcar. Se frecă aprig pe ochi, sperând că oamenii nu văzuseră vigoarea emoțiilor care-l răvășiseră.

William expiră, golindu-și plămânii.

— Să mergem, băieți, zise el întorcându-se la calul său. Fluxul n-o să aștepte pentru noi și pentru nimeni altcineva.

Găsise o metodă de a încăleca fără să-și zdrelească prea tare brațele și se strădui să urce în șa, luând frâiele cu mâna lui bună. Coborâră pe cărărui și ajunseră pe drumul sigur spre șirul de docuri. Din nou, William putea simți privirile ostile ațintite asupra sa și-și auzi numele printre șușoteli, cu toate că-și închipuise că era cu o zi în avans față de sosirea veștilor. Își ținu capul sus în vreme ce era prezentat căpitanului corăbiei de negoț și urmări descărcarea proviziilor trimise de Derry. Erau suficiente cât să-i ajungă unui om de statura sa cam pentru vreo câteva săptămâni, nu mai mult. William știa că va trebui să-i ceară nevestei sale atât bani, cât și haine. Burgundia era parte din teritoriul propriu-zis al Franței, hăt departe, însă dureros de aproape de casă. Le dădu drumul oamenilor lui Somerset, înmânându-le câțiva bani de argint și mulțumindu-le pentru protecția asigurată de ei și pentru bună-cuviință. Cel puțin, îl trataseră cu respectul cuvenit unui lord, un lucru care nu-i scăpă nici căpitanului corăbiei.

William era obișnuit cu corăbiile, iar cea de față i se părea întreținută de mântuială. Parâmele nu erau făcute colac în bucle aranjate, iar puntea avea nevoie să fie frecată bine cu piatră aspră. Oftă în sinea lui și se aplecă pe copastie[20], uitându-se la localnicii care forfoteau prin jur. Derry unsese pe toată lumea, cât era necesar, pentru această călătorie a sa, făcând minuni într-un timp foarte scurt. La fel ca și soția și fiul său, William știa că lăsa în urmă-i prieteni buni. Rămase pe punte în timp ce vasul se desprindea de la țărm, primul și al doilea ofițer strigând de la proră la pupă unul la altul. Echipajul ridică pe catarg pânza principală, scandând la fiecare opinteală. William își ridică privirea în timp ce vela flutura deasupra capului său și nava prinse viteză.

William văzu țărmul îndepărtându-se de el, sorbindu-l din ochi, dorind să rețină și cel mai mic detaliu ca un fel de hrană spirituală. Știa că va avea aproape șaizeci de ani când va vedea din nou aceste faleze. Tatăl lui murise la patruzeci și opt de ani, ucis în luptă. Era un gând tulburător și se întrebă dacă nu cumva aceasta era ultima lui imagine despre casă, zgribulindu-se când vântul se întețea la ieșirea din port, făcând ca pânza principală să zbârnâie.

Odată plecați de la adăpostul coastei, marea deschisă fâsâia pe sub provă, iar corabia se legăna. William își aduse aminte de călătoria peste Canal, împreună cu Margaret, pe când era doar ceva mai mult decât o fetișcană. Încântarea ei fusese ceva molipsitor, iar amintirea ei îl făcu să zâmbească.

Era pierdut în reveria unor vremuri mai bune și prima dată nu înțelese agitația marinarilor cu tălpile goale, gonind de la un capăt la altul al punții. Căpitanul răcnea noi ordine, iar nava se înclină pe o nouă direcție, parâmele și vergile fiind mișcate de oameni care-și cunoșteau bine meseria. Nedumerit, William se uită la început spre echipaj, apoi se întoarse să privească spre ce se zgâiau cu toții.

Strânse copastia tare când dădu cu ochii de o altă corabie ieșind dintr-un golf ceva mai departe pe coastă. Era o navă de război, construită cu prova ridicată și la fel și pupa, cu o punte joasă, pentru abordaj, nu era o corabie de negoț. Un val de greață-l străbătu pe William când toate planurile sale, toată pacea pe care o găsise deveniseră acum ca nisipul, măturate dintr-odată. Navele foarte încărcate, precum *Bernice,* alcătuiau niște premii foarte râvnite de pirați. Canalul dintre Franța și Anglia era aglomerat cu vase comerciale tot timpul anului, iar pirații le atacau, la fel și satele de

coastă, strecurându-se din Franța, sau chiar din Cornwall, pentru a-i prăda chiar pe ai lor. Dacă erau prinși, pedepsele erau crunte și rareori ajungeai să vezi cuștile goale de prin porturi.

Senzația lui William, de uimire scârbită, se intensifică doar când cealaltă navă înaintă cu pânza principală umflată puternic, în pofida castelelor sale grele de la pupă și provă, era mai puțin lată decât *Bernice* și în mod clar mai rapidă. Se repezea spre ei ca un șoim, aplecat spre pradă, încercând s-o ridice în gheare.

Franța era destul de aproape ca să încerce să se adăpostească pe coaste. William putea s-o *vadă,* cu toate că vântul se întețea, iar continentul apărea încețoșat din cauza distanței. Dintre toți cei de la bord, William știa că erau doar puține locuri rămase sigure în Franța. Îl apucă de braț pe unul dintre marinarii care alergau, aproape răsturnându-l.

— Îndreptați-vă spre Calais, porunci William. Spune-i căpitanului. Este singurul port cu nave engleze în el.

Omul căscă ochii spre el, apoi își atinse fruntea în semn că pricepuse, înainte de a se desprinde și fugi înapoi spre treburile lui.

Cerul începuse să se întunece deasupra capului, vremea stricându-se. Cu toate cețurile și umezeala, William încă putea vedea crâmpeie din Franța înainte și din Anglia în urma lor, stâncile albe din Dover fiind doar ca o linie spălăcită. *Bernice* se înclină spre dreapta, sub greutatea pânzei și forței vântului, însă văzu că nu va fi suficient. Corăbiile comerciale erau construite late pentru a putea căra încărcătura, mari nave greoaie, vitale pentru desfășurarea negoțului. Nava urmăritoare era, practic, ca un ogar în comparație cu *Bernice,* apropiindu-se tot mai mult și mai mult, iar valurile erau tot mai mari, împrăștiind spuma pe punțile bătătorite ale ambelor corăbii. William putea simți gustul sării pe buze, în vreme ce *Bernice* șuiera mai departe și căpitanul urlă ordine să se îndrepte spre Calais.

O duzină de marinari ridicară parâmele groase pentru a întoarce vergile, în vreme ce alții se lăsară cu toată greutatea pe traversa lungă a echei[21], împingând-o spre babord pentru a obliga nava să se înscrie într-un curs nou. Pânza flutura sălbatic când parâmele fură slăbite, iar nava urmăritoare părea că năvălește spre ei. Dacă ar fi putut s-o ia la fugă, ar fi fost o urmărire mult mai lungă, însă s-ar fi terminat cu *Bernice* zdrobindu-se de țărmul francez. *Trebuiau* să încerce să ajungă la Calais, cu toate că întoarcerea le reduse aproape întreaga viteză.

William își simți inima bătându-i cu putere când *Bernice* încetini și trosni. Putea vedea deja toate detaliile navei urmăritoare, la nici jumătate de milă distanță de ei, peste valurile cenușii, apropiindu-se. Își miji ochii spre ea, citind un nume scris cu litere aurii enorme. *Tower*[22] era o navă excepțional de bine aleasă spre a fi comandată de un pirat.

Pânza se umflă încă o dată sub vânt, iar marinarii navei de negoț scoaseră urale răzlețe, legând în același timp parâmele și se opriră, gâfâind. Toți ofițerii din echipaj aveau părți din navă și încărcătură. Sursa lor de venit, ca și viețile lor, depindea de fuga lui *Bernice.* Valurile spumegau din nou sub provă, în vreme ce se avântau prin apele întunecate. Franța era la doar câteva mile distanță și William îndrăzni să spere. Cealaltă corabie era încă la pupa lor și desigur că vor fi și alte nave englezești mai aproape de Franța, gata să se împrăștie când vor vedea o valoroasă corabie de negoț urmărită în goana mare.

Se scurse o oră, apoi încă una, cu vântul crescând în intensitate, iar norii se scufundau în marea agitată dinaintea lor. Pe valuri își făcură apariția coame albe, iar apa rece și sărată se împrăștia prin văzduh ca o ceață. William știa că vremea pe Canalul Mânecii putea fi capricioasă, aducând furtunile de nicăieri. Totuși, *Bernice* era solid construită și se gândea că-și putea menține pânza principală mai mult decât *Tower.* Începu să murmure o rugăciune pentru o furtună, privindu-l pe căpitan cu atenție pe când acesta stătea la piciorul catargului principal, uitându-se în sus și așteptând să vadă primele semne de sfâșiere. Vântul deveni o vijelie, iar nori și mai întunecați se deplasau cu repeziciune pe sus, în sincron cu navele care se chinuiau pe marea de dedesubt. Lumina soarelui păli repede și William simți primele picături de ploaie, chiar când le auzi răpăind pe punte. Se înfioră văzând nava urmăritoare plonjând adânc și ridicându-se apoi cu apă verde și înspumată, scurgându-se de pe punte.

Urmăritorii lor erau la nu mai mult de câteva sute de yarzi de pupa lor. William putea vedea oameni îmbrăcați în cămăși și tunici de zale stând pe puntea deschisă. Erau cam vreo două duzini, nu mai mulți, cu toate că aveau săbii și topoare, suficiente pentru un abordaj al unei corăbii de negoț. Înghiți cu noduri văzând arcași urcând în castelul de lemn, înalt, construit în spatele provei. Cum ambele nave săltau și plonjau și vântul bătea în rafale, le ură noroc, apoi privi nedumerit cum trei arcuri lungi se curbară

trimițând săgețile cu boltă, pentru a lovi puntea lui *Bernice* cu un zgomot ca de ciocan.

Mâna sănătoasă a lui William se încleștă de copastie, încruntarea lui adâncindu-se. Pirații își găseau echipajele prin orașele de coastă, însă niciodată nu apăruse vreun arcaș francez capabil de acest gen de precizie. Știa că vedea acum arcași englezi, trădători și nemernici, care preferau o viață de jafuri și crime în locul unor activități mai cinstite. Căpitanul trecu pe lângă el în fugă, îndreptându-se spre pupă ca să vadă această desfășurare. William încercă să se ducă cu el, însă, având o singură mână sănătoasă, se clătină și aproape căzu imediat ce lăsă copastia. Din instinct, căpitanul îl înșfăcă înainte să ajungă în mare. Fu un adevărat ghinion că îl apucase de mâna betegită, făcându-l pe William să urle din cauza durerii bruște.

Căpitanul răcnea o scuză peste vijelie, când îl lovi o săgeată, înfigându-i-se drept în spate și străpungându-l, astfel că William putea vedea vârful ascuțit ieșind drept, cu țăndări albe de coaste în jurul fierului întunecat. Cei doi bărbați se priviră mirați, iar căpitanul încercă să spună ceva înainte ca ochii să i se stingă. William încercă să-l prindă, însă greutatea era prea mare și căpitanul dispăru peste copastie în apa spumegândă, scufundându-se într-o clipită.

Și mai multe săgeți bufniră în jurul lor, iar William auzi un marinar strigând de durere și surpriză când încă una-și lovi ținta. Marea pânză de deasupra lui William începu să se zbată. Îi putea vedea pe oamenii de la eche aruncându-se, abandonându-și misiunea în fața urgiei săgeților. *Bernice* se mișca acum dezordonat, fără mâinile lor, care s-o țină pe direcție, abătându-se de la curs. Rămânând pe cât putea de aplecat, William răcni la ei să pună mâna din nou pe cârmă, însă nenorocirea se înfăptuise. Nava de război urmăritoare se izbi, dintr-odată, de-a lungul bordajului, un scrâșnet aspru de lemn rupt, în vreme ce ploaia ropotea asupra tuturor.

William fu aruncat în aer și încă încerca să-și revină când bărbați înarmați săriră pe punte, urlându-și propria lor spaimă în timp ce traversau fâșia de valuri grele ca de plumb. William văzu un om ratând abordajul și alunecând spre a fi strivit sau înecat, însă locul îi fu luat de un altul, într-o clipită, aruncându-se asupra lui cu o sabie întinsă cu fermitate și siguranță.

— Pax! zise William, icnind când încercă să se ridice. Sunt lordul Suffolk! Pot fi răscumpărat!

Cel care se înălța deasupra lui își puse piciorul jos, apăsând pe mâna ruptă a lui William, făcând ca, preț de o clipă, lumea să devină albă. Gemu și renunță la orice gând de a se ridica în vreme ce zăcea pe punte, ud leoarcă și înghețat, iar ploaia răpăia pe lemn în jurul său.

Agresorii contau pe șoc și violență pentru a pune mâna pe *Bernice.* Echipajul său nefericit fie o sfârși aruncat peste bord, fie masacrat în primul val de furie, majoritatea lor fiind neînarmați. William îi aruncă o căutătură celui care-l capturase, pe jumătate surprins că nu fusese încă ucis. Știa că vor jefui încărcătura și probabil o vor scufunda pe *Bernice,* luând toți martorii cu ea la fund. Văzuse cadavre aduse de valuri la țărm de suficiente ori încât să știe cum procedau, iar perspectiva unei răscumpărări s-ar putea să nu merite riscurile suplimentare. Așteptă lovitura, îngrozit de valurile de suferință provocate de mâna sa betegită.

Vântul continua să urle printre parâme și ciudățenia a doua nave care se bălăceau în marea agitată.

•

Jack Cade privi încruntat spre oamenii care veniseră la el, îndrăznind să-i conteste planurile. Nu ajuta la nimic faptul că tocmai el îi numise să-i comande pe ceilalți. Erau cei care participaseră inițial la întrunirea lui de la tavernă, acolo unde îi împărțise în grupuri de antrenament a câte o duzină de oameni. Sub conducerea sa, luptaseră și-l învinseseră pe șeriful din Kent. Capul acestui om, cu gura căscată, încă mai zăcea înclinat în mod ciudat în vârful unui par lângă focul lui Jack Cade, cu scutul cu capul alb așezat jos. Șeriful fusese un om scundac în timpul vieții, însă, așa cum observase și Paddy, ajunsese în cele din urmă mai înalt decât oricare din ei.

Cu toate că Jack n-ar fi putut spune exact de ce, însă ceea ce-l deranja mai mult decât orice era faptul că-l puseseră pe Ecclestone să tragă leul de mustăți în vizuina lui, ori cum s-o mai fi spunând. Prietenul său stătea în fruntea micului grup vorbind calm și lent, ca și cum s-ar fi adresat unui nebun.

— Nimeni nu spune că le este frică, Jack. Nu-i asta. Este doar vorba de Londra… ei bine, asta-i ceva mare, Jack. Numai Dumnezeu știe câți oameni se află acolo, cu toții prinși între râu și vechile ziduri. Nici regele nu știe, după câte se pare, însă sunt mulți… mult mai mulți decât avem noi.

— Deci, crezi că suntem terminați? zise Jack, cu ochii sclipind periculos pe sub fruntea sa plecată.

Stătea și privea spre focul aprins de ei, simțindu-se în mod plăcut încălzit pe dinafară și pe dinăuntru, cu o sticlă de rachiu curat în mână, care-i fusese dată chiar în dimineața aceea.

— Asta-i problema, Rob Ecclestone? Sunt surprins s-o aud de la tine. Crezi că vorbești pentru toți oamenii ăștia?

— Nu vorbesc pentru niciunul din ei, Jack. Doar eu vorbesc acum. Dar știi, au mii de soldați și de o sută de ori mai mulți clocotind de mânie prin oraș. Jumătate dintre ei sunt oameni duri, Jack. Sunt măcelari și bărbieri care ni se împotrivesc, oameni care știu cum se mânuiește un cuțit de spintecat mățăraiele. Eu doar spun asta. S-ar putea să fie ceva prea ambițios să te apuci să-l cauți chiar pe rege însuși. S-ar putea să fie pasul care ne va face pe toți să atârnăm în ștreang, în spânzurătorile de la Tyburn. Am auzit că au acum trei eșafoduri, cu loc pentru opt inși pe fiecare din ele. Pot să spânzure două duzini de oameni odată, Jack, despre asta-i vorba. Este un oraș dificil.

Jack mârâi iritat, lăsând capul pe spate ca să dea pe gât și ultima înghițitură de rachiu aspru. Se mai zgâi o vreme și apoi se ridică greoi în picioare, înălțându-se deasupra lui Ecclestone și a celorlalți.

— Dacă ne oprim acum, zise el încet, tot vor veni după noi. Credeați că putem, pur și simplu, să ne întoarcem acasă? Băieți, am jefuit și-am furat. I-am omorât pe oamenii regelui. Nu au de gând să ne lase să plecăm așa, nu acum, nu de când am început răzmerița. Ori aruncăm zarurile pentru Londra, ori…

Dădu din umerii lui mari.

— Presupun că am putea să mergem în Franța. Deși nu prea cred că vom fi bine-veniți pe-acolo.

— Te-ar spânzura în Maine, Jack Cade. Recunosc ei un ticălos din Kent atunci când îl văd.

Vocea provenea din spatele grupului. Jack se încordă, orbit de lumina flăcărilor când încercă să scruteze bezna.

— Cine naiba-i acolo? Arată-te la față dacă vorbești cu mine.

Se uită pieziș în luminile galbene, pâlpâitoare în întuneric. Umbrele cutreierau peste oamenii care se întorceau să vadă cine vorbise. Jack întrezări statura mătăhăloasă a prietenului său irlandez împingând alți doi oameni spre el.

— Zicea că te cunoaște, Jack, spuse Paddy gâfâind. Zicea că ți-ai aminti de un arcaș. Nu cred c-ar fi atât de nebun să te ia în râs.

— I-am făcut eu lucruri și mai rele în trecut, măreț taur irlandez, răspunse Thomas Woodchurch, zbătându-se să scape din strânsoarea de fier. Doamne, ce-ți dau ăștia să mănânci?

Cu ambele mâini înfipte în hainele lor, Paddy nu putea decât să-i scuture pe cei doi, aduși la exasperare. Făcu asta până când capetele li se legănară amețite.

— V-a ajuns? zise el.

— Woodchurch? zise Jack uluit, făcând câțiva pași în afara luminii focului. Tom?

— Eu sunt. Acum, ce-ar fi să-i spui acestui rahat să mă pună jos din nou, până nu-i lovesc boașele de i le trimit drept în gâtlej?

Cu un muget, Paddy îi dădu drumul lui Rowan și-și ridică pumnul pentru a-l pocni pe Thomas, ca să-l forțeze să cadă în genunchi. Rowan îi ghici intenția și se luptă degrabă cu irlandezul, doborându-i pe toți trei într-o grămadă mișcătoare și suduitoare.

Jack Cade se aplecă și-l trase pe tânăr din grămadă, acesta încă rotindu-și pumnii.

— Atunci cine-i ăsta? întrebă Jack.

Rowan nu putu decât să-l privească pieziș, ținut de guler atât de tare încât se îneca, făcându-se roșu la față.

— Fiul meu, zise Thomas, ridicându-se și eschivându-se în fața loviturilor lui Paddy.

Thomas se ridică primul în picioare, apoi întinse mâna să-l ajute pe irlandez. Paddy era încă gata să atace, însă o lăsă baltă mormăind furios când Jack își deschise pumnii și-i dădu drumul lui Rowan, având un zâmbet ciudat întrevăzut pe buzele sale.

— Mi-l amintesc, Tom, când era doar un băiețandru plângăcios, aproape la fel de roșu la chip precum e acum. Ce s-a întâmplat cu fata aceea din tractir? Era o bucățică isteață, întotdeauna mi-am zis asta.

Jack simțea că Paddy era pe cale să-și piardă cumpătul de furie, așa că își puse mâna pe umărul prietenului său.

— E-n ordine, Paddy. Tom și cu mine ne știm de multă, multă vreme. Am să ascult orice o avea de zis, iar dacă nu mi-o plăcea, poate ai putea să-l ispitești cu o bătaie cu pumnii goi, să se mai bucure și băieții.

— Mi-ar plăcea asta, mormăi Paddy, încă aruncând căutături încruntate.

Thomas îl cântări din priviri, măsurând greutatea și înălțimea irlandezului înainte de a chicoti.

— N-aș putea să-l dovedesc, nici dacă aș fi pregătit… și-am fost rănit la fuga din Franța. Pentru mine și pentru băiat a fost un an prost. Apoi am auzit că Jack Cade are propria lui armată și mi-am zis să vin până aici, să văd dacă a rămas același pe care mi-l amintesc.

— Ai venit să te alături Oamenilor Liberi din Kent, nu? Întotdeauna avem loc pentru un arcaș, dacă încă mai ai mână pentru asta.

— M-am gândit la asta, Jack, însă oamenii tăi zic că stai cu ochii pe Londra și pe rege însuși. Câți oameni ai, vreo trei mii?

— Cinci, zise Jack pe loc. Aproape șase.

— Preveniți din timp, ăia ar putea aduna de două ori pe atâția, Jack, și să-i pună în marș. E un oraș bătrân și nemernicit. Știu asta.

Ochii lui Cade licăriră, măsurându-l pe cel dinaintea sa.

— Atunci tu cum ai face-o, Tom? Amintește-ți că vedeai destul de limpede cândva.

Thomas oftă, simțindu-și anii și beteșugurile trupului. El și Rowan mâncaseră dintr-o coapsă de cal pe care-l furaseră, schimbând câteva zile de hrană cu carne bună pentru mersul pe jos, în ultima parte a drumului. Chiar și așa, știa că va mai trece ceva timp până să poată trage o săgeată cu o viteză decentă. Nu răspunse imediat, cu ochii mijiți când se gândi la fermele arzând și la trupurile unor familii întregi, văzute pe când trecea pe drum. În întreaga sa viață fusese iute la mânie, însă acum nu era același lucru. Acumulase furia încet, după luni de pierderi și după ce fusese vânat. Dădea vina pe regele Henric și pe lorzii săi pentru toate cele văzute de el; asta era destul de adevărat. Dădea vina pe francezi, deși îi făcuse să sângereze pentru fiecare palmă din pământul său. De asemenea, îl învinovățea pe Derry Brewer și știa că Londra era locul unde-l putea găsi.

— M-aș duce drept la țintă, Jack. Regele va fi în Turn sau în Palatul Westminster. Aș trimite câțiva oameni înăuntru, care cunosc orașul, destul cât să descopere unde se află. Aș zice că în Turn, pentru că acolo este Monetăria Regală și aurul pe care-l deține. Apoi, aș da atacul într-o noapte, mi-aș umple buzunarele și i-aș scoate din piept inima aia întunecată. Am terminat-o cu regele și cu lorzii, Jack. Mi-au luat prea multe. Este cazul să iau și eu ceva înapoi, pentru osteneala mea.

Jack Cade râse și-l bătu pe umeri.

— Mă bucur că te văd, Tom. Mă bucur să te și aud. Stai aici cu mine și zi-mi prin ce coclauri ai fost. Fetele astea, cu inima cât un purice, îmi spun că nu se poate face una ca asta.

— O, se poate, Jack! Nu știu dacă putem să învingem Londra, însă le putem arăta acestor nobili prețul a ceea ce ne-au luat. Poate că ne-am putea și îmbogăți odată cu asta. Sunt și idei mai rele… am fost de partea rea pentru majoritatea dintre ele.

•

Stomacul lui William se revoltă, aducându-i sucul gastric în gură în vreme ce îngenunchea pe puntea ridicată cu mâinile legate la spate. Vechea sa rană îi provoca niște cârcei la un picior, iar mușchiul urla însă oricând încerca să se miște, unul dintre pirați îl lovea ori îl pălmuia de zor până când ajungea să scuipe sânge. Era neajutorat și furios, incapabil să facă nimic altceva decât să privească uciderea ultimilor oameni din echipaj, fără niciun fel de fasoane, și aruncați peste bord, să dispară în mare.

Îi putea auzi pe cei care-l capturaseră răscolind pe sub punte, ovaționând și strigând încântați de lucrurile găsite acolo. Propriii lui saci de călătorie fuseseră deja tăiați și deschiși, oamenii căutând punga cu bani, pusă acolo pentru el de către Derry. William nu spusese nimic în timp ce-și băteau joc de el, așteptând să se arate cel care-i comanda.

Știu că individul venea când urletele de încântare ale echipajului piraților încetară brusc. În schimb, își coborau privirile spre cizme sau punte, precum câinii în prezența conducătorului haitei. William își întinse gâtul ca să vadă, apoi scoase un strigăt de surpriză și durere când fu târât dintr-odată pe punte înainte, cu picioarele răşchirate după el. Doi pirați îl apucaseră de subsuori și mârâiau din cauza greutății lui, din moment ce atârna și se împleticea. Bănuia că-l vor duce vizavi, pe corabia lor, ca pe o oaie legată cobză și nu putea spera altceva decât că nu-l vor scăpa pe drum, în timp ce crestele albe ale valurilor aruncau spumă în văzduh și orice pas era o mare încercare de a rămâne în picioare.

Nu înțelegea, din moment ce-l trăgeau direct spre prova lui *Bernice,* așa că William privi spre grinzi și apa fremătătoare de dedesubt. Omul căruia i se supuneau ceilalți se înfățișă pe dinaintea ochilor săi, iar William privi nedumerit.

Căpitanul piraților era pământiu la față și plin de cicatrici, individ dur, din aceia pe care William îi văzuse măcelărind porci la Shambles, în Londra. Fața lui purta urme vechi de vărsat, sub forma adânciturilor mari din obraji, iar când zâmbea dezvelea două șiruri de dinți maro-închis, tiviți cu negru, de parcă ar fi mestecat cărbune. Căpitanul se uită chiorâș în jos, spre prizonierul său, cu ochii strălucind de satisfacție.

— William de la Pole? Lord Suffolk? zise el cu desfătare.

Lui William îi stătu inima-n piept, iar gândurile sale se limpeziră și se liniștiră, greața din stomac devenind o pacoste îndepărtată. Nu-și dăduse numele de familie, iar acești oameni nu erau genul care să-l cunoască, afară doar dacă nu cumva căutaseră de la bun început corabia lui.

— Așadar, îmi știi numele, spuse el. Cine ți l-a dat?

Căpitanul zâmbi și-l dojeni, țistuindu-l.

— Oameni care așteptau dreptate din partea unui rege nevolnic, lord Suffolk. Oameni care au *cerut-o* și-au fost refuzați.

William privi cu o fascinație bolnavă cum individul scoase din teacă o sabie cu aspect ruginit și-și trecu degetul de-a latul ei.

— M-am predat ca să fiu schimbat pe recompensă! zise William disperat, glasul tânguindu-i-se de frică.

În pofida mâinii sale frânte, se zbătu în legături, însă marinarii știau cum se face un nod și nu avea nicio șansă.

Căpitanul zâmbi încă o dată:

— Nu-ți accept predarea. Ești un trădător condamnat, William de la Pole. Există câte unii care cred că n-ar trebui să ți se permită să fii eliberat, nu având trădarea atârnată de gât.

William devenea tot mai palid, sângele părăsindu-i obrajii. Inima îi bătea puternic când înțelese. Închise ochii o clipă, căznindu-se să-și regăsească demnitatea pe când puntea urca și cobora sub picioarele sale.

Își deschise ochii, simțind o mână aspră prinzându-l de păr, apucându-l și aplecându-i capul.

— Nu! strigă el. Am fost pus în libertate!

Căpitanul ignoră protestul, apucând un smoc masiv de păr cărunt și ridicându-l spre a dezvălui gâtul ridat de dedesubt, mai alb decât restul corpului. Cu o bicisnică preferință, individul începu să taie din mușchi. Strigătul scandalizat al lui William se transformă într-un geamăt de agonie când sângele se împrăștie și acoperi puntea în toate direcțiile, măturat și

dus de valuri. Se smuci și se cutremură, însă era ținut strâns până când se lăsă moale în față, bufnind greoi pe punte.

Căpitanul distruse tăișul sabiei ciopârțind mușchiul gros și osul. Aruncă arma deoparte, nepăsător, aplecându-se și ridicând capul retezat. Echipajul său izbucni în urale la vederea lui. Trofeul fu băgat într-un sac de pânză, trupul lui William fiind lăsat pe punte – o grămadă informă.

Bernice fu eliberată de parâmele care o țineau, lăsată în urmă, să salte și să se frământe singură pe mare, în vreme ce nava piraților se întoarse înapoi spre coastele Angliei.

PARTEA A TREIA

„În Anglia vor fi pâini de șapte jumătăți de penny vândute pentru un penny; oala cu trei inele va avea zece inele; iar eu voi declara că este un delict să bei bere cu țapul. Întregul regat va fi la comun, iar în Cheapside calul meu va merge la iarbă”.

Jack Cade din WILLIAM SHAKESPEARE, *Henric al VI-lea,* partea a 2-a, actul 4, scena a 2-a

„Primul lucru pe care o să-l facem e să-i ucidem pe toți avocații”.

Henric al VI-lea, partea a 2-a, actul 4, scena a 2-a

CAPITOLUL 25

— Porțile Londrei sunt închise noaptea, Jack, zise Thomas, arătând spre podea.

Cei doi se aflau singuri la etajul de sus al unui han din orașul Southwark, chiar pe malul celălalt al râului, vizavi de capitală. Covorul fusese rulat și dezvăluia vechile dușumele din lemn pe care Thomas scrijelise o hartă grosolană, marcând Tamisa și linia zidului roman care închidea inima vechiului oraș.

— Poftim, *toate*? răspunse Jack.

Nu fusese niciodată în capitală și încă era convins că Woodchurch trebuie că exagerase. Cifre de șaizeci de mii, optzeci de mii de locuitori

păreau imposibile, iar acum ar fi trebuit să ia de bună că existau nişte porţi uriaşe peste tot?

— Asta-i menirea porţilor oraşului, Jack, da, aşa-i. În orice caz, dacă vrem să ajungem la Turn, acesta-i în interiorul zidului. Cripplegate şi Moorgate ies din discuţie… ar trebui să mărşăluim dând ocol oraşului, iar sătenii de-acolo ar da fuga-fuguţa să-i aducă pe soldaţii regelui în tot acest timp. Aldgate spre est, vezi acolo? Asta are propria sa garnizoană. Obişnuiam să merg pe străzi pe-acolo pe vremea când îi făceam curte lui Joan. Am putea traversa râul Fleet spre vest poate şi să ieşim pe lângă catedrală, însă indiferent pe unde intrăm, trebuie să trecem Tamisa şi acolo-i un singur pod.

Jack se încruntă spre scrijeliturile ca de găină de pe podea, încercând să priceapă ceva din ele.

— Nu-mi prea place ideea de a goni pe un drum pe care ei ştiu că trebuie să mergem, Tom. Pomeneai de nişte bărci înainte. Ce-ar fi să le folosim pe astea, poate mai departe, unde-i mai liniştit?

— Pentru o duzină de oameni, acesta ar fi răspunsul. Dar câţi oameni ai de la Blackheath încoace?

Cade dădu din umeri.

— Tot vin, Tom! Oameni din Essex, ba chiar şi unii din Londra. Sunt vreo opt, nouă mii de oameni, poate? Nimeni nu-i numără.

— Oricum, sunt prea mulţi pentru a putea fi transportaţi peste râu. Nu sunt bărci destule şi-ar lua prea mult timp. Trebuie să intrăm şi să ieşim ’nainte să răsară soarele. Asta dacă vrei să trăieşti până la adânci bătrâneţi. Desigur, există însă şansa ca regele şi lorzii să ne răspundă la petiţii, nu crezi?

Cei doi se priviră unul pe celălalt şi râseră cinic, ridicând cupele pe care le ţineau într-un toast tăcut pentru duşmanii lor. La îndemnul lui Thomas, Jack îngăduise ca o listă de revendicări să fie dusă la Primăria Londrei în numele „Comandantului Marii Adunări din Kent”. Unii dintre oameni sugeraseră fecioare şi coroane, pentru folosul lor personal, însă discuţiile stabiliseră până la urmă adevăratele revendicări. Erau cu toţii sătui de taxele mari şi de legile crude, care li se aplicau numai celor care nu-şi puteau cumpăra scăparea de ele. Petiţia trimisă de ei primarului Londrei şi consilierilor săi ar schimba ţara dacă era de acord şi regele. Nici Jack, nici Thomas nu se aşteptau ca regele Henric s-o vadă măcar.

— Nu ne vor răspunde, zise Thomas. Nu fără să încălcăm interesele celor care iau mită și țin familiile obișnuite sub cizmele lor. Nu au niciun interes în a ne trata cinstit, așa că va trebui să le băgăm mințile-n cap. Uită-te acolo – Turnul se află în apropierea Podului Londrei –, nu mai mult de o jumătate de milă. Dacă alegem oricare altă rută ca să intrăm, va trebui să ne găsim drumul printr-un labirint de străzi pe care nici măcar localnicii nu-l cunosc prea bine. Mi-ai cerut sfatul, ăsta-i. Venim dinspre Southwark și trecem podul cam pe la vremea apusului, apoi o tăiem spre est, spre Turn, înainte ca oamenii regelui să-și dea măcar seama că ne aflăm între ei. Va trebui să crăpăm câteva țeste pe drum, însă dacă vom continua să mergem nu-s destui soldați la Londra care să ne oprească. Atâta vreme cât nu rămânem staționați într-un loc restrâns, Jack.

— Totuși, sunt mai mulți oameni decât am văzut eu vreodată, mormăi Cade nemulțumit.

Încă nu-și putea imagina un număr atât de mare de bărbați, femei și copii cu toții adunați pe străzile murdare.

— Se pare că ne-ar putea opri numai dacă se țin de mână și stau nemișcați.

Thomas Woodchurch izbucni în râs la această imagine.

— Poate că ar putea, însă nu vor face asta. Ai auzit ce spuneau oamenii trimiși de tine ca iscoade. Dacă este adevărat numai pe jumătate, londonezii sunt aproape la fel de furioși pe rege și pe lorzi pe cât suntem și noi. Abia dacă pot să se miște sau să se cace fără ca vreun prostănac gras să le ceară o amendă, care se duce fie în buzunarele lui, fie într-ale lordului care l-a năimit. Dacă reușești să-i faci pe oamenii tăi să se abțină de la jafuri, Jack, ne vor *întâmpina* și ne vor aclama tot drumul.

Îl văzu pe malacul din Kent uitându-se urât la harta sa cu ochii săi tiviți cu roșu. Cade bea zdravăn în fiecare seară, iar Thomas suspecta că ar fi rămas în Blackheath sau la marginea Kentului până la ziua Judecății de Apoi. Cade era destul de bun într-o luptă cu bailii sau oamenii șerifului, însă era pierdut în planurile lui de a ocupa Londra. Se agățase de Woodchurch ca un om pe cale să se înece, gata să asculte. După toate nenorocirile suferite de Thomas, simțea că se cuvenea să guste puțin și din cealaltă mâncare. Măcar odată simțea că se găsea la locul potrivit, la momentul potrivit.

— Crezi că putem s-o facem? bombăni Jack, cu limba împleticindu-i-se. Sunt o mulțime de inși care depind de mine să-i țin pe linia de plutire, Tom. Nu vreau să-i văd doborâți. Nu mă bag în asta ca să dau greș.

— N-o să dăm greș, zise Woodchurch încet. Țara a luat armele cu un motiv. Acest rege al nostru este un prostănac și un laș. Am pierdut destule din cauza lui, la fel și tu, așa că-i avem pe toți de partea noastră. Vor lupta și vor merge drept spre Turnul Londrei.

Jack clătină din cap.

— Este o *fortăreață,* Tom, zise el, fără a-și ridica privirea. Nu putem fi în afara ei când soldații regelui ajung la noi.

— Acolo există porți, iar noi avem oameni cu topoare și berbece. Nu spun că va fi lesne, dar ai vreo opt, nouă mii de oameni, englezi, și laolaltă cu ei mulți alții, nu este nimic care să ne reziste multă vreme.

— Majoritatea lor sunt oameni din *Kent,* Tom Woodchurch, spuse Jack cu ochii scânteietori.

— Așa-i chiar mai bine, Jack. Și mai bine.

Chicoti când Cade îl bătu pe spate, făcându-l să se clatine.

Soarele începea să urce pe cer când cei doi se furișară afară din han și rămaseră în pragul ușii, clipind în lumina soarelui. Banda de Oameni Liberi jefuise toate fermele și satele pe o rază de cinci mile, iar mulți dintre ei zăceau la pământ morți de beți, fără cunoștință, pe butoaiele cu rachiu sau vin furate. Jack înghionti un om cu vârful cizmei și-l privi zăcând grămadă, mormăind fără a se trezi. Omul ținea un jambon imens de porc, îmbrățișându-l ca pe o iubită. Mărșăluiseră din greu cu câteva zile înainte, iar Jack nu le refuzase șansa de a se odihni.

— Bine, Tom, spuse el. Oamenii se pot trezi astăzi. S-ar putea să dorm și eu ceva timp. O să trecem peste pod la noapte.

Thomas Woodchurch privi spre nord, imaginându-și focurile Londrei, aprinse dimineața, creând ceața lor soioasă și duhorile de care-și amintea cu atâta intensitate încă din copilăria sa. Soția lui se întorsese la casa familiei ei, împreună cu fiicele sale, și se întreba dacă știau măcar că el și Rowan trăiau. Gândul la femeile sale îl făcu să-și coboare sprâncenele într-o chibzuială neașteptată.

— Va trebui să le spui oamenilor că nu vor fi siluiri sau jafuri, Jack. Nici beții, nu până se termină treaba și ne întoarcem aici în siguranță. Dacă-i

stârnim pe londonezi împotriva noastră, nu vom mai ieși niciodată vii din acest oraș.

— Am să le spun, zise Jack cu acreală.

Thomas își dădu seama că fusese cât pe ce să-i dea uriașului un ordin și vorbi ca să ușureze momentul de încordare.

— Vor asculta de tine, Jack. Tu ești cel care i-a adus pe toți aici, pe fiecare dintre ei. Te vor urma.

— Culcă-te și tu, Woodchurch, răspunse Jack. La noapte vom fi ocupați amândoi.

•

Derry Brewer era într-o stare de spirit foarte proastă. Cu cizmele tropăind pe dușumeaua de lemn, străbătea în sus și-n jos încăperea de deasupra porții dinspre râu a Turnului, uitându-se spre apele repezi, de un cenușiu ca de ardezie ale Tamisei. Margaret îl privea de pe o bancă, cu mâinile strânse în poală.

— Nu spun că nu vor veni niciodată mai aproape de-atât, doamnă, însă la marginea Londrei se află o armată, iar întregul oraș este fie înspăimântat, fie dornic să li se alăture. Lordul Scales și lordul Gray vin în fiecare zi la mine și-mi cer să trimit soldații regelui, să-i împrăștie pe oamenii lui Cade, de parcă aceștia ar fi niște țărani care, nemaivăzând cai în viața lor până acum, ar fugi mâncând pământul din calea lor.

— Și nu sunt țărani, Derihew? zise ea folosindu-i, stângace, numele de botez.

Din moment ce deveniseră aliați, îi ceruse lui Derry să-i spună Margaret, însă el rezista încă pe baricade. Îl privi cum se opri și se întoarse, întrebându-se dacă vedea în ea forță sau slăbiciune.

— Doamnă, am oameni care-și fac veacul chiar prin tabăra lor. Acel prostănac de Cade nu știe nimic despre parole și gărzi, în gloata aceea beată poate veni și pleca oricine după pofta inimii, și da, majoritatea sunt muncitori, calfe și măcelari. Totuși, printre ei sunt și gentlemani cu prieteni în Londra. Au oameni care cer tuturor sprijin, iar eu adulmec urma banilor lui York pe acolo.

Oftă și-și frecă șaua nasului.

— Și l-am cunoscut, cândva, pe Jack Cade pe când era doar un… mare… drac împielițat, stând în rândurile oștirii ce purta război cu francezii. Am aflat că ar fi luptat odată chiar și pentru francezi, pe când plăteau mai bine

ca noi. În el zace destulă furie ca să ardă Londra până-n temelii, doamnă, dacă i s-ar da ocazia.

Se opri din vorbit, întrebându-se dacă nu i-ar putea cere vreunuia dintre spionii lui să-i înfigă lui Cade un pumnal direct în ochi. Desigur, asta ar însemna moartea omului, însă Derry avea la dispoziție punga cu bani a regelui. Putea plăti o avere vreunei văduve cu copii, destul cât să tenteze cel puțin.

— Indiferent cine sunt ori de ce s-au înhăitat, sunt adunați într-o hoardă, doamnă, urlând cu toții și rostind discursuri și îmboldindu-se unul pe altul până-i apucă dracii. De la o singură scânteie, Londra ar putea fi jefuită. M-aș bucura dacă n-ar trebui să fac planuri pentru siguranța regelui, ca și pentru toate celelalte. Dacă ar fi departe de oraș aș putea acționa după voie.

Margaret își lăsă privirea în jos, mai degrabă asta decât să fie surprinsă zgâindu-se la șeful spionilor soțului ei. Nu avea încredere totală în Derry Brewer, nici nu-l înțelegea. Știa că era de partea ei când se hotărâse soarta lui William de la Pole, însă trecuseră săptămâni de când un cadavru decapitat fusese adus la țărm, la Dover, laolaltă cu alte câteva zeci. Își închise ochii o clipită la junghiul de durere simțită pentru prietenul ei și își încleștă mâinile.

Fie că avea sau nu încredere în Derry Brewer, știa că avea foarte puțini aliați la curte. Răzmerițele păreau să se împrăștie, iar acei lorzi care-l susțineau pe ducele de York nu se străduiau din cale-afară de tare să le reprime. Facțiunii sale de lorzi îi convenea de minune să aibă întreaga țară sub arme, fremătând de nemulțumire. Ajunsese să-l urască pe Richard de York, însă doar ura ei nu-l va abate de la urzelile lui. Londra și soțul ei trebuiau să fie protejați înainte de orice.

Pe când Derry se întoarse de la fereastră, ea-și trecu mâna ușor peste pântec, rugându-se să fie viață acolo. Henric nu părea să-și amintească primul lor moment intim, furat pe-ascunselea, din cauză că atunci fusese îndopat cu medicamente și era bolnav. Ea fusese suficient de insistentă încât să meargă la el de încă vreo șase ori de atunci și era pe cât de adevărat că sângerarea ei întârziase luna aceasta. Încerca să nu-și facă prea mari iluzii.

— Doamnă? Nu vă simțiți bine?

Ea-și deschise ochii și apoi roși, fără să-și dea seama că asta o făcea drăguță. Își abătu privirea de la ocheada cercetătoare a lui Derry.

— Sunt doar puțin obosită, asta-i tot, Derry. Știu că soțul meu nu vrea să plece din Londra. Spune că trebuie să rămână, să-i facă de rușine pentru trădarea lor.

— Indiferent ce vrea el, doamnă, nu-l va ajuta cu nimic dacă mii de oameni vor sfâșia Londra în bucăți. Nu pot spune cu certitudine că este în siguranță aici, mă înțelegeți? York are spioni la fel de mulți ca și mine și o pungă pântecoasă pentru a-i unge pe oamenii slabi. Dacă apare armata lui Cade, va fi foarte ușor să înscenezе un atac asupra regelui și mult prea greu să poată fi protejat când orașul este asediat.

Merse mai aproape și-și ridică mâna o clipă, ca și cum ar fi vrut s-o îmbrățișeze. O lăsă să cadă, gândindu-se mai bine.

— Vă rog, Înălțimea Voastră. Din acest motiv am ținut să ne vedem. Regele Henric are un castel la Kenilworth, la nici optzeci de mile de Londra, cu drumuri bune. Dacă se simte destul de bine cât să suporte călătoria, ar putea ajunge acolo în câteva zile cu trăsura. Așa, aș ști că regele meu este în siguranță și-atunci ar fi mai ușor să înfrâng gloata lui Cade.

Ezită, apoi își reluă vorba, cu vocea scăzută:

— Margaret, ar trebui să te duci cu el. Avem soldați loiali, însă, Cade fiind atât de aproape, oamenii se răscoală și încep jafurile. Închid drumurile și sunt tot felul de cete care se adună peste tot în oraș. Venirea lui Cade va fi momentul critic, scânteia. Asta ar putea fi rău pentru noi și nu am nicio îndoială că susținătorii lui York au și pus ochii pe tine. În fond, bunii și loialii tăi parlamentari l-au făcut pe fiul lui York moștenitorul regal „în eventualitatea unei nenorociri”.

Derry aproape că scuipă aceste cuvinte din decret.

— Ar fi o nebunie să faci exact ceea ce-și doresc ei. A rămâne, înseamnă să-ți pui cuțitul chiar la inimă.

Margaret îl privea neabătută drept în ochi, în timp ce vorbea, întrebându-se din nou cât de multă încredere avea în acest om. Ce avantaj ar avea dacă regele și regina ar fi plecați din Londra, în afară de afirmațiile sale și ușurarea temerilor sale? Știa deja că Derry nu era un oarecare. Pentru el rareori exista un *singur* motiv pentru a face ceva. Și totuși, îi văzuse durerea și furia când auzise de uciderea lui William. Derry dispăruse pentru câteva zile, bând până la nesimțire în tavernele din Londra. Asta fusese ceva destul de convingător. Se hotărî.

— Foarte bine, Derry. Îl voi ruga pe soțul meu să se ducă la Kenilworth. Eu voi rămâne în Londra.

— Ai fi în mai mare siguranță plecată, zise el imediat.

Margaret rămase neînduplecată.

— Pentru mine nu există *niciunde* un loc sigur, Derry, nu după cum stau lucrurile. Nu mai sunt o copilă, ca să-mi fie ascuns adevărul. Nu mă aflu în siguranță în timp ce alți oameni acoperă tronul soțului meu. Nu sunt în siguranță atât timp cât pântecul meu e gol! Păi, la naiba cu toate! Am să rămân aici și-am să văd cum apără capitala lorzii și soldații soțului meu. Cine știe, s-ar putea să nu-ți trebuiască niciodată prezența mea, înainte de final.

•

Cade își răsuci umerii uitându-se peste oștirea întinsă până departe, dincolo de lumina torțelor care ardeau. Se simțea puternic, cu toate că gâtlejul îi era uscat și-ar fi vrut încă o băuturică să-i încălzească burta. Lumina crepusculară a verii se stinsese repede, iar bezna căzu în sfârșit, cu adevărat, asupra lor și o armată întreagă-i aștepta cuvântul. Dumnezeu știa, luptase cu forțe mai mici împotriva francezilor. Privi de jur-împrejur cu îngrijorare, simțind, mai degrabă decât văzând, numărul extraordinar al oamenilor care se adunaseră. Știa că cel puțin jumătate dintre ei i se alăturaseră din cauza vreunei nedreptăți suferite. Auzise mai bine de o sută de povești ale celor furioși. Oameni care pierduseră totul în Franța ori își aflaseră viața, a lor și familiilor lor, zdrobită de cine știe ce judecată din tribunale. Cum le fusese luat totul, veniseră grămadă să mărșăluiască alături de Jack Cade.

Cei câțiva o mie și ceva de oameni din Kent, cu care începuse, au fost aproape înghițiți de masa nou-veniților din Essex și chiar Londra. Clătină mirat din cap gândindu-se la asta. Erau cu zecile cei care trăiseră între zidurile Londrei și, cu toate astea, erau gata să pornească în marș cu cosorul și sabia împotriva propriului lor oraș. Nu-i înțelegea, însă nu erau oamenii din Kent, așa că nici nu încercă.

Locotenenții săi fuseseră ocupați toată ziua notând nume și pregătind armata pentru marș. În cele câteva săptămâni anterioare, nou-veniții sosiseră într-un număr atât de mare, încât tot ce-a putut face pentru ei a fost să-i repartizeze câte unei căpetenii anume și să-i lase să se descurce singuri cu găsirea armelor. Lui Paddy părea să-i placă munca aceasta, iar Jack se

gândea că ar fi fost un sergent bun într-o armată adevărată. Împreună cu Ecclestone și Woodchurch se străduise să aducă puțină ordine în această adunătură de oameni, mai ales pentru aceia care nu aveau niciun fel de antrenament. Marea majoritate a lor mai puseseră mâna pe câte-o armă la viața lor și exista un singur mod de a-i dirija. Jack n-avea nicio idee cum se vor comporta împotriva trupelor regale, dotate cu cămăși de zale și platoșe, însă cel puțin străzile înguste ale Londrei eliminau amenințarea călăreților lansați în șarjă. Oamenii lui *mergeau,* erau pedeștri cu toții, însă erau acel soi de armată pe care o înțelegea și nu-i păsa din cale-afară de mult de lipsa călăreților.

În stânga lui îl putea vedea pe micul scoțian, Tanter, urcat pe calul imens, de tras la plug, pe care-l primise. Jack era de părere că omul arăta ca o muscă ajunsă călare pe un bou, cu picioarele strânse sub el. Tanter urmărea o pereche de sturzi, țâșnind și avântându-se pe cerul nocturn. Aerul era deja îngreunat, iar un pâlc de nori întunecați se aduna spre apus. Cade își aminti brusc că maică-sa îi spusese că sturzii erau ultimele păsări rămase în aer, înainte de o mare furtună. Oamenii de la țară îi vedeau zburând singuri prin vânt și știau că o furtună era pe cale să vină. Jack zâmbi la această amintire. El *aducea* o furtună asupra orașului în noaptea aceea, mărșăluind împreună cu el, reflectată în fețele și fierul rece al oamenilor mânioși.

O duzină dintre cei mai înalți dintre băieții din Kent stăteau aproape de Cade, dezvelindu-și colții ca lupii în lumina torțelor. Formau un cerc de lumină în jurul său, în așa fel încât cu toții își puteau vedea conducătorul, precum și stindardul Kentului, pe care-l urmau. Jack privi spre băiatul care ducea prăjina, doar unul dintre sutele de băieți adunați pe drum. Unii dintre ei, fiii bărbaților din oaste, alții doar niște ștrengari fără adăpost care se luaseră după ei, luptându-se pentru resturi și zgâindu-se cu ochii holbați la bărbații atât de fioroși cu săbiile și armele lor.

Jack băgă de seamă că băiatul îl privea și-i făcu cu ochiul.

— Cum te cheamă, băiete?

— Jonas, Căpitane, răspunse băiatul, uimit că i se adresa chiar Cade.

— Păi, atunci, Jonas, înalță-l, zise Jack. Ține-l drept și cu ambele mâini. Este un simbol al Kentului… și un avertisment.

Jonas se îndreptă de spate, ridicând prăjina ca pe un stindard. Băiatului îi lipsea forța de a o ține dreaptă și se legăna în lumina aurie, sub greutatea scutului cu calul alb și capului șerifului.

— Să ții asta cât mai sus în timpul marșului. Oamenii trebuie să vadă și să știe unde sunt, bine?

— Da, Căpitane! zise Jonas mândru, uitându-se concentrat, mai sus, la punctul de unde se legăna prăjina.

— Gata, Căpitane! tună Paddy din dreapta sa.

— Gata, Jack! strigă Woodchurch din urmă, mai de departe.

Cade zâmbi pe când strigătele răsunau în jurul lui, până când se făcură sute, apoi mii, repetându-se într-un sunet ca un muget. Erau pregătiți.

Jack își umflă pieptul pentru a da ordinul de marș, însă văzu un om străbătând rândurile și îndreptându-se spre el. Așteptă să vadă ce se întâmplă. Capetele se întoarseră pentru a-l urmări, iar omul mormăi ceva strecurându-se printre ei și ajungând cu răsuflarea tăiată lângă Jack. Era un bărbat mic de statură, cu o piele gălbuie, brațe subțiri și obrajii supți, pe care numai decenii întregi de sărăcie îi puteau săpa. Jack îi făcu semn să se apropie.

— Ce-i? Te-au lăsat nervii? zise el cu un glas blând, văzând îngrijorarea și teama omului scrise în toate cutele lui.

— Îmi… îmi pare rău, Jack, spuse bărbatul, aproape bâlbâindu-se.

Privi în jur, la oamenii înarmați cu topoare, dușmănoși, apoi în sus, spre stindardul Kentului. Spre surprinderea lui Jack, își făcu cruce de parcă ar fi văzut o relicvă sfântă.

— Te cunosc de undeva, băiete? rosti Jack, nedumerit. Ce te aduce la mine?

Cade se aplecă să audă mai bine răspunsul, când omul se repezi la gâtul lui ținând un pumnal în mână. Blestemând, Jack izbuti să-l înlăture cu brațul ridicat, gemând de durere când lama-i tăie dosul palmei. Pumnalul zbură din pumnul omului, zăngănind și dispărând. Jack strânse din fălci și-și întinse ambele mâini, apucând capul bărbatului și răsucindu-l puternic. Omul țipă și se zbătu până când se auzi un trosnet și se făcu moale. Jack lăsă trupul să cadă la pământ.

— *Du-te-n mă-ta,* băiete, indiferent cine dracu' oi fi fost! zise el cadavrului.

Descoperi că respira din greu, privind fețele șocate ale oamenilor din jurul său.

— Ei? Ce credeați, că n-avem dușmani? Londra-i vicleană și să nu uitați asta. Indiferent ce i-au promis, iată că eu încă stau în picioare, iar el a dat

ortu' popii.

O agitație subită îl făcu pe Cade să se răsucească, fiind convins că era atacat din nou. Îl văzu pe Ecclestone trecând prin mulțime, cu briciul ridicat în sus, gata să ucidă. Jack îl înfruntă, ridicându-și umerii ca un taur, iar furia îi dădu puteri.

— Și tu? mârâi el, pregătindu-se.

Ecclestone privi spre cadavru, apoi sus, spre ochii lui Jack.

— *Poftim*? Pe Dumnezeu, nu, Jack. Îl urmăream. Părea nervos și se tot apropia de tine.

Jack văzu cum prietenul lui închise briciul îngust și-l făcu să dispară.

— Atunci, ai cam întârziat, nu? zise.

Ecclestone gesticulă stânjenit spre locul unde sângele picura din palma lui Jack.

— Te-a tăiat? întrebă.

— Nu-i cine știe ce.

— Aș rămâne pe-aproape, Jack, dacă nu te superi. Acum nu cunoaștem nici jumătate din oameni. S-ar mai putea să mai fie din ăștia.

Jack respinse ideea cu un gest, buna sa dispoziție revenindu-i deja.

— Și-au tras săgeata, dar dacă asta te face fericit, stai. Sunteți gata, băieți?

Oamenii din jurul lui erau încă albi la față și tulburați de ceea ce văzuseră, însă mormăiră un răspuns afirmativ.

— Atunci, păzește-mi spatele în timpul marșului, dacă vrei, spuse Jack. Mergem la Londra. Știu că venim și sunt înspăimântați. Așa și trebuie. Ridică prăjina aia sus, Jonas! Ți-am spus naibii o dată! Să-i anunțăm că venim.

Îl aclamară cu toții și el se puse în mișcare, mii de oameni pășind în beznă spre capitală. Începură să cadă picături mari de ploaie de vară, făcând torțele să sfârâie și să stropească. Oamenii vorbeau și râdeau în timpul marșului, ca și cum se duceau la o zi de târg ori la vreun bâlci de la țară.

•

Cripplegate rămase deschisă, luminată de coșuri cu jar, puse pe stâlpi din fier. Caleașca regelui era închisă, din cauza frigului, iar Henric se afla în interior, bine înfofolit. Șaizeci de cavaleri călare erau în jurul regelui spre a-l escorta spre nord, scoțându-l din capitală. Henric privi afară, spre poarta luminată, încercând să se întoarcă pe loc pentru a o vedea închizându-se în

urma lui. Străvechiul zid roman se întindea în ambele direcții, închizându-i orașul și soția. Mâinile-i tremurau și clătină din cap nedumerit, întinzându-și mâna spre ușă și deschizând-o parțial. Mișcarea atrase imediat atenția lordului Gray, care-și întoarse calul spre caleașca regelui.

Henric își adună gândurile, simțind asta ca și cum ar înfășură un ghem. Își aminti că vorbise cu Margaret, cerându-i să vină cu el la Kenilworth, unde-ar fi în siguranță. Și totuși, ea nu era acolo. Spunea că Master Brewer îi ceruse să rămână.

— Unde-i soția mea, lord Gray? întrebă el. Vine mai târziu?

Spre surprinderea lui Henric, omul nu-i răspunse. Lordul Gray se înroși, descălecând, și veni lângă caleașcă. Henric clipi spre el nedumerit.

— Lord Gray? M-ai auzit? Unde-i soția mea, Margaret…?

Se opri, simțind dintr-odată că aceasta era o întrebare pusă de multe ori înainte. Știa că visase o vreme. Poțiunile doctorului făceau ca lucruri neadevărate să pară a fi aievea, iar visele la fel de vii ca și cum erau reale. Nu mai putea face diferența. Henric simți o apăsare ușoară asupra ușii caleștii când lordul Gray o împinse, intrând și ferindu-și privirea, pentru a nu fi nevoit să vadă ochii holbați ai regelui și expresia lui îndurerată.

Ușa se închise cu un pocnet stins, lăsându-l pe Henric să se uite afară printr-un mic pătrat de sticlă. Când se aburi de la răsuflarea sa, o șterse chiar la timp să-l vadă pe Gray dând din cap spre unul din cavaleri.

— Mă tem că regele nu se simte bine, Sir Rolfe, nu-i chiar în toate mințile.

Cavalerul părea stânjenit când privi spre fața albă care-l urmărea. Lăsă capul jos.

— Înțeleg, domnule.

— Sper că da. Așa că ar fi o nechibzuință din partea ta să sugerezi că i-aș fi închis vreo ușă suveranului meu, Sir Rolfe. Sper că ne-am înțeles, nu…?

— Da, lord Grey, desigur. N-am văzut absolut nimic demn de remarcat.

— Foarte bine. Vizitiu! Mână!

Un bici lung pocni în aer, iar caleașca începu să se miște, săltând și legănându-se pe drumul desfundat. Pe când mergea, vântul se înteți și începu să plouă, picăturile grele răpăind pe acoperișul caleștii și pe drumul prăfuit.

CAPITOLUL 26

Derry făcea un efort considerabil ca să-și stăpânească nervii. Miezul nopții nu era prea departe, iar el era obosit și sătul de toate.

— Lord Warwick, dacă-ți retragi soldații din nordul orașului nu va mai fi nimeni acolo care să controleze răzmerițele.

Richard Neville era înalt și subțire, încă prea tânăr pentru a-și lăsa barbă. Cu toate acestea, era conte și fiul și nepotul unor oameni puternici. Își întoarse privirea cu un soi de aroganță care necesitase generații la rând pentru a fi perfecționată.

— Cine ești *tu* să-mi spui unde să-mi amplasez *proprii* oameni, Master Brewer? Văd că ai soldații lordului Somerset gonind încoace și-n colo la ordinele tale, dar vrei să mă faci să stau departe de armata care se apropie de Londra? Ți-ai pierdut mințile? Dă-mi voie să vorbesc clar. Nu tu dai ordine aici, Brewer! Să nu uiți asta!

Derry simți cum urlă toate instinctele în el, însă provocarea unei confruntări cu un Neville, în vreme ce Londra se afla într-un adevărat pericol, nu ar fi servit nimănui.

— Domnule, sunt de acord că gloata lui Cade este cea mai rea dintre amenințările cu care se confruntă orașul. Totuși, când va veni tot va trebui să menținem ordinea pe străzi. Prezența unei armate la porțile orașului i-a pus pe jar pe toți scandalagiii din Londra. Sunt răzmerițe în această noapte lângă Catedrala St Paul, unde se cere ca regele să fie târât afară din palat și dus la judecată. La Smithfield, lângă Turn, s-au adunat câteva sute, iar un blestemat de orator din Sussex le încinge spiritele. În aceste locuri e nevoie de o prezență armată, domnul meu. Avem nevoie ca soldații să fie văzuți peste tot, pe *fiecare* stradă, din Shambles până în piețe, de la Aldgate până la Cripplegate. Nu cer decât ca dumneata…

— Cred că ți-am răspuns deja, Brewer, zice cu răceală Richard Neville vorbind peste el. Oamenii mei și cu mine vom apăra Podul Londrei și Turnul. Acesta-i postul unde am decis să mă așez. Sau o să-mi spui acum că regele are alte ordine? Ordine *scrise,* pe care să le pot citi cu ochii mei? Nu? Cred că nu, pentru că Maiestatea Sa e plecat din oraș. Te întinzi mai mult decât ți-e plapuma, Brewer. Sunt sigur că ai prefera ca un Neville să păzească pe la colțul străzilor în vreme ce lupta se desfășoară în absența

mea. Și totuși, nu ai nicio autoritate aici. Îți sugerez să-ți iei tălpășița sau măcar să păstrezi tăcerea și să-i lași pe cei mai buni decât tine să se pregătească pentru tot ce poate fi mai rău.

Ceva din nemișcarea periculoasă a lui Derry Brewer îl făcu pe Warwick să se oprească din vorbit. În încăperea din nou-construită Primărie, sediul tuturor autorităților civice din Londra, erau cinci oameni. Lordul Somerset ascultase conversația cu atenție, făcând propria sa evaluare a celor prezenți. Remarcând că Derry era pe cale să spună ceva, își drese glasul.

— Nu-i vreme de ceartă, domnilor, zise el pe un ton sec. Lord Scales? Ai pomenit de păzirea celorlalte porți?

Scales avea în jur de cincizeci de ani, un veteran al războiului cu francezii, rămas la Londra încă de la judecata lui William, lordul Suffolk. Acceptase ramura de măslin oferită de Somerset, vorbind cu un glas baritonal, lin, pentru a risipi încordarea din încăpere.

— Știm că acest individ, Cade, are un număr mare de adepți. Este doar o chestiune de principiu de bază să întărim porțile de la intrarea în Londra.

— *Șapte* porți, lord Scales! zise Derry frustrat, lăsând să i se citească iritarea. Dacă mai punem chiar și patruzeci de oameni la fiecare dintre ele, pierdem un avantaj numeric important, prin care am putea menține ordinea pe *străzi.* Domnule, am oameni în satele din jurul orașului, așteptând un atac. Cade nu s-a mișcat din Southwark. Dacă va veni, va veni ca un taur la porți. Dacă ar fi singurul factor, aș cădea de acord cu tânărul conte de-aici că ar trebui să strângem toți rândurile la Podul Londrei. Însă sunt zeci de mii de oameni în Londra care vor profita de această răzmeriță să dea foc, să ucidă și să violeze, să încheie socoteli mai vechi. S-ar putea să ne subțiem prea tare rândurile în acest caz, însă Cade este doar o parte a problemei. Atacul lui este nici mai mult, nici mai puțin decât semnalul de goarnă care va anunța distrugerea orașului.

Derry se opri, privind în jur la oamenii care vor apăra Londra când va veni Cade, presupunând că acest lucru se va și întâmpla vreodată. Cel puțin, Derry se încredea în Somerset, cu toate că mai vârstnicul lord era la fel de spinos ca și Richard Neville când se ajungea la momentul nesocotirii onoarei unui rang mai înalt. Scales se înroșise, retrăgându-se în tăcere cam din aceleași motive. Pe baronul Rivers abia dacă-l cunoștea, știa doar că adusese două sute de oameni la Londra, la ordinele scrise de Derry și pecetluite cu sigiliul regelui. În comparație, tânărul conte de Warwick, era

la fel de ostil ca oricare alt răsculat, era chipul prin care clanul Neville alesese să-i fie reprezentată puterea. Derry îl privea posomorât, știind că York îi sufla în ceafă cu toate că, bineînțeles, omul nu era de văzut pe nicăieri. Facțiunea Neville nu avea decât de câștigat de pe urma unui atac asupra Londrei, iar Derry dispera la gândul că astfel de oameni puteau profita de șanse în haosul ce avea să urmeze. Avea nevoie de mai mulți soldați!

Margaret se afla la adăpost în Turn, se gândi Derry. N-ar fi lăsat patru sute de oameni ca s-o păzească, însă când refuzase să plece nu prea mai avusese de ales. Derry cunoștea mai bine ca oricine păcatele bărbaților. Dacă Londra era salvată, însă Margaret ar fi fost pierdută, Derry știa că tabăra yorkistă și-ar fi întărit forțele considerabil. Ducele de York ar deveni atunci rege în decurs de un an, era sigur de asta. Măcar o dată, i-ar fi plăcut să aibă un singur dușman de înfruntat, ca în vremurile bune. În schimb, se simțea ca și cum ar fi mers printr-o încăpere plină de șerpi, fără să știe niciodată când îl va mușca unul.

Unul dintre simbriașii primarului veni gâfâind pe scări și intră în încăpere – un consilier, gras, în mătăsuri și catifea. Era trandafiriu la față și asuda la intrarea în cameră, cu toate că treptele erau puține. Cei patru lorzi și Derry se întoarseră spre el cu chipuri întunecate, iar omul rămase cu ochii holbați de spaimă.

— Milorzi, gâfâi el. Vin oamenii lui Cade. Acum, milorzi! *În noaptea asta*!

— Eu rămân pe pod, zise Warwick, înjurând apoi în barbă. Voi, ceilalți, faceți ce vreți.

Consilierul se dădu îndărăt ca să-i facă loc să treacă, încercând o plecăciune și să răsufle din greu în același timp. Warwick dispăru pe scări în jos în goană. Derry se uită urât în urma lui, întorcându-se repede spre lordul Scales.

— Milord, am împuternicirea regelui. Te rog, dă-mi o parte din oamenii tăi pentru a păzi străzile orașului.

Lordul Scales privi în jos spre bărbatul mai scund, cântărindu-și bine cuvintele.

— Nu, Master Brewer. Răspunsul meu este nu. Și eu voi apăra podul.

— *Pentru Dumnezeu,* Scales! zise Somerset. Suntem în aceeași tabără. Voi trimite șaizeci de oameni pe străzi pentru tine, Derry. Îi voi pune să

vină la Primărie la tine, să-i trimiți acolo unde sunt necesari, bine? Ăștia-s toți cei de care mă pot lipsi.

— Nu-s de-ajuns, spuse Derry. Dacă oamenii lui Cade intră în oraș, vom avea nevoie de sute ca să-i dovedim, indiferent pe unde fug.

Avea pumnii încleștați, iar Somerset dădu din umeri nefericit.

— Atunci roagă-te să nu ajungă să intre în oraș, rosti el.

Arătă spre scările care coborau. Afară, puteau auzi vâjâitul și mugetele furtunii care punea stăpânire pe toată Londra.

— Pare să fie o noapte umedă. Plecăm, domnilor?

•

Pe Podul Londrei erau torțe, vase late, sfârâitoare, cu ulei aprins, așezate pe stâlpii de la intrare și pe întreaga sa lungime. Podul strălucea într-o lumină aurie și putea fi văzut de departe, dinspre sud. Aplecat sub ploaie, Jack Cade mărșăluia spre acel punct strălucitor împreună cu Oamenii Liberi, înfășurând din mers o cârpă în jurul rănii dobândite și trăgând nodul cu dinții. Dincolo de fâșiile de nori negri care goneau pe cer, luna era aproape plină. Putea vedea oastea argintie a oamenilor săi în timp ce se opinteau la drum, apropiindu-se tot mai mult de oraș.

Tamisa era ca o panglică sclipitoare întinsă în calea lui în vreme ce se apropia de pod. Jack îl putea auzi pe Woodchurch strigând la oamenii din urmă să formeze o coloană. Podul era lat, însă mare parte din această lățime fusese acaparată de clădirile construite de-a lungul fiecărei laturi. Drumul central n-ar fi putut cuprinde mai mult de patru până la șase oameni mergând unul lângă altul, iar Jack putea vedea că spațiul nu era gol. Podul Londrei gemea de oameni, animale și căruțe și din ce în ce mai mulți dintre ei se zgâiau la bărbații înarmați. Jack se simțea ca un lup care se apropia de o turmă de miei și zâmbi la acest gând, ridicându-și toporul și lăsându-l să se odihnească pe umeri, ca orice tăietor de lemne ieșit la plimbare. Ecclestone chicoti, având cam același gând, cu toate că nu era un sunet prea plăcut.

— Nu ucideți mieii! răcni Jack la oamenii din jurul lui. Nu furați și nu vă atingeți de femei! Priceput? Dacă vedeți pe vreunul cu o sabie sau vreun scut, puteți să-i tăiați capul blestematului. Dar nimănui altcuiva.

Gărzile lui mormăiră în semn de încuviințare.

Probabil că imaginația lui Jack îi juca feste când simți pietrele tremurându-i sub picioare când trecu de la pământ la primele trepte spre

podul însuși. Oamenii lui se duseseră înaintea lui, însă insistase să fie printre primele rânduri ca să poată răcni ordine dacă era necesar. În pofida eforturilor lui Woodchurch, formaseră o coloană mult prea lată și acum cu greu își croiau drum pe podul îngust, în vreme ce mii de oameni își așteptau rândul cu capetele plecate în ploaia torențială, incapabili să se miște mai departe. Și totuși, șarpele format din bărbații înarmați din Kent se împingea tot mai mult în interior, izgonind mulțimile de dinaintea lor ca pe niște animale într-o zi aglomerată de târg. Spre surprinderea lui Jack, mulți dintre londonezi aclamau și-i strigau numele, arătând spre el ca și cum ar fi venit să spargă un asediu. Nu păreau să le fie teamă, iar Jack Cade nu-i înțelegea deloc.

Înghiți nervos când începu să treacă de clădirile de pe ambele părți ale podului, înălțate atât de mult deasupra capului său, încât împiedicau ploaia să cadă. Nu-i plăcea ideea de a fi dominat și privi spre ferestrele deschise.

— Aveți grijă la arcași! strigă Woodchurch în urma lor.

Jack îl putea vedea pe Ecclestone rotindu-și capul, ștergându-și ochii de ploaie și încercând să vadă în toate direcțiile. Jack știa că dacă ferestrele se umpleau, oamenii lui vor căuta ei înșiși umbra clădirilor, adunându-se pe trotuare pentru falsa speranță de a se feri. Ar fi vulnerabili în fața oricui înarmat cu un arc, aflat pe partea cealaltă, așa cum erau adunați precum puii într-un coteț. Jack le ținea pumnii, însă putea auzi zornăitul marșului soldaților sus, în față, înaintând ca să blocheze capătul celălalt al podului. Își mută toporul pe umărul celălalt, căznindu-se să mențină un pas hotărât, puternic și mereu în spatele stindardului Kentului, ținut în sus de micul Jonas.

Jack privi în urmă peste umăr, încercând să estimeze cam cât de mulți ajunseseră la pod. Woodchurch se comportase ca o babă toată ziua, temându-se că vor fi prinși în cursă. În lumina felinarelor sfârâitoare de pe pod Jack îi putea vedea pe el și pe fiul său, amândoi arcașii scrutând ferestrele. Acestea erau goale, spații întunecate, fără nicio lumină aprinsă înăuntru. Ceva nu-i dădea pace lui Jack, însă n-ar fi putut spune ce anume.

În fața lui, mulțimea se îndesise, devenind o adunătură imensă. Se părea că marșul oamenilor lui trebuia să se oprească.

— Arătați-le armele, băieți! răcni Jack. Țineți mieii în mișcare!

Ecclestone își ridică briciul ceva mai sus, sprijinit ferm de degetul mare. În toate părțile, oamenii lui Cade ridicară topoarele și săbiile, pe când cei

cu scuturi le folosiră brutal, îmbrâncind și împingând pe oricine mergea prea încet, ca să-și facă loc. Continuară marșul și, trecând de mijlocul podului, Jack putu vedea, de partea cealaltă, străfulgerările armurilor lustruite, iar mulțimea de-acum se risipea și se punea la adăpost în spatele celor care-i așteptau. Îi trecu prin minte că soldații regelui erau la fel de stânjeniți de gloată pe cât era și el. Nu puteau forma ziduri solide din scuturi, atâta vreme cât oamenii se chinuiau să fugă.

Își înălță capul și scoase un răcnet măreț, încrezându-se în oamenii lui că-l vor asculta:

— Pentru Kent! Înainte! La atac!

Nu putea decât să meargă repede, în loc să gonească înainte când oamenii din față se repeziră prin noroiul alunecos. Jack îl văzu pe Ecclestone îmbrâncindu-l pe unul dintre londonezii care-i ovaționa, făcându-l să cadă într-o parte când începură să alerge. Fiecare dintre oameni urla, astfel încât mulțimea deveni un val de sunete, acoperind răpăitul ploii, reverberându-se în spațiul închis. Era un mormăit în creștere, fără cuvinte, izbucnit din sute de gâtlejuri.

Jack alunecă pe ceva, împleticindu-se. Cel puțin, putea vedea. Felinarele de pe pod aruncau lumini jucăușe pe întreaga lungime, agitate în bătaia vântului tot mai puternic. Nu se afla la mai mult de două sute de yarzi distanță de oamenii duri care-l așteptau.

Unii dintre gură-cască se lipiră mai degrabă de pereții caselor, decât să încerce să fugă înaintea unei armate pe cale să șarjeze. Alții nu fură destul de rapizi și căzură la pământ, urlând, călcați în picioare. Jack văzu crâmpeie de imagini cu trupuri de oameni înfricoșați, prăbușindu-se în timp ce el gonea tot mai repede, încrezându-se în viteza lui și propria-i greutate pentru a răzbi mai departe.

Ferestrele de deasupra lor se umplură cu bărbați aplecați în afară, ieșiți din lăcașurile întunecate. Jack înjură, cutremurat de groază la vederea arbaletelor. Cu o astfel de armă, podul îngust devenea o capcană cruntă, măcelul fiind limitat doar de viteza cu care puteau reîncărca arbaletele și de numărul de soldați. Jack nu îndrăznea să se întoarcă și să vadă cât de departe se întinseseră peste pod, însă inima-i bătea îngrozită, fiindcă nu dorea altceva decât să-și găsească un ascunziș. Singura lor șansă de supraviețuire era înaintea lor: prin cordonul de soldați, plecarea de pe pod și intrarea în orașul propriu-zis.

— Pe ei! urlă el.

Goni și mai repede când oamenii aflați lângă el se aruncară înainte, panicați. Băiatul Jonas nu putea să țină pasul și se împletici, însă unul dintre cei din garda lui Jack se întinse și înșfăcă prăjina stindardului cu o mână, ținând-o ca pe o lance.

Primele săgeți se înfipseră în oamenii în mișcare de la câteva picioare deasupra capetelor lor. Jack se feri pe după scutul ridicat de omul cel mai aproape de el, săltând în ritmul alergării. Auzi țipete de oroare și durere peste tot pe pod și știu că era o țintă de prima mână, stând aproape direct sub stindard. Jack își ridică privirea tocmai la timp pentru a-l vedea pe băietanul Jonas cutremurându-se și căzând înainte, pe burtă, lovit. O altă săgeată se înfipse în cel care apucase stindardul în cădere, prăbușindu-se și acesta. Scutul cu emblema Kentului și capul șerifului căzură în mocirlă și mizerie și nu încercă nimeni să le ridice din nou, oamenii fugind înnebuniți de groază.

•

Thomas simțise aceeași strângere de inimă ca și Jack privind ferestrele goale și întunecate, atunci când fiecare bărbat și femeie din Londra ar fi vrut să-i vadă venind pe Oamenii Liberi ai lui Cade. Simțise capcana și strigase spre toți care aveau topoare să spargă toate ușile pe lângă care treceau. Chiar când începură să cadă primele săgeți, aceste uși erau lovite cu piciorul. Unii dintre arbaletrieri se gândiseră să blocheze trecerea de la parter și trebuiră aplicate lovituri puternice pentru spargerea ușilor și dărâmarea baricadelor.

Thomas alerga prudent, având-ul pe Rowan în stânga sa, pe mijlocul podului. Cărau arcurile lungi, încă verzi, și le lipsea puterea și dibăcia arătate cu cele pierdute în Franța. Jumătate din priceperea unui arcaș cu arcul lung provenea din cunoașterea armei sale, cu toate dichisurile și capacitățile sale. Thomas ar fi dat un an din viață pentru arcurile lăsate în urmă de el și Rowan.

Oamenii Liberi se îmbrânceau și se îmbulzeau de zor, bărbații înfricoșați, îmbrăcați în haine ude leoarcă, știau că oprirea însemna moartea și că *trebuiau* să ajungă la capătul podului. Era imposibil să țintești în îmbulzeala de coate, având presiunea mulțimii. Tot ce puteau face Thomas și fiul său era să tragă scurt, bazându-se pe instinct și antrenament ca să se ghideze. Bătaia arbaletelor nu însemna, practic, nimic

în prima instanță, dar apoi Thomas îl văzu pe Jack urlând și gonind înainte, obligat să facă asta de săgețile care se abăteau asupra lor străpungându-i oamenii. Nu era nimeni cu toporul care să spargă ușile dincolo de acel prim rând, iar mulțimea dăduse bir cu fugiții, lăsând drum liber pe ultima sută de yarzi până la linia soldaților regelui. Thomas se gândi cu febrilitate. Era locul unui măcel și știa că Jack nu va supraviețui. Privi în sus când capul unuia dintre arbaletrierii de deasupra zvâcni înapoi, scoțând un țipăt înăbușit. Cineva-l atacase din spate.

— Doamne! răcni Thomas tare. Fereastra din față, Rowan! Trage! Avem numai câteva săgeți.

Apucă doi oameni care încercau să fugă înaintea lui, împingându-i cu toată forța lui pe cărarea din spate și strigând ordine să i se dea cale liberă. Se uitară cu ochii holbați, însă, recunoscându-l, ocupară poziție la câțiva pași în urma lui, ușurați că s-au pus la adăpost de săgețile ce zbârnâiau și șuierau prin aer. Prezența lor le permise tatălui și fiului să aibă spațiu ca să ochească în timp ce înaintau de-a lungul podului.

Thomas simți o împunsătură în coapsă. Din instinct, își duse palma acolo, să verifice dacă-i curgea sânge, însă erau doar vechile cicatrici care se întinseseră. Își dezveli atunci dinții, lăsând furia să-i întărească spiritul. Era din nou puternic. Suficient de puternic pentru confruntarea asta.

Încordă arcul și trimise o săgeată prin fereastra de deasupra capului. Bătaia nu era mai mare de cincizeci de yarzi și știa că era cea potrivită, înainte chiar ca omul să cadă peste cei care treceau pe sub fereastră. Prima săgeată a lui Rowan trecu la câteva degete de țintă, făcând-o să tresară. Tânărul trimise alta, aproape cu aceeași direcție, privind înainte și în sus. Un soldat care ochea cu o arbaletă primi cea de-a doua săgeată drept în gât, răsucindu-se de durere când fu priponit de canatul din lemn al ferestrei.

Tatăl și fiul mergeau împreună, cu ochii ațintiți prin burniță spre ferestrele de jos, din fața lor. Cei care se gândiseră să-i doboare pe oamenii neajutorați nu știau cât de vulnerabili erau până când nu-i străpungea vreo săgeată. Cei doi arcași înaintau ucigând, protejându-l pe Cade, iar acesta gonea să vadă ce altceva-i mai pregătiseră lorzii din Londra în vederea sosirii sale.

•

Jack auzi zbârnâitul arcurilor lungi din spatele său, ceea ce-l făcu să tresară. Cunoștea acest zgomot de pe câmpurile de bătălie și-l umplea de

groază gândul că arcașii englezi luau parte la ambuscada de pe pod. Totuși, arbaletrierii, aplecându-se pe ferestre, începură să se clatine și să cadă din găurile lor întunecate. Barajul de săgeți venite de sus se rări, iar morții și răniții căzură în spatele lor.

Jack gâfâia din greu și văzu că ajunsese aproape de capătul podului. Avea hainele îngreunate și lipite de el, înghețându-l până la oase. Soldații care așteptau acolo, îmbrăcați în zale, erau gata pentru atacul lui. În pofida frigului, ochii lui luciră la vederea lor, distanța se reducea mult prea repede ca el să vadă și altceva decât o priveliște împăienjenită. Nu putea decât să mulțumească Domnului că aleseseră să-și amplaseze arbaletrierii de-a lungul podului, în loc să stabilească o linie de luptă. Oamenii săi din primele rânduri aveau câteva scuturi, însă nu era nimic pe lume mai înspăimântător decât să străbați o pădure de săgeți sau sulițe.

Gândurile-i încremeniră când alergă cu toată viteza spre doi dintre oamenii regelui, cu toporul ridicat cât mai sus pentru o lovitură de măcelar. Oamenii din Kent din jurul lui își ridicară propriile arme într-o dezlănțuire de furie, fiind aproape aduși în pragul nebuniei de goana lor printre săgeți, după ce-și văzuseră prietenii uciși. Se aruncară asupra primului rând de soldați ca o haită de câini, tăind ca turbații, fără a simți, la rându-le, rănile primite.

Jack dădu prima lovitură cu toată puterea, fără să se gândească deloc la apărare. Era înfuriat până peste poate, cuprins de nebunie, când zdrobi și azvârli din cale un bărbat mai mic de statură, lovind cu tăișul toporului greu sau cu mânerul, răcnind neîncetat spre cei care-i stăteau în cale. Nu era singur când se năpusti asupra primului rând de soldați, și apoi asupra celui de-al doilea. Unii dintre cei din garda lui căzuseră sub săgeți, însă supraviețuitorii, chiar și cei răniți, erau complet nepăsători, fiind în egală măsură un pericol pentru cei din jurul lor, cât și pentru cei din față. Era ceva sălbatic și înspăimântător și se clătinau pe pământul alunecos, continuând să înainteze împinși la rândul lor de oamenii din spate, care nu voiau altceva decât să fugă de pe blestematul de pod.

Jack putea vedea dincolo de soldați, spre străzile mai întunecate. Avea senzația că acolo erau doar vreo câteva sute de oameni, așteptându-l. Poate că erau destui să-i țină pe Oamenii Liberi pe pod o veșnicie, afară doar dacă erau forțați să se retragă și să ajungă pe drumurile mai late dinapoia lor. Jack acționă de îndată ce văzu necesitatea, împingând înainte cu coada

toporului său, ținută de-a curmezișul pieptului ca pe o rangă. Cu o izbucnire de forță, azvârli pe spate doi oameni, când aceștia ridicară scuturile împotriva lui. Se cutremură sărind cu picioarele pe ei, imaginându-și cum i-ar fi spintecat cu sabia, de jos în sus. Cei doi soldați căzuți erau mult prea înspăimântați, în timp ce Oamenii Liberi tropăiau în urma lui. O clipă, acolo unde se aflau rânduri de soldați cu săbii și scuturi, în clipa următoare zăceau la pământ, iar Oamenii Liberi năvăleau peste cei căzuți și răniți, spulberând următorul rând cu lovituri puternice și călcându-i în picioare.

Cei care mai erau încă pe pod simțeau cum barajul de oameni dădea înapoi. Răcneau sălbatic, pentru că li se făcea loc să împingă înainte, aclamând când dădură năvala pe străzile din Londra măturată de ploaie. Nimic nu mai supraviețuia în urma lor și se opreau doar ca să se ocupe de soldații neajutorați, tăindu-i și doborându-i și lovindu-i cu cizmele lor grele, până când oamenii regelui deveneau un morman de carne însângerată pe pietrele și paiele ude.

La o sută de yarzi depărtare de pod, Jack se opri gâfâind, odihnindu-și mâinile pe mânerul toporului său care avea lama pe jumătate îngropată în noroiul gros de pe stradă. Furtuna se abătuse asupra orașului, iar ploaia răpăia destul de tare pentru a ciupi pielea expusă. Gâfâia amețit privind în urmă, iar pe față i se citea un triumf sălbatic. Nu putuseră fi opriți la pod. Se desfăta stând acolo, iar oamenii-l băteau pe spate și râdeau fără încetare. Intraseră.

— Vin soldații! strigă Ecclestone în apropiere.

Jack își înălță capul, însă n-ar fi putut spune din ce direcție veneau, cu ploaia și norii tunători de deasupra capului.

— Dincotro? răcni Jack.

Ecclestone arătă spre est, spre Turn, în timp ce Paddy apăru lângă Jack. Jumătate din armata lor se afla fie pe pod, fie încă pe malul celălalt al râului, așteptând cu nerăbdare să li se alăture.

— Trebuie să înaintăm și mai mult în oraș, Jack, zise Paddy. Să le facem loc celorlalți.

— Știu, spuse Cade. Lasă-mă să-mi trag sufletul și să mă gândesc la ceva.

Și-ar fi dorit să fi turnat ceva băutură în el, să-i țină de cald. Se întrebă pe ce naiba călca de-i prindea picioarele în asemenea hal dezgustător. De-a

lungul străzilor începuseră să se scurgă șuvoaie, licărind atunci când luna pătrundea printre nori. Unii dintre oamenii săi se opriseră icnind odată cu el, în vreme ce alții se îmbrânceau și se înjurau ca să ajungă să-i stea prin preajmă. Cu toate că auzul său nu se compara cu cel al lui Ecclestone, Cade își închipui că putea, într-adevăr, să audă zăngănitul oamenilor în armură care se apropiau tot mai mult de ei. Avu o viziune bruscă a Primăriei din Londra, descrisă de Woodchurch, și se hotărî. Trebuia să-și ducă toți oamenii în oraș și numai Dumnezeu știa că Turnul va mai trebui să aștepte câtva timp.

— Woodchurch! Unde ești?

— Aici, Jack! Îți păzesc spatele, ca de obicei, răspunse Thomas vesel.

Și el era încântat de succesul lor.

— Atunci, arată-mi drumul spre Primărie. Trebuie să schimb o vorbă cu primarul ăla. Am vreo două plângeri pentru el! La drum, Oameni Liberi! Împreună cu mine! zbieră Jack, recăpătându-și voia bună.

Oamenii râseră, încă amețiți după ce supraviețuiseră goanei aprige de pe pod. Planurile bune se schimbă, își aminti Jack. Primăria va fi bună ca bârlog, pentru a plănui lucrurile în restul serii.

În timp ce se îndepărta în marș, Jack mulțumi pentru lumina slabă a lunii. Casele păreau să se apropie din toate părțile când luna trecea în spatele norilor. În acele momente nu vedea mai nimic din orașul din jurul său. Era întunecat și nesfârșit, un labirint de străzi și alei în toate direcțiile. Se zgribuli gândindu-se la asta, simțindu-se de parcă ar fi fost înghițit.

Spre ușurarea sa, ajunse la o mică răspântie, la un sfert de milă depărtare de pod. Era ca o binecuvântare, luna se eliberă dintre nori și acum putea vedea. În mijlocul răspântiei era o piatră, un bolovan mare, care părea să nu aibă alt rost decât marcarea încrucișării drumurilor. Jack își puse mâinile pe el și se uită înapoi, spre strada pe care veneau oamenii din urma sa. Se gândise să-i adune undeva, într-o piață deschisă, și să-i facă să izbucnească-n urale pentru ceea ce realizaseră. Însă acolo nu era, pur și simplu, loc pentru așa ceva și clătină din cap. Toate ușile caselor din jurul răspântiei erau baricadate, fiecare casă plină de capete care șușoteau privindu-i de la etajele de sus. Îi ignoră pe oamenii înfricoșați, care se zgâiau în jos.

Rowan găsise pe undeva o torță, un ghemotoc de cârpe legate la capătul unei prăjini din lemn și muiate în ulei, luat poate de la lămpile cu ulei de pe

Podul Londrei; Jack habar n-avea de unde-l avea. Se bucură de lumina galbenă când Woodchurch și fiul îl ajunseră din urmă.

Thomas chicoti la vederea lui Jack Cade, sprijinit de piatră.

— Știi ce-i asta, Jack? zise el.

Avea o voce ciudată, iar Jack privi din nou la bolovanul de sub mâinile sale. Părea destul de obișnuit, cu toate că fu din nou surprins că un obiect atât de masiv ținea de semn la răscruce de drumuri într-un oraș.

— Asta-i Piatra Londrei, Jack, continuă Thomas, cu o voce îngrijorată.

Trebuie că așa hotărâse soarta, care-l adusese pe Jack Cade pe drumuri necunoscute lui exact în acel loc.

— Păi, văd și eu asta, Tom. Este o piatră și-i în Londra. Ce-i cu ea?

Woodchurch râse, întinzând și el mâna și atingând piatra în semn de noroc.

— E mai bătrână decât orașul, Jack. Unii spun că este o bucată din piatra regelui Arthur, cea care a crăpat când a tras el sabia de sub ea. Sau că ar fi fost adusă din Troia, pentru a înființa aici un oraș, lângă râu.

Clătină amuzat din cap.

— Sau poate că-i piatra de la care se măsoară milele pentru pietrele de hotar din toată Anglia. În orice caz, ții mâna pe inima din piatră rece a Londrei, Jack.

— Chiar așa, nu? zise Jack, uitându-se la bolovan, văzându-l într-o lumină nouă.

Dintr-un impuls, se dădu înapoi și-și plimbă toporul pe el, făcând ca lama acestuia să alunece și să scoată scântei pe suprafața pietrei.

— Atunci, e un loc numai bun pentru a declara că Jack Cade a intrat în Londra, cu Oamenii săi Liberi!

Apoi hohoti răsunător:

— Cel care va fi rege!

Oamenii din jurul său păreau sumbri, iar vocile lor se curmară.

— Păi, e-n ordine, Jack! murmură Woodchurch. Dacă supraviețuim până dimineață, de ce nu?

— Doamne, ce închipuiri! spuse Jack, clătinând capul său mare. Arată-mi ce drum mai scurt duce spre Primărie, Tom. Doar asta contează.

CAPITOLUL 27

Richard Neville începea să aprecieze acuratețea avertismentelor lansate de Brewer. Goana lui precipitată prin oraș fusese stânjenită de mulțimi de bărbați beți, violenți, chiar și femei, care țipau și-i huiduiau pe soldații săi. Străzi întregi fuseseră blocate cu baricade improvizate, așa că trebuia să tot ocolească mereu, condus de căpitanii lui londonezi spre Oamenii Liberi din Kent.

Nu putea înțelege starea oamenilor de pe stradă, dincolo de un dispreț rece pentru oportuniști și pentru smintiții care-și închipuiau că răsturnau lumea. Armata lui Cade era o amenințare pentru Londra, și iată-l pe Warwick grăbindu-se să le sară în apărare, numai pentru a fi făcut ciuciulete de ploaia rece, lovit cu pietre și țigle ori de câte ori mulțimea îi ieșea în cale. Era scandalos, însă nu erau destui ca să-i blocheze drumul cu totul. Era gata să dea ordinul să se scoată săbiile asupra tuturor răsculaților și nevrednicilor, însă, pe moment, căpitanii săi îl duceau pe o cale întortocheată prin mijlocul orașului, îndreptându-se spre sud cu șase sute de soldați.

Cavalerii și soldații pe care-i adusese la Londra nu erau destui să-l atace pe Cade direct, știa măcar atât lucru. Totuși, căpitanii săi îl asigurară că gloata lui Cade se va întinde pe mile întregi de străzi și cărări. Tânărul conte știa că șansa lui cea mai bună ar fi să le atace rândurile în oricare dintre cele câteva zeci de locuri, apoi să se retragă repede pentru a lovi din nou, în altă parte. Știa că trebuia să evite o ciocnire de proporții, numărul invadatorilor din oraș fiind mult prea mare.

Prima sa ocazie sosi așa cum și-o imaginase, pe când Warwick depăși un colț și privi în jos, pe o colină ușoară, spre o răscruce de drumuri, oprindu-se într-un derapaj la vederea unor oameni înarmați trecând în mare grabă. Stătea sub ploaia torențială, oarecum în siguranță, la nici douăzeci de pași de forțele principale ale lui Cade, acestea ieșindu-i în drum fără a-l băga de seamă. Unii dintre ei priviră chiar și spre stânga, pe când treceau pe la gura drumului, aruncând o ocheadă spre soldații lui Warwick, aflați pe strada lăturalnică și întunecoasă, privindu-i. Prinși în marele puhoi format din oameni furioși, au fost împinși dincolo de stradă înainte de a se fi putut opri.

— Păstrați o cale de retragere! ordonă Warwick.

Spre dezgustul său, vocea-i tremura și-și drese zgomotos glasul înainte de a continua cu ordinele:

— Toți sunt niște trădători. Năvălim, ucidem cât putem de mulți, profitând de surpriză, apoi ne retragem în…

Se uită de jur-împrejur, dând cu ochii de un mic indicator din lemn. Se apleca mai aproape să vadă și, pentru o clipă, își ridică ochii spre cer.

— Înapoi, pe Aleea Shiteburn…

Numele ajuta să-și explice în ce se afundase până la glezne. Petrecu o clipă ducând dorul saboților din lemn, care să-l ridice deasupra mizeriei, cu toate că n-ar fi putut lupta încălțat în așa ceva. Cizmele lui vor trebui să fie pur și simplu arse după aceea.

Își trase sabia, cu mânerul încă nou, având blazonul familiei Warwick încrustat pe argint. Ploaia se scurgea în jos pe ea, adăugându-se zoaielor mocirloase de la picioarele sale. Potrivi scutul pe antebrațul stâng și atinse, scurt, viziera de pe frunte. Fără să-și dea seama, scutură din cap, aproape cutremurându-se la gândul că ar putea dispărea în acea masă de oameni înarmați cu doar o deschizătură prin care să vadă. Lăsă viziera ridicată și se întoarse spre oamenii săi.

— Să le tăiem rândurile, domnilor. Să vedem dacă putem menține o singură stradă. După mine, acum!

Ridicându-și sabia, Warwick o luă înainte, spre răscrucea de drumuri, oamenii lui adunându-se în urma lui pentru prima lovitură.

•

Thomas mergea la trap de-a lungul drumurilor de care continua să-și amintească încă din anii tinereții, astfel că îl copleșeau unele momente de nostalgie, desfășurate pe fondul realității nebunești de a-l urma pe Jack Cade și pe oamenii săi, mânjiți de sânge, prin inima Londrei. Îl ținea pe Rowan aproape și amândoi aveau arcuri lungi, atârnate de umeri, nefolositoare acum, cu corzile lor întinse de ploaie și cu toate săgețile folosite pe pod. Era mare lipsă de săbii, iar Thomas avea doar o bâtă din lemn de stejar, pe care o smulsese de la un om pe moarte. Rowan era înarmat cu un pumnal ascuțit, luat de la unul dintre soldații destul de smintiți să le stea în cale.

Oamenii lui Jack își adunau arme tot mai bune de la fiecare grup cu care se întâlneau, copleșind rândurile de soldați și apoi jefuind cadavrele, înlocuind pumnalele cu săbii, scuturile mici și rotunde cu cele mari, indiferent de culorile pe care le purtau. Chiar și așa, nu erau destule pentru cei din urmă, încă vociferând zgomotos pentru o bucată de fier ascuțit.

Rafalele furtunii erau tot mai slabe și luna răsărise pe cer, luminând străzile aflate direct sub ea. Violența văzută de Thomas în ora precedentă te lăsa, pur și simplu, fără grai, deoarece oamenii lui Cade îi tăiau în bucăți pe toți cei întâlniți și apoi pășeau peste morți. Apărătorii orașului erau în degringoladă, pe străzile lăturalnice, ori intrau în panică atunci când își dădeau seama că se vârâseră singuri în calea lui Cade. Oamenii regelui aveau mult prea mult teren de apărat. Chiar dacă ghiceau intențiile lui Cade, după drumul lui spre Primărie, nu puteau comunica cu forțele individuale de pe străzi. Trupele de soldați fie erau la baricade în locurile greșit alese, fie se luau după zgomotele luptelor, orientându-se pe cât puteau de bine în labirintul străzilor.

Rândurile din față ale lui Cade se pomeniseră înaintea unui grup de optzeci de oameni în zale, așteptând pe o stradă pustie, sub lumina lunii, cu capetele ridicate, ascultând atenți zgomotele nopții în oraș. Au fost făcuți bucăți, apoi au suferit infamia de a le fi luate cămășile de zale unsuroase de pe trupurile calde încă.

Puhoiul de răzvrătiți din Kent și Essex se împrăștiase pe măsură ce străzile se îndepărtau unele de altele, adăugând noi prelungiri și trasee, în timp ce oamenii pierdeau legătura unii cu alții în beznă. Direcția generală de mers era spre nord, înspre centrul orașului, cu strada Cannon și Piatra Londrei rămase mult în spate.

Thomas își forță din nou memoria, cercetând fiecare răscruce pentru un semn că se afla pe drumul cel bun. Știa că Jack se lua după el ca să afle direcția, însă adevărul era că nu mai intrase în oraș de douăzeci de ani, iar străzile arătau întotdeauna altfel noaptea. Chicoti la gândul reacției lui Jack dacă i-ar fi condus, făcând un mare cerc, și-ar fi dat din nou de Tamisa.

O stradă mai lată decât restul îi îngădui lui Thomas să se orienteze după lună și imediat ce se asigură de poziție, îi îndemnă pe ceilalți la drum. Simțea că trebuia să rămână în mișcare, închipuindu-și că forțele regelui erau comasate undeva, prin apropiere. Thomas voia să vadă Primăria, acel simbol al bogăției și puterii orașului. Voia ca regele și lorzii lui să știe că au trecut printr-o luptă adevărată, nu doar vreo ciocnire oarecare cu negustorii furioși, care țin discursuri și bat din picioare.

Ecclestone zvâcni și se împiedică în fața lui. Thomas privi tocmai la timp pentru a vedea o formă întunecată strecurându-se dincolo de picioarele lui Ecclestone, guițând înspăimântată înainte ca cineva s-o străpungă.

— Un porc! Doar un afurisit și *blestemat* de porc, bombăni Ecclestone ca pentru el, coborându-și briciul.

Nu râse nimeni de felul în care sărise și suduise. Era ceva oribil și îngrozitor la Ecclestone și afurisitul lui de brici. Nu era soiul de individ pe socoteala căruia să faci glume proaste, nici pomeneală. Thomas remarcase cum îl ținea Ecclestone sub observație pe Jack, tot timpul, apărându-i spatele. Acest gând îl făcu să-l caute cu privirea pe irlandezul masiv, însă de data asta Paddy nu se zărea nicăieri.

Pe când treceau de o stradă lăturalnică, Thomas privi de-a lungul ei din reflex, oprindu-se șocat la vederea rândurilor de bărbați înarmați, așteptând acolo, la doar douăzeci de pași distanță. Văzu într-o străfulgerare fierul și soldații cu bărbi întunecate, înainte de a fi luat de val.

— Întoarceți la stânga! strigă la cei aflați în spate, încercând să se împotrivească o clipă puhoiului de oameni în mișcare, înainte de a fi împins mai departe.

Thomas alergă mai repede pentru a-l ajunge din urmă pe Rowan și grupul din jurul lui Jack.

— Soldați în spate, Jack! strigă Thomas.

Îl văzu pe bărbatul masiv privind peste umăr, însă era prea adânc în puhoi și se deplasau cu toții înainte, incapabili să încetinească sau să se oprească. Auziră ciocnirea și începutul strigătelor, însă se distanțaseră cu o sută de yarzi în spate și nu puteau decât să continue să meargă.

Pe străzi, stratul de mocirlă de sub tălpi era la fel de gros și gloduros așa cum era de când intraseră în Londra, însă Thomas putea vedea că unele dintre case erau din piatră, cu șanțuri mai bune de-a lungul marginilor drumului principal, așa că oamenii se împleticeau când ajungeau cu picioarele în ele. Un crâmpei de amintire îi spuse unde se află și avu timp să strige un avertisment, înainte ca primele rânduri să iasă clătinându-se într-o curte mare, pavată cu piatră.

Primăria din Londra se înălța chiar înaintea lor, în ploaie, făcută în mod deliberat să fie impozantă, cu toate că avea mai puțin de doisprezece ani. Thomas îl văzu pe Jack ridicându-și capul din instinctul său de rebel, dând cu ochii de ea, știind doar că reprezenta bogăție și putere și tot din ceea ce nu cunoscuse niciodată. Ritmul marșului crescu, iar Thomas îi putea vedea pe oamenii regelui alergând în jurul marilor porți din stejar, urlând disperați

ordine unul la altul, văzând sute de oameni venind puhoi dinspre străzile întunecate.

Pe partea cealaltă își făcură apariția rândurile de oameni în marș, șirurile lor drepte tremurând când dădură cu ochii de armata lui Cade năvălind în curte ca puroiul dintr-un buboi spart. La ambele capete ale micii piețe, căpitanii răcneau ordine și oamenii începură să alerge unii spre alții, ridicând armele și urlând. Ploaia răpăia din greu pe dalele de piatră, iar zgomotul ricoșa din toate laturile clădirilor, amplificat și sunând îngrozitor în lumina lunii.

•

Derry se afla la patru străzi spre est de Primărie când auzi zgomotul unei noi lupte. Era încă amețit de la loviturile primite pe una din aleile lăturalnice de la un mare fermier care înjura, gonind acum prin oraș. Derry clătină din cap, simțind cum ochiul și obrazul i se umflaseră într-atât încât nu mai putea vedea pe partea dreaptă. Îl hăcuise pe ticălos, însă îl lăsase să se văicărească de durere, când apărură și mai mulți dintre oamenii lui Cade.

Derry îl putea auzi pe lordul Scales gâfâind în dreapta sa. Baronul încetase cu resentimentele sale zburlite, după ce Derry îi condusese pe soldați afară din ambuscadă, apucând-o, cu o dibăcie desăvârșită, pe străduțe puțin mai late decât umerii unui singur om. Alergaseră prin mizeria puturoasă, care ajungea și până la genunchi în unele locuri, ocolind în viteză colțurile și ștergându-și stropii de mocirlă care le ajungeau pe față. Ieșiră afară de cealaltă parte a baricadei improvizate și uciseseră o duzină de răsculați înainte ca măcar să-și dea seama că fuseseră flancați.

Ar fi trebuit să fie mai mult decât un avantaj, își spuse Derry. Cunoștea bine orașul, la fel ca orice ștrengar al străzii obișnuit să scape de vânzătorii din magazine și de bande. Apărătorii regelui ar fi trebuit să poată folosi aceste cunoștințe pentru a înconjura gloata lui Cade în cercuri concentrice. Problema era că majoritatea dintre ei fuseseră convocați la Londra din comitate sau chiar din locuri mai îndepărtate. Foarte puțini cunoșteau străzile pe care alergau acum. De mai multe ori în acea noapte, Derry și Scales fuseseră opriți de oameni în armură și astfel descoperiseră că erau de aceeași parte. Era înconjurat de frig, dezastru și haos, iar Derry nu se îndoia că Jack Cade profita din plin de apărarea slabă. Dacă ar fi avut un om la comandă, ar fi fost mai ușor, dar cu regele plecat din oraș, cei unsprezece sau doisprezece lorzi reprezentau propria lor autoritate asupra forțelor

conduse de ei. Derry blestemă, simțind cum îl ardeau plămânii. Chiar dacă regele Henric ar fi fost aici în persoană, se îndoia că lorzii yorkiști s-ar fi pus sub comanda altuia. Nu în această noapte.

— Următoarea la stânga! strigă Scales către cei din jurul său. Îndreptați-vă spre Primărie!

Derry numără în minte. Trecuse de doar două străzi laterale și era sigur că nu erau mai multe.

— Primăria-i la două străzi de-aici, spuse Derry, cu un glas doar ceva mai ridicat decât un croncănit.

Nu putea vedea expresia baronului prea clar, însă soldații care alergau împreună cu ei știau că era mai bine să nu discute poruncile lordului lor. Cotiră la stânga, în ordine, tropăind printre căruțe abandonate și mormanele de cadavre, rămase de pe urma ciocnirilor anterioare din această noapte. Derry avea senzația că plămânii îi vor crăpa în timp ce se împleticea printre grămezile de morți, strâmbându-se când auzea oase trosnind și rupându-se sub cizmele sale.

— Doamne, iartă-mă! șopti el, dintr-odată convins că simțise unul dintre ei mișcându-se și gemând sub greutatea lui.

Înaintea lor se văzură torțe în mișcare și se auzi țipătul unei femei. Fața lui Derry ardea și saliva din gură îi era cleioasă, ca o budincă groasă, de mazăre, însă strânse din dinți și rămase cu ceilalți. Își spuse că ar fi blestemat dacă i-ar lăsa pe soldații tineri să i-o ia înainte, însă nu avea condiție fizică și asta începea să se vadă.

— Oricine jefuiește sau siluiește e terminat, băieți, strigă Derry.

Simți că lordul Scales își întorsese capul cu un zvâcnet, însă nu dăduse cu adevărat vreun ordin. Mormăitul de încuviințare dinspre soldați ilustra cu totul sentimentele lor, însă Scales găsi o clipă să răspundă, cu toată oboseala și frustrarea sa.

— Oamenii lui Cade sunt prioritatea, spuse el apăsat. Orice altceva, *orice,* poate aștepta până dimineața.

Derry se întreba ce credea Scales că vor putea face cei optzeci de oameni ai lor împotriva câtorva mii, însă nu spuse nimic pe când lumina din fața lor creștea și văzură oameni mărșăluind mai departe. Orice altceva ar fi fost Scales, omul nu se temea de nimic. Nu încetini deloc când ajunse la răspântie. Derry își ținu respirația, însoțit de oamenii săi, izbindu-se cu un trosnet de gloata gălăgioasă, urmat imediat de primele urlete. Soldații lui

Scales purtau platoșe și cămăși de zale. Intrară în mulțime ca un vârf de suliță, doborând totul în cale. În jurul lor, oamenii lui Cade se retrăgeau, în goană dinaintea soldaților care-și foloseau armura pe post de armă, izbind cu coatele îmbrăcate în fier în dinții răsculaților la fiecare mișcare.

Derry se trezi azvârlit în puhoi, de parcă ar fi plonjat într-un râu. Pară lovitura unui ciomag și izbi cu o armă ascuțită care servise în lupte pentru mai bine de un veac. Oamenii lui Scales mânuiau săbii și ciocane de luptă cu coadă lungă, cuprinși de frenezie, trecând direct de-a curmezișul procesiunii cu torțe. Se postară pe mijlocul drumului, împiedicând orice mișcare înainte, cu toate că se confruntau și cu cei care încă mai veneau din spate.

Derry privi în dreapta și-n stânga, văzând șuvoiul întinzându-se până spre Primărie, într-o direcție, și până după un colț în cealaltă. Părea că bărbații din Kent, cu fețele roșii, nu se mai sfârșeau și realiză că Scales dăduse peste o adevărată mare de răzvrătiți. Din câte știa Derry, gloata se întindea pe toată distanța până la râu. La prima năvală nebunească, Scales și oamenii săi îi spulberaseră pe toți din fața lor și blocaseră drumul. Acum stăteau toți împreună, înarmați până-n dinți, provocând mulțimea imensă să încerce să recupereze terenul.

Derry chicoti văzând lipsa de entuziasm a oamenilor lui Cade. Aceștia i-ar fi urmat cu bucurie pe cei din față, nefiind chiar pregătiți să preia inițiativa, ori cel puțin nu atunci. Capul șarpelui omenesc continua să meargă, iar rândurile cele mai din urmă se întorceau să privească, să huiduie și să strige insulte, dar tot preferând să mărșăluiască în continuare decât să se întoarcă și să lupte. Cu numai optzeci de oameni, Scales oprise o gloată cu totul, însă Derry îi văzu pornind spre străzile lăturalnice.

— Aveți grijă la flancuri! strigă el.

Nu exista o singură cale de acces spre Primărie și, din instinct sau în cunoștință de cauză, oamenii lui Cade își găseau deja drumul, ducând torțele cu ei, așa că lumina de pe stradă începu să scadă. Derry privi spre Scales, însă lordul ezită, nehotărârea citindu-i-se pe chip. Puteau menține poziția ori puteau urmări hoarda. Derry încercă să se gândească. Doar optzeci de soldați nu puteau face față forței principale a lui Cade, cu toate că străzile înguste le permiteau să nu fie zdrobiți cu ușurință de un număr uriaș de oameni. Derry știa că Primăria era prost apărată, în vreme ce jumătate dintre lorzii din Londra presupuneau că Jack Cade se va duce la

Turn. La ora când vor afla adevărul, Primăria va fi fost deja arsă, iar gloata de mult plecată.

În timp ce-și freca fața umflată, Derry văzu urnindu-se în grabă și mai mulți dintre ei dispărură pe străzile laterale. Își lungi gâtul, dorindu-și să fi fost mai multă lumină, căci se auzeau urlete de durere și furie, nu prea departe, și zgomotele păreau să se apropie.

— Ce se întâmplă acolo, în urmă? îi strigă Scales.

Derry clătină din cap nedumerit, apoi se încruntă. De după colț mărșăluia o trupă de cavaleri în armuri și soldați, conduși de un bărbat cu blazonul familiei Warwick. Strada continuă să se golească între cele două grupuri, ultimii dintre ei debarasându-se de săbii în încercarea eșuată de a scăpa de necaz. În câteva clipe, Derry văzu o mână de oameni doborâți la pământ și măcelăriți înainte ca ambele grupuri să ajungă față în față.

— Bine că ne-am găsit, Warwick! îi spuse Scales încântat tânărului lor comandant. Câți ai cu tine?

Richard Neville îi văzu privirea lui Derry ațintită asupra sa și ridică o sprânceană. Și el încasase câteva lovituri în armura-i lustruită, însă, în verva lui tinerească, arăta mai degrabă exuberant decât obosit. Avu grijă să se întoarcă spre Scales pentru a răspunde, ignorând căutătura amenințătoare a lui Derry.

— Am cu mine cei șase sute de oameni, lord Scales. Destui să curățăm străzile de aceste gunoaie. Intenționezi să rămâi aici până la răsăritul soarelui sau putem trece?

Chiar și în lumina lunii și în obscuritate, Derry îl putu vedea pe Scales înroșindu-se la față. Din mândrie, stătea cu bărbia ridicată. N-a fost făcută nicio ofertă de a-și uni forțele, iar Scales nu va întreba asta, după un asemenea comentariu făcut de tânăr.

— Primăria este în față, zise Scales rece. Dați-vă la o parte, soldați! Înapoi, acolo! Lăsați-l pe lordul Warwick să treacă!

Derry făcu loc, împreună cu ceilalți, privind cum soldații contelui mărșăluiau cu fruntea sus. Warwick îi conduse printre ei pe cei șase sute de oameni în armuri, fără să arunce nicio privire în jur, urmărind capătul coloanei oamenilor lui Cade, care tocmai dispărea.

— Domnul să ne apere de tinerii fără minte! îl auzi Derry pe Scales mormăind în barbă pe când treceau, făcându-l să zâmbească.

— Și-acum unde mergem, milord? zise Derry, bucuros că măcar răsuflarea i se liniștise.

Scales se uită spre el. Amândoi puteau auzi, din toate părțile, tropăitul picioarelor, strecurându-se în jurul micii lor forțe armate precum șobolanii într-un hambar. Scales se încruntă.

— Dacă Jack Cade însuși se îndreaptă spre Primărie, alegerea-i destul de clară, cu toate că, mai degrabă, n-aș sta la coada acestui cocoșel de Neville. Ești sigur că Turnul și regina sunt în siguranță?

Derry chibzui.

— Nu pot fi sigur, domnule, cu toate că acolo se află soldații regelui care-l păzesc. Am curieri, nu mă îndoiesc că acum mă caută. Până nu ajung într-unul din locurile cunoscute de ei, sunt la fel de orb ca și tânărul Neville, în timp ce gloata lui Cade bântuie prin întreaga Londră. N-aș putea spune unde vor lovi în continuare.

Scales își trădă oboseala frecându-se cu mâna pe toată fața.

— Pe cât e de tentant să te gândești la lordul Warwick ciocnindu-se de brutele lui Cade, ar trebui să-l sprijin. Nu mai pot să împart încă o dată o forță atât de mică. Fir-ar să fie, Brewer, sunt prea mulți! Trebuie să-i urmărim toată noaptea?

Derry privi în jur chiar la timp ca să vadă un râu de oameni derapând înainte de a dispărea după un colț, înaintea lor. Cu un urlet puternic, începură să-i atace pe soldați, ținând săbii și cosoare.

— Se pare că ei au venit la noi, domnule, strigă Derry, pregătindu-se. În acest fel, suntem obligați.

•

Paddy mânuia ciocanul de parcă viața sa ar fi depins de asta, ceea ce, trebui el să recunoască, era perfect adevărat. Fusese luat prin surprindere când Jack îl luase de-o parte, în Southwark, cu o noapte înainte, dar asta avea sens. Jack îi va atrage pe oamenii regelui într-o urmărire prin restul orașului, dar ca să poată răzbi în Turn i-ar lua timp prețios. Goana directă spre el și apoi atacarea porților, în vreme ce toți soldații din Londra s-ar îndrepta spre acel loc, ar însemna o cale rapidă spre spânzurătorile din Tyburn, în dimineața următoare, și gâturile tăiate pentru mai toți.

Se opri o clipă, să-și șteargă transpirația care i se scursese în ochi și-l ustura.

— Doamne, au construit poarta asta ca pe un munte, zise el.

Oamenii din jurul lui își înfigeau topoarele grele în lemnul străvechi, mișcându-și lamele înainte și înapoi pentru a tăia așchii late cât un braț, care cădeau pe pietre. Lucrau pe rupte de o oră, după care alți bărbați, odihniți, preluau topoarele după ce grupul anterior obosea. Era cea de-a treia tură pentru Paddy cu ciocanul, iar cei din jurul lui învățaseră să-i facă loc, după ce-l azvârlise pe unul jos, rupându-i coastele.

În timp ce reîncepea să-și legene unealta, Paddy se lăsă ușor pe spate și încercă să tragă cu urechea la tropăitul pașilor de dincolo de poarta fortificată. Știa că așteptau și n-avea de unde să afle dacă erau doar câteva zeci sau o mie de oameni pregătiți pentru el. Fortificația avea o slăbiciune și mulțumi Domnului pentru asta. Separată de zidurile principale, masa din piatră a fortificației însăși îi proteja pe oamenii săi de săgeți și vârfurile trimise de arbalete. Deja auzise răpăitul grilajului care închidea podul, coborând undeva mai departe, însă câțiva dintre băieții lui înotaseră în apa din șanțul de apărare și înfipseseră răngi de fier prin lanțurile podului mobil. Acesta va rămâne jos și, judecând după stricăciunile făcute porții exterioare, Woodchurch avusese dreptate asupra unui lucru: suficienți oameni cu ciocane și topoare puteau să treacă aproape de orice. Paddy simți cum ceda poarta, punându-și întreaga lui forță și greutate într-o nouă lovitură. Bărbații vânjoși, înarmați cu topoare, tăiaseră o gaură lungă și îngustă într-una din grinzile fixate cu balamale de fier. Peste șanțul de apărare se vedeau lumini mișcătoare, iar Paddy încercă să nu se gândească la ce i-ar putea face arcașii trăgând spre el în timp ce lovea zăbrelele din fier. Urma să aibă loc un impact brutal, de aceea chemă câțiva purtători de scuturi să țâșnească în interior cu repeziciune. Nu era cine știe ce, dar ar putea salva câteva vieți, inclusiv a lui.

Cu un pocnet mare, una din balamalele din fier cedă. Însă zăvorul principal rămase la locul lui, așa că poarta se căscă pe dinăuntru în partea de sus. Cu alți doi muncind pe lângă loviturile lui, Paddy dădea în întăriturile din fier cu mai multă iuțeală, simțind cum i se cutremurau puternic antebrațele. Strânsoarea sa pe coada toporului slăbi.

— *Haide odată*! îi zise el porții și sieși.

Văzu zăvorul cu tăietura strălucitoare și curată și aproape căzu pe podul mobil înțepenit din avântul cauzat de ultima sa lovitură.

— Sfântă Fecioară, zise înfiorându-se, uitându-se de-a lungul pasarelei spre niște zăbrele de fier de două ori mai înalte decât el.

Săgeţile ţâşniră în pasarelă, dinspre curtea de dincolo. Numai câteva răzbătură, însă oamenii lui Paddy erau adunaţi în jurul porţii sparte şi doi căzură, înjurând şi urlând de durere.

— Scuturile aici! strigă Paddy. Găsiţi un ritm, băieţii vor lovi, iar atunci voi intraţi cu scuturile ridicate să ne păziţi între lovituri. O să doborâm minunăţia asta de fier cât ai clipi.

Alergară înainte, urlând ca să-i înspăimânte pe apărători, izbind grilajul rece. Era făcut din bare de fier negru, nituite laolaltă cu vârfuri lustruite de ţepuşe, ieşite în afară la fiecare îmbinare. Paddy îşi rezemă mâna pe metal. Aplicând destulă forţă la îmbinări, se gândea că nituirile puteau fi sparte.

Prin grilaj, Paddy putea vedea turnurile interioare ale fortăreţei. Deasupra lor, tuturor, se înălţa Turnul Alb, poleit în lumina lunii, cu umbre adânci forfotind în jurul său. Ochii-i scânteiară, atât la gândul violenţelor care vor veni, cât şi la Monetăria Regală. N-ar mai avea niciodată un prilej de îmbogăţire, nici dacă ar trăi şi o sută de ani.

•

Margaret simţi cum i se făcea pielea de găină pe braţe şi se zgribuli, privind în jos. Ploaia se oprise în cele din urmă, dar pământul era plin de bălţi. Bătând din picioare şi suflând aburi din cauza frigului, patru sute de soldaţi ai regelui aşteptau ca asediatorii să pătrundă înăuntru. De la înălţimea intrării în Turnul Alb, îi putea vedea reduşi la întunecime de torţe, şiruri după şiruri de soldaţi. Îi văzuse pregătindu-se, uimită de calmul lor. Poate că din acest motiv englezii zdrobiseră atât de multe oştiri franceze, îşi zise ea. Nu intrau în panică, asta chiar şi atunci când sorţii şi numărul duşmanilor erau împotriva lor.

Ofiţerul la comandă era un căpitan înalt, Brown pe nume. Îmbrăcat într-o tunică albă, purtată peste cămaşa de zale, cu o spadă atârnându-i la şold, era un personaj elegant, foarte vizibil. I se prezentase singur, făcând o plecăciune elaborată, pe la începutul zilei, un om tânăr pentru autoritatea sa, care părea să creadă că şansele lui Cade de a ajunge la Turn erau minuscule. Margaret fusese impresionată de încercările tânărului de a o linişti. Observase că ofiţerul Brown îşi lăsase nişte favoriţi mari, negri, aproape la fel de rari că ai cumnatului ei, Frederick. De fiecare dată când buzele lui se mişcau, favoriţii se înfoiau, ceea ce o făcea să zâmbească. Chiar şi când venise vestea că răsculaţii se apropiau în marş, Brown rămase încrezător, cel puţin când i se înfăţişase ei. În foarte scurt timp, ajunsese să preţuiască

scurtele momente când revenea el la capătul treptelor, cu fața înroșită după ce verificase toate posturile. Cu capul sus, se uita să vadă dacă ea mai era acolo, apoi zâmbea când ieșea la iveală. Dacă toate acele clipe scurte ar fi fost luate împreună, ar fi însemnat mai puțin de o oră, totuși, avea sentimentul că-l cunoștea.

Margaret văzuse frustrarea căpitanului când arcașii de pe metereze își dăduseră seama că aveau puține ținte. Gloata de afară trimisese doar un mic grup să ciocănească în poarta fortificată și apoi să spargă grilajul de fier, în vreme ce restul stătea la adăpost, o adunătură întunecată, așteptând să intre răcnind imediat ce li se dădea această ocazie. Pe când luna se ridica pe cer, Margaret putea auzi scâncetul ocazional de fiecare dată când o săgeată de arbaletă își nimerea ținta, însă era dificil să țintești bine în beznă, iar loviturile de ciocan de afară continuară, prima dată în lemn apoi sunetul loviturilor pe fier, răsunând înalt.

Căpitanul Brown strigase la un grup de arbaletrieri să coboare de pe metereze și să-și facă treaba jos. Margaret fu cuprinsă de un fior în aerul rece al nopții când el îi trimise direct la grilajul de fier, astfel că-și plasară armele aproape de ochiurile grilajului înainte de a apăsa trăgaciul. Loviturile de ciocan încetară o vreme, pe când cei de afară își aranjară scuturile pe fier. Desigur, viteza loviturilor încetinise, dar tot mai continuau. Unul câte unul, niturile și îmbinările se desprindeau cu un sunet dur, altfel decât cel al ciocăniturilor. Margaret se pomeni că tresare la fiecare lovitură eșuată, zâmbind și rămânând nemișcată pe trepte.

Pe când formațiunile soldaților regelui își ocupară pozițiile ca să întâmpine primul asalt, Margaret văzu tunica albă a căpitanului Brown, care se întorcea la pas întins, uitându-se în sus din spațiul deschis spre regina lui. Ea-l aștepta, strângând tare în mâini balustrada de lemn.

— Înălțimea Voastră, strigă el. Am sperat să primesc întăriri, însă fără un miracol, cred că acești oameni vor da buzna peste noi în orice moment.

— Ce-ai vrea să fac eu? întrebă Margaret, mulțumită totuși că-și putea păstra calmul și că nu-i tremura glasul.

— Dacă-mi permiteți, doamnă, am să pun câțiva oameni să distrugă aceste trepte. Dacă nu vă deranjează să vă dați înapoi, le vom doborî într-o clipită. Am lăsat șase oameni de nădejde să oprească pătrunderea prin ușa Turnului Alb. Aveți cuvântul meu că veți fi în siguranță, atâta vreme cât rămâneți acolo.

Margaret își mușcă buza, mutându-și privirea de la destoinicul ofițer la cei care așteptau să facă față puhoiului.

— N-ai putea să te alături oamenilor tăi, aici, în Turn, căpitane? Eu…

Se înroși, nefiind sigură cum să-i ofere adăpost fără a-l ofensa. Spre surprinderea ei, lui i se lumină fața, încântat de ceva.

— Ați putea porunci asta, doamnă, însă… hmm… dacă nu vă este cu supărare, aș prefera să n-o faceți. Locul meu este aici, jos, și poate, cine știe, îi izgonim cu coada între picioare.

Înainte ca Margaret să poată spune ceva, un grup de bărbați înarmați cu securi și ciocane dădu năvală și căpitanul Brown începu să dea ordine.

— Dați-vă la o parte acum, Înălțimea Voastră, dacă nu vă supărați, strigă el de jos.

Margaret făcu un pas înapoi, trecând de la treptele din lemn spre intrarea de piatră a turnului, chiar când treptele începură să se zguduie și să se clatine. Nu trecu multă vreme până când întreaga structură se prăbuși, iar Margaret privi de la înălțime cum oamenii se străduiau să reducă fiecare bucată la niște surcele inutile. Își dădu seama că avea lacrimi în ochi atunci când căpitanul Brown o salută, înainte de a se întoarce la oamenii săi, cu toți așteptând să cadă grilajul de fier și să înceapă lupta.

CAPITOLUL 28

Jack Cade ieși din Primărie, încolăcindu-și o frânghie aspră, de cânepă, în jurul mâinilor. Hăulise împreună cu Ecclestone și ceilalți când însuși trezorierul regelui fusese ridicat în funie să danseze, fața lordului învinețindu-se în timp ce ei priveau și râdeau. Lordul Say fusese unul dintre cei responsabili de încasarea dărilor pentru rege și Jack nu simțise niciun fel de remușcări. De fapt, chiar tăiase o bucată din funie ca suvenir și-i părea rău doar că nu putuse găsi mai mulți dintre cei care-i comandaseră pe bailii și șerifii din toată țara.

Adâncit în gânduri, ridică privirea. Încă mai erau oameni care veneau în piața deschisă din jurul Primăriei. Cei care se aflau aici de câtva timp găsiseră butoaie cu bere sau rachiu, asta era cât se poate de limpede. Deja îmbătați de violență și de victorie, profitaseră de timpul cât el se aflase în

interior pentru a jefui toate casele din jur. Unii dintre ei cântau, alții zăceau cu totul lipsiți de cunoștință sau dormind cu mâinile petrecute în jurul urcioarelor din lut, înfundate cu dopurile lor. Alții, mai numeroși, se înverșunau împotriva supraviețuitorilor ultimului grup, atacându-i. Cei câțiva soldați ai regelui rămași în viață fuseseră dezarmați și erau îmbrânciți încoace și-ncolo într-un cerc de oameni, loviți cu pumnii și izbiți de fiecare dată când se întorceau.

Jack se uită neîncrezător spre Ecclestone, văzând oameni care treceau clătinându-se, încărcați de bunuri furate. Doi dintre ei se păruiau pentru un sul de pânză lucioasă, ajungând la lovituri și doborându-se la pământ. Jack se încruntă când o femeie începu să țipe prin apropiere, gălăgia devenind un hârâit când cineva o sugrumă ca s-o reducă la tăcere.

Thomas Woodchurch ieși din spatele lui Cade, expresia feței sale asprindu-se pe măsură ce vedea haosul și pietrele stropite cu sânge.

— Sodoma și Gomora, Jack! mormăi el. Dacă mai continuă, până-n zorii zilei vor adormi cu toții și se vor trezi cu gâturile tăiate. Poți să-i strunești din nou? Suntem vulnerabili aici, iar proștii bețivi nu pot lupta.

Cade se cam săturase să-l tot audă pe Woodchurch crezând că le știa pe toate. Nu răspunse, chibzuind. Propriul său gâtlej tânjea după băutură, dar asta mai putea aștepta, își zise. Ploaia torențială trecuse, dar Londra era încă amețită. Simțea că singura lui șansă era pe cale să-i scape printre degete. Își plecase capul în fața oamenilor regelui toată viața lui, fusese obligat să-și lase privirea-n jos sub ochii duri ai judecătorilor, în vreme ce-și puneau roba verde sau roșie și-și pronunțau verdictele. Pentru prima dată, își putea permite să-i facă să-și înghită dinții, însă știa că asta nu va dura.

— Până mâine vor trimite alți oameni care să ne vâneze, mormăi el. Dar dacă o fac? Am băgat în ei frica de Dumnezeu noaptea asta. Își vor aminti de asta.

Woodchurch privi spre comandantul din Kent, vădindu-și iritarea. Sperase la mai mult decât o noapte de masacre și jafuri. Cu un număr potrivit de oameni, sperase să poată schimba orașul, poate chiar să smulgă un soi de libertate din ghearele oamenilor regelui. Aflaseră cu toții că regele Henric plecase deja de multișor, însă nu trebuia ca totul să se termine într-o bețivăneală prostească, nu și dacă Jack Cade va continua. Câțiva nobili

morți, câteva bucăți de stofă și pungi cu galbeni. Nu era nici pe departe destul pentru a plăti pentru ceea ce s-a luat.

— Zorii nu pot fi prea departe, zise Woodchurch. Eu sunt pentru Turn. Dacă regele a plecat, după cum se spune, cel puțin aș părăsi Londra ca om bogat. Te bagi în asta, Jack?

Cade zâmbi, privind în sus la trecerea lunii pe deasupra capetelor lor.

— L-am trimis acolo pe Paddy cu prima gloată. Ori e mort, ori a intrat deja. Am să merg pe mâna ta, Tom Woodchurch, dacă și tu mergi pe-a mea.

Râseră apoi ca niște puști, pe când Ecclestone privea cu acreală la această afișare de camaraderie. O clipă mai târziu, Jack începu să ordone oamenilor săi să revină în stradă. Glasul său era ca un muget gros, care se întorcea ca un ecou din casele consilierilor.

•

Derry era istovit. Știa că era cu doisprezece ani mai tânăr decât lordul Scales și nu putea decât să se minuneze de frenetica lui energie, când ajunseră la o altă alee și o luară la trap prin bezna totală. Cel puțin, ploaia scăzuse în intensitate. Aveau patru oameni în față și în urmă, anunțând primejdii și ocazii de intervenție, după cum se întâmpla. Luptaseră pe străzi ore în șir, iar Derry pierduse șirul oamenilor pe care-i ucisese în întunecimea nopții, mici momente de oroare și spaimă în timp ce-i tăia pe oamenii total necunoscuți lui ori simțea durerea când cuțitele lor sau bâtele îl găseau la rândul lor.

Se legase la picior acolo unde un plugar anonim din Kent îi înfipsese sulița. O suliță! Lui Derry încă-i venea greu să creadă că fusese rănit de ceva care avea panglici decorative pe coadă. Cărase atunci capătul ei în mâna stângă, omorându-l pe ultimul proprietar. Un pumnal greu era înfipt în centura sa și Derry nu era singurul care-și luase arme de la cei morți. După atâtea încleștări cu necunoscuți, prin vijelie și întuneric, își dorea cu disperare să vadă din nou soarele.

Din cei optzeci de oameni ai lui Scales mai rămăseseră vreo treizeci. Pierduseră numai câțiva în ciocniri întâmplătoare, înainte de a da brusc peste vreo două sute de jefuitori. Oamenii aceștia erau morți de beți, ceea ce fusese ca o binecuvântare, căci mișcările le erau încete. Totuși, acea înfruntare îi secerase aproape o jumătate dintre oamenii lui Scales, aceștia agonizând în mocirlă și-n propriul lor sânge.

Totul era distrus, constată Derry. Oamenii lui Cade ajunseseră până în inima orașului, iar mânia care îi adusese acolo se transformase într-o dorință de jaf, siluiri și crime. Era ceva ce Derry știa foarte bine, din bătăliile văzute de el, era ceva legat de ucideri și supraviețuire, care făcea ca sângele să clocotească și-l schimba pe om într-o bestie. Poate că la venire fuseseră o armată de Oameni Liberi din Kent, însă acum deveniseră o gloată sălbatică și înspăimântătoare. Londonezii se pitulau pe după uși, peste tot în oraș, șoptind rugăciuni pentru ca nimeni să nu încerce să intre peste ei.

— Tot spre est, ordonă Scales din față. Iscoadele mele spun că sunt vreo cincizeci în față, pe lângă hanul Pintenul Cocoșului. I-am putea lovi câtă vreme încă mai scot butoaiele afară.

Derry scutură din cap, pentru a-l limpezi, dorindu-și el să dea pe gât o dușcă. În Londra erau mai bine de trei sute de crâșme și berării. Deja trecuse de vreo duzină, cunoscute din tinerețile sale, clădiri cu obloanele trase, întunecoase, cu proprietarii lor baricadați înăuntru. Lingându-și buzele uscate, Derry ar fi dat un galben în acel moment pentru o halbă de bere, mai ales că-și aruncase plosca cu apă după ce băgase de seamă că fusese străpunsă. Probabil plosca îi salvase viața, însă pierderea ei îl lăsase însetat ca un câine cu limba de-un cot.

— Tot spre est, se învoi el.

Cade părea să o ia înapoi prin oraș și, în situația lor, tot ce puteau să facă Scales și Derry era să-l urmărească de la distanță și să lovească unele grupuri mai mici, desprinse de grosul oamenilor, preferabil pe bețivi, dacă aveau de ales. Derry își înălță capul. Cunoștea acea parte a orașului. Se orientă, frecându-se la față cu ambele mâini ca să se dezmeticească. Se aflau pe strada Three Needle, un loc des frecventat de el încă de pe vremea când abia îi mijea mustața. Grajdul Negustorului Taylors se afla prin apropiere.

— Stai un moment, lord Scales, dacă ești așa bun! strigă Derry. Lasă-mă să văd dacă-i cineva acolo care mă așteaptă.

Scales gesticulă nervos și Derry o luă repejor pe drum, cu picioarele afundate până la gleznă în mocirlă. Se simțise pierdut fără spionii lui, însă din cauza focarelor de luptă răspândite prin tot orașul, nu-i putuse găsi. Ajunse la grajd și nu văzu nimic. Suduind încet, se răsuci să se întoarcă la

grup, când cineva ieși de sub o intrare întunecoasă. Derry își agită vârful său de lance, surprins de zgomot și convins că era pe cale să fie atacat.

— Master Brewer? Îmi pare rău, sir. Nu eram prea sigur că dumneavoastră sunteți.

Derry se adună, dregându-și glasul pentru a-și masca astfel stânjeneala.

— Cine-i acolo? zise el, mâna sa liberă odihnindu-se pe mânerul pumnalului de la centură, în caz de nevoie.

Loialitatea nu prea dădea pe afară în acea noapte.

— Sunt John Burroughs, sir, răspunse umbră.

Sub streșinile caselor de mai sus nu se vedea aproape nicio lumină.

— Ei bine? M-ai găsit acum, se răsti Derry. Dacă ai să-mi ceri parola, s-ar putea să-ți dau mațele tale. Doar spune-mi ce știi.

— Da, domnule, îmi pare rău. Vin de la Turn, sir. Când am plecat de-acolo, trecuseră de poarta exterioară.

Ochii lui Derry se căscară, nevăzuți în beznă.

— Altceva? Ai aflat ceva de Jim sau Kellys?

— Nimic de când a venit gloata lui Cade, sir, îmi pare rău.

— Atunci du-te fuga înapoi! Spune-le că vin cu o mie de oameni.

Derry simți că spionul lui privea cu îndoială în sus, pe stradă, spre grupul istovit al lordului Scales.

— Până atunci, voi avea mai mulți oameni, nu-ți face griji. Regina e în Turn, Burroughs! Adu pe oricine poți!

Privi cum omul o luă la goană, în cea mai mare viteză pe care o putea atinge prin zoaiele împuțite de pe stradă.

— Doamne, Cade, ticălos bătrân și viclean! zise Derry cu glas tare.

Începu să alerge în direcția opusă, acolo unde lordul Scales aștepta nerăbdător veștile.

— Atacă Turnul, domnule! Omul meu zicea că au trecut deja de zidurile exterioare.

Scales privi în sus, spre cerul nopții. Prima geană a zorilor se arăta, în cele din urmă. Moralul începu să-i revină, acum când începea să distingă străzile din jur.

— Aproape că au venit zorii, slavă Domnului! Și ție-ți mulțumesc, Master Brewer. Vom lăsa acel grup de la Pintenul Cocoșului pentru alții. Ai putea să stabilești un traseu de aici și până la Turn?

— Floare la ureche, domnule. Cunosc aceste străzi.

— Atunci, condu-ne, Brewer. Nu te opri pentru nimic. Siguranța reginei este pe primul loc.

•

Paddy se uită în sus, spre Turnul Alb, tentat în mod ciudat de a-și ridica mâna și a-i saluta pe cei dinăuntru, nu că aceștia l-ar fi putut vedea. Oamenii săi au luptat cu soldații regelui într-o ultimă confruntare sângeroasă, sărind de-a lungul meterezelor zidurilor exterioare și doborându-i unul câte unul, sau în grupuri mici, fără nicio milă. Cu toate săbiile lor grozave și zalele, pusese mare parte dintre cei două mii de oameni ai săi să acționeze în interiorul fortăreței, spărgând ușile și luând tot ce merita să fie luat. Știa că piesele cele mai de preț se vor afla în interiorul zidurilor masive ale Turnului Alb, însă nu exista nicio cale să se ajungă la ele.

Se înălța neremarcat, vopsit în alb și lucea în lumina lunii. Singura intrare se afla la etajul întâi, cu treptele făcute surcele înainte ca el să spargă grilajul porții. Era un lucru atât de simplu, ca împotrivire la asaltul său. Dacă ar avea o zi la dispoziție, Paddy credea că ar fi putut găsi o soluție, însă soldații care așteptau în spatele ușii masive de la intrare o puteau apăra ușor, și nu avea destul timp.

Privi în jur, mușcându-și buza. Putea vedea în curtea interioară până la zidurile groase. Veneau zorii și ceva îi spunea că nu ar trebui să îl găsească prins în complexul de turnuri și ziduri. Stând și așteptând să răsară soarele, văzu doi dintre oamenii săi clătinându-se sub greutatea unui cufăr ferecat.

— Ce-aveți acolo, băieți? strigă el.

— Monede! îi răspunse urlând unul dintre ei. Mai mult argint și aur decât ai crede!

Paddy clătină din cap.

— E prea greu, nătărăule! Umple-ți buzunarele, omule. Doamne, cât de departe credeți că ajungeți cu un cufăr?

Celălalt îi răspunse zbierând un blestem și Paddy se gândi să meargă după el, să-i bage mințile-n cap, dar se stăpâni. Jack și Woodchurch cel puțin avuseseră dreptate cu Monetăria Regală. Chiar dacă nu pătrunseseră în centrul Turnului Alb, găsiseră destul aur ca să trăiască regește, în cazul în care ar fi reușit să părăsească orașul. Monede de aur, strălucitoare, erau împrăștiate pe pietre și Paddy ridică una și o cercetă în lumina zorilor. Nu mai ținuse niciodată în mână un galben, până în noaptea aceea, iar acum

buzunarele-i erau doldora de atâția bani de aur. Era un metal greu, descoperise el, apăsând cu mare greutate asupra umărului său, într-o boccea făcută dintr-o mantie.

Se întrebă dacă vor putea găsi cărucioare, ca să-și care noua lor avere peste Podul Londrei. Totuși, lumina se intensifica, ceea ce-l neliniștea nespus. Oamenii regelui fuseseră măcelăriți pe timpul nopții, dar în mod sigur se vor întoarce și se vor răzbuna când vor vedea pagubele aduse orașului.

Unul dintre oamenii pe care Paddy îi plasase undeva la înălțime, pe zidurile exterioare, își ridică brațul și strigă. Paddy se apropie în fugă pentru a-l auzi, zornăind cu fiecare pas făcut, și temându-se de vestea că o armată venea pentru a despresura Turnul.

— E Cade! striga omul prin palmele făcute pâlnie. *Cade*!

Paddy răsuflă ușurat. Era mai bine decât rândurile furioase de soldați ai regelui. Între zidurile Turnului nu putea vedea încă soarele, dar acesta își urma cursul firesc, dezvăluind cețuri învolburate și cadavre unde vedeai cu ochii. Paddy o porni la pas spre intrarea sfărâmată pentru a-și întâmpina prietenul. În urma lui, soldații din Turnul Alb strigară insulte și amenințări de la ferestre. Nu luă în seamă niciuna dintre ele. Or fi fost ei de neatins în spatele zidurilor groase de cincisprezece picioare, însă trucul cu ușa cocoțată atât de sus însemna că nu puteau nici să plece și să-l deranjeze. Le făcu semne bucuros, înainte de a ieși pe poartă și spre strada de-afară.

•

Jack Cade murea de oboseală, după o noapte petrecută luptând și mergând. Picioarele și mâinile îi erau înghețate, pline de murdărie și sânge. Traversase de două ori orașul pe întuneric, iar răsăritul soarelui dezvăluia cât de bătuciți și istoviți deveniseră oamenii lui, de parcă ar fi trecut printr-un adevărat război, nu o singură noapte de lupte în Londra. Nu ajuta la nimic că jumătate dintre ei erau beți încă, uitându-se cu ochii împăienjeniți la cei din jur și încercând doar să rămână în picioare și să nu vomite. Dădu ordine furioase să nu se atingă nimeni de cârciumi, însă mare parte a pagubelor fuseseră deja făcute.

Când ajunseră la zidurile exterioare ale Turnului, pe lângă oboseală Jack simți un ghimpe de îngrijorare. Se înseninăcând văzu cuferele sparte cu bani noi de aur și argint, revărsați pe pământ, dar când oamenii săi se repeziră cu țipete răgușite să-și înșface partea, băgă de seamă că unii-și

pierduseră sau își aruncaseră armele. Majoritatea celor rămași cu el erau prea obosiți și cu ochii injectați, incapabili să dea la o parte nici măcar un țânc, darmite un soldat al regelui. Câteva sute de soldați odihniți i-ar masacra pe toți. Observă că și Woodchurch avea aceeași expresie îngrijorată.

— Cred că ar trebui să trecem înapoi pe malul celălalt al râului, Jack, zise Thomas.

Se clătina stând acolo, pe loc, însă fiul său, Rowan, era la fel de ocupat ca restul lumii, adunând aurul cu pumnii și îndesându-l prin buzunare.

Jack se uită spre Turnul Alb, vechi de câteva sute de ani, totuși încă solid după noaptea trecută. Oftă în sinea lui, frecându-și cu mâna țepii de pe bărbie. Londra se trezea peste tot în jurul lor, iar jumătate dintre oamenii cu care veniseră erau fie morți de-a binelea, fie zăcând morți de beți.

— I-am cam făcut să danseze, nu? Asta a fost cea mai grozavă noapte din viața mea, Tom Woodchurch. Am de gând să mă întorc mâine și să am parte de o altă noapte la fel.

Woodchurch râse, un hârâit sec, provenit dintr-un gâtlej uscat de atâta strigat. Ar fi răspuns, însă irlandezul veni în grabă chiar în acel moment, îmbrățișându-l pe Jack și aproape ridicându-l din picioare. Woodchurch auzi zornăitul banilor și râse, văzând cât își burdușise irlandezul buzunarele. Era suficient de masiv ca să suporte greutatea.

— E bine să te văd printre cei în viață, Jack! zise Paddy. Aici e mai mult aur decât îmi vine mie să cred. Am adunat și pentru tine o parte, dar cred că poate ar trebui să plecăm, înainte să vină oamenii regelui însetați de sânge.

Jack oftă, satisfacția și dezamăgirea amestecându-se în el în măsuri egale. Părea că fusese o noapte măreață, cu unele momente minunate, însă știa bine că nu trebuia să întindă coarda.

— Gata, băieți! Spuneți asta din om în om: întoarcerea la pod!

Soarele era sus pe cer când oamenii lui Jack începură să fie îmbrânciți și izgoniți de la căutările lor pentru ultimii galbeni de lângă Turn. Paddy găsise cărucioarul unui curățitor de canale, cu câteva străzi mai încolo, care răspândea o duhoare atât de puternică încât îți lăcrimau ochii. Chiar și așa, l-au acoperit cu pânză brodată și l-au umplut cu saci și cufere și orice altceva putea fi luat. Nu era niciun bou care să tragă la jug, așa că doisprezece oameni au apucat prăjinile hulubei[23] cu o mare voioșie și puși pe glume, purtându-l spre râu.

Alte câteva sute au ieșit la iveală de peste tot de la marginea fiecărui drum pe care treceau, unii jubilând la vederea prăzii, ori având chiar ei lucruri furate, alții părând a se simți vinovați sau rușinați ori nesimțitori din cauza ororilor văzute sau făcute de ei. Totuși, mulți încă duceau urcioare pline cu rachiu și răcneau sau cântau în duet sau trio, încă pătați de sângele uscat.

Locuitorii Londrei dormiseră foarte puțin, dacă dormiseră. Pe când dădeau la o parte mobila din spatele ușilor și scoteau cuiele din obloane, descoperiră dezastrul, de la casele distruse, până la mormanele de morți presărate prin tot orașul. Nu se mai auzeau urale pentru armata de Oameni Liberi a lui Jack Cade. Fără niciun strigăt sau semn, bărbații din oraș ieșiră cu prăjini și săbii, adunându-se cu zecile și apoi cu sutele pentru a închide străzile care duceau înapoi în oraș. Acei dintre oamenii lui Cade care nu ajunseseră deja la râu fură treziți de saboți grei din lemn sau de locuitorii înfuriați, tăbărând asupra lor sau tăindu-le beregata. Suferiseră pe întinsul unei nopți de teroare și nu putea exista niciun fel de milă.

Câțiva dintre bețivii din Kent săriră în picioare și o luară la goană precum iepurii pe dinaintea ogarilor, doborâți de londonezii furioși, pe măsură ce vedeau pagubele rezultate în urma invaziei lui Cade. Pe când soarele se ridica pe cer, grupuri de oameni de-ai lui Cade se adunară împreună, ținându-i la respect pe toți cu săbii și topoare, în timp ce se retrăgeau. Unele dintre aceste grupuri erau prinse între mulțimi amplasate înaintea și înapoia lor și au fost dezarmate rapid și aduse la spânzurătoare ori omorâte în bătaie într-un soi de frenezie sălbatică, deja cunoscută din orele de dinainte.

Furia orașului îi atinse chiar și pe cei care ajunseseră până la Podul Londrei. Jack se trezi aruncând priviri peste umăr la șirurile de londonezi care aruncau insulte și strigau după el. Unii dintre ei, chiar îi făcură semne să se întoarcă și nu putu decât să caște gura la numărul impresionant de oameni pe care orașul era capabil să-i scoată la iveală împotriva lui. Nu se uită spre Thomas, cu toate că știa că acesta se gândea la avertismentul dat în legătură cu siluirile și jafurile. Londra se ridicase greu, însă ideea de a reveni pur și simplu noaptea următoare arăta din ce în ce mai puțin posibilă.

Jack își ținea capul ridicat în vreme ce mergea înapoi pe pod. În apropiere de punctul de mijloc, văzu prăjina cu capul și scutul cu cal alb,

încă legat de ea. Era împroșcat cu noroi, iar priveliștea îi trimise un fior pe șira spinării, în timp ce-și amintea de goana nebunească de noaptea trecută, prin ploaia torențială și cea de săgeți de arbaletă. Chiar și așa, se opri și ridică stindardul sus, dându-i toporul lui Ecclestone, aflat lângă el. În apropiere, zăcea trupul băiatului, Jonas, cel care-l purtase prima dată. Jack clătină din cap amărât, simțind oboseala ca pe o lovitură de ciocan.

Cu mare osteneală, înălță prăjina stindardului. Oamenii din jurul său și de pe pod, înapoia, izbucniră în urale la vederea lui în vreme ce mărșăluiau ieșind din oraș și din amintirile întunecoase lăsate în urma lor.

CAPITOLUL 29

Richard Neville simțea cum sângele-i clipocea în cizma armurii sale, cu fiecare pas făcut. Se gândea că tăietura de sub apărătoarea de la șold nu era cine știe ce, însă fiind forțat să meargă însemna că rana încă sângera, udându-i pantalonii și murdărindu-i metalul uleios cu roșu și negru. Se alesese cu rana când oamenii lui năvăliseră în piața deschisă de lângă Primărie, măcelărindu-i pe toți petrecăreții beți. Warwick văzuse lipsa oricărei împotriviri și se blestemase pe sine pentru coborârea gărzii atât de mult încât unul dintre personajele culcate la pământ și asupra căruia se aplecase să-i poată înfige un cuțit între apărători. Desigur, Cade plecase deja. Warwick văzuse rezultatele „judecății” individului în trăsăturile însângerate ale lordului Say, lăsat întins pe sub grinda de care-l spânzuraseră.

Se simțea ca și cum ar fi luptat pe vecie prin ploaie și beznă, iar când răsărise soarele îl bătuse gândul să-și caute un loc unde să doarmă. Oamenii săi se clătinau de oboseală și nu-și putea aminti o asemenea istovire în întreaga sa viață tânără. Nu putea să țină pasul cum trebuia, nici măcar să urmărească oastea oamenilor lui Cade, când aceștia se folosiseră de lumina cenușie de dinaintea zorilor adevărați pentru a străbate încă o dată orașul.

Warwick înjură în sinea lui când ajunse la intrarea unei alte străzi tăcute. După ploaie, umezeala venită dinspre râu umpluse unele ulițe cu o ceață groasă. Se baza numai pe auzul său ca să constate că și aceasta era pustie,

dar dacă acolo se aflau oameni așteptând, în liniște, încă o ambuscadă, știa că intra direct în capcană.

Soldații săi alcătuiau una dintre cele mai mari formațiuni ale oamenilor regelui din oraș. Armurile și cămășile lor de zale din fier îi salvaseră pe mulți dintre ei. Chiar și așa, Warwick se cutremură sub amintirea întunecată a smintiților din Kent, repezindu-se spre ei din trei sau patru direcții deodată. A pierdut o sută optzeci de oameni uciși pe loc, o altă duzină fiind mult prea grav răniți ca să continue să meargă împreună cu el. Le permisese celor cu răni vitale să intre în case, dezvăluindu-și rangul și pomenind numele regelui, apoi doar dărâmând ușile când nimeni nu îndrăznea să răspundă.

Londra era înspăimântată; putea simți asta ca pe o ceață strecurându-i-se pe sub armură și amestecându-se cu sângele și transpirația nopții la picioarele sale. Văzuse atâtea cadavre, devenise aproape ciudat să treci pe o stradă fără garnitura sa de cadavre. Mult prea multe dintre ele fuseseră ostași aflați în solda vreunui lord, având blazonul acestuia pe scuturi sau pe tunicile îmbrăcate peste cămășile de zale însângerate. Roua nopții înghețase pe unii dintre ei, așa că licăreau și străluceau de parcă ar fi fost acoperiți cu gheață.

În vreme ce șontâcăia, fu cuprins de o furie rece: din cauza lui și a regelui Henric, pentru că nu rămăsese să organizeze apărarea. Doamne, se pare că York a avut până la urmă dreptate. Tatăl războinic al regelui s-ar fi arătat devreme și-ar fi lovit crâncen. Henric de Azincourt l-ar fi spânzurat pe Cade până la venirea zorilor, dacă răsculații ar fi reușit măcar să intre în oraș. Bătrânul rege ar fi transformat Londra într-o fortăreață.

Gândul îl făcu pe Warwick să se oprească în mijlocul unei străzi de măcelari. Murdăria de pe jos era în cea mai mare parte roșiatică, îngroșată de peri de porc, precum și de carnea putrezită și bucăți de oase. Nasul lui se obișnuise deja să adulmece astfel de lucruri, însă acest drum anume avea o duhoare mușcătoare, care aproape că-l ajută să-și limpezească mintea.

Oamenii lui Cade se îndreptau spre sud-est. Era adevărat că podul se afla în acea direcție, dar la fel și Turnul și tânăra regină adăpostită între zidurile sale. Warwick închise ochii o clipă, dorindu-și să găsească un loc unde să se așeze. Își putea imagina mult prea lesne moleșeala care i-ar cuprinde încheieturile și genunchii, dacă și-ar permite să se oprească. Gândul îl făcu

să i se înmoaie genunchii, așa că trebui să și-i înțepenească nu fără un efort.

În lumina crescândă, oamenii săi cei mai apropiați se uitau spre el cu ochii umflați, cu rănile pansate cu bucăți de pânză murdară. Mai mulți își oblojiseră mâinile acolo unde-și rupseseră oase mici, la încheieturi și degete. Arătau jalnic, însă erau încă ai lui, loiali Casei și numelui său. Warwick se îndreptă de spate, adunându-se cu mare efort.

— Regina se află în Turn, domnilor. Vreau s-o văd în siguranță, înainte de a ne putea odihni. A sosit vremea. În această dimineață, îi vom trece prin foc și sabie pe cei care au participat la asta. Atunci se va face dreptate.

Soldații plecară capetele, înțelegând că tânărul lor lord nu-i va lăsa să se odihnească. Niciunul dintre ei nu îndrăzni să se plângă și înaintară prin ceața ce se învolbura în jurul lor, scrutând-o cu ochii injectați.

•

Margaret se zgribuli de frig, cu ochii țintă la ușa de la intrare a Turnului Alb. Câmpul ei vizual era blocat de zidurile exterioare, astfel încât tot ce putea vedea era rezultatul luptelor nocturne din jurul fortăreței ei de piatră. Ceața plutea peste cadavrele întinse la pământ, mișcându-se în adieri sporadice. Se va risipi la ziuă, dar deocamdată albeața ei învăluia trupurile inerte, transformându-le în movilițe înveșmântate în alb.

Fusese o noapte a terorii, așteptând ca oamenii violenți ai lui Cade să-și croiască drum în interior. Făcuse tot ce-i stătuse în putere să se arate curajoasă și să-și păstreze demnitatea, dar soldații din turn erau la fel de speriați când aruncau câte-o privire peste metereze, în beznă, cu urechea încordată după orice sunet suspect.

Margaret își lăsă capul jos, spunând o rugăciune pentru căpitanul Brown, acum nemaifiind vizibil, zăcând țeapăn acolo unde căzuse în apărarea ei. Văzuse luptele prin pete de lumină și luciri aruncate de lună, un martor înghețat al năvalei umbrelor și zbieretelor și zăngănitului constant al metalului, care răsuna ca șoaptele unei voci.

Acel glas fusese redus la tăcere pe măsură ce treceau orele, înlocuit de vorbăria zgomotoasă și hohotele răgușite ale oamenilor lui Cade. La răsăritul soarelui, i-a văzut pe adepții lui pierzându-și orice control, intrând cu forța în monetărie și ieșind clătinându-se sub greutatea prăzii. Auzise gloata urlând de încântare și văzuse banii de aur și argint împrăștiați și

risipiți cu aceeași nepăsare cu care luaseră atâtea vieți, rostogolindu-se, neluați în seamă, peste pietre.

A existat un moment când unul dintre aceștia s-a ridicat și-a privit spre turn, ca și cum ar fi putut s-o zărească stând acolo, în umbra ușii. Oricine o fi fost, omul se înălța cu mai bine de un cap deasupra tuturor celor din jurul lui. Se întrebase atunci dacă nu cumva era chiar Cade însuși, însă numele scuipat în gândul ei a fost strigat de pe ziduri și uriașul a luat-o la galop să-și întâlnească stăpânul. Soarele se ridicase pe cer și turnul rezistase. Mulțumi cerului pentru asta.

Ceilalți atacatori sosiră atunci de dincolo de zidurile exterioare. Margaret le putea simți asaltul privirilor, dându-i fiori. Dacă ar fi avut arbalete, ar fi fost momentul să poruncească folosirea lor, însă armele zăceau acum în mâinile inerte, la pământ. Era ciudat să privești în jos, spre dușmanii care luaseră orașul cu asalt și să fii incapabil să faci ceva, deși erau la o aruncătură de băț, iar acum se purtau de parcă pământul din jur le aparținea.

Când soarele se înălță peste zidurile exterioare, scăldând Turnul Alb într-o lumină aurie, răsculații se retrăgeau, ducându-și prada și lăsându-și morții în urmă, să se ospăteze cu ei corbii din Turn. Ceața se subția, iar Margaret se lăsă pe cadrul înghețat al ușii. Unul dintre soldați întinse mâinile gata să o prindă în caz că ar fi căzut. Se opri înainte de a o atinge pe regină, iar ea nici nu observă gestul lui, atenția ei fiind captată de zăngănitul produs de oamenii în armuri, care intrau prin poarta dărâmată.

Cu o senzație ciudată de ușurare îl recunoscu pe Derry Brewer, care mergea în fruntea unui mic grup. Când Brewer dădu cu ochii de cadavre, grăbi pasul. Regina observă atunci cât de murdar era, mânjit până la șold de tot felul de zoaie scârboase. Ajunse chiar la baza turnului, cocoțat pe lemnele rupte ale scării, și se uită în sus, spre intrare.

Margaret ieși la iveală, în lumina soarelui, și-i veni să-l binecuvânteze pentru expresia de ușurare ce i se putea citi pe chip la vederea ei.

— Slavă Domnului! spuse el încet. Oamenii lui Cade părăsesc orașul, doamnă. Sunt bucuros să văd că sunteți bine.

Derry privi în jurul său.

— E greu să te gândești, în acest moment, la un loc mai sigur în toată Londra, dar cred că v-ați săturat de acest turn, cel puțin pe ziua de azi. Dacă-mi permiteți, am să trimit oameni să caute niște scări sau să le facă.

— Lăsați-i jos o frânghie, porunci Margaret soldaților adunați în spatele ei. Cât timp îmi vor găsi o cale de a coborî de-aici, Derry, poți urca tu.

Nu discută ordinul și doar mârâi în barbă, întrebându-se dacă va avea destulă putere să escaladeze zidul. În cele din urmă, fu nevoie ca trei oameni să tragă de frânghie înainte de a ajunge la buza intrării și să poată să-l ridice de acolo. Derry rămase lat, gâfâind pe podeaua de piatră, incapabil să se ridice, până când nu-l ajutară gărzile. Încercă să facă o plecăciune și aproape căzu.

— Ești istovit, zise Margaret, întinzându-se să-l apuce de braț. Vino mai aproape. Este destul de mâncare și vin.

— Ah, asta ar fi nemaipomenit, doamnă! Nu sunt în cea mai bună formă, recunosc asta.

Jumătate de oră mai târziu, era așezat într-o încăpere din turn, învelit într-o pătură, lângă foc, înfulecând felii groase de jambon afumat și luptându-se în același timp cu somnul. Afară, zgomotul ciocanelor îi spunea că lordul Scales se ocupa de construirea unei scări cu trepte simple. Unii dintre oamenii dinăuntru coborâseră deja pentru a ajuta la muncă. Derry fu lăsat singur, împreună cu tânăra regină, care-l privea cu ochii ei mari, căprui, cărora nu le scăpase nimic.

Margaret își mușcă nerăbdătoare buza, așteptând ca pe ace până când el își va fi potolit foamea, platoul cu șuncă fiind curățat lună. Trebuia să afle ce văzuse Derry noaptea trecută. Poate că mai întâi ar trebui să-i povestească ea despre eforturile depuse în apărarea ei.

— Căpitanul Brown a fost un om bun și curajos, spuse ea.

Derry privi brusc în sus, văzând paloarea nefirească a reginei, frica și oboseala încă citindu-i-se pe chip.

— L-am cunoscut foarte bine, doamnă. Mi-a părut rău să constat că n-a izbutit să scape. A fost o noapte grea pentru noi toți.

— A fost. Oameni buni au murit pentru apărarea mea, Derry. Iar eu încă trăiesc. Am supraviețuit amândoi… iar soarele a răsărit.

Vocea ei se întări în timp ce vorbea, lăsând durerea și oboseala pentru altă dată.

— Cât de bune sunt informațiile dumitale acum, Master Brewer? întrebă ea.

El se îndreptă de spate în scaun, surprins de formalismul ei și înțelegând că era rechemarea la datorie. Făcea eforturi disperate să nu geamă, în vreme

ce fiecare os și mușchi trimiteau avertismente puternice la fiecare mișcare.

— Nu atât de bune pe cât aș fi vrut eu, doamnă. Știu că Jack Cade s-a întors la pod și l-a trecut. Am oameni care stau cu ochii pe el, gata să vină în fuga mare înapoi la mine dacă se schimbă ceva. Pentru astăzi, cred că va rămâne în Southwark, să se odihnească și să-și numere capturile.

Glasul îi deveni mai amar:

— Dar se va întoarce la noapte, nu mă îndoiesc de asta. Acesta-i clenciul, doamnă. Spinul. Nu trebuie să-mi număr oamenii pe care i-am pierdut, dar din ce-am văzut și-am auzit mai sunt doar câțiva soldați valoroși în toată Londra. Nu mai avem decât câteva sute, poate o mie de oameni în cel mai bun caz, de-aici până la zidul de vest. Cu permisiunea dumneavoastră, am să trimit astăzi ștafete călare, să cheme toți cavalerii și soldații din regiune pentru această noapte.

— Vor fi îndeajuns? întrebă ea, privind spre flăcările focului.

El se gândi să mintă, să-i ridice moralul, dar își dădu seama că nu avea niciun rost. Clătină din cap.

— Lorzii din nord au armate cât să-l zdrobească pe Cade și încă vreo șase ca el, însă nu putem ajunge la ei la vreme. Cei la care putem… Ei bine, nu sunt destui dacă va da năvală și la noapte.

Margaret simți cum temerile îi reveneau, citind disperarea de pe chipul șefului spionilor regelui. Derry n-a rămas niciodată la pământ prea multă vreme, știa asta. Întotdeauna se ridica din nou când era doborât. Văzând neajutorarea lui era ceva aproape la fel de înspăimântător precum omorurile din beznă din noaptea trecută.

— Cum e posibil așa ceva? spuse ea în șoaptă.

Chiar dacă era o întrebare retorică, Derry răspunse ridicând din umeri.

— Am fost prea răzlețiți sau poate că răzmerița a fost prea întinsă ca să o putem controla. Doamnă, nu contează ce s-a întâmplat mai înainte. Suntem aici acum și vom apăra Londra la noapte. Cred că ar trebui să plecați din oraș, să mergeți fie la Kenilworth, fie la palatul de la Greenwich. Pot să aduc câteva ambarcațiuni înainte de amiază, să vină să vă ia. Atunci am să știu că sunteți în siguranță, indiferent ce va urma.

Margaret ezită o clipă înainte de a clătina din cap.

— Nu. Încă n-am ajuns pană într-acolo. Dacă plec din oraș, acest om, Cade, se va proclama rege încă de astăzi, ori poate lordul York, la o zi după, dacă el se află în spatele acestor lucruri.

Derry îi aruncă o privire aspră tinerei regine, întrebându-se cât de multe înțelegea din amenințările care-i primejduiau familia.

— Dacă în acest atac e mâna lui York, a fost mai subtil decât înainte, doamnă. N-aș fi surprins dacă sunt agenți care lucrează pentru el, însă știu sigur că omul se află încă în Irlanda.

Îi răspunse cu glas scăzut, aplecându-se spre el pentru a nu fi auziți:

— Sunt conștientă de primejdie, Derry. York este „moștenitorul" regal, după toate cele.

Fără să-și dea seama, își mângâia pântecul.

— *Este* un individ subtil, Derry. Nu m-ar surprinde dacă s-ar fi îngrijit din timp să pară neamestecat în asta, nepătat, în vreme ce adepții săi credincioși îl detronează pe soțul meu.

Derry clipi încet spre ea, luptând cu oboseala și căldura care-l îmbiau la somn, tocmai când trebuia să fie cât se poate de alert. O văzu căzând pe gânduri, stând suficient de aproape ca să-i vadă pupilele ochilor contractându-se și apoi mărindu-se.

— Noaptea trecută și în această dimineață i-am văzut luând galbenii proaspăt fabricați, spuse ea, uitându-se în gol. Oamenii lui Cade au dat peste o pradă dincolo de cele mai nebunești vise ale lor. Astăzi, vor număra banii și-și vor desfăta privirile cu ei, conștienți că nu vor mai vedea niciodată astfel de bogății.

— Doamnă? zise Derry nedumerit.

Se îndreptă de spate și se frecă la ochi, simțind cât îi erau de aspre mâinile.

— Nu-și dau seama cât suntem de slabi, cât de firavă a devenit apărarea noastră. Nici nu *trebuie* să știe.

Inspiră tare, luând o decizie.

— Le voi trimite iertarea pentru toate crimele lor, cu condiția să se împrăștie.

— Ce anume!? spuse Derry cătrănit.

Dădu să se ridice de pe scaun, însă regina îl opri cu o mână pe umăr. Derry o privi neîncrezător. Luptase împotriva oamenilor lui Cade într-o noapte care durase parcă o eternitate, iar acum ea i-ar ierta pe toți, i-ar lăsa să plece acasă cu aurul regal în buzunare? Asta era nebunie și căută modul cel mai puțin agresiv să-i spună asta.

— O iertare, Derry, repetă ea cu voce apăsată. Deplină, în scris, trimisă lui Jack Cade în tabăra lui la Southwark. O șansă pentru ei să plece cu tot ce-au jefuit. Spune-mi ce altă posibilitate ar fi pentru a ajunge la același rezultat? Pot fi ținuți la distanță?

Derry privi spre ea.

— Am putea distruge podul, spuse. În armurărie există praf de pușcă, la nici cincizeci de picioare depărtare de-aici. Cu destule butoaie, am putea să-l surpăm. Atunci cum vor mai trece?

Tânăra regină franceză se albi pentru o clipă, gândindu-se la norocul ei că răsculații nu spărseseră magazia cu pulbere. Mulțumi în tăcere și apoi clătină din cap.

— Nu vei face altceva decât să provoci un nou atac. Dacă am avea o zi netulburată, poate că ai putea dărâma podul, însă Cade va pătrunde iarăși în oraș în momentul când va vedea butoaiele rostogolite pe străzi. *Ascultă-mă,* Derry. Fiecare om care-a năvălit în Londra merită spânzurat, dar câți dintre ei au murit azi-noapte? Cu miile? Unii vor pune în balanță încă o noapte ca asta cu bogăția pe care au pus deja mâna. Unii dintre ei – dea Domnul ca *majoritatea* dintre ei! – vor vrea atât de mult să poată pleca *acasă.* La voi da șansa de a pleca. Dacă refuză, n-am pierdut nimic. Dacă acceptă oferta mea, vom fi salvat Londra.

Se opri, așteptând aprobare, dar văzu un chip impasibil.

— Sau ai să-i lași să revină pentru încă o noapte de siluiri și măceluri? I-am auzit vorbind, Derry. Știu ce-au făcut. *Monsieur,* doresc din toată inima să-i văd pedepsiți pe toți, însă dacă există vreun alt răspuns, eu nu-l am. Așa că mi te vei *supune* în această chestiune, Master Brewer.

Derry încă o privea, copleșit de uimire la furia rece pe care o vedea, când atenția-i fu abătută de strigătele din afara turnului. Margaret se uită și ea, îngrijorată. Derry simți că i se frânge inima. Se ridică în picioare.

— Lăsați-mă să văd despre ce-i vorba, doamnă. Lordul Scales este un om de nădejde, nu vă fie teamă.

Derry azvârli pătura la o parte, ca să nu apară în cadrul ușii turnului precum o femeie bătrână și înspăimântată, învelită cu un șal. Ieși la lumina soarelui și privi jos. Îi văzu pe Scales și pe Warwick certându-se, amândoi arătând spre turn. Gândurile lui Derry se trezeau din amorțeală. Se sprijini de ușă și se uită în jos spre ei, încercând să pară cât mai degajat.

— Bună dimineața, domnule Warwick! Văd că ai supraviețuit, slavă Domnului! mai bine mai târziu decât niciodată, nu-i așa?

Warwick privi în sus, expresia întunecându-i-se la vederea lui Derry, rânjind la el din turn.

— Mă voi vedea cu regina, Master Brewer. Voi avea grijă chiar eu să nu fie vătămată.

— După cum ți-e voia, domnule. Să-ți las o frânghie să urci ori aștepți după scări și trepte?

— Asta-i *exact* ceea ce *spuneam*…, începu lordul Scales indignat.

Warwick se încruntă spre amândoi, însă era tânăr și dădu din umeri față de ceea ce ar fi sunat ca o insultă pentru un bărbat mai în vârstă.

— Frânghie, Brewer. Și chiar acum, dacă nu te superi.

Derry o descolăci pe cea folosită chiar de el. Îl văzu pe Warwick venind spre ea cu o repeziciune surprinzătoare, bucuros că tânărul conte nu fusese de față când soldații îl urcaseră ca pe un sac cu cărbuni. Când Warwick ajunse la picioarele sale, la buza ușii, Derry dispăru înapoi în încăperea mai călduroasă din interior. Ajunse la regină cu câțiva pași înaintea contelui.

— Alteța Voastră Regală, este plăcerea mea să vi-l anunț pe Richard Neville, conte de Warwick, zise Derry, oprindu-l pe conte pe loc, forțându-l să facă plecăciunea. Cât despre chestiunea despre care vorbeam, sunt desigur supusul dumneavoastră slujitor.

Se uita undeva la jumătatea distanței în timp ce vorbea.

— Mă voi ocupa de asta imediat, doamnă.

Margaret îl trimise de-acolo cu un gest. Semnificația numelui Neville nu-i scăpase, însă erau gărzi în preajma ei și nu simțea nicio teamă stând față-n față cu un tânăr atât de răvășit și de obosit ca el. Derry bătu în retragere, urmărit în jos pe coridor de căutătura suspicioasă a lui Warwick.

— După cum poți vedea, sunt în siguranță, lord Warwick. Încă mai poți sta pe picioare ori vei vrea un scaun și ceva de mâncare și de băut? Se pare că în această dimineață trebuie să mă port ca un doftor, cu tine și poate și cu toată Londra.

Warwick acceptă încântat, bucuros să constate că tânăra regină era încă stăpână pe ea și își păstrase demnitatea după o asemenea noapte. De obicei, nu se simțea bine în prezența femeilor, preferând discuțiile fruste dintre bărbații de aceeași obârșie cu el. Totuși, era prea obosit ca să se simtă stânjenit. Cu un geamăt înăbușit, luă loc la rându-i, începând să povestească

despre evenimentele din noaptea trecută, în vreme ce servitorii pregăteau felii proaspete de jambon și bere rece ca să-i potolească setea. Margaret ascultă cu atenție, punându-i întrebări numai când ezita sau devenea neclar. Aproape că nici nu-și dădu seama că felul său de a fi o încălzea la suflet, în timp ce soarele suia pe cer deasupra turnului.

CAPITOLUL 30

Soarele amiezii bătea asupra oștirii adunate în Southwark, în sudul orașului. Pentru cei scăpați nevătămați după trecerea nopții, era o binecuvântare, o căldură care înmuia mușchii dureroși și-i făcea să transpire licorile otrăvitoare și violența. Pentru cei răniți, soarele era o tortură. Armata lui Cade nu avea corturi, să le ferească fețele de strălucirea luminii, iar transpirația șiroia de pe ei pe când un număr jalnic de vindecători se ocupa de cazurile cele mai grave. Majoritatea nu aveau prea multe de oferit în afară de câteva înghițituri de apă și bandaje în baloturi mari, de fâșii de pânză, purtate pe umeri, dând impresia în lumina soarelui că aveau un soi de cocoașă. Una sau două dintre femeile bătrâne aveau borcane cu unguente, ulei de usturoi sau câte-o traistă cu frunze de mirt pe care le puteau măcina și transforma într-o pastă verde, bună împotriva durerii. Acestea s-au terminat curând, iar oamenii nu mai puteau decât să se întoarcă pe-o parte și alta afară, așteptând răcoarea nopții.

Jack știa că se număra printre cei norocoși. Se cercetase în camera de sus a hanului său, dezbrăcându-și cămașa și uitându-se peste tot să vadă gravitatea rănilor. Pielea lui era o cârpeală de cute și dungi, însă cele câteva tăieturi erau puțin adânci, deja pline de sânge închegat. Cu toate că-l făcea să tresară de durere, încă-și putea mișca brațul drept.

Nu dorea să lase alt bărbat să-l vadă dezbrăcat, așa că își trase pe el cămașa împuțită când auzi zgomot de pași pe scări. Își băgă capul într-o găleată cu apă, apoi se ridică să întâmpine pe oricine venea. Aerul era stătut și închis în încăperea strâmtă și putea simți transpirația nouă acoperind-o pe cea veche. Se gândi nostalgic la jgheabul pentru cai din curtea hanului, însă apa de acolo era folosită pentru răniți și se terminase probabil.

Trimisese oameni înapoi, la Tamisa, să umple burdufurile cu apă, cu toate că niciodată nu vor fi destule pentru atât de mulți în arșița din iulie.

Când ușa se crăpă deschizându-se, Jack aruncă o privire vinovată spre urciorul de pe bufet, deja pe jumătate gol. Existau unele avantaje să fii conducător și n-avea de gând să le împartă cu nimeni.

Woodchurch era acolo, palid și cu ochii încercănați, din cauza lipsei de somn. Majoritatea celor care izbutiseră să se întoarcă de la Londra, ajunseseră în tabără și se culcaseră, pur și simplu, pe pământ imediat ce dibuiseră un loc bun. Woodchurch și fiul său continuaseră să meargă, organizându-i pe vracii și doftorii din sat, trimițând oameni să aducă apă și dând bani să fie adusă hrană. Oamenii flămânzeau după noaptea prin care trecuseră, însă măcar acum erau satisfăcuți. Cu aurul regelui, Woodchurch cumpărase zeci de tăurași tineri de la un fermier local. Printre oamenii din Kent și Essex erau destui măcelari și se apucară de treabă cu hotărâre și râvnă, preparând animalele și pregătind vetre imense pentru hălcile de carne. Jack putea simți mirosul de fum de lemne, cu care erau îmbibate hainele arcașului. Zâmbi la acest gând. Cu galbeni prin buzunare și perspectiva unei fripturi de vită în sosuri suculente. Dumnezeu știa că trecuse el și prin zile mai rele.

— Ce-i, Tom? zise el. Mă piș cu sânge și până acum n-am vlagă nici să vorbesc până nu mănânc ceva.

— O să vrei să vezi asta, Jack, spuse Thomas.

Avea glasul răgușit încă, de la strigat, vorba lui fiind doar ceva mai ridicată decât un mârâit dogit. Ridică un sul ținut în mână și privirea lui Jack se lipi de el. Pergament subțire și curat și o pecete roșie ca sângele. Jack își miji ochii, întrebându-se dacă Woodchurch știa că nu avea habar să citească.

— Ce-i cu asta? făcu el nesigur.

Cuvântul scris fusese întotdeauna dușmanul său. Ori de câte ori fusese biciuit, amendat sau pus la muncile din sat, întotdeauna prezent în miezul încleștării fusese și câte un scrib cu fața albă, scrijelind totul cu pana lui de gâscă și cerneală. Jack putea vedea că Thomas era foarte tulburat de ceva. Omul respira din greu și Cade își dădu seama că arcașul nu se agita de pomană.

— Ne oferă iertarea, Jack! O afurisită de amnistie! Toate crimele și fărădelegile sunt uitate, cu condiția să ne împrăștiem.

Îl văzu pe Cade cum se încruntă, astfel că vorbi mai departe, înainte ca încăpățânatul să apuce să se certe.

— Este o victorie, Jack! I-am dat naibii peste cap și nu mai vor din astea! *Doamne,* Jack! Am reușit!

— Atunci zic acolo că-i vor mătrăși pe judecători? întrebă Jack cu blândețe. Spune acolo că vor desființa legile braconajului ori că vor scădea taxele plătite de oamenii muncitori? Poți citi aceste cuvinte în micul tău zapis, Tom?

Thomas clătină din cap neîncrezător.

— Solul mi l-a citit jos – și nu începe cu de-astea, Jack, nu acum. Este o *amnistie* – pentru toate nelegiuirile de până astăzi. Oamenii pot pleca acasă cu aurul și cu libertatea lor și nu va veni nimeni după noi să ne hăituiască. Tu vei fi eroul care a luat Londra cu asalt și a învins. Nu asta voiai? Haide, Jack! Asta-i bine. Cerneala încă nu s-a uscat, Jack, și are semnătura reginei. Au aranjat asta azi-dimineață.

Cade își duse mâna la gâtul înțepenit și-l trosni în dreapta și stânga. Jumătate din el ar fi vrut să strige de bucurie și să chiuie, pentru a răspunde cu aceeași plăcere nelegiuită văzută la Woodchurch. Cu un mormăit, reduse la tăcere acea parte din el, în vreme ce chibzuia.

— I-am cam îngrozit astă-noapte, zise el după o vreme. Aici e chichirezul.

— Am făcut-o, Jack, răspunse Thomas imediat. Le-am arătat ce se întâmplă dacă dau buzna prea abitir peste niște oameni ca noi. Am băgat în ei groaza de Dumnezeu și de Jack Cade, iar acesta-i rezultatul.

Cade se duse la ușă și strigă după Ecclestone și Paddy să vină sus. Amândoi dormeau tun la parterul hanului. Trebui să treacă un timp să poată fi treziți, dar veniră, în cele din urmă, urcând treptele, cu ochii cârpiți de somn și clipind. Paddy găsise o butelcuță cu rachiu și o ținea în brațe ca pe pruncul lui preferat.

— Spune-le, Tom, zise Jack, întorcându-se să ia loc pe patul jos. Spune-le băieților ce mi-ai spus și mie.

Așteptă până când Thomas își repetă vorbele, privind cu atenție fețele prietenilor săi pe măsură ce aceștia începeau să înțeleagă. Nu că pe a lui Ecclestone s-ar fi putut citi ceva. Expresia lui nu se schimbase deloc, nici chiar când simțise că era privit și-i aruncă o ocheadă lui Jack. Paddy dădu uimit din cap.

— Întreaga mea viață n-am crezut că am să ajung să trăiesc să văd așa ceva, zise Paddy. Bailii și șerifii și ticăloșii de proprietari de pământuri, cu toții schelălăind de frica noastră. Mi-au stat în spate încă de pe când eram un băietan. Nu i-am văzut niciodată bătând în retragere, nici măcar o singură dată, Jack.

— Tot așa sunt și acum, spuse Jack. Le-am omorât soldații și-am spânzurat câțiva dintre ofițerii regelui. Am luat chiar și capul șerifului din Kent. Însă vor găsi ei alți oameni. Dacă acceptăm această amnistie, vor continua să facă la fel ca până acum și n-am schimbat nimic.

Thomas înțelegea amestecul de frică, dorință și bucurie dinlăuntrul uriașului, care-și pusese pe șold mâinile-i puternice în timp ce ședea acolo. Thomas simțea aceeași suspiciune, însă văzuse și mulțimea londonezilor așezați pe marginea străzilor la plecarea lor. Nimeni din han n-ar fi recunoscut asta, însă Oamenilor Liberi din Kent nu le mai ardea de încă un atac, dacă ar trebui să treacă din nou podul, având în față o împotrivire puternică. Mulțimile din Londra ajunseseră la furie și erau mai mult decât suficienți londonezi. Totuși, pe când Paddy și Ecclestone schimbară priviri între ei, Thomas știu că amândoi îl vor urma din nou pe Jack, chiar dacă asta ar însemna să meargă înapoi în oraș.

— Ne-am făcut partea de treabă, Jack, continuă Thomas înainte să poată ei spune ceva. Nimeni n-ar putea cere mai mult. Și nu vor fi la fel, nu după toate astea. Vor fi prudenți, cel puțin câțiva ani de acum înainte. Vor ști că-și vor face legile doar atât cât vor zice oamenii că pot. Încă mai domnesc, așa e, însă doar cu afurisita noastră de *îngăduință.* Asta-i ceea ce știu ei acum. Asta-i ceea ce știu astăzi și n-o știau ieri. Și dacă ne călăresc prea abitir, știu că ne vom aduna din nou. Știu că vom fi aici, în întunericul nopții, gata să le reamintim asta.

Jack zâmbi auzind aceste cuvinte, plăcându-i fervoarea și siguranța lui Woodchurch. Și el văzuse mulțimile adunându-se, când trecuse podul dimineața. Ideea de a reveni nu era una îmbucurătoare, cu toate că Jack ar fi murit mai degrabă decât să recunoască asta în fața cuiva. Voia să fie convins, iar Thomas făcuse asta. Ridică încet privirile.

— Voi sunteți de acord, Paddy? Rob?

Amândoi dădură din cap și Ecclestone chiar zâmbi, fața lui palidă umplându-se de riduri neobișnuite.

Jack se ridică și-și puse palmele peste cei trei bărbați adunându-i laolaltă.

— Solul mai este aici, Tom? întrebă el.

— Așteaptă afară, răspunse Thomas, având o senzație tot mai mare de ușurare.

— Atunci, spune-i că acceptăm. Trimite-l înapoi și spune-le oamenilor. Ne vom bucura nițel de fripturi de vită și bere la noapte, apoi mâine mă duc acasă. Cred că am să cumpăr casa aceea a magistratului și să ridic un pahar, două pentru blestematul de Alwyn Judele, în propria lui bucătărie.

— Ai ars-o, Jack! mormăi Ecclestone.

Cade clipi spre el, amintindu-și.

— Așa am făcut, nu-i așa? Păi, atunci am să ridic alta. Îi am pe băieții mei în jur și vom sta la soare și vom bea din butoiaș, toastând pentru dragul și bătrânul rege al Angliei, care-a plătit pentru asta.

•

La sfârșitul zilei, Margaret stătea pe zidul lat care înconjura Turnul Londrei, privind în jos spre orașul care suferise. Soarele la apus transformase orizontul în culorile vânătăilor și sângelui, promițând o zi caldă și senină pentru mâine. De fapt, din acel loc de observație se vedea puțin din distrugerile din noaptea trecută. Lunga zi de vară văzuse primele semne de ordine în capitală, cu oameni precum lordul Warwick organizând echipele de căruțe, care să adune morții. Oftă, dezamăgită din nou că un tânăr atât de impresionant era un susținător al lui York. Sângele de Neville curgea în venele prea multor case nobiliare ale soțului ei, își spuse. Familia aceasta va continua să fie un pericol pentru ea, cel puțin până nu i se năștea primul copil.

Se bătu ușor cu palma peste pântec, simțind durerea umorilor sale și toată amărăciunea și frustrarea aduse de ele. Nu se va întâmpla în această lună. Roși amintindu-și puținele întâlniri intime cu soțul ei. Poate că va veni și vremea când vor fi atât de multe, încât nu va mai putea să și le amintească cu atâta amănunțime, însă pe moment acestea încă erau niște evenimente în viața ei, fiecare la fel de important ca ziua nunții ei sau asaltul asupra Turnului.

Spuse șoptit o rugăciune, cuvintele stinse pierzându-se în bătaia vântului și zgomotul orașului.

— Sfântă Maria, maica lui Dumnezeu, te rog, ajută-mă să rămân grea. Nu mai sunt fată, pierdută în vise prostești și fantezii. Ajută-mă să nu fiu stearpă, fă să-mi crească pântecul.

Închise ochii o clipă, simțind vasta prezență a orașului peste tot în jur.

— Permite-mi să am un copil și te voi binecuvânta în toate zilele mele. Dă-mi un *fiu* și voi înălța capele spre gloria ta.

Când deschise din nou ochii, văzu un șir de căruțe mergând încet, rostogolindu-și roțile pe drumul aflat la distanță, pline cu trupuri învelite în alb. Știa că au fost săpate gropi mari, fiecare bărbat mort și fiecare femeie moartă fiind așezați acolo cu grijă, un preot intonând o binecuvântare asupra lor înainte ca salahorii să se apuce să-i acopere cu pământ și lut rece. Rubedeniile înlăcrimate urmau căruțele, însă era important să se lucreze repede în căldura verii. Molime și boli le vor păși pe urme. Margaret se înfioră la acest gând.

Peste râu, oastea lui Cade începuse marele ospăț, cu focuri de tabără vizibile ca niște mari vâlvătăi luminoase. Trimiseseră răspunsul, însă ea nu știa încă dacă-l vor respecta, dacă vor pleca. Știa că Derry transformase podul într-o fortăreață, dacă nu făceau asta, punând echipe de londonezi să construiască mari baricade de-a lungul său.

Zâmbi, gândindu-se la expresia lui răutăcioasă în acea zi, când scotocise Turnul în căutarea armelor și butoaielor cu pulbere. Înainte, nu i s-ar fi permis niciodată să aibă o asemenea mână liberă, însă acum nu se găsea nimeni care să-l oprească, nu după noaptea trecută. Știa că nu trebuia să depindă de plecarea lui Cade acasă, însă era greu să vezi inteligența malefică a lui Derry și să nu ai încredere în orice plănuise el, dacă ar fi năvălit din nou pe pod. Londonezii lucraseră toată ziua, ascuțind fiarele și închizând drumurile din jurul podului. Vestea iertării lui Cade nu se răspândise încă printre ei și nu știa cum vor reacționa când vor afla. Nu regreta oferta, nu acum că fusese acceptată. Regele Henric nu era lângă ea și, pentru o vreme, orașul era responsabilitatea ei, nestemata sa, inima palpitândă a țării care o adoptase. Tatăl ei, René, cu mare greutate și-ar fi putut închipui astfel de încercări dinaintea celei mai tinere dintre fiicele sale.

Margaret stătu pe metereze până când apuse soarele și putea vedea mai clar focurile din depărtare, din marea tabără de peste Tamisa. Cade avea acolo câteva mii dintre oamenii săi din Kent, iar ea nu era sigură dacă va

mai veni sau nu. Aerul nopții era răcoros și liniștit, iar Londra-și ținea răsuflarea și aștepta. Cerul era limpede, iar luna își făcea apariția, urcând încet pe când răsăreau stelele constelației Plugarului.

Margaret spuse rozariul în veghea sa, rostind *Ave Maria* și *Tatăl Nostru,* pierdută într-o transă atât de profundă, încât nu simțea nicio urmă de disconfort. Rătăci între gânduri, conștientă doar de palmele ei albe pe muchiile ascuțite ale zidului de piatră ancorând-o de oraș. Se întreba dacă aceasta era pacea găsită de Henric, când se ruga din zori și până-n seară până când nu mai putea să se ridice fără ajutorul oamenilor. O ajuta să-și înțeleagă soțul și se rugă și pentru el.

Stelele se îndreptau spre nord, iar Cade nu mai veni. Când luna trecu peste oraș, avea impresia că putea vedea cum se mișcau constelațiile. Bătăile inimii se potoliră, în aer plutind un sentiment de pace. Simțea o prezență divină. Își plecă fruntea, mulțumind Domnului pentru că-i cruțase orașul.

Coborî cu grijă treptele zidului când soarele începu să răsară, simțind o durere surdă în fiecare încheietură. Trecu peste pietre, încă pătate de sângele închegat de la atac, cu toate că trupurile și banii fuseseră luați de acolo. Își înălță capul când gărzile se aliniară în spatele ei, urmând-o dintre umbrele zidului spre Turnul Alb. Așteptaseră cu regina în beznă ore în șir, stând de veghe în felul lor, pentru a-i oferi siguranță.

În Turnul Alb, o luă pe un coridor unde își petrecuse noaptea un grup mai mic. Sosirea el fu anunțată prin tropăitul și zăngănitul bărbaților în armuri. Dacă acești oameni dormiseră, nu se vedea pe ei când se ridicară și apoi îngenuncheară înaintea tinerei regine. Margaret trecu pe lângă ei, ocupându-și locul pe tronul aflat în celălalt capăt al sălii, ascunzându-și ușurarea simțită de genunchii și coapsele sale.

— Apropie-te, Alexander Iden, spuse ea.

Cel mai masiv dintre bărbați se ridică din poziția sa îngenuncheată, mergând spre ea câțiva pași înainte de a face din nou o plecăciune. La fel ca și gărzile ei, își petrecuse noaptea așteptând-o, însă arăta destul de odihnit, încălzit de focul aprins în șemineu. Margaret se uită la el, văzând un om aspru, cu trăsături puternice și o barbă îngrijită.

— Mi-ai fost recomandat, Master Iden, începu ea. Mi s-a povestit că ești un om de onoare și de caracter.

— Cu voia Domnului, Înălțimea Voastră, spuse el, cu vocea baritonală și puternică răsunând în încăpere, cu toate că-și ținea capul plecat.

— Deryhew Brewer vorbește de bine despre talentele dumitale, Master Iden. M-am obișnuit să mă încred în opiniile sale.

— Mă bucur, Înălțimea Voastră, spuse el vizibil încântat.

Margaret se gândi o clipă, apoi rosti:

— Astfel, ești numit șerif al Kentului. Funcționarii mei au pregătit hârtiile pentru a fi pecetluite de dumneata.

Spre surprinderea ei, bărbatul masiv îngenuncheat la picioarele sale se înroși de plăcere, însă, din câte se părea, nu mai era în stare să-și ridice privirea.

— Mulțumesc, Înălțimea Voastră. Înălțimea… eu… Înălțimea Voastră, îmi faceți o mare onoare.

Margaret își înăbuși zâmbetul.

— Master Brewer a adunat șaizeci de oameni care te vor însoți la noua dumitale casă din Maidstone. În lumina necazurilor recente, trebuie să fii ținut sub pază. Autoritatea Coroanei nu trebuie știrbită încă o dată în Kent. Înțelegi?

— Da, Înălțimea Voastră.

— Prin voia Domnului, răzmerița oamenilor din Kent s-a sfârșit. Au fost date amnistii, iar ei se întorc acasă, la fermele lor și satele lor cu bogățiile pe care le-au smuls Londrei. Orice crime vor fi comis, acestea sunt cu toate iertate și nu pot fi aduse în fața tribunalelor.

Se opri, ochii ei licărind asupra capului plecat al omului.

— Însă dumneata ai fost numit ca mâna *mea,* doar a mea, Master Iden. Ceea ce-am dat, pot lua ușor înapoi. Când îți voi trimite ordine, le vei îndeplini de îndată, ca pe o lege a regelui, ca sabia în Kent a regelui. Înțelegi?

— Da, Înălțimea Voastră, răspunse Iden imediat. Îmi pun chezășie onoarea mea și supușenia mea înaintea voastră.

Îl binecuvântă pe Derry Brewer pentru că-i pusese numele înainte. Era o răsplată pentru o viață întreagă petrecută în slujbă și la război, însă Iden abia acum începea să înțeleagă ce i se pusese în cârcă.

— Atunci, du-te cu Dumnezeu, Șerif Iden. Vei avea din nou vești de la mine.

Iden se înroși de plăcere auzindu-și noul titlu. Se ridică și se înclină adânc încă o dată.

— Sunt slujitorul dumneavoastră credincios, Înălțimea Voastră.

Margaret zâmbi.

— Asta-i tot ceea ce-ți cer.

•

Thomas Woodchurch mergea în tăcere pe străzile cu ecou ale Londrei, împreună cu fiul său, fiind foarte atent la oricine i-ar fi putut remarca sau recunoaște. Se scăpaseră de arcurile verzi, păstrând doar câte-un cuțit decent pentru a apăra pungile cu aur pe care le cărau amândoi. Jack Cade fusese mai mult decât generos cu prăzile, dând părți triple celor care-i conduseseră pe oamenii din Kent. Cu punga mai mică, ascunsă de Rowan sub centura și tunica sa, aveau destul cât să ia în arendă o fermă de o mărime potrivită, dacă puteau găsi una.

Trecuseră Tamisa cu o ambarcațiune, în loc să încerce puterea amnistiei reginei în fața apărătorilor Podului Londrei. Thomas și Rowan ajunseseră pe un debarcader mai jos pe râu, iar apoi Thomas își conduse fiul pe străzile aglomerate și întortocheate. Încet, încet, acestea îi deveniră tot mai familiare în memorie, până când ajunseră amândoi prin periferii, mahalalele cunoscute de Thomas cu ani în urmă, când tatăl lui și-a mutat mica lor familie din Kent, stabilindu-se în oraș pentru a căuta un mijloc de trai.

Pentru Rowan era pentru prima dată când vedea Londra la lumina zilei. Rămase aproape de tatăl lui pe când mulțimile se înghesuiau în jurul lor, ieșind la negoț și bârfe când se ridică soarele. Deja, semnele luptelor și distrugerilor dispăreau, înghițite de orașul care își continua, ca întotdeauna, existența indiferent de suferințele indivizilor. Unele străzi erau blocate cu procesiuni funerare, însă cei doi arcași își făcură drum în și prin labirintul străzilor, până când Thomas se opri în fața unei mici uși negre din mahala. Acea parte a Londrei era una dintre cele mai sărace, însă cei doi nu arătau de parcă ar fi avut ceva de furat, iar Thomas se asigură că mâna-i era aproape de cuțit. Inspiră adânc și bătu în lemn, călcând înapoi în mocirla de sub picioare în timp ce aștepta.

Amândoi zâmbiră când Joan Woodchurch deschise ușa și ieși în prag, privind cu suspiciune la siluetele mătăhăloase și cenușii ale soțului și fiului ei.

— Am crezut că ați murit amândoi, zise ea sec.

Thomas îi zâmbi larg.

— Mă bucur și eu că te văd, scumpul meu îngeraș.

Ea pufni auzind asta, însă când își îmbrățișă soția, ceva din asprimea ei se topi.

— Haideți, intrați, spuse ea. O să vreți să mâncați de dimineață.

Tatăl și fiul intrară în căsuță, urmați imediat de țipetele entuziasmate ale fiicelor care-i întâmpinară pe bărbații Woodchurch la întoarcerea acasă.

CAPITOLUL 31

Jack se dădu înapoi, strâmbându-se la stratul de mortar întins peste cărămidă. Cu o mână sigură, trecu cu mistria sa ascuțită de-a lungul stratului, fiind satisfăcut de felul în care creșteau pereții. Când lungile zile de vară începură să se micșoreze, îi convinsese pe Paddy și Ecclestone să i se alăture pentru construcție. Niciunul dintre ei nu avea nevoie de lucru, însă îl bucurase faptul că totuși veniseră. Paddy era pe acoperiș, bătând cuie în scânduri cu mai mult entuziasm decât pricepere. Jack știa că prietenul său trimisese o parte dintre banii săi de aur acasă, în Irlanda, unei familii pe care n-o mai văzuse de mulți ani. Paddy băuse o bună parte din restul galbenilor în fiecare han și cârciumă pe o rază de câteva mile. Era o binecuvântare că irlandezul era doar rezonabil de beat, pus pe cântat și, uneori, pe bocit în loc să spargă mese. Jack știa că vechiul său prieten nu se simțea bine cu punga groasă. Din motive pe care nu le putea explica în întregime, Paddy părea hotărât să prăpădească întreaga sa avere și să devină din nou lefter. Asta se vedea din cât pusese în greutate și din pielea buhăită din jurul ochilor să-i injectați. Jack clătină întristat la acest gând. Unii oameni nu puteau fi fericiți, asta era tot. Va veni și ziua când Paddy va fi pierdut toți banii și va fi redus la cerșit, acest lucru era sigur. Jack nu-i spusese nimic, însă în casa construită de ei va fi întotdeauna un pat pentru Paddy, sau poate un hambar cald la ferma unde uriașul putea dormi. Era mai bine să se pregătească pentru asta decât să-și vadă prietenul înghețând prin șanțuri.

Ecclestone amesteca piatră de var, păr de cal, nisip și apă folosind o pânză pusă peste față pentru a rezista aburilor înțepători. Cumpărase o

prăvălie în oraș, învățând negoțul cu lumânări și săpun de casă împreună cu doi dintre flăcăii localnici și un bătrân. După toate aparențele, Ecclestone se descurca bine cu prăvălia. Jack știa că folosise faimosul său brici pentru a tăia calupurile pestrițe de săpun alb, în vreme ce fetele priveau cu expresii îngrozite. Din când în când, mulțimea se aduna în pragul intrării prăvăliei, femei și bărbați care-i cunoșteau isprăvile, doar pentru a vedea precizia înspăimântătoare a tăieturilor sale.

Munca s-ar fi putut desfășura mai repede dacă nu ar fi petrecut atâta vreme râzând și trăncănind, însă lui Jack nu-i păsa de asta. Tocmise trei oameni din partea locului pentru a ridica structura din bușteni, tăind îmbinările și țărușii cu îndemânarea și viteza dobândite printr-o îndelungată experiență. Un alt localnic le furnizase cărămizile, fiecare marcată cu urma degetului mare a celui care le făcuse, imprimată în lutul proaspăt, pus la uscat. Jack se gândea că el și prietenii săi vor sfârși restul muncii înainte de venirea iernii, casa fiind mică, dar confortabilă.

Noua reședință nu era nici pe departe atât de mare pe cât fusese cea arsă de el. Pământul magistratului fusese destul de ieftin, cu resturile înnegrite din grădină, însă nu pica prea bine să construiască un nou conac. În loc de asta, Jack pregătise locul pentru o casă familială, cu două încăperi mari la parter și trei dormitoare la etaj. Nu le spusese celor doi, de frică să nu le provoace râsul, însă vestea isprăvilor sale din Londra stârnise interesul acel puțin unei femei nemăritate. Pusese ochii în special pe fiica brutarului din satul local. Se gândea că cineva putea ajunge mult mai rău decât să primească pâine proaspătă pe tot restul vieții sale. Jack își putea închipui și vreo doi băieți zburdălnicindu-se prin jur și scăldându-se în iaz, fără a fi izgoniți de pe acest pământ. Era un gând bun. Kent era un comitat frumos, destul de convenabil. Se gândise chiar să ia cu arendă câteva ogoare, să cultive hamei. Unele hanuri de prin oraș începuseră să vândă diferite licori prezentate drept berea lui Jack Cade. Avea temei să ia în considerare aprovizionarea lor cu marfă adevărată.

Jack chicoti în sinea sa apucând încă o cărămidă și întinse pe ea mortarul umed. Atunci ar deveni un neguțător adevărat, cu straie fine și un cal, ca să călărească prin oraș. Nu era o soartă prea rea pentru un bătăuș și fârtații săi.

Auzi tropăitul unor oameni în marș înainte de a-i vedea venind pe aleea întinsă. Paddy scoase de sus un fluierat de alarmă, deja începând să

coboare. Ca răspuns, Cade simți vechea sa înfiorare din stomac, înainte de a-și aminti că nu avea de ce să se teamă, nu mai avea motiv. Își dusese întreaga lui viață cu gândul că bailii ar putea veni într-o bună zi după el. De aceea, era cumva greu să-și amintească faptul că fusese iertat pentru toate crimele sale și să aibă grijă să nu mai înfăptuiască altele. În aceste zile, Jack își atingea pălăria când trecea pe lângă aceștia prin oraș, văzând în expresiile lor acre faptul că știau prea bine cine era. Cu toate astea, nu puteau face nimic împotriva lui.

Jack lăsă mistria pe șirul de cărămizi, bătând cu palma pe cuțitul de la brâu, după un vechi obicei al lui, pentru a se asigura că era încă acolo. Se afla pe pământul său, cumpărat în mod legal. Indiferent cine erau aceștia, era un om liber, își spuse în sinea lui, având o iertare scrisă care o dovedea. Nu departe, zăcea o coadă de topor, cu lama îngropată într-un butuc, ca s-o împiedice să ruginească. Jack se uită la ea, știind că va fi mult mai bucuros chiar și-așa, cu o armă decentă în mâini. Era un gând al vechiului Jack. Nu era unul al proprietarului de pământ, respectabilul Jack Cade, pe jumătate logodit, înainte de căsătorie, sau cel puțin în intenție.

Paddy ajunse lângă el, gâfâind ușor după coborârea sa de pe acoperiș. Ținea în mână un ciocan, cu o coadă scurtă din fier și stejar. Arătă spre soldați.

— Se pare că sunt vreo douăzeci și ceva, poate mai mulți, Jack. Vrei s-o ștergi?

— Nu, zise Jack scurt.

Se duse până la topor și-l scoase din buturugă, lăsându-și mâna dreaptă pe coada lui lungă, de frasin.

— Ai auzit că a venit de la Londra un nou șerif. Nu mă îndoiesc că i-ar plăcea să ne vadă luând-o la goană peste câmp, însă acum suntem niște oameni liberi, Paddy. Oamenii liberi nu fug.

Ecclestone veni să li se alăture, ștergându-și o dâră alb-gălbuie de var de pe obraz. Jack băgă de seamă că ținea briciul ascuns în palmă, un vechi nărav pe care nu-l dăduse uitării în lunile de dinainte.

— Nu faceți nicio prostie, băieți, mormăi Jack când șirul de soldați în marș se apropie.

Putea vedea flamura șerifului fluturând pe o prăjină între ei și nu-și putu ascunde un zâmbet, gândindu-se la ultimul stindard.

Cei trei prieteni stăteau foarte țanțoși și ursuzi când soldații se dispersară, formând un semicerc în jurul lor. Cel care descălecă în centrul formațiunii purta o barbă scurtă, neagră și era aproape la fel de masiv ca Jack și Paddy.

— Bună ziua! salută el zâmbind. Numele meu este Alexander Iden. Am cinstea de a fi șeriful acestui comitat.

— Te știm, spuse Jack. Ni-l amintim bine și pe ultimul șerif.

O umbră străbătu fața lui Iden la auzul răspunsului.

— Da, bietul om. Atunci ești Jack Cade?

— Da, sunt. Și te afli pe proprietatea mea, așa că ți-aș mulțumi dacă ai spune cu ce treburi pe-aici și apoi să-ți vezi de drum. După cum vezi, în casa asta am o treabă de terminat.

— Nu prea cred, răspunse Iden.

Jack se uită uluit când bărbatul scoase o sabie lungă din teaca de la șold.

— Ești arestat, Jack Cade, la ordinele Coroanei. Acuzația este adunare ilegală, trădare și uciderea ofițerilor regelui. Acum, vii fără zarvă la Londra ori preferi calea cea grea? Spune-mi. Oricum, va fi la fel.

Jack simți cum asupra lui se pogoară un calm adânc, o răceală care i se ridica dintre măruntaie și-i făcea brațele și picioarele să amorțească. Apoi îl năpădi un val de mânie din cauza felului în care se încrezuse el în lorzii londonezi și nobilime, că-și vor ține cuvântul. Îi scriseseră amnistia și o pecetluiseră! Cuvinte *scrise*; cuvinte cu greutate. Pusese un amploiat local să i-l citească de vreo șase ori, un document la fel de real și de solid ca orice altceva pe lume. După întoarcerea sa în Kent îl depusese la un zaraf de prin oraș și ceruse să-i fie arătat de două ori de-atunci. Doar ca să-și plimbe palma pe deasupra literelor întunecate și știa că era cel adevărat. Chiar când inima-i bătea să-i spargă pieptul și fața i se înroșise, se agăță de asta ca de un pai.

— Am fost iertat, Iden. O hârtie cu sigiliul personal al reginei și semnătura ei se află într-o casă de valori din oraș. Numele meu este pe ea, iar asta înseamnă că nu te poți atinge nici de-un fir din *capul meu.*

În timp ce vorbea, Jack ridică toporul, apucând coada cu ambele mâini și ațintind lama către șerif.

— Eu am ordinele mele, zise Iden cu o ridicare din umeri.

Părea aproape amuzat de indignarea vădită de răsculat.

— N-ai să vii în liniște atunci?

Jack putea simți tensiunea celor doi prieteni ai săi. Aruncă o ocheadă spre Paddy și văzu că uriașul asuda din greu. Ecclestone stătea de parcă ar fi fost dăltuit în piatră, uitându-se amenințător spre gâtlejul șerifului.

— Voi doi ar trebui să plecați, mormăi Jack. Indiferent ce vrea acest prostănac călcător de jurăminte, nu pe voi vă vrea. Dați-i drumul!

Paddy se uită la prietenul său de parcă ar fi fost lovit, cu ochii căscați.

— M-am *săturat* să tot fug, Jack, spuse el moale.

Celor trei li se dăduseră să guste, în ultimele luni, dintr-o viață cu totul diferită, o viață în care nu mai trebuiau să fugă de frica oamenilor regelui și de cei ai comitatului. Luptaseră la Londra și asta-i schimbase. Ecclestone și Paddy se priviră unul pe altul și amândoi aprobară la unison.

— E-n ordine, băieți, zise Jack.

Zâmbi spre cei doi prieteni, ignorându-i pe soldații care se zgâiau provocator la ei.

Șeriful privise cu atenție schimbul de cuvinte. Dar cum cei trei nu dădeau niciun semn că ar fi vrut să se predea, făcu cu mâna un gest de lovire. Soldații se repeziră înainte cu scuturile și săbiile pregătite. N-a existat niciun avertisment, însă Jack se așteptase la o năvală și-și legănă precipitat toporul, trecând peste un scut, rupând coastele primului care căzuse în mâna lui. Omul urlă, un sunet brusc și înspăimântător răsunând în grădină.

Ecclestone se mișcă rapid, răsucindu-și umerii și strecurându-se printre doi soldați cu cămăși de zale și încercând să ajungă la șerif. Jack strigă de durere când își văzu prietenul doborât la pământ cu o singură lovitură puternică, sabia șerifului tăindu-l adânc la gât. Paddy răcnea, strângând cu mâna stângă tunica unuia, în vreme ce cu ciocanul sfărâmă fața și capul altui soldat. Jack continuă să-și rotească toporul și să lovească, știind deja că era ceva fără speranță, întotdeauna fusese așa. Răsufla din greu. Simțea că soldații din jurul său încercau să nu-i dea o lovitură de moarte, însă unul dintre ei îi înfipse în spate un cuțit, atacând disperat. Îl auzi pe Paddy gemând când irlandezul fu doborât la pământ, picioarele fiindu-i cosite de sub el, lovit dintr-o parte.

Încă un cuțit se înfipse între coastele lui Jack, rămânând prins acolo în timp ce se răsucea din cauza durerii. Cu o senzație de uimire și șoc, simți cum marea sa forță dispărea. Se prăbuși, lovit imediat și bătut până ajunse la nesimțire, cu degetele rupte și toporul smuls din strânsoarea sa.

Jack era doar pe jumătate conștient când îl traseră să-l ducă înaintea șerifului Iden, să-l privească. Pe fața și gura lui Jack era sânge. Scuipă fără vlagă spre necunoscuții care-l țineau strâns. Prietenii lui fuseseră doborâți, lăsați să zacă în propriul lor sânge, acolo unde căzuseră. Jack înjură văzându-le trupurile, blestemându-i pe oamenii regelui din jurul său.

— Care dintre voi, nătărăilor, l-ați înjunghiat? îl auzi Jack pe Iden răstindu-se.

Șeriful era furios, iar soldații își priviră cizmele, gâfâind și cu fețele înroșite.

— *Fir-ar a naibii*! Nu rezistă până la Londra cu rana asta.

Jack zâmbi auzind asta, cu toate că-l durea. Putea simți cum viața se scurgea din el pe pământul prăfos și-i părea doar rău că Ecclestone nu-i tăiase gâtul noului șerif.

— Legați-l pe trădătorul ăsta de-un cal, continuă Iden furios. Doamne, nu v-am *spus* doar că trebuie capturat viu?

Jack clătină din cap, simțindu-se ciudat de înfrigurat, în pofida căldurii soarelui. Pentru o clipă, crezu că auzise voci ascuțite de copii, dar apoi își dădu duhul și se lăsă în brațele celor care-l țineau.

CAPITOLUL 32

Ploaia de dimineață se cernea peste Parcul de Vânătoare Windsor, rece și dizgrațioasă, aversa de aprilie nu prea reușea să potolească entuziasmul lorzilor care se adunaseră la porunca regelui. Derry Brewer avusese dreptate în legătură cu asta, fu nevoită Margaret să recunoască, zgribulindu-se ușor. Căscând încă, după somnul frugal de care avusese parte, privea peste câmpul imens, cu o fâșie de pădure întunecată vizibilă în depărtare. În timpul domniei tatălui soțului ei, vânătorile regale se organizau în fiecare an, cu sute de nobili și servitorii lor venind pe domeniul regal pentru a vâna căprioare ori pentru a-și demonstra priceperea la șoimi sau la câini de vânătoare. Ospețele de după rămăseseră de pomină, iar când îl întrebase pe Derry ce-i făcea să vină la Windsor pe lorzii Neville, răspunsul său fusese imediat, fără să se mai gândească. Regina bănuia că și o vânătoare obișnuită i-ar fi adus aici, după ce văzuse atâtea fețe îmbujorate și vanitatea

măgulită a unor oameni, precum contele de Salisbury, ai căror servitori se întorceau încărcați de iepuri și fazani, sau cerbul doborât de lordul Oxford. Soțul ei nu mersese la vânătoare de zece ani și domeniul regal gemea de vânat. Primele două nopți fură petrecute în ospețe bogate, cu muzicanți și dansuri pentru a le face pe plac soțiilor, în vreme ce bărbații dădură iama prin cărnurile suculente vânate de ei, fălosindu-se și râzând la evenimentele zilei. Fusese un succes în toate privințele, iar atracția principală aștepta încă.

Margaret se dusese la grajdurile castelului să vadă cei doi mistreți captivi pe care-i vor elibera în peisaj în această dimineață. Ducele Philip de Burgundia trimisese animalele în dar, poate și ca să marcheze tristețea sa față de pierderea lui William de la Pole. Îi binecuvântă numele fie și numai pentru asta, cu toate că, oferindu-i sanctuar lui William, însemna că-l va considera dintotdeauna drept un prieten. Vierii erau suveranii pădurilor seculare, singurele animale din Anglia capabile să-i ucidă pe cei care-i vânau. Se înfioră la amintirea trupurilor masive, puturoase și la furia sălbatică din ochii lor mici. În copilăria ei, văzuse odată urși dansatori la Saumur, când un bâlci nomad poposise și în Anjou. Mistreții din cuști erau de două ori mai mari decât aceste animale, cu niște peri la fel de groși ca blana ursului brun și spate la fel de lat cât o masă de bucătărie. Era normal ca un asemenea dar, făcut între casele nobiliare, să fie niște exemplare deosebite, însă ea nu se așteptase la mărimea impresionantă a acestor animale, care horcăiau când se izbeau și se frecau de cuștile din lemn, făcând praful să cadă din tavan. Pentru ochii lui Margaret, semănau la fel de mult cu porcii suculenți ai măcelarului pe cât aducea un leu cu o pisică domestică. Supraveghetorul de vânătoare vorbise despre ei cu înfiorare, spunând că se vorbea că fiecare cântărea o sută optzeci de kilograme și aveau câte-o pereche de colți la fel de lungi cât antebrațul unui bărbat. Margaret văzuse ferocitatea aproape oarbă a animalelor, când scobeau cușca cu colții lor, rozând și zgâriind furioase pentru că nu puteau să ajungă la oameni.

Știa că Warwick decisese să le spună Castor și Polux, războinicii gemeni din vechile legende grecești. Se știa peste tot că tânărul Richard Neville avea intenția să ia capul unuia cu el acasă, cu toate că erau mulți alții care priveau cu jind și încântare colții mistreților. Adevărații mistreți fuseseră vânați până aproape de dispariție în Anglia și erau puțini între cei adunați

la Windsor care doborâseră vreunul. Margaret făcuse eforturi susținute să nu izbucnească în râs la sfaturile nesfârșite schimbate între bărbați pe această temă, dacă era mai bine să folosești câinii de vânătoare pentru a ține mistrețul pe loc, apoi să-i cauți inima cu o săgeată, sau poate că era mai bună o străpungere între coaste cu sulița.

Își plimbă palma pe curbura pântecului, simțind din nou imensa satisfacție că era grea. Îndurase amărăciunea de a vedea un York declarat moștenitor regal, fără să spună nimic în tot acest timp, cât Parlamentul avusese dreptate să se pregătească pentru tot ce putea fi mai rău. Apoi, simțise primele semne și se tot întorsese pe toate părțile în fața oglinzilor, convinsă că i se părea. Pântecul creștea cu fiecare săptămână, o adevărată minune pentru ea și un răspuns la miile de rugăciuni fierbinți. Chiar și starea de rău era o încântare pentru ea, pe când copilul creștea. Tot ce mai avusese nevoie atunci era ca toți conții Angliei să vadă semnele, umflătura pântecului ei, ceea ce însemna că manevrele lui York nu duseseră nicăieri.

— Să fii băiat, murmură ea ca pentru sine, așa cum făcea zeci de ori în fiecare zi.

Și-ar fi dorit fiice, însă un fiu i-ar asigura tronul soțului ei și familiei ei. Un fiu i-ar trimite pe Richard și Cecily York în beznă, cu toate uneltirile lor spulberate. Acest gând îi făcea mai mare plăcere decât ar fi putut spune și se trezi că strângea atât de tare în mână cupa, încât pietrele prețioase din jurul buzei cupei îi lăsaseră urme în palmă.

Richard de York nu fusese invitat la vânătoarea de la Windsor. Cu toate că moștenise titlul de Conte de Hotar, era singurul dintre cei doisprezece conți englezi și „însoțitori ai regelui” care nu fusese chemat la Windsor la vânătoare. Nu era nicio îndoială că susținătorii lui vor considera aceasta drept o nouă insultă adusă vechii familii, însă ea luase decizia chiar și-așa. N-aveau decât să creadă și să spună ce doreau. Nu voia ca bărbatul și distanta sa soție să se afle prin apropierea ei sau a soțului ei. Margaret încă-l socotea vinovat pe York pentru moartea lordului Suffolk și, cu toate că nu se dovedise niciodată asta, îl bănuia că se implicase în răzmerița lui Cade și astfel în toate pierderile și durerea iscate. Capul lui Cade stătea înfipt, sus de tot, într-o prăjină pe același pod pe care se luptase să-l treacă. Margaret se dusese să-l vadă.

Unul dintre servitorii care se învârteau prin jur înaintă să-i reumple cupa, însă îi făcu semn să plece. Deja de câteva luni, stomacul i se strânsese și

protestase la aproape totul. Chiar și vinul îndoit cu apă trebuia consumat doar în cantități mici, și majoritatea hranei sale consta în supe slabe, eliminate pe cât de des le primea. Nu conta. Ceea ce conta însă era că lorzii Neville o văzuseră gravidă, dovada ei că descendența regelui Henric va continua să existe și nu se va pierde. Momentul când contele Warwick încremenise și rămăsese cu ochii holbați la prima lor întâlnire la castel fusese unul dintre cele mai fericite din viața ei. Știa că acum i se va spune și lui York. Poate că o fi pierdut soțul ei Franța, însă supraviețuise. Regele Henric nu fusese strivit de răzmerițe, revolte sau uneltiri, nici măcar de atacul asupra Londrei. Soțul ei trăia și toate planurile lui York și manevrele sale, toate mituirile și lingușelile susținătorilor săi nu duseseră la nimic, în vreme ce pântecul ei creștea.

Margaret tresări când un strigăt puternic se auzi de-afară, dându-și seama că lorzii adunați ieșiseră ca să vadă mistreții guițători, lăsați liberi în pădurea regală. Hăitașii regelui vor hăitui animalele în adâncul pădurii și apoi le vor ține sub supraveghere, în vreme ce vânătorii încălecau și-și pregăteau armele. Deja putea auzi cizmele cu pinteni ale bărbaților, zăngănind peste tot. Era ușor să-ți închipui scena când nobilii entuziasmați strigau și glumeau între ei, servind friptură rece de pe mese, să-și încheie postul.

Cu gălăgia de jos, Margaret nu-și auzi soțul intrând în încăpere. Se smulse din reverie când regele fu anunțat de servitorul său. Se ridică în picioare cu un mic icnet de efort. Henric era la fel de palid ca întotdeauna, deși credea că acum nu mai arăta atât de slab. Se bucură să vadă că nu mai avea bandaje la mâna stângă, acolo unde rana se vindecase în cele din urmă. Rămăsese un semn trandafiriu, ca de arsură, proeminent și tare în comparație cu netezimea pielii în alte părți. Mai avea bandaje pe palma dreaptă, o fâșie de pânză albă, strânsă, schimbată și curățată în fiecare dimineață. Chiar și așa, ea se bucura de orice mică îmbunătățire în starea lui.

Regele Henric zâmbi văzându-și soția. O sărută pe frunte și apoi pe gură, având buzele uscate și calde.

— Bună dimineața, Margaret! zise el. Ai dormit? Am avut niște vise! Master Allworthy mi-a adus o licoare nouă, care mi-a dat cele mai ciudate viziuni.

— Și le voi asculta cu plăcere, soțul meu, răspunse Margaret, însă începe marea vânătoare. Oamenii tăi au eliberat mistreții și lorzii tăi s-au adunat să plece la vânătoare.

— Deja? Eu abia m-am trezit, Margaret. N-am mâncat nimic. Am să pun să mi se aducă armăsarul. Unde-i șeful grajdurilor mele?

Văzând că Henric devenea tot mai agitat, Margaret îl mângâie cu mâna pe frunte, o atingere răcoroasă care părea întotdeauna să-l calmeze. El cedă, privirile devenindu-i tot mai pierdute.

— Nu te simți destul de bine ca să pleci călare împreună cu ei, Henric. Ai putea risca să cazi sau să te rănești dacă te apucă dintr-odată slăbiciunea. Vor înțelege ei, Henric. Mistreții sunt darul tău pentru ei, iar ei sunt recunoscători pentru această ocazie.

— Bine… bine, Margaret. Speram să mă pot ruga în capelă astăzi și nu vedeam cum aș avea timp.

Se lăsă condus de ea spre un scaun de lângă masa lungă. Un servitor i-l ținu să se așeze și luă loc. Îi fu adus un castron cu supă aburindă. Apucă o lingură, uitându-se lung la supă în timp ce servitorul lui Margaret o ajută să ia loc lângă el.

Dinspre etajele de mai jos Margaret încă putea auzi glasurile puternice ale lorzilor trăncănind în timp ce se pregăteau. Afară, în burniță, lătratul câinilor creștea în intensitate pe când animalele simțeau că vor fi eliberate curând pentru a goni după mistreți. În timpul nopții, jumătate dintre conții pe care-i invitase ea își aduseseră cei mai buni câini de vânătoare la grajduri, să adulmece mirosul lui Castor și Polux. Din gălăgia rezultată, reieșea că dulăii fuseseră aduși aproape la nebunie de apropierea de bestiile uriașe. Margaret dormise puțin din cauza vacarmului, însă zâmbise moțăind chiar și așa.

Margaret privi cum soțul ei ducea lingura la gură, cu ochii complet lipsiți de expresie, ca și cum ar fi văzut un alt peisaj printre tacâmuri și farfuriile pătrate, din lemn. Spaimele care aproape că-l distruseseră slăbiseră în anul de după răzmerița lui Cade. Se asigurase că văzuse și înțelesese că Londra era în siguranță și în pace din nou, cel puțin o vreme.

Henric puse brusc lingura jos, ridicându-se de la masă.

— Ar trebui să cobor la ei, Margaret. În calitate de gazdă, se cuvine să le spun noroc și vânătoare bună. Au fost trimiși mistreții?

— Au fost, soțiorul meu. Ia loc, totul este sub control.

El se așeză din nou, cu toate că severitatea ei se risipise la vederea lui, jucându-se cu tacâmurile sale, ca un copil căruia i se interzisese să alerge degrabă afară. Margaret își ridică privirea, amuzată și indulgentă.

— Atunci du-te, dacă tu crezi că așa trebuie. Servitor! Regele va avea nevoie de o mantie. Asigură-te că și-o pune pe el înainte de a ieși în ploaie.

Henric se ridică repede, aplecându-se ca s-o sărute înainte de a ieși din încăpere, cât pe ce s-o ia la fugă. Ea zâmbi atunci, revenind la supa ei până nu se răcea de tot.

Adunarea de conți și servitorii lor la intrarea castelului ar fi putut fi o reuniune de pregătire pentru bătălie, dacă n-ar fi fost râsul și buna dispoziție generală. Aflat sub o măreață arcadă de piatră, ferit de ploaie, Richard Neville, conte de Warwick, discuta tacticile cu vânătorul său și cu tatăl său, în vreme ce alți trei dintre oamenii săi pregăteau patru cai și o haită de câini feroce, ținuți în lesă, care mârâiau și lătrau unul la altul în frenezia lor. Șoimii lui Warwick nu erau prezenți. Toate păsările sale valoroase erau cu capul acoperit și ținute sub supraveghere în camerele ocupate de el. Nu avea niciun interes în vânat sau în blănuri în această dimineață, doar în cei doi mistreți nobili bântuind pe undeva, prin cei peste cinci mii de acri de pajiști și pădure întinsă ai regelui. Scutierii tatălui și fiului erau pregătiți cu armele lor, iar câinii vor aduce mistreții cu lătratul lor, înfigându-și colții în carnea bestiilor și ținându-i locului pentru a fi uciși.

Contele Salisbury privi spre fiul său, văzând roșeața de pe fața lui, în pofida zilei friguroase.

— Are vreun rost să-ți spun să fii prudent? zise el.

Fiul său râse, clătinând din cap, în vreme ce verifica dacă curelele de pe burtă erau suficient de strânse pe bidiviii săi.

— I-ai văzut, domnule. Capetele lor se vor potrivi cu căminul castelului, nu crezi?

Bătrânul zâmbi cu tristețe, știind că fiul său era hotărât să plece primul în căutarea mistreților, indiferent de riscuri. Când trompeții regelui vor sufla din cornurile lor, vor țâșni cu toții, galopând peste câmpurile întinse și printre copaci.

— Ai grijă la băieții aceia din familia Tudor, spuse deodată tatăl lui.

Făcu semn cu mâna să plece unul dintre vânătorii săi, și-și împreună mâinile, ca o scară, ca să-l ajute pe fiul său să încalece.

— Sunt tineri, iar Edmund acela are titlul lui de conte de atât de puțin timp că încă-i vezi cașul de la gură. Se va strădui cu orice chip ca să-i facă plăcere regelui, n-am nicio îndoială. Și ai grijă și la Somerset. Omul este neînfricat, până la marginea prostiei.

În pofida chibzuinței lui, nu se putu opri să nu adauge încă un cuvânt de avertizare:

— Nu te băga între *nicicare* dintre favoriții regelui și vreun mistreț, băiete, asta-i tot. Nu și dacă au o suliță pregătită de aruncare sau au vreo săgeată în arc. Ai înțeles?

— Așa am să fac, domnule. Mă voi întoarce cu unul din capete sau chiar cu amândouă. Nu-i niciun cal aici care să se pună cu ai mei. Mă arunc asupra celor doi mistreți înaintea tuturor. N-au decât să se îngrijoreze ei atunci!

Unii dintre conții mai bătrâni și-ar pune mistrețul pe răboj, chiar dacă acesta a fost doborât de servitorii lor. Warwick intenționa să ucidă prada chiar el, dacă putea, cu una dintre cele trei sulițe pentru mistreți, aduse special pentru această ocazie. Erau mai lungi decât el, cu vârfuri suficient de ascuțite să te poți bărbieri cu ele. Tatăl său i le dădu, clătinând din cap ca și cum s-ar fi amuzat, pentru a-și ascunde temerile.

— Voi fi în urma ta, împreună cu Westmoreland. Cine știe, poate trag și eu o săgeată cu arcul, după ce voi, cățelandrilor, vă veți fi ostenit deja.

Zâmbea spunând asta, iar fiul lui chicoti.

Amândoi lorzii Neville își întoarseră capul când toate discuțiile din jurul lor încetară peste tot, iar servitorii îngenuncheară pe pietrele de pavaj. Regele Henric ieși afară în curte, pe ploaie, cu servitorul său în urmă, încă încercând să-l acopere pe rege cu o mantie groasă.

Henric se opri și privi în jur, la conții reuniți și la slujitorii lor de vânătoare, patruzeci sau cincizeci de oameni cu totul, cam tot atâția cai și câini făcând o gălăgie teribilă în jur. Unul după altul, nobilii îl văzură pe rege și făcură câte o plecăciune. Henric le zâmbi tuturor, ploaia căzând și mai abitir, așa că-i lipea părul de cap. În cele din urmă, acceptă mantia, cu toate că era deja întunecată și grea.

— Vă rog, ridicați-vă. Vă doresc toate cele bune, domnilor. Îmi pare doar rău că nu mă pot alătura vouă astăzi.

Privi cu jind spre caii aflați la-ndemână, însă Margaret o spusese foarte clar.

— Mult noroc tuturor, dar sper să văd cel puțin unul dintre acei colți aduși înapoi de frații mei.

Adunarea izbucni în râs, privind spre Edmund și Jasper Tudor, mândri că fuseseră menționați. Când sosiseră la Curte, din Wales, Henric voise să-i facă pe amândoi conți, onorându-i pe copiii mamei sale din cea de-a doua căsătorie. Cum erau pe jumătate francezi și pe jumătate galezi, nu aveau nicio picătură de sânge englezesc în vene. Parlamentul său reticent fusese nevoit să le acorde drepturile oricărui englez prin statut, înainte ca Henric să le aranjeze domenii fraților să-i vitregi, Tudorii. Vederea lor îi readuse amintirea chipului mamei sale. În ochii săi apărură, fără veste, lacrimile, spălate imediat de ploaia care turna.

— Îmi pare doar rău că mama noastră nu-i aici ca să vă vadă, dar vă va privi, știu asta.

Se lăsă liniștea, devenind tot mai stânjenitoare, iar nobilii nu puteau pleca la vânătoare până când nu li se dădea liber. Henric se holba la ei cu privirea pierdută, frecându-și fruntea când începu să-l doară capul. Atenția îi reveni în parte, încet-încet.

— Ne vom vedea la ospăț, diseară, să toastăm pentru o vânătoare victorioasă.

Conții și oamenii lor deopotrivă izbucniră în urale, iar Henric se lumină la față, încântat, înainte de a porni înapoi spre castel. Tremura și buzele-i dobândiseră o nuanță de albastru din cauza frigului. Servitorul care-i adusese mantia era alb la față de necaz, știind ce-i vor auzi urechile pentru că-l lăsase pe rege să stea în ploaie.

•

Henric tremura de frig la lumina lămpii. Avea o pătură în jurul picioarelor, să-i țină de cald, și încerca să citească foindu-se incomod într-un fotoliu. Chiar de la discursul său de dimineață îl apucase o migrenă, durerea pulsându-i în cap. Băuse un litru de vin la ospăț, după cum gustase și dintr-o halcă mare de carne de porc, aburindă pe platoul de lemn. Richard de Warwick se îmbătase zdravăn după succesul său la vânătoare. Cu tot cu durerea lui de cap, Henric zâmbi amintindu-și asta. Edmund Tudor îl doborâse pe Castor, după ce Warwick îl dovedise pe Polux. Trei câini fuseseră uciși, despicați de la cap la coadă de colții mistreților. Doi dintre vânătorii lui Warwick fuseseră și ei răniți. Erau îngrijiți de Allworthy, cusuți și îmbătați pentru a nu mai simți durerea.

Henric acordase onoruri egale, toastând din capul mesei pentru sănătatea lui Warwick și Edmund Tudor. Margaret îl strânsese de genunchi pe sub fața de masă, iar fericirea lui fusese totală. Se îngrijorase vreme îndelungată că toți conții lui s-ar fi putut lua la sfadă sau chiar să ajungă la încăierare. Păreau atât de furioși, de un an și mai bine. Cu toate astea, băuseră și se îmbuibaseră într-o stare de spirit veselă, cântând laolaltă cu muzicanții și hohotind la actorii și jonglerii aduși spre distracția lor. Vânătoarea fusese un succes, Henric știa asta. Margaret era bucuroasă și chiar și bătrânul Richard Neville zâmbise cu fața lui posacă, văzând că fiul său era onorat.

Henric își mută privirea de la paj, preferând să se uite spre pădurea întunecată de dincolo de geamuri. Trecuse de mult de miezul nopții, însă nu putea dormi cu durerea lui de cap și apăsarea din jurul ochiului său drept. Tot ce putea face era să îndure până la răsăritul soarelui, când își putea părăsi apartamentul regal. Se gândi o clipă s-o cheme pe Margaret, dar își aminti că ea adormise de mult. Femeile însărcinate trebuiau să doarmă bine, i se spusese. Henric zâmbi în sinea sa, privind din nou la pagina care se încețoșa pe măsură ce se tot holba la ea.

Regele scoase un geamăt slab în liniștea din jur. Auzi zgomotul de pași apropiindu-se, bătând scurt în podeaua de lemn. Henric își ridică nedumerit privirea când intră master Allworthy, ducând cu el geanta sa umflată, din piele. Îmbrăcat în haina sa neagră și cu pantofi negri, lustruiți, doctorul arăta mai mult a preot decât a medic.

— Nu te-am chemat, doctore, zise Henric cu o certitudine nu prea convingătoare. Mă odihnesc, după cum vezi. Nu poate să fi sosit vremea pentru o nouă sângerare.

— Haideți, haideți, Înălțimea Voastră. Slujitorul vostru mi-a spus că s-ar putea să fi făcut febră, cum ați umblat prin ploaie. Sănătatea voastră este în grija mea și nu-i nicio problemă pentru mine să vă examinez.

Allworthy întinse mâna și-și puse palma pe fruntea lui Henric, țâțâind nemulțumit.

— După cum bănuiam, e prea mare febra.

Clătinând dezaprobator din cap, doctorul își deschise geanta și scoase instrumentele și poțiunile necesare ocupației sale, verificând-o pe fiecare în parte și potrivindu-le poziția până când fu satisfăcut de aranjarea lor.

— Cred că aș vrea s-o văd pe soția mea, Allworthy. Vreau s-o văd.

— Desigur, Înălțimea Voastră, răspunse doctorul nepăsător. Imediat după ce vă dau drumul la sânge. Ce braț ați prefera?

În pofida furiei sale crescânde, Henric se trezi întinzând brațul drept. Trebuia să facă un efort de voință pentru a rezista flecărelii lui Allworthy, însă nu putea găsi această vigoare. Își lăsă brațul să atârne, în vreme ce doctorul îi ridică mâneca în sus și pipăi venele. Cu cea mai mare grijă, doctorul puse brațul în poala regelui și reveni la preparativele sale. Pe când Henric se holba în gol, Allworthy întinse o tăviță de argint cu un număr de pastile făcute de el, așezate pe suprafața lucioasă.

— Atât de multe!? murmură Henric. Ce sunt acestea acum?

Doctorul aproape că nici nu se opri din verificarea tăișului chiuretei sale, pregătită să fie înfiptă într-o venă.

— Nu vă faceți griji, dar sunt pentru *durere*, Înălțimea Voastră. V-ar plăcea să vă lase durerea, nu-i așa?

Pe chipul lui Henric se citi iritarea la auzul răspunsului. În adâncul său, ura să fie tratat ca un copil. Chiar și-așa, deschise gura și-i permise doctorului să-i pună pe limbă o pilulă amară, să fie înghițită. Allworthy îi dădu regelui o cupă de lut, conținând una dintre licorile sale blestemate. Henric izbuti să tragă o sorbitură mică, înainte de a se strâmba și-o împinse cât colo.

— Și încă o dată, îl îmboldi Allworthy, făcând ca vasul să se ciocnească de dinții regelui.

Puțin lichid se scurse în jos pe bărbia lui Henric și tuși, înecându-se. Brațul său dezgolit zvâcni în sus, azvârlind cupa cât colo, iar aceasta se sparse cu zgomot pe podea.

Allworthy se încruntă, rămânând complet nemișcat o clipă, înainte de a-și manifesta dezaprobarea.

— Voi pune să se aducă alta, Înălțimea Voastră. Vreți să vă faceți bine din nou, nu? Bineînțeles că da.

Fu mai aspru decât trebuia să fie atunci când folosi o cârpă să șteargă gura regelui, făcând ca pielea din jurul buzelor lui Henric să devină trandafirie.

— Margaret, spuse Henric clar.

Allworthy ridică iritat privirea, când un servitor aflat lângă peretele opus se puse în mișcare. Nu-l observase pe om stând acolo, drepți și în tăcere.

— Înălțimea Sa nu trebuie deranjată! se răsti doctorul.

Servitorul își opri o clipă pașii grăbiți, dar numai o clipă. Într-un conflict de autoritate, decizia sa cea mai bună era să urmeze porunca regelui în locul celei a doctorului. Allworthy țâțâi din nou în barbă, când servitorul dispăru pe coridoarele din aripa de est.

— Acum se va trezi jumătate din casă, n-am nicio îndoială. Voi sta de-o parte și voi discuta cu regina, nu vă temeți. Dați-mi din nou brațul.

Henric își mută privirea de-acolo când Allworthy îi împunse o venă de la îndoitura cotului, strângând carnea până când sângele porni să curgă de-a binelea. Doctorul se uită cu atenție la culoarea lui, ținând un lighean sub cotul regelui, umplut încet, încet.

Margaret veni înainte de terminarea sângerării, îmbrăcată în cămașă de noapte, cu o mantie groasă pe umeri.

Doctorul Allworthy făcu o plecăciune la intrarea ei, sensibil la autoritatea sa, dar în același timp sigur pe sine.

— Îmi pare *atât* de rău că Înălțimea Voastră a fost trezită la această oră. Regele Henric încă nu se simte bine. Înălțimea Sa v-a rostit numele și mă tem că servitorul…

Allworthy se opri când Margaret îngenunche lângă soțul ei, nedând niciun semn că ar fi auzit o boabă din vorbele doctorului. În schimb, privi cu dezgust ligheanul care se umplea încet.

— Nu te simți bine, Henric? Am venit acum.

Henric o bătu încet pe palmă, bucurându-se de atingere pe când lupta cu oboseala care-l năpădise.

— Îmi pare rău că te-am trezit, Margaret, murmură el. Stăteam aici în liniște, și-atunci a venit Allworthy și-am vrut să fii cu mine. Poate că ar trebui să mă culc.

— Bineînțeles că așa ar trebui, Înălțimea Voastră, zise Allworthy cu severitate. Cum altcumva vă veți face bine din nou?

Se întoarse spre Margaret, adresându-i-se:

— Servitorul acela n-ar fi trebuit să dea fuga după Înălțimea Voastră, doamnă. Eu i-am spus asta, însă n-a ascultat.

— Greșești, răspunse Margaret imediat. Dacă soțul meu îți spune să mă aduci, îți lași geanta jos și *fugi,* master Allworthy!

Nu-i plăcuse niciodată de acest doctor emfatic. Individul îl trata pe Henric de parcă era prostul satului, după câte putea vedea Margaret.

— N-aș putea spune, rosti Henric, răspunzând unei întrebări pe care nu i-o pusese nimeni.

Își deschise ochii, însă încăperea părea să se miște în jurul lui, când simțurile sale înotau în aciditatea sângelui său. Se înecă brusc, gura umplându-i-se de fiere. Margaret icni de oroare la vederea lichidului cu miros amărui, scurs peste buzele sale.

— Îl obosiți pe rege, doamnă, zise Allworthy, abia ascunzându-și satisfacția.

Se folosi de cârpă pentru a șterge zeama subțire prelinsă din gura regelui, frecând din greu.

— În calitate de medic regal…

Margaret privi cu atâta ură, încât Allworthy se înroși și tăcu. Henric continuă să se înece, gemând, când stomacul i se strânse și se goli. Lichidul urât mirositor țâșni din gura lui, pe pătură și pe tunica sa. Sângele continua să-i picure din braț, lăsând stropi strălucitori în jurul ligheanului, absorbite instantaneu de pătură. Allworthy se agită împrejurul regelui, ștergându-l și tamponându-l.

Când Margaret îl strânse de mână, Henric zvâcni în fotoliul său, dezvăluind tendoanele de pe gâtul încordat. Ligheanul cu sânge zbură și căzu cu un zgomot îngrozitor, împrăștiindu-și conținutul gros pe pătură și în balta tot mai mare de pe podea. Când se răsturnă cu gura în jos, mușchii lui Henric se încordară în tot trupul său, iar ochii i se dădură peste cap.

— Înălțimea Voastră? zise Allworthy îngrijorat.

Nu se auzi niciun răspuns. Tânărul rege se lăsă într-o parte, nemișcat.

— Henric? Mă auzi? Ce i-ai *făcut*? întrebă Margaret.

Doctorul Allworthy clătină din cap într-o nedumerire nervoasă.

— Doamnă, nimic din ce i-am dat n-ar provoca atacuri, spuse el. Aceeași tulburare l-a mai ajuns și înainte. Tot ceea ce-am făcut a fost s-o țin în frâu atâta vreme.

Ascunzându-și panica, doctorul păși peste sângele împrăștiat aplecându-se asupra regelui. Îi pișcă obrajii lui Henric, la început ușor, apoi mai tare, lăsând urme roșiatice.

— Înălțimea Voastră? spuse el.

Nu se auzi niciun răspuns. Pieptul regelui se ridică și cobora ca mai înainte, însă el parcă plecase undeva și nu mai era prezent.

Margaret își mută privirea de la fața căzută a soțului ei la doctorul așezat lângă el, haina lui neagră având pete de sânge și vomă. Întinse mâna și strânse cu fermitate brațul doctorului.

— Nu mai faci niciunul din tratamentele tale nebunești, sângerări și pilule. *Ajunge,* doctore! Un singur protest, și am să pun să fii arestat și pus la cazne. *Eu* voi avea grijă de soțul meu.

Îi întoarse spatele doctorului, căutând o fâșie de bandaj s-o înfășoare în jurul rănii chiuretei de pe brațul lui Henric, din care încă mai picura sânge. Margaret trase de ea strâns, cu dinții, apoi îl apucă pe soțul cu ei de ambele mâini. Capul regelui alunecă înainte, saliva scurgându-i-se din gură.

Allworthy icni când tânăra regină își mușcă buza, nehotărâtă, apoi își ridică mâna liberă și-o ținu în aer, tremurând vizibil. Inspiră adânc, îndelung, apoi îl lovi pe Henric peste obraz, dându-i capul pe spate. El nu scoase niciun sunet, dar o urmă stacojie se împrăștie încet pe obrazul său, arătând unde fusese lovit. Margaret îl lăsă jos, să zacă în fotoliu, scâncind de frustrare și bolnavă de frică. Gura doctorului se deschise și se închise, însă nu mai avea nimic de zis.

EPILOG

Londra putea fi frumoasă primăvara. Soarele făcea ca râul leneș să strălucească, iar prin toate piețele se găseau numai lucruri proaspete. Încă mai erau din aceia veniți să vadă unde însemnase toporul lui Cade Piatra Londrei, dar chiar și scrijelitura începea să pălească odată cu trecerea timpului și după atâtea atingeri.

Lorzii sosiră din toată țara la Palatul Westminster, călătorind cu trăsura sau călare ori aduși pe râu în sus, în ambarcațiuni cu vâsle. Veneau singuri sau în grup, năvălind pe coridoare și în încăperile de ședințe. Prezidentul Camerei Comunelor, Tresham, fusese trimis de Parlament să-l întâmpine pe ducele de York, întors din Irlanda. Însă indiferent ce intenționase omul a fost cu totul uitat când prezidentul a fost ucis pe drum, în aparență fiind luat drept un brigand. Șambelanul personal al lui York, sir William Oldhall, deținea acum funcția vitală. El a fost cel care a pregătit cadrul pentru reîntoarcerea stăpânului său și a trimis cererile formale de prezență. Treizeci și două din cele cincizeci și cinci dintre case nobiliare erau reprezentate la întrunirea de la Londra, abia suficiente pentru tratativele următoare.

Când clopotul turnului cu ceas bătu de amiază, Oldhall privi spre lorzii adunați, separați fiecare de câte-un culoar lat. Lumina soarelui strălucea prin ferestrele înalte ale Sălii Albe, dezvăluind catifelele și mătăsurile, un amestec de culori vii. York nu venise încă și nici nu se putea începe fără el. Oldhall își șterse transpirația de pe frunte.

•

Richard de York mergea calm pe coridoarele care duceau spre Sala Albă. Avea cu el o duzină de oameni, îmbrăcați cu toții în livreaua Casei sale, marcați fie cu trandafirul alb al Casei de York, fie cu simbolul său personal, un șoim cu ghearele desfăcute. Nu se aștepta să fie amenințat în palatul regal, dar nici nu ar fi intrat în fortăreața dușmanilor săi fără spadasini de nădejde alături. Auzi clopotul din turnul ceasului bătând de amiază și grăbi pasul, știind că cei de rangul său îl așteptau. Oamenii săi își potriviră pasul după al lui, verificând orice coridor lateral și încăpere de care treceau. Încăperile erau toate goale și York trecu în viteză și de ultimul colț.

Se opri brusc, când văzu un grup stând în apropierea ușii pe care va intra în sala plină de ecouri. York putea auzi murmurul conversațiilor dinăuntru, însă avea ochi numai pentru tânăra femeie aflată în mijlocul pajilor și servitorilor ei, fulgerându-l cu privirea de parcă i-ar fi putut da foc, doar prin forța aversiunii ei. El ezită numai o clipă, înainte de a-și pune piciorul drept în față, făcând o plecăciune adâncă, oamenii săi înclinându-se odată cu el înaintea reginei Angliei.

— Alteța Voastră Regală, spuse el ridicându-se.

Dintr-un imbold, York păși înainte, singur, făcând semn cu palma deschisă oamenilor săi, ca nu cumva să fie interpretat cu vreun gest amenințător față de Margaret.

— Nu mă așteptam să vă văd aici astăzi…

Fără să vrea, privirea lui se abătu în jos, spre umflătura de sub rochia ei. Gura i se strânse la vederea sarcinii avansate. Când își ridică privirea, băgă de seamă că ea-i aștepta reacția.

— Lord York, credeai că n-am să vin? spuse ea, cu o voce gravă și apăsată. Mai cu seamă astăzi, dintre toate celelalte zile, când se vor decide lucruri de mare importanță?

Era un efort pentru York să nu-și arate triumful, însă știa că era necesar.

— Înălțimea Voastră, a apărut vreo schimbare în starea regelui? Și-a revenit? Voi mulțumi în fiecare biserică de pe domeniile mele dacă este așa.

Buzele lui Margaret se subțiară. Timp de cinci luni, soțul ei zăcuse fără urmă de simțire, aproape înecându-se în fiecare zi doar ca să i se bage în stomac destulă supă cât să fie ținut în viață. Nu putea vorbi și nici reacționa, nici măcar la durere. Copilul ei creștea cu fiecare zi înăuntrul ei, până când simți că n-ar mai fi putut suporta încă o zi de greutate și disconfort. Triumful marii vânători de la Windsor părea că se afla parcă într-o altă viață, iar acum iată-l pe dușmanul ei, dușmanul Casei ei și al familiei, din nou acasă, din Irlanda. Întreaga țară vorbea despre întoarcerea lui York și ce însemna asta pentru Anglia și regele doborât de boală.

Mâinile lui Margaret erau umflate, dureroase din cauza graviditătții. Încă simțea spasmele lor, tocmai când își dorea să fi avut măcar o dată forța unui bărbat, să se întindă și să frângă beregata unui alt bărbat. Ducele o domina cu statura lui, amuzamentul ghicindu-i-se clar în ochi. Ea-și dorise s-o vadă însărcinată, să știe măcar că va exista un moștenitor. Voise să-l

poată privi în ochi când își va trăda regele, însă totul se spulberase în acel moment și-și dori să nu fi venit.

— Starea regelui Henric se îmbunătățește zi de zi, lord York. Nu mă îndoiesc că va lua din nou frâiele domniei.

— Desigur, desigur, răspunse York. Ne vom ruga să se întâmple așa. Acum, sunt onorat că ați venit să mă vedeți, doamnă. Însă sunt solicitat. Dacă îmi permiteți, aș pleca să fiu martor la vot.

Făcu o nouă plecăciune înainte ca Margaret să-i poată răspunde. Îl văzu năvălind în Sala Albă, pălind în vreme ce dorința de a-l înfrunta îi pierea. Totuși, oamenii lui o observau de sub frunțile lor înclinate și ea-și înălță capul și porni cu suita după ea. Știa ce intenționau acei lorzi, care vorbeau atât de adesea de nevoia unei domnii puternice, în vreme ce soțul ei se chinuia și se îneca în somnul lui neodihnitor.

•

Când intră York, Oldhall răsuflă ușurat, încântat să-și vadă stăpânul, ducele, nevătămat, în carne și oase. În timp ce York își ocupa locul pe străvechea bancă din stejar, Oldhall se ridică să ia cuvântul și-și drese glasul.

— Domnilor, dacă vreți să faceți liniște, vă rog! strigă Oldhall pe deasupra capetelor lor.

Stătea la pupitrul din fața unui scaun aurit, ridicat deasupra băncilor ca să li se poată adresa tuturor. Zgomotul pieri.

— Domnilor, am onoarea de a vă mulțumi pentru prezența voastră astăzi. Vă rog să vă plecați capul pentru rugăciune.

Toți cei prezenți fie își lăsară capul jos, fie îngenuncheară la podea.

— Doamne, Dumnezeul dreptății și al adevărului, oferă regelui și lorzilor să-i călăuzirea spiritului Tău. Fie ca ei să nu conducă niciodată națiunea pe calea cea rea, mânați de pofta de putere ori dorința de a plăcea, ci să lase deoparte toate interesele lor personale și să aibă în minte responsabilitatea lor față de omenire și față de rege, așa să vină Împărăția Ta, Doamne, iar numele Tău fie binecuvântat. Binecuvântarea Domnului nostru Iisus Hristos, dragostea Domnului și bunăvoința Duhului Sfânt fie cu noi toți. Amin.

Ultimul cuvânt fu repetat de toți cei prezenți. Se așezară la loc, cunoscând în cel mai mic detaliu ce avea să se întâmple, dar tot atenți și alerți. Întrunirea era, pur și simplu, ultima parte după luni de negocieri și

certuri. Rezultatul era deja bătut în cuie, rămânând ca el să fie doar pus în aplicare.

— Starea regelui Henric a rămas neschimbată de cinci luni, domnilor, continuă Oldhall, cu vocea tremurând de încordare. Nu se poate ridica și, în boala lui, regelui îi lipsește spiritul conștient și capacitatea de a domni. Astfel, pentru binele regatului, propun ca unul dintre noi să fie recunoscut drept Protector și Apărător al Regatului, să fie judecătorul și autoritatea supremă până când vine vremea revenirii regelui Henric sau când va fi stabilită succesiunea.

Oldhall înghiți nervos, văzând cum zvâcnise gura lordului York. Graviditatea reginei era singurul obstacol care-i mai stânjenea plăcerea zilei. Învoielile și alianțele fuseseră deja toate aranjate. Era rezultatul necesar al privirii goale și al neputinței de a vorbi a soțului ei. Oldhall își drese din nou glasul, ca să continue, mâinile tremurându-i atât de tare încât apucă pupitrul ca să le țină nemișcate.

— Înainte de a trece la votarea acestei chestiuni, cine dintre domniile voastre se oferă ca Protector și Apărător al Regatului pentru perioada bolii regelui?

Toate capetele se întoarseră spre York, care se ridică încet de pe loc.

— Cu mare reținere, îmi ofer serviciile lorzilor mei și regelui meu.

— Mai este cineva? întrebă Oldhall.

Se prefăcu că se uită, însă știa că nu va mai fi nimeni altcineva. Toți acei conți și duci care mai erau încă fideli regelui Henric nu erau prezenți pe bănci. Somerset lipsea, precum și frații vitregi ai regelui, Edmund și Jasper Tudor. Oldhall dădu din cap, satisfăcut.

— Domnilor, vă solicit votul. Vă rog să vă ridicați și să treceți pe culoarele de separare.

Cele două încăperi înguste se aflau de-o parte și de alta a Sălii Albe. Toți ca unul, lorzii se ridicară de pe băncile lor și intrară în „Mulțumit”, lăsând sala „Nemulțumit” goală. York era singurul dintre ei care rămase la locul lui, un zâmbet discret jucându-i în colțul gurii. Amploiații notară numele, însă totul nu era decât o formalitate. Când revenită la locurile lor, atmosfera era mai degajată, iar York zâmbea și accepta felicitările lui Warwick, Salisbury și ale restului susținătorilor.

Oldhall așteptă să se așeze cu toții din nou înainte de a rosti verdictul.

— Richard Plantagenet, duce de York, prin voia lorzilor, Temporari și Spirituali, ești numit Protector și Apărător al Regatului. Accepți această numire?

— Da, răspunse York.

Dintre bănci se ridicară urale, pe ambele părți, și Oldhall se așeză ușurat, ștergându-și fruntea. O făcuseră. Din acel moment, York era rege, doar că nu cu numele. Richard de York își înclină capul spre cei de-un rang cu el. Domina întregul ansamblu de nobili, trufia ghicindu-i-se limpede.

NOTĂ ISTORICĂ

Eduard al III-lea a numit numai trei duci în îndelungata sa domnie. Conții erau însoțitorii regelui, susținători apropiați, care aduceau armate de cavaleri, arcași și soldați în schimbul unor mari întinderi de pământ și cel „de-al treilea penny” din arendele corespunzătoare. Titlul de „duce” era nou pentru Eduard al III-lea și netestat în ceea ce privea limitele influenței sale. Doi dintre fiii lui Eduard au murit înaintea lui, așa că singurul duce din încăperea în care s-a sfârșit el a fost, de fapt, John de Gaunt, duce de Lancaster. Ceilalți doi fii ai săi erau cunoscuți încă prin titlurile lor anterioare. Edmund de Langley, conte de Cambridge, va fi făcut duce de York ulterior, de către nepotul său, regele Richard al II-lea. Thomas de Woodstock era conte de Buckingham în momentul morții tatălui său. Și el va fi uns duce de către Richard al II-lea. Cei cinci fii ai lui Eduard al III-lea vor fi semințele conflictului dintre case, cunoscut drept Războiul celor Două Roze.

•

Cel mai mare dintre fiii lui Eduard al III-lea s-ar putea să fi murit el înaintea regelui, însă Prințul Negru era tot moștenitorul regal și fiul său a devenit regele Richard al II-lea în 1377, la vârsta de doar zece ani. Regentul lui Richard în anii minoratului a fost unchiul său, John de Gaunt. Când Gaunt a murit în 1399, regele Richard avea treizeci și doi de ani și fusese un monarh ratat și nepopular. Pentru a evita o amenințare asupra tronului său, dinspre familia lui Gaunt, Richard l-a exilat și apoi l-a dezmoștenit pe un anume Henric de Bolingbroke, fiul lui John de Gaunt. Henric s-a întors din exil cu o armată, a invadat Anglia și l-a detronat pe Richard, încoronându-se ca regele Henric al IV-lea. Fiul său va fi cel mai faimos dintre regii luptători ai Angliei.

Henric al V-lea va triumfa, cu toți sorții îngrozitor de potrivnici de la Azincourt, în Franța. Triumfător atât acasă, cât și în afara țării, descendența familiei Lancaster, după John de Gaunt, ar fi fost dăltuită în piatră și-n istorie dacă el ar fi trăit doar ceva mai mult. Însă Henric al V-lea a murit în 1422, din cauza bolii, la vârsta de numai treizeci și cinci de ani. A lăsat în urmă-i un fiu de numai nouă luni, pentru a fi regele Henric al VI-lea, cu

regenți care să domnească în locul lui până ajungea la majorat. Din nefericire pentru Casa Lancaster, Henric al VI-lea n-a fost nici pe departe precum războinicul său tată. A fost ultimul monarh englez care putea fi descris în modul cel mai concret drept rege al Franței, cu toate că acest titlu încă mai era folosit de britanici și de regii și reginele britanice până în anul 1801. După cum am relatat aici, domnia lui Henric al VI-lea a însemnat pierderea tuturor teritoriilor franceze, cu excepția fortăreței din Calais.

•

Atunci când am examinat detaliile planurilor făcute în vederea cedării provinciilor Maine și Anjou, în schimbul unui armistițiu pe douăzeci de ani și a unei soții pentru Henric al VI-lea, mi-am dat seama că în spatele acestui târg scandalos trebuie să fi fost o minte care dirija totul. Cu toate că numele individului nu a fost înregistrat de istorie, *cineva* trebuie să fi cunoscut aristocrația franceză și Casa de Anjou în cele mai mici detalii, dar fiind și suficient de apropiat de regele Henric al VI-lea pentru a putea influența evenimentele majore. Și-așa s-a născut Derry Brewer. Un astfel de om trebuie că a existat atunci.

Regele francez, Carol al VII-lea, n-ar fi cedat vreuna din fiice unui rege englez. Văzuse două surori trimise peste Canalul Mânecii, iar rezultatul a fost o întărire a pretențiilor engleze asupra propriului lui regat. Totuși, singurele prințese de pe pământul francez erau în Anjou, o familie care nu avea nicio simpatie pentru englezi. René de Anjou a fost adus la masa negocierilor de singurul lucru care conta pentru el: recuperarea pământului său strămoșesc.

Ca punct de interes, cronicarul francez, Bourdigné, oferă o relatare cutremurătoare asupra acuzării și condamnării pentru blasfemie a unui evreu bătrân în regiunea controlată de René de Anjou. Deși comunitatea evreiască a apelat la ducele René personal, execuția s-a desfășurat nestingherită, iar omul a fost jupuit de viu.

•

O notă despre „căsătoria” franțuzească a lui Margaret: este cât se poate de adevărat că Henric al VI-lea n-a fost prezent la prima ceremonie, astfel că aceasta trebuie numită „logodnă”, deoarece el nu se afla în clădire. William de la Pole, lord Suffolk, a spus jurămintele în numele lui Henric și i-a pus pe deget inelul lui Margaret, care avea paisprezece ani. William de la Pole era deja căsătorit cu Alice Chaucer – nepoata scriitorului Geoffrey

Chaucer. Ceremonia a avut loc, de fapt, în Biserica St. Martin din Tours și nu în catedrală. Nu știm de ce Henric al VI-lea n-a fost prezent, cu toate că pare destul de întemeiată presupunerea că lorzii săi nu voiau ca el să fie pe undeva prin apropierea regelui francez, teritoriului francez sau a soldaților francezi.

•

Întotdeauna a fost o problemă, pentru ficțiunea istorică, faptul că evenimentele reale au avut loc adesea pe o durată mult mai mare decât mi-ar fi plăcut mie. Astfel, spre exemplu, recuperarea provinciei Anjou de către francezi a durat aproape un an, iar criza din Maine nu s-a întâmplat decât după ce Margaret, în vârstă de cincisprezece ani, s-a măritat cu adevărat cu Henric, la Westminster Abbey. După o întârziere la Calais, timp de vreo cinci luni, acea a doua căsătorie a avut loc în aprilie 1445. Am comprimat desfășurarea în timp pentru că lunile „în care nu s-a prea întâmplat nimic” nu puteau deveni niște capitole prea interesante. În același fel, am simțit nevoia să reduc timpul dintre rebeliunea lui Cade și accederea lui York drept Apărător al Regatului. Realitatea a fost că au trecut trei ani, nesemnificativi până atunci, timp în care sănătatea regelui Henric s-a înrăutățit, iar susținătorii lui York au devenit mai puternici și mult mai îndrăzneți.

N-am putut găsi niciun document despre jurămintele schimbate între Henric al VI-lea și Margaret de Anjou, așa că am folosit detalii bine documentate asupra nunților nobiliare din secolul al XV-lea. Știm că Henric purta haine țesute cu fir de aur și că inelul cu rubin pus pe degetul ei a fost cel purtat de el la încoronarea sa. Legămintele sunt reproduse după o formulă folosită în acea vreme, cu unele mici modernizări ortografice. Acoperirea miresei și a mirelui cu un șal legat cu o coardă este un detaliu precis. Este de asemenea adevărat că în biserică nu erau scaune și că altarul era ascuns congregației printr-un paravan. Cât de aproape de altar putea ajunge cineva depindea de statutul său. Într-adevăr, Henric și Margaret s-au căsătorit în abația din Titchfield, care a fost distrusă în secolul al șaisprezecelea și reconstruită ca un conac Tudor. O parte din vechea abație a supraviețuit ca fortăreață de intrare. Margaret s-a dus de-acolo la Blackheath, în Londra, intrând în oraș cu o procesiune care a trecut pe Podul Londrei, oprindu-se acolo pentru a vedea spectacolele date în onoarea

ei. În cele din urmă, a fost încoronată la Westminster Abbey. Nu există nicio informație dacă Henric a fost sau nu alături de ea la această ceremonie.

•

N-am putut rezista să nu folosesc numele baronului Strange, după cum nu m-am putut împotrivi ideii de a menționa „Ordinul Croasantului”, al lui René de Anjou, deși l-am plasat cu cinci ani înainte de crearea sa istorică. Restul acestei părți a istoriei franceze este fictivă, cu toate că se bazează pe evenimente reale. Coloniștii englezi din Maine s-au împotrivit ocupației franceze și au început un conflict dezastruos, care s-a terminat cu pierderea întregii Normandii, până la Calais. Titlul de baron Strange a existat în acel timp, deși a rămas, mai târziu, în suspensie, timp de trei secole. De fapt, există la ora actuală un baron Strange, iar unul dintre lucrurile ciudate când îți localizezi un roman în Anglia este că toate personajele principale au descendenți care trăiesc și astăzi. Fără îndoială, numele era mult prea bun ca să fie omis. Lordul Scales a fost și el implicat în apărarea Londrei.

Notați că zahărul era deja disponibil în Anglia, încă din timpul Cruciadelor din secolul al XII-lea. Prin secolul al XIV-lea, era importat în Europa și Anglia din Orientul Mijlociu, mai precis din Liban. Era un produs scump, în comparație cu mierea. Cât despre menționarea sângelui amestecat cu zahăr, dat copiilor ca o delicatesă de pe continent, de nerecomandat astăzi, asta era ceva încă popular cu numai câteva generații mai înainte.

•

O notă referitoare la suspensori. Deși sunt asociați, de obicei, cu perioada elisabetană târzie, primii suspensori au intrat în modă între secolele paisprezece și cincisprezece. Există o relatare despre cum regele Eduard al III-lea avea unul enorm, făcut în timpul Războiului de o Sută de Ani, iar apoi le-a poruncit cavalerilor să facă la fel. Legenda spune că francezii erau înspăimântați de cavalerii atât de „bine dotați”.

•

De asemenea merită amintit faptul că Palatul Westminster din ziua de astăzi arăta cu totul altfel în secolul al XV-lea. La vremea lui Henric al VI-lea, palatul era încă o reședință importantă pentru monarhi. Camera Comunelor și cea a Lorzilor existau amândouă ca entități politice, reunite ca un corp comun, pentru controlarea colectării de taxe și pentru a-l consilia pe rege. În 1450, Camera Comunelor consta din 280 de membri, desemnați

dintre Cavalerii Comitatelor (câte doi din fiecare dintre cele treizeci și șapte de comitate) și 206 „cetățeni” cu drept de vot (doi din fiecare oraș sau târg și patru din Londra). Neavând niciun loc permanent unde să-și convoace membrii, se întâlneau cel mai adesea în Chapter House, cea octogonală, lipită de Westminster Abbey, peste drum de Palatul Westminster. Sala Pictată, aflată în palat, era de asemenea folosită și-am prezentat-o aici ca pe un nod, într-o lentă devenire, al activităților administrative. Mi-am luat unele libertăți față de rugăciunile creștine descrise la începutul întrunirii parlamentare. Rugăciunile formale au fost introduse mai târziu și am combinat cuvintele moderne din ambele camere, cea a Comunelor și a Lorzilor. Desigur, este adevărat că în secolul al XV-lea, în aceste ocazii, se rostea o rugăciune, dar cred că formula exactă nu este cunoscută.

Camera Lorzilor era o adunare mult mai mică, constând în cincizeci și cinci de Lorzi Temporari: duci, viconți, conți și baroni; și Lorzii Spirituali: episcopii. Se întruneau în Sala Albă în Palatul Westminster, întâlnirile fiind supravegheate de Lordul Cancelar. În secolul al XV-lea, Westminsterul era de asemenea și sediul instanțelor judecătorești, precum Bancheta Regelui și Curtea Plângerilor Comune, și era un loc aglomerat și plin de viață, cu judecători, avocați și numeroase prăvălii.

Cardinalul Henric Beaufort era *de facto* primul ministru în ultima parte a vieții sale, cu toate că o asemenea funcție oficială nu exista în acel timp. Prin asta, vreau să spun că era cel mai important om din Cameră, cu legături cu Biserica Romei, precum și cu un statut secular de rang înalt. Beaufort nu numai că era cel de-al doilea fiu al lui John de Gaunt, dar fusese Lordul Cancelar al lui Henric al IV-lea și al lui Henric al V-lea, prezidând în fruntea ambelor curți și camere ale lorzilor. Este adevărat că a decis soarta Ioanei d’Arc și că este o coincidență ciudată că el s-a născut, de fapt, în Anjou, Franța. N-am putut omite din roman un personaj cu un asemenea trecut fascinant, cu toate că mi-am luat libertatea în privința istoriei de a-l ține în viață până în 1447. Adevăratul Beaufort n-ar fi putut fi implicat în acuzațiile de trădare împotriva lui William, lord Suffolk, în 1450.

•

Sir William Tresham era prezidentul Camerei Comunelor și, prin 1450, servise deja în doisprezece parlamente. Turnul Bijuteriei, unde am descris prima lui întâlnire cu Derry Brewer, există și astăzi. A fost ridicat, la

origine, pentru a adăposti lucrurile de valoare ale regelui Eduard al III-lea, având un șanț de apărare, ziduri înalte și pază. Este adevărat că William, lord Suffolk, a fost închis acolo în timpul procesului său pentru trădare. Textul scrisorii scrise de el pentru fiul lui, John, i-a supraviețuit și este fascinant ca exemplu de sfat din partea unui om care credea că urmează să fie executat.

•

Ficțiunea istorică implică, uneori, umplerea golurilor și a părților inexplicabile ale istoriei. Cum se face că Anglia putea aduce pe câmpul de luptă cincizeci de mii de oameni pentru bătălia de la Towton, în 1461, însă n-a putut trimite decât patru mii pentru a împiedica pierderea Normandiei cu doisprezece ani înainte? Părerea mea este că tulburările și răzmerițele din Anglia au îngrozit autoritățile într-o asemenea măsură, încât armatele principale au fost ținute acasă. În fond, răscoala lui Jack Cade a fost numai una dintre cele mai grave revolte. Furia de după pierderea Franței combinată cu taxele mari și impresia că regele era slab au adus Anglia aproape de un dezastru complet în acel moment. Ținând cont de pătrunderea lui Cade în Turnul Londrei, poate că instanța și Parlamentul aveau motive să-i țină pe soldați acasă, în loc să fi fost folosiți cu efecte pozitive în Franța.

•

Boala regelui Henric al VI-lea este dificil de identificat, după cinci secole și jumătate. Ținând cont de colapsul său final, este normal să presupunem că au existat unele semnale de alarmă și simptome înainte de dezastruosul eveniment. Descrierile lui, provenite din acea perioadă, sugerează că avea o voință slabă, că era „simplu” și docil. Desigur, orice om poate fi lipsit de voință, însă starea lui îndelungată, apropiată de catatonie, sugerează existența unei afecțiuni fizice. Indiferent de cauză, nu era fiul pe care tatăl său, regele Henric al V-lea, ar fi trebuit să-l aibă. Cu toate că Războiul celor Două Roze a avut multe cauze, una dintre acestea a fost slăbiciunea accentuată a lui Henric în calitate de rege.

Este adevărat că Henric a fost prezent la Westminster când William de la Pole a fost pus sub acuzare pentru trădare, pentru partea sa de vină la pierderea Franței. După cum se întâmpla în acele vremuri, a fost pregătită o lungă listă cu nelegiuiri, căreia i s-a dat citire. Lordul Suffolk le-a negat pe toate. Este interesant de notat că regele Henric nu și-a exprimat părerea. Nu

era un proces oficial, cu toate că patruzeci și cinci de lorzi (practic, întreaga nobilime din Anglia) erau prezenți în încăperile sale personale din Palatul Westminster. Verdictul a fost citit de cancelarul regelui, iar Suffolk a fost exilat pe timp de cinci ani. O versiune a evenimentelor a fost că William de la Pole era țapul ispășitor perfect pentru ascunderea implicării regelui în armistițiul ratat. Faptul că a primit o sentință atât de ușoară sugerează că Henric a fost alături de el la sfârșit.

Pentru acuzatorii lui William de la Pole nu a fost însă suficient. Parlamentul voia ca lordul Suffolk să fie făcut răspunzător. În următoarea sesiune oficială a fost sugerat un proiect de lege prin care să fie declarat oficial trădător, însă inițiativa a fost împiedicată printr-un vot strâns. Lordului Suffolk i s-a permis să fugă la lăsarea nopții, abia izbutind să evite o mulțime furioasă.

Nu am niciun dubiu că nava „piraților”, care a depășit-o pe cea a lui Suffolk, când acesta a părăsit Anglia, era pe statele de plată ale unei alte facțiuni, dacă nu cumva chiar a celei vinovatului celui mai plauzibil, York însuși. Suffolk a fost decapitat pe punte, în timp ce niște pirați adevărați l-ar fi ținut pentru recompensă, ceea ce se obișnuia pe atunci. A fost un sfârșit tragic pentru un om decent, care dăduse totul pentru rege și țară.

•

Răscoala condusă de Jack Cade a fost doar una dintre cele declanșate pe la 1450. În parte, era vorba de o revărsare de furie și necaz din cauza pierderii teritoriilor franceze, rezultatul acestui lucru fiind raidurile franceze brutale de-a lungul coastelor Kentului. Lista de plângeri a lui Cade includea și faptul că era învinovățit și de uciderea lui William de la Pole, precum și de nedreptăți și acte de corupție. Este uluitor că Jack Cade a reușit să adune atâtea mii de oameni furioși și să-i facă să plece în marș spre Londra, obligându-l pe rege să fugă din capitală la Kenilworth. Unele surse pomenesc că susținătorii săi au fost cam pe la douăzeci de mii de oameni.

Se știu foarte puține lucruri sigure despre Cade. Se poate să fi fost irlandez sau englez, iar John sau Jack Cade în mod sigur nu era numele său real. În acel timp, „Jack” era folosit de obicei atunci când numele fiului era același cu al tatălui. Când Cade a lovit cu o sabie în Piatra Londrei, de pe Cannon Street, și-a spus numele ca fiind Mortimer și l-a folosit fie pe acesta, fie pe cel de John Amendall. Într-adevăr, oamenii lui au luat cu asalt Turnul Londrei, trecând peste lucrările exterioare de apărare, nereușind însă

să pătrundă până în Turnul Alb, cel principal. Într-un proces semioficial la Primărie, Cade și oamenii săi l-au executat pe trezorierul regelui, lordul Say, precum și pe ginerele acestuia, William Crowmer. Este adevărat că Jack Cade a înfipt capul șerifului din Kent într-o prăjină. Totuși, a fost mai mult decât o răscoală țărănească. Cea mai faimoasă cerere a lui Cade a fost ca regele să-și destituie favoriții, deoarece „lorzii săi sunt pierduți, mărfurile sale distruse, camerele parlamentare distruse, marea este pierdută și Franța este pierdută".

Slăbiciunea lui Henric nu era o stare constantă. Din când în când, juca un rol mai activ decât i-am hărăzit eu, înainte, în timpul și după răzmerița lui Cade. Oricum, este adevărat că regina Margaret a fost cea care a rămas la Londra și ea a negociat armistițiul și amnistia. În interesul păstrării acurateței istorice, aș spune că nu se afla în Turnul Londrei când au pătruns acolo. Ea se afla la Greenwich, cunoscut pe atunci drept Palatul Plăcerii. Este de asemenea adevărat că amnistierea oamenilor lui Cade a fost ideea ei și porunca sa. Cade s-a învoit cu amnistierile. S-a strecurat afară din regiune, pe când forțele regaliste se regrupau și abia după câteva luni noul șerif al Kentului a dat de el. Cade a fost rănit mortal în ultima sa luptă și-a murit pe drumul spre Londra. Trupul i-a fost spânzurat, întins și rupt în bucăți, înainte ca propriul său cap să fie înfipt într-o țeapă, pe Podul Londrei. Mulți dintre ceilalți răsculați au fost depistați și uciși în anul următor.

•

O notă despre trandafiri: unul dintre simbolurile casei de York este un trandafir alb. Richard de York mai folosea un șoim și-un mistreț. Atât Henric al VI-lea, cât și Margaret foloseau o lebădă ca simbol.

Trandafirul roșu era unul dintre multele simboluri heraldice ale Casei de Lancaster (de la John de Gaunt, duce de Lancaster). Conceptul unui război între roze este o invenție de-a Tudorilor și, în acel timp, n-a existat nicio dușmănie dintre alb și roșu. Lupta reală a fost dusă între diversele descendențe masculine de la Eduard al III-lea încoace: oameni de mare influență, cu toții aflați în preajma tronului. Și totuși, slăbiciunea regelui Henric al VI-lea i-a făcut îndrăzneți pe dușmanii săi și a împins țara spre un război civil.

CONN IGGULDEN

Londra, 2013

LISTA PERSONAJELOR

ALBERT, servitor al familiei de la Roche, în Franța

MASTER ALLWORTHY, medicul regal al lui Henric al VI-lea

BARONUL DAVID ALTON, ofițer în Franța, împreună cu William, duce de Suffolk

MARGARET DE ANJOU/REGINA MARGARET, fiica lui René de Anjou, soția lui Henric al VI-lea

YOLANDE DE ANJOU, sora lui Margaret de Anjou

JEAN, LUDOVIC și NICOLAS DE ANJOU, frații lui Margaret de Anjou

MARIE DE ANJOU, Regina Franței, mătușa lui Margaret de Anjou

RENÉ, DUCE DE ANJOU, tatăl lui Margaret de Anjou

HENRIC BEAUFORT, cardinal, fiul lui John de Gaunt, unchiul de bunic al lui Henric al VI-lea

EDWIN BENNETT, cavaler al baronului Strange, Franța

BERNARD, vechi prieten al lui Thomas Woodchurch

SAUL BERTLEMAN (BERTLE), mentor al lui Derihew Brewer

DERIHEW (DERRY) BREWER, șeful spionilor lui Henric al VI-lea

CĂPITANUL BROWN, ofițer din dispozitivul de apărare al Turnului Londrei împotriva lui Jack Cade

PHILIP, DUCE DE BURGUNDIA, i-a oferit sanctuar lui William, duce de Suffolk

JOHN BURROUGHS, informator al lui Derry Brewer

JACK CADE, răsculat din Kent

CAROL AL VII-LEA, regele Franței, unchiul lui Henric al VI-lea

LIONEL, DUCE DE CLARENCE, fiul lui Eduard al III-lea

BEN CORNISH, prezent la spânzurarea fiului lui Jack Cade

JOHN SUTTON, BARON DUDLEY, prezent la „procesul” lui William, duce de Suffolk

DUNBAR, fierar din Kent

ROBERT ECCLESTONE, prieten de-al lui Jack Cade

EDUARD AL III-LEA, regele Angliei, stră-străbunicul lui Henric al VI-lea

FLORA, hangiță din Kent

CONTELE FREDERICK, logodnicul/soțul Yolandei de Anjou
THOMAS, DUCELE DE GLOUCESTER, fiu al lui Eduard al III-lea
HALLERTON, servitor al lui Derry Brewer
HENRIC AL VI-LEA, regele Angliei, fiul lui Henric al V-lea
SIR HEW, cavaler la Azincourt
BARONUL HIGHBURY, lord răzbunător, în Maine, Franța
HOBBS, membru al gărzii personale a regelui, la Windsor
ALEXANDER IDEN, noul șerif de Kent
JAMES, torționarul mai tânăr de la Casa Bijuteriei
JONAS, băiatul-stegar din timpul traversării Podului Londrei de către Cade
ALWYN JUDELE, magistrat, Kent
EDMUND GRAY, CONTE DE KENT, prezent la „procesul” lui William, ducele de Suffolk
JOHN DE GAUNT, DUCELE DE LANCASTER, fiul lui Eduard al III-lea
BARONUL LE FARGES, membru al armatei franceze, Mâine, Franța
SIEUR ANDRÉ DE MAINTAGNES, cavaler în armata franceză, Maine, Franța
JEAN MARISSE, ofițer al curții, Nantes
PADDY/PATRICK MORAN, prieten al lui Jack Cade
REUBEN MOSELLE, bancher din Anjou
SIR WILLIAM OLDHALL, prezidentul Camerei Comunelor
JOHN DE VERE, CONTE DE OXFORD, prezent la „procesul” lui William, duce de Suffolk
JASPER TUDOR, CONTE DE PEMBROKE, fratele vitreg al lui Henric al VI-lea
ALICE PERRERS, ibovnica lui Eduard al III-lea
RONALD PINCHER, hangiu din Kent
CĂPITANUL RECINE, soldat din Castelul Saumur, care l-a arestat pe Reuben Moselle
EDMUND TUDOR, CONTE DE RICHMOND, fratele vitreg al lui Henric al VI-lea
RICHARD WOODVILLE, BARON RIVERS, prezent la Londra în timpul asaltului lui Cade
BARONUL JEAN DE ROCHE, membru al armatei franceze, Maine, Franța

RICHARD NEVILLE, CONTE DE SALISBURY, capul familiei Neville, nepot al lui John de Gaunt

JAMES FIENNES, BARONUL SAY, prezent la Londra la asaltul lui Cade

THOMAS DE SCALES, BARONUL SCALES, prezent la Londra la asaltul lui Cade

SIMONE, slujnică franceză la Castelul Saumur

EDMUND BEAUFORT, DUCE DE SOMERSET, prieten cu William, duce de Suffolk, susținător al lui Henric al VI-lea

BARONUL STRANGE, vecin al lui Thomas Woodchurch în Maine, Franța

WILLIAM DE LA POLE, DUCE DE SUFFOLK, soldat și curtean, care a aranjat căsătoria lui Henric al VI-lea cu Margaret

ALICE DE LA POLE, DUCESĂ DE SUFFOLK, soția lui William, duce de Suffolk, nepoata lui Geoffrey Chaucer

JAMES TANTER, adept scoțian al lui Jack Cade

TED OLDER, torționar în Turnul Bijuteriei

SIR WILLIAM TRESHAM, președinte al Camerei Comunelor

RICHARD NEVILLE, CONTE DE WARWICK, fiul contelui de Salisbury, cunoscut ulterior drept Înscăunătorul Regelui

RALPH NEVILLE, CONTE DE WESTMORLAND, prezent la vânătoarea de la Windsor

JOAN WOODCHURCH, soția lui Thomas, mama lui Rowan și a două fiice

ROWAN WOODCHURCH, fiul lui Thomas și Joan

THOMAS WOODCHURCH, fermier, arcaș, conducător al răscoalei din Maine

EDMUND DE LANGLEY, DUCE DE YORK, fiul lui Eduard al III-lea

RICHARD PLANTAGENET, DUCE DE YORK, capul Casei de York, strănepot al lui Eduard al III-lea

CECILY NEVILLE, DUCESA DE YORK, soția lui Richard, duce de York, nepoata lui John de Gaunt

BIBLIOGRAFIE SELECTIVĂ

Henric VI de Bertram Wolffe, Eyre Methuen, 1981
The Wars of the Roses de Desmond Seward, Constable, 1995
The Wars of the Roses: *A Concise History,* de Charles Ross, Thames and Hudson, 1976
Blood Sisters, de Sarah Gristwood, HarperPress, 2012
She-Wolves, de Helen Castor, Faber and Faber, 2010
The Medieval Household de Geoff Egan, Boydell Press, 2010
Elizabeth Woodville de David Baldwin, Sutton, 2002
Duke Richard of York 1411-1460 de P.A. Johnson, OUP, 1988
Richard III de Charles Ross, Eyre Methuen, 1981
Eduard IV de Charles Ross, Eyre Methuen, 1974
Richard III de Paul Murray Kendall, Allen and Unwin, 1955
Henry the Fifth de A.J. Church, Macmillan, 1889
The Fifteenth Century 1399-1485 de E.F. Jacob, OUP, 1961
Cassell's History of England, vol. I și II, Waverley, f.a.
English Men of Action: *Henry V/Warwick,* Macmillan, 1899

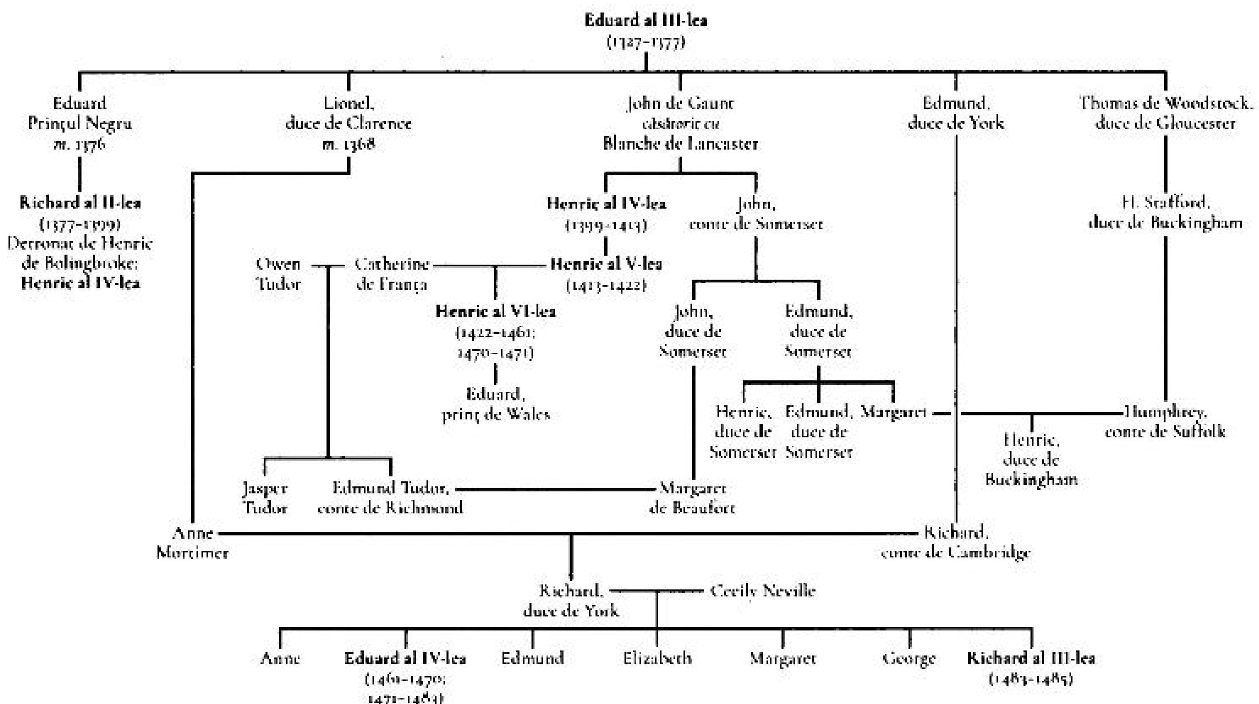
MULŢUMIRILE AUTORULUI

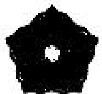
Mulțumirile li se cuvin Victoriei Hobbs, Alex Clarke, Nita Taublib și lui Tim Walker, ghizi pricepuţi pentru fiecare stagiu din elaborarea volumului. Orice greșeli au mai rămas, acestea mi se datorează. De asemenea, mulțumiri și pentru Clive Room, care m-a însoţit la vizitarea castelelor și a catedralelor, demonstrând cunoștințe vaste asupra perioadei. Nu l-am putut opri.

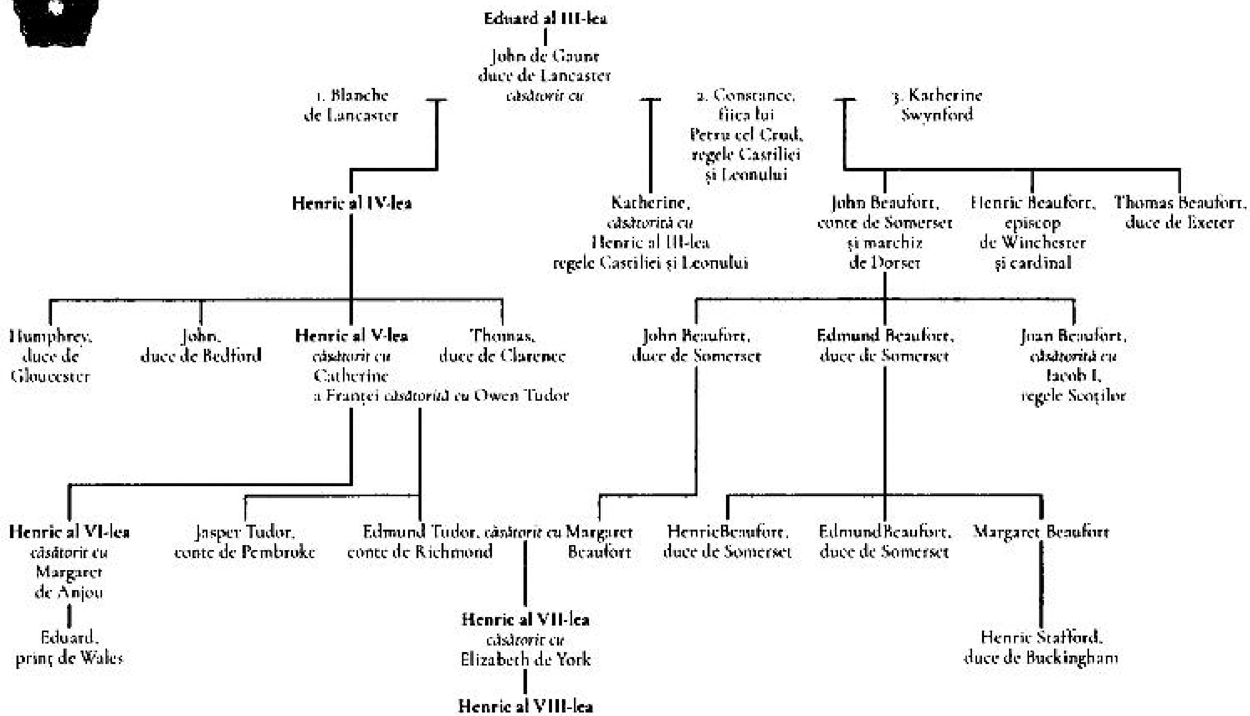

ENGLAND
AND
FRANCE
JULY, 1185.
English Miles
Dominions directly governed by Henry II.
Dominions dependent on Henry II.
Dominions directly governed by the King of France
Dominions dependent on the King of France
Danish or Norse
Scotland
SCOTLAND
NORTH SEA
IRELAND
(JOHN)
Dublin
Limerick
Waterford
Cork
North Channel
St. George's Channel
Bristol Channel
Anglesea
ENGLISH CHANNEL
BAY OF BISCAY
Scarborough
Bridlington Bay
York
Beverley
R. Humber
Lincoln
Newark
Nottingham
Stamford
Norwich
Yarmouth
Peterborough
Ely
Bury St. Edmunds
Cambridge
Huntingdon
Northampton
Shrewsbury
Bridgnorth
Worcester
Woodstock
Oxford
Colchester
London
R. Thames
Rochester
Sandwich
Canterbury
Bristol
Wallingford
Salisbury
Winchester
Clarendon
Lewes
Hastings
Exeter
I. of Wight
Lands End
Lizard Pt.
Scilly Is.
Alderney
Guernsey
Jersey
Caen
Rouen
Normandy
Brittany
(GEOFFREY)
Rennes
Nantes
Maine
Anjou
Poitou
Poitiers
Berry
La Marche
Limousin
Perigord
Bordeaux
Toulouse
Foix
Amiens
Vermandois
Reims
Champagne
Ct. of Flanders
Isle of France
Orleans
Burgundy
Nevers
Velay
Vivarais
Uzes
Golfe du Lion
SPAIN
ARAGON
EMPIRE
Longitude West
Longitude East

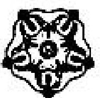
Familiile regale din Anglia

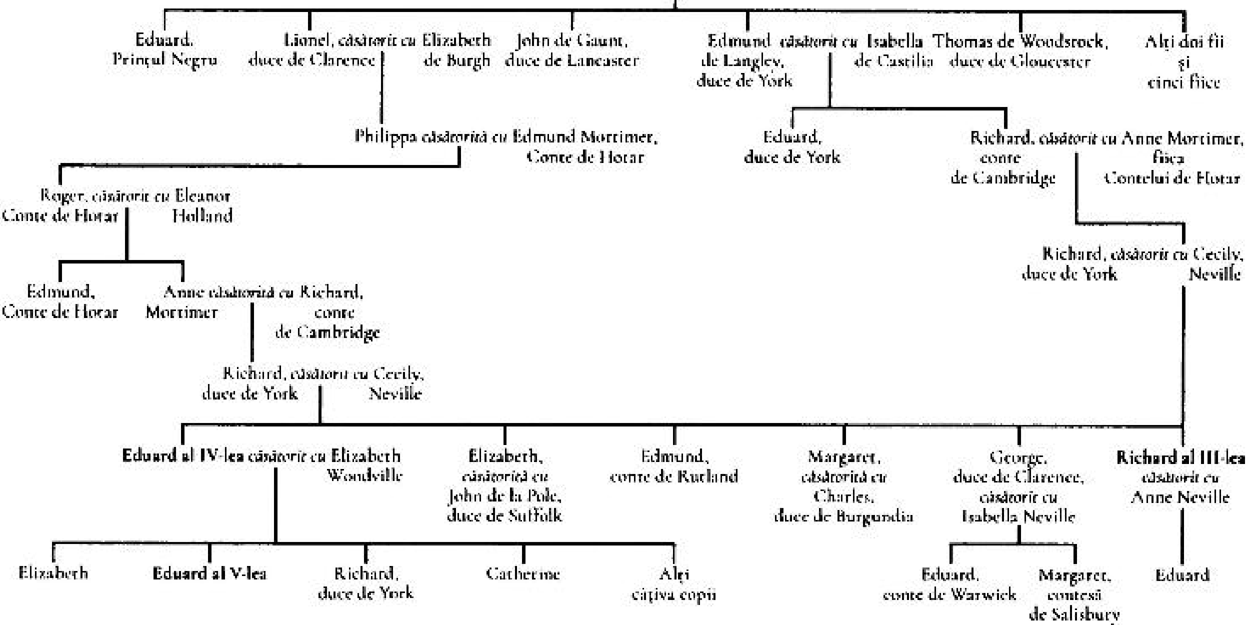

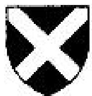

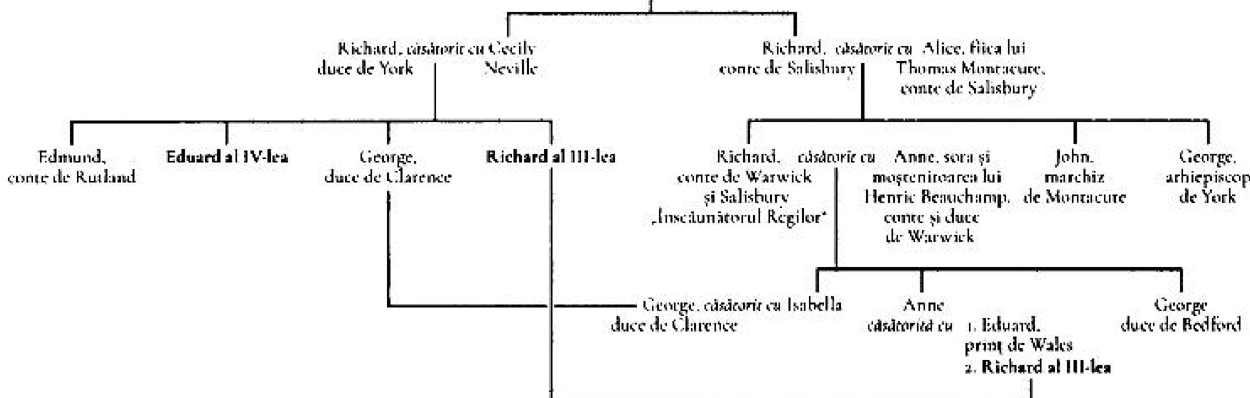
Casa Lancaster
Eduard al III-lea
John de Gaunt
duce de Lancaster
căsătorit cu
1. Blanche
de Lancaster
2. Constance,
fiica lui
Petru cel Crud,
regele Castiliei
și Leonului
3. Katherine
Swynford
Henric al IV-lea
Katherine,
căsătorită cu
Henric al III-lea
regele Castiliei și Leonului
John Beaufort,
conte de Somerset
și marchiz
de Dorset
Henric Beaufort,
episcop
de Winchester
și cardinal
Thomas Beaufort,
duce de Exeter
Humphrey,
duce de
Gloucester
John,
duce de Bedford
Henric al V-lea
căsătorit cu
Catherine
a Franței căsătorită cu Owen Tudor
Thomas,
duce de Clarence
John Beaufort,
duce de Somerset
Edmund Beaufort,
duce de Somerset
Joan Beaufort,
căsătorită cu
Iacob I,
regele Scoților
Henric al VI-lea
căsătorit cu
Margaret
de Anjou
Eduard,
prinț de Wales
Jasper Tudor,
conte de Pembroke
Edmund Tudor, căsătorit cu Margaret
conte de Richmond
Beaufort
HenricBeaufort,
duce de Somerset
EdmundBeaufort,
duce de Somerset
Margaret Beaufort
Henric al VII-lea
căsătorit cu
Elizabeth de York
Henric al VIII-lea
Henric Stafford,
duce de Buckingham

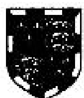

Casa York
Eduard al III-lea căsătorit cu Philippa
Eduard, Prinţul Negru
Lionel, căsătorit cu Elizabeth de Burgh
duce de Clarence
John de Gaunt, duce de Lancaster
Edmund de Langley, duce de York căsătorit cu Isabella de Castilia
Thomas de Woodsrock, duce de Gloucester
Alţi doi fii şi cinci fiice
Philippa căsătorită cu Edmund Mortimer, Conte de Hotar
Eduard, duce de York
Richard, conte de Cambridge căsătorit cu Anne Mortimer, fiica Contelui de Hotar
Roger, Conte de Hotar căsătorit cu Eleanor Holland
Richard, duce de York căsătorit cu Cecily, Neville
Edmund, Conte de Hotar
Anne Mortimer căsătorită cu Richard, conte de Cambridge
Richard, duce de York căsătorit cu Cecily, Neville
Eduard al IV-lea căsătorit cu Elizabeth Woodville
Elizabeth, căsătorită cu John de la Pole, duce de Suffolk
Edmund, conte de Rutland
Margaret, căsătorită cu Charles, duce de Burgundia
George, duce de Clarence, căsătorit cu Isabella Neville
Richard al III-lea căsătorit cu Anne Neville
Elizabeth
Eduard al V-lea
Richard, duce de York
Catherine
Alţi câţiva copii
Eduard, conte de Warwick
Margaret, contesă de Salisbury
Eduard

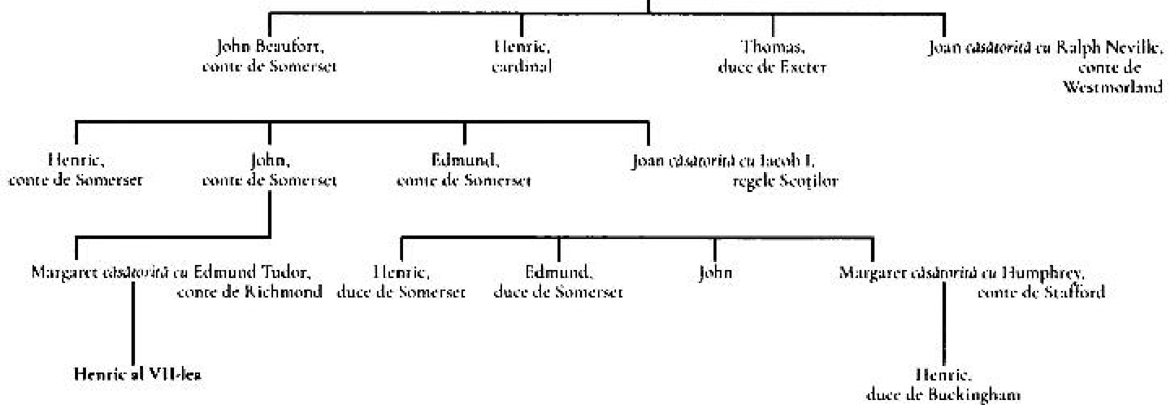

Casa Neville

Casa Beaufort

CONN
IGGULDEN
RĂZBOIUL
CELOR DOUĂ
ROZE
Pasărea furtunii

mastitiă

{1} Eduard I al Angliei, cunoscut și ca „Ciocanul Scoțian” (*Malleus Scotorum,* în latină) a fost regele Angliei între 1272 și 1307. Fiind primul fiu al regelui Henric al III-lea, a fost de timpuriu implicat în intrigile politice ale domniei tatălui său. (n. tr.).

{2} John de Gaunt, duce de Lancaster, a fost membru al Casei Plantagenet, al treilea fiu al regelui Eduard al III-lea al Angliei și al Filipei de Hainault. A fost numit „John de Gaunt” deoarece s-a născut la Ghent, intrat în engleză ca Gaunt („sfrijit, slăbănog, nefericit”). (n. tr.).

{3} Este una dintre provinciile tradiționale, străvechi ale Franței, corespunzând fostei regiuni Maine, cu capitala la Le Mans, actualmente împărțită între departamentele Sarthe și Mayenne; denumirea de Maine mai este încă folosită de unele instituții și întreprinderi, în special din Sarthe. (n. tr.).

{4} Bătălia de la Azincourt (în engleză Agincourt) a avut loc pe 25 octombrie 1415, la Azincourt, Franța, în timpul Războiului de O Sută de Ani, purtat între Anglia și Franța. (n. tr.).

{5} În lb. eng. *brewer* = „berar” (n. tr.).

{6} Aproximativ 4047 m^2 (n. tr.).

{7} „Binecuvântat este adevăratul Judecător!” în ebraică în orig. (n. red.).

{8} Velă triunghiulară susținută de bompres la prora unei nave. (n. tr.).

{9} Catargul din vârful prorei unui vas cu pânze, de care se leagă mai multe vele (din it. *bompresso*). (n. tr.).

{10} Plantă erbacee cu frunze albăstrui și cu flori galbene, ale cărei frunze fermentate dau o culoare albastră, folosită la vopsit, *Isatis tinctoria.* (n. tr.).

{11} Membri seculari, laici, ai Camerei Lorzilor care nu sunt nici numiți pe viață, nici lorzi ereditari, spre deosebire de Lorzii Spirituali, episcopi, aflați și ei în Camera Lorzilor. (n. tr.).

{12} Bătălia de la Patay (18 iunie 1429), momentul culminant al Campaniei din valea Loarei, din Războiul de o Sută de Ani, dintre englezi și francezi. Victoria a însemnat pentru francezi, conduși de Ioana d’Arc, ceea ce a fost pentru englezi lupta de la Azincourt. (n. tr.).

{13} Adăpost ușor, făcut de obicei din lemn, folosit în apărarea sau la atacul locurilor întărite, al fortărețelor etc. (n. tr.).

{14} Dispozitiv pentru stingerea lumânărilor. (n. tr.).

{15} Construit în secolul al XIV-lea pentru a adăposti averea personală a regelui Eduard al III-lea, Turnul Bijuteriei face parte din Palatul Westminster, fiind o aripă izolată a sa, înconjurat de un șanț de apărare cu apă deviată din Tamisa; în secolul al XVI-lea, Parlamentul englez a început să depoziteze acolo o parte din documentele sale. (n. tr.).

{16} Haggis, un tip de drob sau cârnat de oaie, tradițional în Scoția. (n. tr.).

{17} Grătar metalic care închidea intrarea cetăților medievale, servind ca barieră auxiliară a porții. (n. tr.).

{18} Camera Pictată (n. tr.).

[19] Un tip de pumnal cu un mâner terminat cu două umflături proeminente, amintind de organele masculine. (n. tr.).

[20] Bordură de lemn sau de metal montată la partea superioară a parapetului sau a balustradei bordajelor unei nave. (n. tr.).

[21] Bară fixată pe axul sau pe pana cârmei unei ambarcațiuni sau a unei nave mici, servind la manevrarea acestora. (n. tr.).

[22] „Turnul” (n. tr.).

[23] Fiecare dintre cele două prăjini prinse de crucea căruței, a trăsurii etc., între care se înhamă calul. (n. tr.).

Table of Contents

Table of Contents